Tom CLANCY

Centrul de comandă

Jocuri de stat

Serie creată de Tom Clancy şi Steve Pieczenik

Titlurile seriei:

Centrul de comandă

Centrul de comandă:
Imaginea din oglindă

Centrul de comandă:
Jocuri de stat

Centrul de comandă:
Acte de război

Centrul de comandă:
Balanţa puterii

Tom CLANCY

Centrul de comandă
Jocuri de stat

Serie creată de
Tom Clancy & Steve Pieczenik

editura rao

Editura RAO Bucureşti
Grupul Editorial RAO
C.P. 2-124 Bucureşti, ROMÂNIA

TOM CLANCY'S OP CENTER: Games of State
Created by Tom Clancy and Steve Pieczenik
© 1996 by Jack Ryan Limited Partnership and S&R Literary, Inc.

Traducere din limba engleză de
HORIA NICOLA URSU

Ilustraţia copertei
DONE STAN

Ediţia I

© Editura RAO Bucureşti, 1999
pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

Decembrie 1999

ISBN 973-9460-14-3

Mulţumiri

Aducem mulţumirile noastre lui Jeff Rovin, pentru ideile sale creative şi nepreţuita sa contribuţie la pregătirea manuscrisului acestei cărţi. Vrem, de asemenea, să menţionăm ajutorul lui Martin H. Greenberg, Larry Segriff, Robert Youdelman, Esq., Tom Mallon, Esq., şi să mulţumim din suflet acelor oameni minunaţi de la Penguin Putnam Inc., între care se numără Phyllis Grann, David Shanks şi Elizabeth Beier. Ca întotdeauna, recunoştinţa noastră se îndreaptă spre Robert Gottlieb de la The William Morris Agency, agentul şi prietenul nostru, fără de care această carte nu ar fi fost scrisă. Mai presus de orice, însă, vă revine dumneavoastră, cititorilor noştri, să apreciaţi cît de eficientă a fost colaborarea noastră.

Tom Clancy
şi
Steve Pieczenik

I

Joi, ora 9:47, Garbsen, Germania

Până în urmă cu vreo cîteva zile, Jody Thompson, în vîrstă de douăzeci şi unu de ani, nu ştiuse ce însemna războiul.

În 1991, tînăra fusese prea ocupată cu băieţii, cu telefoanele prietenelor şi lupta împotriva propriei acnee pentru a mai avea timp să acorde atenţie Războiului din Golf. Îşi amintea vag imaginile televizate ale unor fulgere albe ce sfîşiau noaptea verzuie şi comentariile crainicilor referitoare la rachetele Scud ce loviseră Israelul şi Arabia Saudită. Nu era din cale-afară de mîndră de ignoranţa ei, dar fetele de paisprezece ani aveau cu totul alte priorităţi.

Vietnamul avusese loc pe vremea părinţilor ei; despre Coreea ştia doar că, atunci cînd era în ultimul an de colegiu, veteranilor acelui război li se înălţase, în sfîrşit, un monument.

Cel de-al doilea război mondial fusese al bunicilor. Cu toate acestea, în chip paradoxal, acesta era războiul despre care ştia acum cele mai multe amănunte.

Cu cinci zile în urmă, Jody îşi lăsase în urmă părinţii înlăcrimaţi, fratele mai mic pradă extazului, pe prietenul ei care locuia alături şi pe micuţa căţeluşă spaniel pe nume Ruth, ce ţopăia tristă în jurul ei, şi se îmbarcase în avion la Rockville Centre, Long Island, cu destinaţia Germania, unde avea să participe la turnarea unui film intitulat *Tirpitz*. Pînă în clipa în care îşi ocupase locul din avion, ţinînd în mînă scenariul filmului, Jody nu ştiuse mai nimic despre Adolf Hitler, despre Al Treilea Reich şi despre puterile Axei. Uneori, bunica vorbea cu evlavie despre preşedintele Roosevelt, iar bunicul îl menţiona respectuos pe Truman, a cărui bombă atomică îl salvase de la o moarte sigură într-un lagăr de prizonieri din Birmania. În acel lagăr, bunicul îl muşcase de ureche pe cel care-l tortura. Cînd Jody îl întrebase de ce făcuse asta – n-ar fi fost o atare acţiune de natură să înăsprească tortura? – blîndul bătrîn îi răspunsese sibilinic: „Anumite lucruri trebuie făcute la timpul lor".

În rest, întîlnirile lui Jody cu războiul se limitau la scurtele frînturi din documentarele de pe A & E, peste care sărea de fiecare dată cînd căuta frecvenţa MTV-ului.

Acum Jody avea parte de o instruire accelerată cu privire la haosul care cotropise lumea în acele vremuri cumplite. Jody ura cititul; abandona la jumătate chiar şi articolaşele din programul TV. Însă scenariul coproducţiei germano-americane o fascinase. Nu era vorba doar de arme şi vapoare, aşa cum se temuse, ci de oameni. Scenariul povestea despre sutele de mii de marinari ce-şi serviseră patria navigînd pe Oceanul Îngheţat, despre zecile de mii care muriseră acolo, înecaţi în apele îngheţate. Jody află, citind, de existenţa navei surori a lui *Tirpitz*, cuirasatul *Bismarck*, numit „spaima mărilor". Fabricile din Long Island jucaseră un rol hotărîtor în construirea avioanelor de război ale Aliaţilor. Mulţi dintre soldaţi nu fuseseră mai vîrstnici decît prietenul ei, iar cele trăite îi îngroziseră la fel de mult cum l-ar fi îngrozit şi pe Dennis, dacă s-ar fi aflat într-o situaţie similară.

Din clipa în care ajunsese pe platoul de filmare, Jody asistase la transformarea în realitate a impresionantului scenariu.

Azi, în cabana din Garbsen, de lîngă Hanovra, avusese ocazia să urmărească scenele deja filmate, în care un ofiţer al SA, căzut în dizgraţie, îşi părăseşte familia pentru a-şi recîştiga onoarea la bordul celebrei nave germane. Cu sufletul la gură, vizionase efectele speciale de mare clasă ce reconstituiau atacul avioanelor Lancaster ale RAF, care dusese la scufundarea cuirasatului în Tromsofjord, Norvegia, în 1944, producînd astfel moartea a o mie dintre membrii echipajului. Şi, în sfîrşit, chiar aici, în cabina rulotei ce slujea drept magazie de recuzită, ţinuse în mîini relicve adevărate ale războiului.

Lui Jody nu-i venea să creadă nici măcar acum că o asemenea nebunie se întîmplase de-adevăratelea, deşi dovezile se aflau în faţa ochilor ei. O mulţime de medalii, petliţe, grade, arme şi suveniruri de război fuseseră strînse aici, din diverse colecţii particulare din Europa şi din Statele Unite. Pe rafturi se aflau, legate cu grijă în mape de piele, hărţi militare, manuale, cărţi şi instrumente de scris preluate din biblioteca feldmareşalului von Harbou, prin amabilitatea fiului său. Într-un biblioraft din dulap erau fotografii ale cuirasatului, realizate de către aviaţia de recunoaştere şi de către echipajele minisubmarinelor. În sfîrşit, la adăpostul unei cutii de plexiglas, trona un fragment dintr-una din bombele Tallboy de şase mii de kilograme care loviseră nava. Aşchia de metal lungă de cincisprezece centimetri avea să slujească drept imagine de fundal pentru genericul de încheiere a filmului.

Pentru a nu lăsa urme pe suprafaţa relicvelor, tînăra înaltă şi zveltă îşi şterse mîinile pe tricoul ce purta emblema Şcolii de Arte Vizuale, înainte de a lua pumnalul Sturmabteilung autentic după care venise. Ochii ei mari şi negri studiară teaca din oţel negru încrustat cu argint, trecînd apoi la mînerul maroniu. În vîrful acestuia, literele SA fuseseră gravate cu argintiu într-un cerc, iar dedesubt se puteau vedeau vulturul german şi o svastică. Fata scoase încet lama lungă de douăzeci şi cinci de centimetri din teaca strîmtă şi o examină atent.

Era greoaie şi înspăimîntătoare. Jody se întrebă cîtor vieţi le pusese capăt oribilul pumnal, cîte soţii rămaseseră văduve şi cîte mame îşi plînseseră fiii din cauza lui.

Îl întoarse pe cealaltă parte. Pe latul lamei, cu negru, fuseseră încrustate cuvintele *Alles für Deutschland*. Cînd, în urmă cu o noapte, la repetiţii, Jody văzuse pentru întîia oară pumnalul, unul dintre actorii germani, un bărbat mai vîrstnic, îi explicase că aceste cuvinte însemnau *Totul pentru Germania*.

Pentru a supravieţui în Germania acelor vremuri trebuia să-i dai tot ce aveai lui Hitler, spusese bătrînul neamţ. *Averea, viaţa, omenia... Totul!* Bătrînul se aplecase apoi şi-i şoptise la ureche: *Dacă iubitul tău îndrăznea să pronunţe vreun cuvînt împotriva Reichului, trebuia să-l trădezi. Ba mai mult, se cuvenea să fii mîndră de trădarea ta!*

– Thompson, ce faci cu pumnalul ăla?

Glasul răstit al regizorului Larry Lankford o smulse pe Jody din visare. Împinse lama înapoi în teacă şi se grăbi spre ieşire.

– Scuzaţi-mă! strigă ea. Nu ştiam că mă aşteptaţi!

Coborî scara, trecînd pe lîngă paznic şi ocoli în fugă rulota.

– Nu ştiai?! urlă Lankford. Fiecare minut de aşteptare ne costă două mii de dolari. Regizorul îşi ridică bărbia şi începu să bată din palme:

– Asta înseamnă treizeci şi trei de dolari!

Bătu din palme.

– Şaizeci şi şase de dolari! Nouăzeci şi nouă de dolari...

– Vin! gîfîi Jody.

– ... O sută treizeci şi doi de dolari...

Jody se simţi cuprinsă de ciudă că-l crezuse pe regizorul secund Hollis Arlenna, care-i spusese că, în următoarele zece minute, Lankford n-avea să fie cu siguranţă gata de filmare. După cum o avertizase unul dintre producători, Arlenna era pe cît de scund, pe atît de plin de sine, şi-şi satisfăcea îngîmfarea făcîndu-i pe cei din jur să se simtă prost.

Cînd Jody aproape că ajunsese, regizorul secund se interpuse între ea şi Lankford. Răsuflînd anevoie, Jody se opri şi-i

întinse pumnalul. El îi evită privirea, se întoarse şi parcurse în goană distanţa scurtă care-i despărţea de regizor.

– Mulţumesc, rosti Lankford, plin de amabilitate, cînd tînărul îi oferi arma.

În timp ce regizorul îi explica protagonistului cum să-i înmîneze pumnalul fiului său, secundul se retrase. Fără s-o privească pe Jody, se opri la cîţiva paşi de locul unde se afla aceasta.

De ce nu mă mir? se întrebă tînăra.

Deşi nu trecuse nici o săptămînă de cînd se afla pe platoul de filmare, Jody ştia deja cum mergea treaba în industria filmului. Dacă erai isteţ şi ambiţios, toată lumea încerca să te facă să pari tîmpit şi neîndemînatic, ca nu cumva să iei locul altcuiva. Dacă o dădeai în bară, în schimb, toţi te ocoleau. De fapt, poate că situaţia era similară şi în alte domenii, dar un lucru era sigur: cei din industria filmului făcuseră o adevărată artă din a pune beţe-n roate potenţialilor concurenţi.

Întorcîndu-se spre rulota cu recuzită, se gîndi cît de mult îi lipseau prietenii de-acasă, de la Hofstra. Dar prietenii aparţineau epocii revolute a colegiului, iar ea avea acum de înfruntat lumea reală. Îşi dorea să devină regizor de film şi avusese marele noroc că fusese acceptată să facă practica pe un platou de filmare. Era hotărîtă să capete experienţă şi înţelepciune în urma acestui stagiu. Iar dacă, pentru a supravieţui, avea să fie nevoită să devină la fel de a dracului ca toţi ceilalţi, ei bine, cu atît mai rău!

Cînd ajunse din nou în dreptul rulotei, paznicul, un neamţ ceva mai în vîrstă, îi făcu încurajator cu ochiul.

– Căpăţînoşii ăştia nu pot urla la lună şi-atunci urlă la tine, îi spuse el. În locul tău, nu mi-aş face griji în privinţa lor.

– Nici nu-mi fac, domnule Buba, minţi ea, cu zîmbetul pe buze.

Luă în mînă mapa atîrnată de uşa rulotei. În ea se găsea o listă a scenelor ce urmau să fie filmate în acea zi, conţinînd şi toate detaliile privind recuzita necesară.

– Dacă ăsta o să fie cel mai grav lucru ce o să mi se întîmple pe-aici, fiţi fără grijă, o să supravieţuiesc, adăugă ea.

Domnul Buba îi întoarse zîmbetul, iar Jody urcă scările. Ar fi ucis pentru o ţigară, dar fumatul era interzis în rulotă, iar timp de stat pe-afară nu avea. De fapt, trebuia să recunoască faptul că, în acea clipă, ar fi ucis pentru mult mai puţin. De exemplu, pentru a scăpa o dată pentru totdeauna de gura lui Hollis.

Ajungînd în pragul uşii, Jody se întoarse şi privi în zare.

– Domnule Buba, cred c-am văzut pe cineva mişcîndu-se prin pădure, spuse ea.

Paznicul se ridică pe vîrfuri şi privi în direcţia respectivă.

– Unde?

– La vreo opt sute de metri depărtare. Individul n-a intrat încă în raza de filmare, dar n-aş vrea să fiu în pielea lui, dacă strică vreun cadru filmat de Lankford.

– Ai dreptate, încuviinţă Buba, scoţînd aparatul de emisie-recepţie. Nu ştiu cine o fi şi cum a reuşit să ajungă pînă aici, dar o să trimit pe cineva să verifice.

În timp ce paznicul raporta prin radio posibila prezenţă a unui intrus, Jody intră înapoi în rulotă. Încercă să uite de Lankford şi de nervii lui, revenind într-o lume întunecată, în care tiranii aveau arme în mîini, nu cópii ale unor scenarii, şi atacau naţiuni, nu stagiari lipsiţi de experienţă.

2

Joi, ora 9:50, Hamburg, Germania

Paul Hood tresări, smuls din somn de bufnitura surdă a roţilor trenului de aterizare al uriaşului reactor în contact cu pista numărul doi a Aeroportului Internaţional din Hamburg.

Nu!... îi răsună un glas undeva în minte. Cu capul rezemat de storul încălzit de soare ce acoperea hubloul, Hood rămase cu ochii închişi, încercînd să se agaţe de ultimele frînturi ale visului.

Încă o clipă...

Dar motoarele vuiră, în încercarea lor de a contracara inerţia colosului de metal, iar zgomotul lor alungă şi ultimele rămăşiţe ale paradisului oniric. O clipă mai tîrziu, Hood uitase deja despre ce fusese vorba în vis; mai ştia doar că senzaţia indusă de acesta fusese din cale-afară de plăcută. Oftînd pe tăcute, deschise ochii şi întinse mîinile şi picioarele, acceptînd resemnat să înfrunte realitatea.

În vîrstă de patruzeci şi trei de ani, directorul Centrului de Comandă se simţea stors şi înţepenit, după cele opt ore petrecute în fotoliul nu tocmai comod. La Centrul de Comandă, zborurile de felul acestuia erau numite „zboruri scurte" – deşi, la drept vorbind, numai scurte nu erau. Li se spunea astfel fiindcă nu se încadrau în baremul celor treisprezece ore, timpul de zbor minim

necesar pentru ca unui funcționar al guvernului să-i fie decontată o călătorie la clasa întîi. Bob Herbert era de părere că interesul pe care funcționarii guvernului Statelor Unite îl acordau Japoniei și Orientului Mijlociu se datora faptului că diplomaților și specialiștilor în comerțul exterior le plăcea să călătorească domnește. Bob susținea că, în ziua în care baremul de zbor avea să fie ridicat la douăzeci și patru de ore, Australia avea să devină punctul de maxim interes, atît din punct de vedere politic, cît și comercial.

Hood se văzu nevoit să recunoască, oricît de amorțit s-ar fi simțit, că măcar se odihnise. Bob Herbert avea dreptate. Secretul dormitului în avion nu avea nimic de-a face cu măsura în care îi plăceau sau nu călătoriile pasagerului. Hood nu se dădea în vînt după ele, și totuși dormise minunat. Secretul consta în liniștea cît mai profundă, iar dopurile pentru urechi îl slujiseră cu credință încă o dată.

Îndreptîndu-și șalele, Hood se încruntă. *Am venit în Germania la invitația ministrului adjunct de interne Hausen pentru a inspecta echipamente de înaltă tehnologie ce valorează milioane de dolari, iar niște mărunțișuri din silicon fabricate în Brooklyn sînt de-ajuns pentru a mă face fericit.* Cu siguranță, acest paradox avea morala lui.

Hood își scoase dopurile din urechi. În timp ce le așeza la loc în cutia de plastic, încercă să păstreze măcar mulțumirea pe care o simțise atunci cînd se trezise. Zadarnic însă, clipa de aur trecuse. Hood ridică storul și clipi atunci cînd privirea lui întîlni lumina cețoasă a soarelui.

Vise, tinerețe și pasiune, își zise el. Toate lucrurile bune aveau un sfîrșit. Probabil de-aceea și erau atît de bune... Oricum, ce rost mai avea să jelească la nesfîrșit? Soția și copiii săi erau sănătoși și fericiți, îi iubea și își iubea munca. Era mai mult decît își puteau dori mulți dintre semenii săi.

Furios pe sine însuși, se aplecă spre Matt Stoll. Mai tînărul ofițer responsabil cu suportul logistic al Centrului de Comandă era așezat în fotoliul din dreapta lui Hood și tocmai își scotea căștile de pe urechi.

– Bună dimineaţa, îl salută Hood.

– 'Neaţa, răspuse Stoll, aşezînd căştile în suportul de pe laterala fotoliului.

Se uită la ceas, apoi îşi întoarse chipul lătăreţ şi rubicond către Hood.

– Am ajuns mai devreme cu douăzeci şi cinci de minute, rosti el cu glasul său calm, articulînd cu precizie fiecare silabă. Mi-ar fi plăcut să pot asculta ciclul *Rockin 68* pînă la capăt, pentru a noua oară.

– Asta ai făcut în ultimele opt ore? Ai ascultat muzică?

– N-am avut de ales, îi răspunse Stoll. După treizeci şi opt de minute de Cream, au venit Cowsills şi Steppenwolf. Combinaţia asta avea ceva din urîţenia superbă a lui Quasimodo: *Indian Lake* făcut sandviş între *Sunshine of Your Love* şi *Born to be Wild*... Ce zici?

Hood se mulţumi să zîmbească. Nu voia să admită că-i plăcuseră Cowsills în tinereţe.

– Oricum, urmă Stoll, dopurile pe care mi le-a dat Bob mi s-au topit în urechi. Aţi uitat că noi, aştia de categorie grea, transpirăm mai abitir ca voi, uscaţii.

Hood îşi mută privirea dincolo de fotoliul lui Stoll, de cealaltă parte a culoarului. Ofiţerul de contrainformaţii cu părul cărunt nu se trezise încă.

– Poate c-ar fi trebuit să ascult şi eu nişte muzică, spuse Hood. Am avut un vis grozav şi...

– L-ai uitat.

Hood încuviinţă.

– Cunosc senzaţia, spuse Stoll. E ca o pană de curent care-ţi şterge toate datele din memoria calculatorului. Ştii ce fac eu cînd mi se întîmplă una ca asta?

– Asculţi muzică? ghici Hood.

Stoll îl privi surprins.

– Vezi, de-aia eşti tu şeful, nu eu. Mda, ascult muzică. De preferinţă, ceva ce-mi aduce aminte de vremurile bune. Asta mă pune imediat pe roate.

De dincolo de culoar, Bob Herbert rosti, cu accentul lui sudic inconfundabil.

– Eu? Mă-ncred în dopuri pentru a-mi găsi pacea sufletească. Iată un motiv îndeajuns de serios pentru a rămîne... uscat. Ce părere ai, şefule?

– Dopurile au fost grozave, îl aprobă Hood. Am adormit înainte de Halifax.

– Ce-ţi spuneam? rîse Herbert. Ar trebui să-ncerci să le foloseşti şi la birou. Data viitoare cînd generalul Rodgers mai are toane, ori cînd Martha o ia din nou pe ulei, n-ai decît să ţi le strecori în urechi şi să te prefaci că-i asculţi.

– Nu ştiu de ce, dar mă-ndoiesc c-ar merge, fu de părere Stoll. Mike spune mai multe cînd tace decît atunci cînd vorbeşte, iar Martha s-a obişnuit deja să-şi transmită poliloghiile prin e-mail.

– Domnilor, lăsaţi-o-n pace pe Martha, îi avertiză Hood. Se pricepe de minune la ce face...

– Bineînţeles, şuieră Herbert ironic. Şi ne-ar da în judecată pentru discriminare sexuală şi rasială dacă am îndrăzni să susţinem altceva...

Hood nu se mai obosi să-l contrazică. Cel mai important lucru pe care-l învăţase în anii cît fusese primar al Los Angelesului era că nu-i puteai convinge pe oameni să-şi schimbe opiniile certîndu-te cu ei. În astfel de cazuri, era preferabil să taci. Tăcînd, te situai deasupra celor din jur, şi asta îţi dădea o aură de infailibilitate. Singura cale pentru adversar de a ajunge la nivelul tău era de-a renunţa măcar la o parte din pretenţiile meschine, ceea ce deschidea calea unui compromis. Mai devreme sau mai tîrziu, aveau să înveţe cu toţii. Chiar şi Bob, deşi el era cel mai îndărătnic dintre toţi.

În vreme ce avionul se oprea, iar pasarela mobilă se apropia, Bob Herbert remarcă:

– La naiba, e o lume cu totul nouă. Presupun că de-acum vom avea nevoie de dopuri electronice. Dacă n-auzim ce nu ne place, evităm riscul de a fi incorecţi din punct de vedere politic.

– Autostrada informaţională ar trebui să le *deschidă* minţile oamenilor, nu să le încuie şi mai mult, i-o întoarse Stoll.

– Mă rog... Eu sînt din Philadelphia, Mississippi, iar pe la noi nu trece nici o autostradă. N-avem decît drumuri de pămînt care sînt inundate primăvara, şi toată lumea din oraş iese atunci ca să le curețe.

Semnalul luminos de la centurile de siguranţă se stinse, şi toţi cei din avion se ridicară, cu excepţia lui Herbert. În vreme ce restul pasagerilor îşi adunau bagajele de mînă, acesta îşi lăsă capul pe spate, privind fix lampa de citit de deasupra capului. Deşi trecuseră cincisprezece ani de cînd îşi pierduse ambele picioare în urma atentatului asupra ambasadei din Beirut, Hood ştia că Bob Herbert era chinuit de ideea de a nu putea umbla pe propriile-i picioare. Cu toate acestea, nici unul dintre cei care lucrau cu el nu acordase vreodată atenţie acestui handicap. Herbert însă ura ideea de-a se simţi neajutorat în faţa unor străini, de a stîrni compasiunea celor din jur.

– Acolo de unde vin, porneam cu toţii de la acelaşi capăt al drumului pe care-l aveam de curăţat şi munceam laolaltă, rosti Herbert morocănos. Diferenţele de opinie erau soluţionate încercînd pe rînd ambele variante. Într-un fel sau altul, treaba se făcea. În ziua de azi, te contrazici cu cineva şi te trezeşti acuzat că urăşti minoritatea căreia-i aparţine respectivul, oricare ar fi aceea, adăugă el.

– E reversul oportunismului, comentă Stoll. Ăsta-i noul vis american.

– Doar pentru unii, le atrase atenţia Hood. Ţineţi minte, doar pentru unii.

După ce uşa avionului fu deschisă şi culoarul se eliberă, una dintre stewardesele liniei aeriene germane se apropie, aducînd un scaun cu rotile. Fotoliul rulant al lui Herbert, dotat cu telefon celular şi cu un laptop, fusese adus la un loc cu bagajele.

Stewardesa întoarse scaunul în dreptul lui Herbert şi-i întinse mîna, oferindu-se să-l ajute.

– Nu, mulţumesc, pufni Herbert. Fac chestia asta din vremea cînd dumneata erai încă la grădiniţă.

Cu brațele-i puternice, Herbert se propulsă pe deasupra brațului fotoliului și aterizâ în scaunul rulant cu tapițerie din piele. Urmat de Hood și de Stoll, care-și adunaseră bagajele, porni înainte de-a lungul culoarului, fără să aibă nevoie să fie împins.

Căldura verii de la Hamburg răzbătea prin acoperișul pasarelei, dar arșița de-aici nu însemna mai nimic în comparație cu ceea ce lăsaseră în urmă la Washington. Pătrunseră în hala aglomerată, în care aerul condiționat abia reușea să facă față căldurii sufocante. Stewardesa îi conduse la un funcționar al guvernului pe care Lang îl trimisese pentru a-i ajuta să treacă mai ușor de formalitățile vamale.

Stewardesa se întoarse și dădu să plece, când Herbert o apucă de braț.

– Îmi pare rău că m-am răstit la dumneata, dar eu și așta – și, spunînd acestea, lovi ușor cu pumnul în brațul îmbrăcat în piele al scaunului rulant – sîntem prieteni vechi.

– Înțeleg, încuviință stewardesa. Îmi cer scuze dacă v-am jignit.

– Nicidecum, protestă Herbert. Absolut deloc.

Tînăra femeie se îndepărtă cu zîmbetul pe buze, în vreme ce funcționarul german se prezenta. Le spuse că o limuzină urma să-i ducă la hotelul Alster-Hof de pe malul lacului, de îndată ce aveau să termine cu vama. Apoi le arătă încotro trebuiau s-o apuce, dar rămase mult în urmă, în timp ce Bob Herbert își făcea vînt înainte, de-a lungul geamului panoramic ce se deschidea către priveliștea aglomeratei Paul Baumer Platz.

– Ei bine, zău dacă nu-i o ironie a sorții! exclamă Herbert.

– Ce anume? vru să afle Hood.

– Nu reușesc să găsesc nici măcar un punct în care să mă înțeleg cu proprii mei colegi, și iată-mă aici, pe un aeroport pe care Aliații l-au bombardat ca naiba, o dată cu jumătate din oraș. Iată-mă aici, făcîndu-i ochi dulci unei stewardese și pregătindu-mă să mă apuc de treabă de la același capăt al drumului cu niște indivizi care-au tras în tata, în Ardeni. Să nu-mi spui că nu-i o chestie pentru care e nevoie de nervi tari.

– Precum spuneai adineauri, e o lume cu totul nouă, remarcă Hood.

– Îhî, mormăi Herbert. O lume nouă, care mă provoacă să ţin pasul cu ea. Dar am s-o fac, Paul. Aşa să mă ajute Dumnezeu, al naibii să fiu dacă n-am s-o fac.

Cu aceste cuvinte, Herbert o luă înainte, făcînd slalom printre americani, europeni şi japonezi. Hood era convins că erau angrenaţi cu toţii în aceeaşi cursă, fiecare în felul său.

3

Joi, ora 9:59, Garbsen, Germania

Werner Dagover se strîmbă dezgustat atunci cînd, trecînd de culme, o văzu pe femeia aşezată după copac.

Frumos din partea echipei de la şosea, îşi spuse el. *Au lăsat-o să treacă*. În Germania de altădată, o neglijenţă de acest fel putea distruge o carieră.

Pe măsură ce se apropia, paznicul cu piept vînjos, în vîrstă de şaizeci şi doi de ani, rememoră vremea cînd avea şapte ani şi unchiul Fritz venise să locuiască la ei. Maestru şelar la o şcoală de echitaţie, Fritz Dagover fusese ofiţer de serviciu în noaptea în care un instructor sportiv beat furase calul unui general maior din grajdurile şcolii. Instructorul gonise în noapte şi calul îşi rupsese un picior. Chiar dacă hoţul comisese infracţiunea fără ştirea lui Fritz, amîndoi fuseseră deferiţi curţii marţiale şi daţi afară din armată. Deşi mîna de lucru civilă era rară în vreme de război, iar el era un şelar iscusit, unchiul Fritz nu reuşise să-şi găsească o altă slujbă. Îşi pusese capăt zilelor şapte luni mai tîrziu, înghiţind o gamelă de bere amestecată cu arsenic.

E-adevărat, în vremea celui de-al Treilea Reich s-au comis multe mîrşăvii, îşi zise Werner. *Însă pe vremea aia, răspunderea*

fiecăruia era la mare preț. Încercînd să ne eliberăm de trecut, ne-am descotorosit și de disciplină, de etica muncii și de multe alte virtuți.

Astăzi, puțini erau cei dispuși să-și riște viața lucrînd ca paznici. Dacă prezența acestora pe un platou de filmare, într-o fabrică ori un supermagazin nu constituia un factor de intimidare suficient, pierderea era de partea celui care-i plătea. Faptul că o slujbă ca aceasta implica anumite responsabilități nu era luat în calcul de către mulți dintre cei ce se angajaseră s-o presteze.

Pentru Werner Dagover de la agenția *Sichem*, acest lucru era foarte important. Numele companiei din Hamburg la care era angajat însemna „securitate". Fie că avea de a face cu o femeie prezentă din întîmplare pe un platou de filmare, ori cu un grup de derbedei ce sărbătoreau aniversarea lui Hitler în Zilele Haosului, Werner era conștient de răspunderea sa de a asigura securitatea zonei ce-i fusese dată în grijă.

După ce anunță dispeceratul că văzuse o femeie în pădure și că aceasta părea a fi singură, Werner își închise aparatul de emisie-recepție. Trăgînd adînc aer în piept, se asigură că insigna îi stătea dreaptă și-și aranjă șuvițele rebele sub chipiu. După cum avusese prilejul să constate pe parcursul celor treizeci și trei de ani cît fusese polițist la Hamburg, nimeni nu-și putea impune autoritatea în lipsa unei înfățișări autoritare.

În calitate de paznic desemnat de agenția *Sichem* pentru paza platoului de filmare, Werner își petrecea majoritatea timpului în cabina rulotei de comandă, staționată pe marginea drumului, la ieșirea din micul orășel. După ce recepționase apelul lui Bernard Buba, urcase pe bicicletă și pedalase cinci sute de metri pînă la rulota-magazie. Acolo își lăsase bicicleta și dăduse ocol platoului de filmare, nebăgat în seamă de nimeni, trecuse dealul și intrase în crîng. Dincolo de pădure se afla un alt drum, pe care paznicii de la *Sichem* ar fi trebuit să-l păzească, pentru ca amatorii de picnicuri sau cei pasionați de urmărirea păsărilor – ori ce naiba va fi fost femeia aceasta – să nu poată intra pe platoul de filmare.

În timp ce se apropia de copac, având soarele în spate, călcă pe o coajă de nucă. Tînăra tresări şi se întoarse, ridicîndu-se în picioare. Era înaltă, avea pometi aristocratici, un nas puternic şi ochi ce străluceau ca aurul lichid în lumina soarelui. Purta o bluza albă, largă, blugi şi cizme negre.

– Salut, îngăimă ea, cu răsuflarea tăiată.

– Bună dimineaţa, răspunse Werner.

Paznicul se opri la doi paşi de femeie. Îşi duse mîna la chipiu şi continuă:

– Domnişoară, se face un film dincolo de deal, iar noi avem sarcina de a interzice accesul în zonă.

Întinse mîna, arătînd în urmă.

– Dacă binevoiţi să mă urmaţi, am să vă însoţesc pînă lîngă drum.

– Bineînţeles, spuse femeia. Îmi cer scuze. M-am mirat, văzîndu-i pe oamenii ăia pe şosea. Mă gîndeam că a avut loc vreun accident...

– În acest caz, aţi fi auzit cu siguranţă ambulanţa venind, rosti Werner.

– Aveţi dreptate, încuviinţă femeia şi se aplecă să ia ceva de după copac. Daţi-mi voie doar să-mi iau rucsacul...

Werner apelă dispeceratul, anunţînd că urma s-o conducă pe femeie pînă lîngă şosea.

– Aşadar, un film, zise femeia, ridicîndu-şi rucsacul pe umărul stîng. E vreun actor celebru în distribuţie?

Werner tocmai se pregătea să-i explice că nu ştia prea multe despre actorii din film, cînd auzi fîşîitul frunzelor strivite, undeva în urmă. Se întoarse şi îi fu dat să vadă doi bărbaţi îmbrăcaţi în verde, avînd figurile acoperite de măşti de schi, care tocmai săreau de pe creanga cea mai joasă a unui copac. Cel mai scund dintre cei doi ateriză chiar lîngă el, aţintind asupră-i un Walther P38. Werner nu reuşi să-l vadă pe celălalt, un bărbat mai solid.

– Nu scoate nici un cuvînt, îi porunci pistolarul. Dezbracă-ţi uniforma şi dă-ne-o nouă.

Werner privi în fugă către femeie şi văzu cum aceasta scotea din rucsac un Uzi cu patul pliant. Expresia de pe chipul ei deve-

nise rece, indiferentă la privirile şocate pe care i le arunca paznicul. Fata i se alătură pistolarului, îi făcu semn să se dea la o parte şi îşi înfipse ţeava armei în bărbia lui Werner. Aruncă o privire spre ecusonul de pe buzunarul de la piept al paznicului şi rosti:

– Să fim bine înţeleşi, Herr Dagover. Eroii mor repede. Avem nevoie de uniforma dumitale *acum*.

După o lungă ezitare, Werner începu să-şi desfacă centura de piele. O aşeză cu grijă pe pământ, având grijă să nu lovească aparatul de emisie-recepţie.

În timp ce Werner îşi descheia fără tragere de inimă nasturii de alamă, femeia se lăsă în genunchi şi examină cu un ochi critic centura lepădată de paznic. Îşi miji ochii, scoase din lăcaşul de la centură aparatul de emisie şi-l întoarse cu faţa în sus.

Luminiţa roşie a transmiţătorului rămăsese aprinsă. Werner simţi cum i se punea un nod în gît.

Ştiuse că îşi asuma un risc atunci cînd, nebăgat în seamă de agresorii săi, pusese în funcţiune aparatul, pentru ca dispecerul să-i poată auzi. Dar slujba pe care o acceptase implica asumarea anumitor riscuri, iar el ştia prea bine acest lucru şi nu regreta deloc că încercase să acţioneze.

Femeia atinse butonul de închidere cu degetul mare, întrerupînd transmisia. Apoi privi dincolo de Werner, spre bărbatul aflat în spatele acestuia, şi încuviinţă din cap.

Werner Dagover icni atunci cînd bărbatul îi înfăşură o bucată de sîrmă de cupru lungă de şaizeci de centimetri în jurul gîtului şi trase din răsputeri. Ultima senzaţie a paznicului fu cea a unei dureri sfîşietoare la gît, care coborî apoi de-a lungul şirei spinării...

Scund, dar bine clădit, Rolf Murnau, originar din Dresda, din fosta Germanie de Est, zăbovea relaxat la poalele unui stejar. Tînărul în vîrstă de nouăsprezece ani era înarmat pînă-n dinţi şi studia cu atenţie terenul ce despărţea culmea dealului de platoul de filmare. ţinea în mînă pistolul Walther P38, dar acesta nu constituia decît cea mai vizibilă dintre armele sale. Masca de

schi de la centură, întărită cu zale, putea fi transformată într-un box de mîna întîi, în cazul unei lupte corp la corp. Un ac de cravată bine ascuţit, ascuns în gulerul cămăşii, era unealta perfectă pentru a tăia beregata unui adversar. Era destul să-l înfigă la locul potrivit şi să tragă tare de el. Cristalul ceasului de mînă era ideal pentru a secţiona pe neaşteptate ochii eventualului oponent, iar brăţara de la încheietura mîinii drepte devenea, la rîndu-i, un ajutor nepreţuit într-o bătaie cu pumnii.

Din cînd în cînd, Rolf se întorcea şi privea în urmă, pentru a fi sigur că nimeni nu se apropia dinspre şosea. Desigur, n-avea cine. După cum fusese stabilit, el şi alţi doi membri ai grupării *Feuer* parcaseră la marginea drumului, la oarecare distanţă, şi se strecuraseră în pădure în vreme ce paznicii îşi savurau cafeaua şi erau prea ocupaţi cu pălăvrăgeala pentru a-i observa pe intruşi.

Ochii cenuşii ai lui Rolf se mişcau cu repeziciune dintr-o direcţie în alta, iar buzele strînse îi erau palide. Şi aceste amănunte făcuseră parte din antrenamentul său. Un războinic iscusit pîndea clipa în care inamicul clipea, pentru a ataca fulgerător. Învăţase, de asemenea, să-şi ţină gura în timpul operaţiunilor. Un geamăt era de-ajuns pentru a-i confirma adversarului că şmecheria sa funcţionase sau că reuşise să-i dea de furcă. Pe de altă parte, dacă nu erai atent, în lupta corp la corp puteai oricînd să te alegi cu un pumn în gură şi să-ţi muşti limba.

Rolf simţi cum îl cuprinde un val de mîndrie, în timp ce asculta sporovăiala lipsită de sens a tîrfelor, homosexualilor şi afaceriştilor din vale. Cu toţii aveau să piară în vîlvătaia declanşată de *Feuer*. Unii chiar azi, alţii mai tîrziu. Însă în cele din urmă, mulţumită unor oameni ca el, Karin şi faimosul Herr Richter, viziunea *Führer*-ului avea să fie împlinită.

Părul negru, tuns perie, ascundea cu greu svastica roşie tatuată în creştetul lui Rolf. Transpiraţia acumulată într-o jumătate de oră petrecută cu masca pe faţă dădea părului un luciu adolescentin. Picăturile de sudoare i se prelingeau în ochi, dar Rolf nu le dădea atenţie. Karin era din cale-afară de severă în privinţa formalităţilor militare şi nu i-ar fi plăcut deloc să-l vadă ştergîndu-şi fruntea sau scărpinîndu-se. Doar lui Manfred

îi erau îngăduite asemenea lucruri, dar acesta nu profita decît rareori de îngăduinţa fetei. Şi-apoi, lui Rolf îi plăcea disciplina. Karin spunea că, fără disciplină, ea şi camarazii ei erau ca nişte verigi izolate, care nu aveau cum să alcătuiască un lanţ. Avea dreptate. Pînă nu demult, în grupuri de cîte trei, patru sau cinci, Rolf şi prietenii săi atacaseră indivizi singuri, dar nu înfruntaseră niciodată o *forţă* inamică, adică poliţia sau echipele antiteroriste. Nu se pricepuseră să-şi canalizeze furia şi pasiunea. Karin avea să schimbe această stare de fapt.

La dreapta lui Rolf, dincolo de stejar, Karin Doring tocmai sfîrşea de dezbrăcat cadavrul paznicului, în vreme ce mătăhălosul Manfred Piper se chinuia să îmbrace uniforma. De îndată ce cadavrul rămase numai în chiloţi, tînăra în vîrstă de douăzeci şi opt de ani îl apucă de mîini şi-l tîrî îndărătul unui bolovan. Rolf nu se oferi să o ajute. După ce studiaseră uniforma, Karin îi poruncise să stea de pază, iar el n-avea de gînd să facă nimic altceva.

Cu coada ochiului, îl zări pe Manfred strîmbîndu-se, în vreme ce se străduia să intre în uniforma paznicului. Conform planului, Karin şi unul dintre ei trebuiau să se strecoare pînă în apropiere de platoul de filmare, iar pentru asta era nevoie ca unul dintre ei să poarte uniforma agenţiei *Sichem*. Fiindcă paznicul fusese bine clădit, Rolf ar fi arătat ridicol în hainele lui. În concluzie, deşi gulerul avea să-i fie strîmt, iar mînecile scurte, Manfred fusese cel ales pentru a-l înlocui.

– Deja mi-e dor de jacheta mea, oftă Manfred, în timp ce încerca să încheie ultimul nasture al tunicii. Ai văzut ce ţinută avea Herr Dagover cînd s-a apropiat de noi?

Rolf ştia că Manfred nu i se adresase lui, ci lui Karin. Fata era ocupată cu camuflarea cadavrului lui Werner în iarba înaltă din spatele stîncii, astfel încît nici ea nu răspunse.

– Felul în care şi-a aranjat insigna şi chipiul, urmă Manfred. Părea mîndru de uniforma pe care o purta, umbla cu fruntea sus. Se vedea că a fost crescut în epoca Reich-ului. După toate probabilităţile, a făcut parte din Lupii Tineri. În adîncul sufletului, aş putea să jur că era de-ai noştri.

Cofondatorul mişcării *Feuer* clătină din capu-i mare şi plesuv. Sfîrşi de încheiat nasturii şi se apucă să tragă de mînecile tunicii.

– E păcat că cei asemenea lui s-au lenevit. Cu puţină ambiţie şi un dram de imaginaţie, ar fi putut fi de mare folos cauzei.

Karin se ridică. Nu scoase o vorbă, în vreme ce se apropia de trunchiul de copac de care îşi atîrnase rucsacul şi arma. Spre deosebire de Manfred, era o taciturnă.

Cu toate astea, Manfred are dreptate, îşi spuse Rolf. Werner Dagover chiar fusese, probabil, asemenea lor. Cînd furtuna de foc avea să se dezlănţuie în sfîrşit, aveau să-şi găsească destui aliaţi în rîndul celor ca el, bărbaţi şi femei ce n-aveau să ezite să cureţe pămîntul de cei neputincioşi din punct de vedere fizic şi mintal, de coloraţi, de cei indezirabili din punct de vedere etnic şi religios. Dar paznicul făcuse greşeala de a încerca să-şi alerteze superiorii, iar Karin nu era dispusă să tolereze nici un fel de opoziţie. L-ar fi ucis chiar şi pe el, dac-ar fi cutezat să-i pună la îndoială autoritatea; avea tot dreptul s-o facă. După cum îi spusese lui Rolf atunci cînd acesta îşi abandonase studiile pentru a deveni soldat, cel care se opune o dată o va face din nou. Iar un comandant nu avea voie să tolereze aşa ceva.

Karin îşi luă arma automată şi o îndesă în rucsac, apropiindu-se apoi de Manfred. Bărbatul în vîrstă de treizeci şi patru de ani nu era la fel de bine antrenat sau de şcolit ca tovarăşul său, dar îi era devotat fetei. În cei doi ani care trecuseră de cînd Rolf se alăturase mişcării *Feuer*, Manfred şi Karin nu se despărţiseră niciodată. Rolf nu ştia dacă legătura lor era amoroasă, sau dacă era vorba doar de o protecţie reciprocă, dar îi invidia sincer.

Cînd fu gata, Karin îşi reluă atitudinea de excursionistă, iar apoi privi în josul pantei.

– Să mergem, rosti ea cu nerăbdare în glas.

Luînd-o de braţ pe fată, Manfred o conduse către platoul de filmare. După plecarea celor doi, Rolf se întoarse şi porni în fugă spre şosea, unde avea să aştepte întoarcerea lor.

4

Joi, ora 3:04, Washington, D.C.

Privind teancul de cărţi cu benzi desenate de pe pat, generalul Mike Rodgers îşi puse, pentru a mia oară, aceeaşi întrebare: *Unde naiba a dispărut inocenţa?*

Desigur, cunoştea răspunsul. *Ca toate celelalte la vremea lor, inocenţa a murit*, îşi spuse el amărît.

În vîrstă de patruzeci şi cinci de ani, directorul-adjunct al Centrului de Comandă se trezise la ora două, în miez de noapte, şi nu mai reuşise să adoarmă. De la moartea colonelului Charles Squires într-o misiune a comandoului Forţei de Impact, Rodgers îşi petrecea fiecare noapte revăzînd în minte detaliile incursiunii efectuate în Rusia. Forţele Aeriene fuseseră încîntate de performanţele dovedite de elicopterul-spion „Mosquito" pe parcursul acelei misiuni, iar toată lumea fusese de acord că piloţii acestuia făcuseră tot ceea ce era omeneşte posibil pentru a-l salva pe Squires din trenul în flăcări. Cu toate acestea, anumite fraze din rapoartele membrilor comandoului îi reveneau mereu în minte:

„...n-ar fi trebuit să permitem ca trenul să ajungă pe pod..."

„...totul a durat două sau trei secunde..."

„...colonelul nu voia decît să-l scoată pe prizonier din locomotivă..."

Rogers fusese de două ori în Vietnam, comandase o brigadă mecanizată în Războiul din Golf şi îşi luase doctoratul în istorie. Înţelegea perfect afirmaţia lordului Macaulay, că „violenţa e însăşi esenţa războiului" şi era conştient că oamenii mureau în bătălii – uneori cu miile. Dar conştientizarea acestor fapte nu făcea ca pierderea unui om de nădejde să fie mai uşor de suportat. Cu atît mai mult cu cît respectivul om lăsase în urmă o soţie tînără şi un copil mic. De-abia acum erau cu toţii capabili să aprecieze amestecul unic de înţelegere, umor şi pricepere – iar generalul zîmbi, amintindu-şi de vremurile cînd Charlie era în viaţă – care fusese locotenent-colonelul Squires.

Sătul să stea în pat şi să jelească, Rodgers se îmbrăcase, ieşise din casa sa modestă şi se îndreptase spre supermagazinul local. În acea dimineaţă urma să treacă din nou să-l vadă pe Billy Squires şi voia să-i ducă un dar. Cum Melissa Squires nu era de acord ca fiul ei să facă abuz de dulciuri şi jocuri video, Rodgers socotise că benzile desenate cu supereroi constituiau o alegere grozavă. Băiatului îi plăceau eroii.

Ochii căprui ai generalului rămaseră aţintiţi în gol pentru o clipă, atunci cînd gîndul îi fugi din nou la propriul său erou. Charlie iubise viaţa, dar nu ezitase să şi-o sacrifice pentru a salva un inamic rănit. Fapta lui îi înnobila pe toţi cei din jurul lui – nu doar pe membrii strîns legatei echipe a Forţei de Impact şi pe cei şaptezeci şi opt de angajaţi ai Centrului de Comandă, ci pe fiecare cetăţean în parte al ţării pe care Charlie o iubise cu pasiune. Sacrificiul său fusese o dovadă emblematică a compasiunii unei naţiuni ce ridica sacrificiul de sine la rangul de supremă virtute.

Ochii lui Rodgers se umplură de lacrimi. Încercă să-şi alunge gîndurile negre, răsfoind încă o dată cărţile cu benzi desenate.

Fusese şocat, descoperind că benzile desenate costau acum de douăzeci de ori mai mult decît pe vremea cînd el însuşi le devora cu patimă: doi dolari cincizeci, în loc de douăzeci de cenţi. Ieşise din casă avînd doar vreo doi dolari în buzunar şi fusese nevoit să plătească blestemăţiile alea cu cartea de credit.

Dar, mai mult decît preţul, îl deranja faptul că nu mai reuşea să-i deosebească pe eroi de ticăloşi. Superman avea părul lung şi toane, Batman era un marginalizat bolnav de nervi, Robin nu mai era Dick Grayson ci un mucos oarecare, iar un sociopat ce fuma ţigară de la ţigară şi-şi spunea Nevăstuica îşi făcea de cap, sfîşiind oamenii cu ghearele-i lungi.

Dacă Melissa nu-i de acord cu dulciurile, sînt curios cum o să înghită chestiile astea.

Rodgers mătură teancul de benzi desenate pe podea, lîngă papucii de casă. Nu putea să-i ofere în dar unui copil asemenea grozăvii.

Poate c-ar trebui să aştept pînă cînd se deschid librăriile şi să-i cumpăr o carte din seria cu fraţii Hardy, îşi spuse el, deşi nu era pe de-a-ntregul convins că voia să afle ce se întîmplase cu Frank şi Joe. În vremurile astea, fraţii Hardy purtau, probabil, cercei în urechi şi în vîrful limbii, călăreau motociclete şi se obrăzniciseră. Tatăl lor, Fenton, asemenea lui Rodgers, îmbătrînise prematur şi se întîlnea noapte de noapte cu femei ce nu-şi doreau decît să se mărite.

La dracu', îşi zise Rodgers. *O să mă opresc la un magazin de jucării şi-o să-i cumpăr un joc de acţiune. Şi, poate, un joc de şah sau o videocasetă educativă. Ceva pentru mîini şi ceva pentru spirit...*

Rodgers îşi frecă baza nasului acvilin, iar apoi întinse mîna după telecomandă. Se aşeză comod în capul oaselor şi trecu în revistă o sumedenie de posturi de televiziune ce transmiteau filme noi şi proaste, în culori violente, sau comedii spălăcite şi la fel de proaste. Se opri în cele din urmă la un canal ce transmitea un film vechi, cu Lon Chaney Jr. În rolul unui om-lup. Chaney implora un tînăr îmbrăcat în halat alb să-l vindece, să-l scape de suferinţa atroce.

– Ştiu cum te simţi, mormăi Rodgers.

Cu toate acestea, Chaney era norocos. Suferinţei sale îi punea capăt, de regulă, un glonţ de argint. În cazul lui Rodgers, ca şi în cazul majorităţii supravieţuitorilor unui genocid, unei crime sau unui război, suferinţa se estompa, dar nu dispărea

niciodată cu totul. Ea devenea mai pregnantă la orele mici ale nopții, cînd în încăpere răsuna bîzîitul televizorului și singurul lucru inedit erau luminile farurilor mașinilor care treceau rareori prin fața casei. Sir Fulke Greville spunea, pe bună dreptate, într-una din elegiile sale, că „tăcerea sporește durerea"...

Rodgers închise televizorul, stinse lumina, adună pernele și se trînti pe burtă în așternut.

Știa că n-avea cum să schimbe starea în care se afla. Dar știa, de asemenea, că nu-și putea permite să se lase pradă durerii. Avea de consolat o văduvă și pe fiul ei. Îl aștepta trista însărcinare de-a găsi un nou comandant pentru Forța de Impact și trebuia să conducă Centrul de Comandă tot restul săptămînii, cît timp Paul Hood avea să se afle în Europa. Iar ziua de azi avea să fie cea mai grea dintre toate, așa cum atît de corect o descrisese juristul Centrului de Comandă: „clipa cînd se-ntoarce vulpea în ogradă".

În tăcerea nopții, toate acestea păreau o povară mult prea grea. Apoi Rodgers își aminti de toți cei care nu apucau să trăiască îndeajuns de mult pentru a simți povara vieții, iar propria-i povară nu i se mai păru la fel de apăsătoare.

Crezînd că înțelege, în sfîrșit, de ce un Batman ajuns la vîrsta de mijloc simțea nevoia să o mai ia razna din cînd în cînd, Rodgers se cufundă în cele din urmă într-un somn fără vise...

5

Joi, ora 10:04, Garbsen, Germania

Intrînd în rulotă şi privind în jur, Jody se strîmbă dezgustată. Aruncă o privire pe lista de recuzită.

– Grozav, murmură ea. Mai bine nici că se putea.

Exasperarea sinceră care impregnase discuţia ei cu domnul Buba se preschimbase de-acum într-o adevărată obsesie. Obiectul de care avea nevoie atîrna în baia minusculă a rulotei. A ajunge acolo prin labirintul acela de lăzi şi mese necesita manevre complexe. Şi, după cum i se arătase norocul în acea dimineaţă, Lankford avea să se declare mulţumit de prima dublă trasă şi avea să treacă la scena următoare înainte ca ea să fi apucat să se întoarcă.

Aşezînd lista pe masă, Jody porni spre ieşire. Deşi ar fi ajuns mult mai repede dacă s-ar fi tîrît pe sub mese, era convinsă că, de-ar fi făcut-o, s-ar fi găsit cu siguranţă cineva care s-o vadă. La absolvire, cînd o anunţase că obţinuse permisiunea de a efectua acest stagiu, profesorul Ruiz o avertizase că Hollywood-ul avea să încerce, poate, să-i schimbe ideile şi să-i reteze entuziasmul şi creativitatea. Îi spusese totodată că rănile acestea aveau să se vindece în cele din urmă, iar răsplata avea să fie uriaşă. O rugase însă să nu renunţe niciodată la demnitatea ei. O dată pier-

dută, nu avea s-o mai poată recîştiga cu nici un preţ. Din această cauză, preferă să aleagă calea cea mai grea, în loc să se tîrască pe sub mese; ocoli, se aplecă, se strecură şi îşi undui corpul ca o contorsionistă pentru a străbate labirintul care era magazia de recuzită.

Potrivit listei, trebuia să le furnizeze celor de pe platou o uniformă de iarnă veritabilă, care fusese purtată chiar de către unul dintre marinarii de pe *Tirpitz*. Aceasta fusese atîrnată în baie, căci dulapul din rulotă era ticsit cu arme de foc. Autorităţile locale ceruseră ca armamentul folosit pe parcursul filmărilor să fie ţinut sub cheie, iar dulapul din rulotă era singurul spaţiu închis care poseda aşa ceva.

Jody făcu slalom printre tot felul de obiecte, parcurgînd ultimii metri ce o despărţeau de uşa băii. În dreptul acesteia se aflau un cufăr uriaş şi o masă solidă, astfel încît nu reuşi s-o deschidă decît pe jumătate. Reuşi să se strecoare înăuntru, iar uşa se trînti în urma ei. Jody înghiţi în sec, gata să se înece. În baie stăruia un miros puternic de naftalină, mai pregnant decît îl simţise vreodată în apartamentul bunicii ei din Brooklyn. Respirînd pe gură, începu trecerea în revistă a zecilor de saci cu haine, citind pe rînd etichetele. Şi-ar fi dorit să poată deschide fereastra, dar aceasta fusese blocată cu un grilaj din fier forjat pentru a-i descuraja pe eventualii hoţi, astfel încît deschiderea ivărului ar fi fost un adevărat calvar.

Înjură în gînd. *Se putea oare întîmpla ceva mai rău?* se întrebă ea. Etichetele erau scrise în germană.

O traducere a acestora era anexată la lista de recuzită. Înjurînd din nou şi din ce în ce mai nerăbdătoare, deschise uşa şi se strecură afară. În timp ce pornea în sens invers prin labirint, Jody auzi voci undeva lîngă rulotă. Zvonul de glasuri se apropia.

La naiba cu entuziasmul şi creativitatea, domnule profesor Ruiz, îşi zise ea. Cu ochii minţii, Jody îşi văzu sfîrşitul carierei la o distanţă de numai douăzeci de secunde.

Tentaţia de a se tîrî era mare, dar Jody îi rezistă eroic. Cînd ajunse destul de aproape de masa pe care îşi lăsase lista, se aplecă, o agăţă cu degetul arătător şi o trase spre ea. Cuprinsă de

disperare, începu să fredoneze o melodie, închipuindu-şi că se afla în ringul de dans, şi înaintă înapoi spre baie într-un ritm pe care nu-l mai atinsese de la banchetul de absolvire a liceului. Curînd, se afla din nou în încăperea ticsită cu miros de naftalină. Închise uşa, aşezâ lista pe chiuvetă şi, comparînd inscripţiile de pe etichete cu cele imprimate pe listă, începu să răscolească frenetic prin maldărul de saci cu haine.

6

Joi, ora 10:07, Garbsen, Germania

Auzind vocile care veneau din spatele rulotei, domnul Buba se întoarse.

– ...Sînt dintre cei ce au ghinion mereu, rosti un glas de femeie.

Era uşor răguşită şi vorbea repede.

– Cînd intru într-un magazin, se întîmplă imediat *după* ce o stea de cinema a trecut pe acolo. Dacă mă aflu într-un restaurant, mi se spune că, în urmă cu o zi, cutare celebritate a cinat la aceeaşi masă. La aeroport, le ratez mereu, la o diferenţă de cîteva minute.

Domnul Buba clătină din cap. *Doamne, ce le mai turuie femeia asta. Săracul Werner.*

– Şi iată-mă aici, urmă femeia, în vreme ce dădea colţul rulotei. Ajung şi eu din întîmplare pe un platou de filmare, la numai cîţiva metri de o stea de cinema, iar dumneata nici măcar nu vrei să mă laşi s-o văd.

Domnul Buba îi urmări, în timp ce se apropiau. Femeia mergea chiar în faţa lui Werner, care avea pălăria trasă peste ochi şi umerii largi înmuiaţi parcă de o povară grea. Femeia gesticula frenetic, ca şi cum ar fi executat un dans al frustrării. Domnul

Buba ar fi vrut s-o poată convinge că a vedea o stea de cinema de aproape nu însemna mare lucru. Că şi celebrităţile erau oameni ca toţi ceilalţi, doar ceva mai răsfăţaţi de soartă...

Cu toate acestea, i se făcu milă de fată. Werner ţinea cu strictețe la respectarea regulamentului, dar poate că avea să reuşească să-l convingă s-o lase pe sărmana femeie să vadă o stea de cinema.

– Werner, începu el. Dacă doamna tot se află aici, de ce n-am lăsa-o...

Domnul Buba nu mai apucă să-şi sfîrşească propoziţia. Apropiindu-se din spatele femeii, Manfred se repezi asupra lui, izbindu-l cu bastonul lui Werner. Lemnul de esenţă tare vopsit în negru îi strivi gura lui Buba, iar paznicul horcăi, înecîndu-se cu sînge şi aşchii de dinţi, în vreme ce se prăbuşea pe spate. Manfred îl lovi din nou, de astă dată în tîmpla dreaptă, iar forţa izbiturii smuci spre dreapta capul paznicului, care încetă să horcăie. Alunecă în jos şi rămase nemişcat, cu spatele rezemat de rulotă, în vreme ce sîngele începea să formeze o pată pe umerii şi gulerul uniformei.

Manfred deschise portiera cabinei, aruncă bastonul însîngerat pe banchetă şi urcă. Tocmai atunci, dinspre platoul de filmare se auzi un strigăt:

– Jody!

Karin se întoarse cu spatele spre platoul de filmare, îşi dădu jos rucsacul, îngenunche şi scoase automatul Uzi.

Bărbatul scund care strigase mai devreme clătină din cap şi se apropie de rulotă.

– Jody, ce dracu' faci acolo? Mi-e teamă că, foarte curînd, vom renunţa la serviciile tale.

Karin se ridică în picioare şi se întoarse.

Regizorul secund se opri, la nici cincizeci de metri distanţă.

– Hei! strigă el, gesticulînd furios în direcţia rulotei. Cine sînteţi? Arătă apoi spre arma automată.

– Aceea e una din armele noastre de recuzită? N-aveţi dreptul să...

Sigură de sine, Karin apăsă pe trăgaci. Se auziră trei pocnituri scurte şi Hollis Arlenna se prăbuşi pe spate, cu braţele desfăcute şi ochii holbaţi.

În clipa în care corpul neînsufleţit atinse pământul, oamenii aflaţi pe platoul de filmare o luară la fugă care încotro, ţipând. Îndemnat de o colegă, un tînăr actor încercă să se apropie de locul în care căzuse regizorul secund. În vreme ce se tîra înspre cadavrul lui Arlenna şi spre Karin, o nouă rafală ţişnită din ţeava Uzi-ului îi zbură creierii, lăsîndu-l nemişcat. Tînăra actriţă scoase un ţipăt şi continuă să urle, urmărind întreaga scenă de la adăpostul unei camere de luat vederi.

Motorul puternic al rulotei mugi, trezit la viaţă. Manfred ambreie, mărind turaţia, iar larma asurzitoare acoperi strigătele de panică.

– Să mergem! urlă el către Karin, trîntind portiera cabinei.

Tînăra înaintă cu spatele către uşa deschisă a rulotei, rotindu-şi privirile şi arma. Fără ca vreun muşchi să i se fi clintit pe chip, sări înăuntru, trase după sine scara demontabilă şi închise uşa. Manfred acceleră şi camionul se urni către pădure. Corpul neînsufleţit al domnului Buba alunecă pe pămîntul îmbibat cu sînge.

7

Joi, ora 10:12, Hamburg, Germania

Jean-Michel socotea oportun faptul că întîlnirea sa cu autoproclamatul nou Führer urma să aibă loc în cartierul Sankt Pauli din Hamburg.

În 1682, o biserică purtînd hramul sfîntului Paul fusese înălțată aici, pe unul din dealurile ce străjuiau cursul lin al Elbei. În 1814, francezii atacaseră și jefuiseră sătucul liniștit și, din acea zi, totul se schimbase. Hanuri, săli de dans și bordeluri fuseseră construite aici pentru a satisface nevoile de distracție ale marinarilor de pe vasele cu aburi ce ancorau în portul Hamburg. La jumătatea veacului al nouăsprezecelea, regiunea Sankt Pauli era deja cunoscută ca un tărîm al pierzaniei și al păcatului.

În zilele noastre, pe timp de noapte, această etichetă rămăsese perfect valabilă. Firme de neon și afișe provocatoare îi invitau pe trecători în localuri de toate felurile: de la săli de bowling la cîrciumi cu muzică de jazz, de la sex-show-uri live la saloane de tatuaj, de la prăvăliile unor lustragii la cazinouri. Întrebări aparent nevinovate, de genul: „N-ai un chibrit?" sau „Ești liber în seara asta?" constituiau pentru prostituate prilejul de abordare a unor potențiali clienți, în vreme ce drogurile erau oferite spre vînzare pe un ton mai discret, dar fără fasoane.

Într-adevăr, era un loc potrivit de întîlnire pentru reprezentantul Noilor Iacobini şi Felix Richter. Demersul francez de unire a celor două mişcări avea să schimbe din nou Germania. De data asta, în bine...

Francezul îşi lăsase cei doi tovarăşi de călătorie să doarmă în camera de la hotelul situat pe An der Alster şi luase un taxi. Călătoria către Sankt Pauli dură un sfert de oră şi se încheie la Grosse Freiheit, în inima cartierului distracţiilor deocheate. Zona era pustie, cu excepţia turiştilor dornici să admire privelişte fără a fi agăţaţi la tot pasul.

Jean-Michel îşi trecu mîna prin părul negru şi des şi îşi încheie jacheta verzuie. Înalt şi uşor supraponderal, în vîrstă de patruzeci şi trei de ani, vicepreşedintele executiv al companiei *Demain* abia aştepta să-l întîlnească pe Felix Richter. Puţinii care-l cunoşteau şi cei care-i erau apropiaţi spuneau că Richter era devotat cauzei. Acesta era un lucru bun. Atît Monsieur Dominique, cît şi restul echipei franceze erau oameni devotaţi, iar Monsieur Dominique nu suporta să aibă de-a face cu indivizi cărora nu le păsa de cauză.

Pe de altă parte, se spunea că Richter era un om al extremelor, deosebit de impulsiv. Într-o clipă te îmbrăţişa, iar în clipa următoare îţi tăia capul, după cum îi dictau instinctele. Din acest punct de vedere, semăna mult cu misteriosul şef din umbră al lui Jean-Michel. Monsieur Dominique era dintre cei care fie urau, fie iubeau cu patimă, generoşi sau nemiloşi în funcţie de circumstanţe. Hitler şi Napoleon fuseseră plămădiţi din acelaşi aluat.

E ceva ce ţine de firea conducătorilor, îşi spuse Jean-Michel, *ceva ce nu le permite ambivalenţa*. Era mîndru că-l cunoştea pe Monsieur Dominique. Spera din suflet că avea să fie la fel de mîndru şi că-l cunoştea pe Herr Richter.

Jean-Michel se apropie de uşa neagră de metal a clubului patronat de Richter, un local numit *Auswechseln*. Nu se vedea nici un semn la faţadă, cu excepţia vizorului şi a unei sonerii chiar alături de acesta. Lîngă uşă, era montată o sculptură de

marmură reprezentînd un cap de ţap. Francezul apăsă pe butonul soneriei şi aşteptă.

Auswechseln – adică Înlocuitorul – era unul dintre cele mai infame, deocheate şi de succes localuri de noapte din Sankt Pauli. Bărbaţii care veneau aici trebuiau să vină cu o parteneră. La intrare, cuplul primea un colier roz şi unul albastru, purtînd numere diferite; cei care aveau numerele corespondente deveneau parteneri pentru noaptea aceea. Nu erau acceptaţi decît cei bine îmbrăcaţi şi atrăgători.

O voce răguşită se făcu auzită din gura deschisă a ţapului de marmură.

– Cine e?

– Jean-Michel Horne, răspunse francezul.

Fu cît pe-aci să adauge în germană: *Am întîlnire cu Herr Richter*, dar se hotărî să n-o facă. Dacă ajutoarele lui Richter nu ştiau cine era cel aşteptat, însemna că acesta era neglijent în organizare. În acest caz, Jean-Michel şi camarazii săi ar fi fost mai înţelepţi dacă ar fi renunţat la o asemenea colaborare.

O clipă mai tîrziu, uşa se deschise şi un individ clădit ca un culturist, înalt de doi metri, îi făcu semn lui Jean-Michel să intre. Uriaşul închise uşa şi trase zăvorul, după care îşi aşeză palma grea pe umărul francezului. Îl împinse înainte pînă într-un loc situat în faţa tejghelei de la recepţie, îl apăsă în jos şi-l obligă să rămînă în acea poziţie timp de cîteva clipe.

Jean-Michel observă videocamera montată în perete şi micuţul receptor din urechea vlăjganului. Cineva, undeva, compara figura noului sosit cu fotografia ce fusese trimisă prin fax din biroul lui Dominique de la sediul companiei *Demain*.

O clipă mai tîrziu, uriaşul rosti:

– Aşteaptă aici.

Apoi se întoarse şi dispăru în întuneric.

Sînt eficienţi, remarcă în gînd Jean-Michel, în timp ce auzea bubuitul paşilor uriaşului pe pardoseala ringului de dans. Cît despre prudenţa de care dădeau dovadă, nici aceasta nu era deloc exagerată. Monsieur Dominique nu ajunsese în poziţia în care se afla acţionînd orbeşte.

Jean-Michel privi în jur. Încăperea era luminată doar de cele patru tuburi roşii de neon aşezate deasupra tejghelei din dreapta sa. Din cîte vedea, nu putea deduce mare lucru din înfăţişarea barului; nici măcar nu putea afirma cu convingere că uriaşul părăsise încăperea. Singurul lucru pe care francezul l-ar fi putut afirma fără teama de a greşi era că locul acesta mirosea, în ciuda bîzîitului constant al instalaţiilor de aer condiţionat. Era o duhoare abia perceptibilă, dar nu mai puţin greţoasă, de mucuri de ţigară, băutură stătută şi desfrîu.

După vreun minut sau două, Jean-Michel auzi din nou zgomot de paşi. De data asta, răsunau cu totul altfel decît paşii vlăjganului. Erau paşii uşori ai unui individ sigur pe el. Omul nu-şi tîra picioarele pe parchet, ci călca distinct, fără să şovăie. O clipă mai tîrziu, Felix Richter păşi în lumina roşie din faţa tejghelei.

Jean-Michel îl recunoscu deîndată pe bărbatul de treizeci şi doi de ani pe care-l văzuse numai în poze. Dar fotografiile nu reuşiseră nicidecum să imortalizeze dinamismul acestui om. Avea un metru optzeci înălţime şi părul blond, tuns scurt de tot. Purta un costum impecabil croit, o cravată neagră cu dungi roşii şi pantofi lustruiţi cu mare grijă. Nu avea nici un fel de bijuterii. Oamenii lui Richter considerau aceste podoabe inutile şi rezervate numai femeilor, iar în organizaţia lor nu era loc pentru aşa ceva.

Medalii. Doar atît le permit să poarte oamenilor mei, afirmase Herr Richter o dată, într-un editorial publicat în *Unser Kampf*, revista pe care o edita.

Dar şi mai impresionanţi decît ţinuta lui Richter erau ochii săi. În această privinţă, fotografiile fuseseră şi mai departe de adevăr. Chiar şi în lumina roşie a barului, erau scînteietori şi, o dată fixaţi asupra unui obiectiv, nu-l mai pierdeau din vedere. Herr Richter nu părea a fi genul de om care să-şi plece privirea în faţa cuiva.

Apropiindu-se, germanul îşi mişcă mîna încet, de parcă ar fi scos o armă din teacă. Mîna dreaptă alunecă încet de-a lungul şoldului, iar apoi se întinse brusc: o mişcare ciudată, dar nu mai

puțin elegantă. Francezul îi strînse mîna cu putere, surprins de forța atingerii lui Richter.

– Mă bucur că ați venit, rosti acesta. Cu toate acestea, speram să primesc mai degrabă vizita patronului dumneavoastră.

– După cum știți, Monsieur Dominique preferă să-și conducă afacerile direct de la sediu, răspunse Jean-Michel. Avînd în vedere tehnologia de care dispune, nu prea are motive să se deplaseze.

– Înțeleg, încuviință Richter. N-a fost fotografiat niciodată, a fost văzut rareori; misterul care îl înconjoară îi servește de minune interesele.

– Deși misterios, Monsieur Dominique își are propriile interese, sublinie Jean-Michel. M-a trimis să-l reprezint în această discuție și, de asemenea, să fiu ochii și urechile lui pe parcursul Zilelor Haosului.

– E firesc, vrea să se convingă că donația pe care a făcut-o pentru organizarea acestei sărbători este folosită așa cum se cuvine, zîmbi Richter.

Jean-Michel clătină din cap.

– Greșiți, domnule Richter. Monsieur Dominique nu procedează așa. El investește numai în cei în care crede cu adevărat.

Francezul își desprinse mîna din menghina strînsorii lui Richter, iar acesta se apropie, îl luă de braț și-l conduse înainte prin întuneric.

– Față de mine nu trebuie să vă simțiți dator să-l apărați pe Dominique, rosti Richter. E un lucru absolut firesc să vrei să știi cu ce se ocupă cei asemeni ție.

Cei asemenea ție? își zise Jean-Michel. Monsieur Dominique era patronul unei companii ce valora un miliard de dolari și controla unul dintre cele mai importante consorții din Franța și din lume. Puțini erau cei pe care-i considera egalii săi. În ciuda intereselor paralele cu ale sale, Herr Richter nu se număra, cu siguranță, printre aceștia.

Richter schimbă subiectul:

– Camera de hotel pe care v-am rezervat-o v-a fost pe plac?

– De-a dreptul grozavă, încuviință Jean-Michel.

Aroganța lui Richter îl enervase.

– Mă bucur, spuse Richter. E unul dintre puținele hoteluri vechi ce-au mai rămas în picioare în Hamburg. În timpul războiului, Aliații au bombardat intens orașul, spulberînd cea mai mare parte. A fost ghinionul Hamburgului de a fi un oraș-port. Însă, ca o ironie a sorții, o parte dintre hotelurile vechi, construite din lemn, au supraviețuit.

Își desfăcu brațele, ca și cum ar fi vrut să îmbrățișeze întregul Sankt Pauli.

– Aliații nu atacau bețivi și prostituate, ci doar mame și copii nevinovați. Și cu toate acestea, ne numesc pe *noi* monștri pentru atrocități imaginare, de genul miticului Holocaust.

Jean-Michel se trezi admirînd pasiunea și înflăcărarea cu care vorbea Richter. Deși negarea Holocaustului era ilegală în Germania, știa că Richter o practicase cu regularitate în perioada cît fusese student la medicină. Chiar și după ce bursa îi fusese retrasă din cauza unor remarci antisemite, nu încetase. Deși autoritățile judiciare nu se înghesuiau să condamne propaganda de acest fel, cîtă vreme ea se menținea în limitele nonviolenței, Richter fusese în cele din urmă arestat, după ce o echipă de televiziune din străinătate înregistrase și difuzase discursul său de la Auschwitz, intitulat *Minciuna evreiască*. Petrecuse doi ani în închisoare, timp în care aghiotanții săi preluaseră conducerea mișcării ce se năștea, avînd însă grijă ca legenda și prestigiul lui Richter să se răspîndească.

Datorită curajului și devotamentului față de cauză pe care le dovedea acest om, Jean-Michel hotărî să dea uitării auspiciile nu tocmai favorabile sub care debutase întîlnirea. La urma urmei, se aflau aici pentru a discuta lucruri concrete.

Ajunseră în dreptul unei mese și Richter aprinse lampa care atîrna deasupra ei. Abajurul translucid îl reprezenta pe zeul Pan cîntînd din fluier.

Se așezară în același timp. Lumina nu cădea pe ochii lui Richter, dar francezul continua să-i vadă strălucind în penumbră, la fel de luminoși ca lampa. Omul din fața sa făcuse avere exploatînd acest club și un serviciu de însoțire care avea repre-

zentanțe la Berlin, Stuttgart, Frankfurt și Hamburg. Francezul era însă gata să pună rămășag că Richter fusese un ticălos chiar și pe vremea cînd era sărac.

Jean-Michel ridică privirea către nivelul superior. Culoarul era plin de uși. În mod evident, acestea se deschideau spre niște încăperi rezervate celor ce-și doreau mai mult decît un simplu dans.

– Înțeleg că locuiți aici, Herr Richter.

– Am într-adevăr un apartament, dar nu-mi petrec aici mai mult de una sau două nopți pe săptămînă. În cea mai mare parte a timpului stau în apartamentele din sediul Partidului Național Socialist al Secolului 21, la Bergedorf, în sud. Acolo se desfășoară cea mai mare parte a activităților mișcării. Scrierea discursurilor, solicitările telefonice, transmiterea de poștă electronică, difuzarea unor emisiuni prin radio, editarea propriului nostru ziar... Apropo, ați văzut *Kampf*-ul de săptămîna asta?

Jean-Michel încuviință.

– Excelent, urmă Richter. Totul se desfășoară cît se poate de legal. Nu e ca pe vremuri, cînd autoritățile s-au grăbit să mă persecute pentru diferite acuzații. Așadar, v-ați gîndit să onorați cu prezența dumneavoastră Zilele Haosului. Și, de asemenea, vă aflați aici pentru a-l reprezenta pe patronul dumneavoastră în „discuții", după cum s-a exprimat domnia sa în scurta conversație telefonică pe care am avut-o.

– Așa este, Herr Richter.

Jean-Michel se aplecă peste masă și își încrucișă brațele.

– Mă aflu aici pentru a vă face o propunere.

Jean-Michel fu dezamăgit de reacția lui Richter. Acesta nici măcar nu clipise.

– Vă ascult, rosti el sec.

– Nu e un fapt de notorietate publică, începu Jean-Michel, dar trebuie să știți că Monsieur Dominique a luat legătura în mod discret cu diverse grupări neonaziste din întreaga lume: Razorheads din Anglia, Soldații din Polonia și Asociația Whites Only din America. Încearcă în felul ăsta să alcătuiască o rețea

mondială a organizațiilor ce urmăresc un țel comun, acela al purificării etnice.

– Împreună cu Noii Iacobini, numărul membrilor aflați sub comanda sa o să fie în jur de șase mii, deduse Richter.

– Cam așa ceva, încuviință Jean-Michel. Iar după intrarea în rețea în Statele Unite, acest număr va crește, cu siguranță.

– Fără îndoială, îl aprobă Richter. Am văzut copii ale jocurilor sale. Sînt cît se poate de antrenante.

– Herr Richter, ceea ce Monsieur Dominique dorește să vă propună este să vă alăturați, cu organizația dumneavoastră, acestei rețele. O să vă furnizeze fonduri, o să aveți acces la tehnologia companiei *Demain* și un rol în edificarea viitorului acestei lumi.

– Un rol, repetă Richter. Un rol într-o piesă scrisă de Monsieur Dominique.

– Nu o piesă, îl corectă Jean-Michel. Însăși istoria.

Richter afișă un zîmbet rece.

– De ce aș accepta un rol în piesa lui Dominique, cînd aș putea să-mi scriu și să-mi regizez propria piesă?

Din nou, îngîmfarea lui Richter îl surprinse pe Jean-Michel.

– Fiindcă Monsieur Dominique are la dispoziție resurse la care cei ca dumneavoastră pot cel mult să viseze. Și, mulțumită relațiilor pe care le are, vă poate oferi protecție, atît din punct de vedere politic, cît și personal.

– Protecție împotriva cui? întrebă Richter. Guvernul n-o să îndrăznească să se mai atingă de mine. Cei doi ani pe care i-am petrecut la închisoare m-au transformat într-un martir al cauzei. Iar oamenii mei sînt devotați.

– Există și alți conducători, rosti Jean-Michel, pe un ton de amenințare voalată. Alți potențiali noi *Führeri*.

– Chiar așa? se miră Richter. Vă referiți la cineva anume?

Francezul abia aștepta să-l strîngă cu ușa pe acest individ, iar aceasta părea a fi ocazia cea mai potrivită.

– Sincer să fiu, Herr Richter, umblă zvonul că gruparea *Feuer* și Karin Doring se află în plină ascensiune în topul preferințelor mișcării.

– Există astfel de zvonuri? întrebă Richter blînd.

Jean-Michel încuviinţă din cap. Francezul ştia că Felix Richter şi Karin Doring fuseseră inamici declaraţi cu doi ani în urmă, cînd Karin intrase în scenă, venind din Germania de Est şi propovăduind ideea unui terorism făţiş, în vreme ce Richter, proaspăt ieşit din închisoare, era adeptul activismului politic. Cei doi îşi azvîrliseră critici din ce în ce mai dure, pînă cînd cîţiva membri ai grupării *Feuer* uciseseră doi membri ai facţiunii lui Richter. În cele din urmă, cei doi lideri stabiliseră o întîlnire la nivel înalt într-un hotel din Berlin şi căzuseră de acord să-şi urmeze în continuare propriile ţeluri, fără a se mai critica unii pe alţii. Cu toate acestea, tensiunile se menţinuseră între gruparea de gherilă a fetei din Gemania de Est şi mai chibzuitul medic din Vest.

– Karin e energică, curajoasă şi are o personalitate carismatică, declară Jean-Michel. Din cîte am auzit, a pus la cale atacul asupra băncii din Bremen şi a organizat incendierea tribunalului de la Nürnberg...

– Astea şi multe altele, aprobă Richter. Karin se pricepe la chestiunile legate de război. E o pisică aflată la conducerea altor pisici la fel de sălbatice, un lider de maidan, un comandant de teren. Dar ceea ce nici voi şi nici ea nu reuşiţi să înţelegeţi este că n-ar putea pune pe picioare şi n-ar putea conduce un partid politic. Ea insistă să participe personal la fiecare misiune. Într-o bună zi, o bombă mînuită greşit sau poate chiar autorităţile or să-i vină de hac.

– Poate că aveţi dreptate, acceptă Jean-Michel. Cu toate acestea, în numai doi ani, gruparea *Feuer* a recrutat o mie trei sute de membri, din care trei sute sînt soldaţi în toată puterea cuvîntului.

– Corect, spuse Richter. Dar cea mai mare parte dintre ei sînt est-germani. Animale. În cinci ani, am recrutat aproape cinci mii de membri de partea asta a frontierei. Iată care e temelia unei mişcări politice, domnule Horne. Acesta e viitorul, sublinie el.

– Fiecare variantă îşi are locul ei în angrenaj, rosti Jean-Michel. Monsieur Dominique este de părere că atît dumneavoastră, cît

şi Karin, aţi fi aliaţi de nădejde, şi de aceea mi-a sugerat să stau de vorbă şi cu ea.

Privirea pătrunzătoare a lui Richter se ridică de la ceas către Jean-Michel. Ochii germanului erau ca nişte maşinării micuţe, precise şi lipsite de emoţii. Jean-Michel îl privi, în timp ce Richter se ridica. Scurta audienţă luase sfîrşit, în mod evident. Francezul era categoric surprins de acest deznodămînt.

– Diseară la ora cinci şi jumătate vin să vă iau de la hotel, rosti neamţul. O să participăm, împreună cu Karin, la mitingul din această noapte de la Hanovra. O să aveţi ocazia să constataţi cine conduce şi cine se supune ordinelor. Pînă atunci, vă urez o zi plăcută.

În timp ce Richter se întorcea şi pornea în direcţia opusă, uşierul solid îşi făcu apariţia în spatele lui Jean-Michel.

– Îmi cer scuze, Herr Richter, rosti cu îndrăzneală Jean-Michel.

Richter se opri.

Jean-Michel se ridică şi el în picioare.

– Am ordin să-i raportez lui Monsieur Dominique acum, în dimineaţa asta, nu la noapte, urmă francezul. Ce să-i spun despre oferta pe care v-am transmis-o?

Richter se întoarse. În ciuda întunericului, Jean-Michel distinse limpede răutatea din ochii lui.

– Spuneţi-i că o să mă gîndesc la propunerea lui generoasă. Pînă cînd o să-i dau un răspuns cert, doresc sprijinul şi prietenia domniei sale.

– Cu toate acestea, mă daţi afară, replică Jean-Michel.

– Vă dau afară? repetă Richter.

Vocea îi era blîndă, lipsită de patimă, dar întunecată.

– Nu sînt un simplu funcţionar ori vreun bodyguard, protestă francezul. În calitate de reprezentant al lui Monsieur Dominique, pretind să fiu tratat cu politeţea ce mi se cuvine.

Richter se apropie încet de Jean-Michel.

– În calitate de reprezentant al lui Dominique...

– *Monsieur* Dominique, îl corectă Jean-Michel indignat. Îi datoraţi cel puţin respect. Vrea să vă ajute...

– Francezii îi sprijină întotdeauna pe cei ce conduc opoziția, pufni Richter. În 1979, l-ați ajutat pe Dacko să-l răstoarne pe Bokassa în Republica Centrafricană și l-ați adăpostit pe ayatollahul Khomeini cînd se pregătea să se întoarcă în Iran. Francezii speră să obțină favoruri de la astfel de oameni, cînd vor fi ajuns la putere, dar obțin rareori ceea ce-și doresc. Îl respect pe Dominique, adăugă el, pe un ton înghețat. Însă, spre deosebire de dumneata, domnule Horne, nu mă simt dator să mă gudur pe lîngă el. El *vrea* ajutorul meu. Eu, în schimb, nu am nevoie de ajutorul lui.

Individul ăsta e înfiorător de încrezut, își zise Jean-Michel. Auzise destul; era timpul s-o șteargă.

– Îmi cer scuze, cred că nu-mi rămîne decît să plec, rosti el.

– Nu, răspunse Richter calm. N-am să accept scuzele. Nimeni nu pleacă din fața mea fără să i-o cer eu.

Francezul se holbă la el o vreme, iar apoi se întoarse, vrînd să se îndrepte spre ieșire. Se lovi de ușier. Uriașul îl apucă pe Jean-Michel de gît și-l întoarse din nou cu fața spre Richter.

– Richter, ai înnebunit? strigă Jean-Michel.

– N-are importanță dacă am înnebunit sau nu, replică Richter. Aici, eu poruncesc.

– Crezi că Monsieur Dominique nu va afla de toate astea? Crezi că-ți va da dreptate? Noi...

– *Noi!* i-o reteză neamțul, privindu-l drept în ochi. Exprimarea asta... *Noi am înțeles, noi am auzit că...*

Richter se înfuriase.

– *Noi*, monsieur? Cine te crezi?

Brațul lui Richter se mișcă în aceeași manieră stranie în care îl văzuse mișcîndu-se la începutul întîlnirii lor. De data asta însă, mîna ținea un cuțit. Se opri la mai puțin de un centimetru de pleoapa stîngă a lui Jean-Michel. Apoi ridică încă puțin mîna, astfel încît cuțitul avea acum vîrful îndreptat spre globul ocular al francezului.

– Am să-ți spun ce ești, urmă Richter. Ești doar un cățeluș.

În ciuda furiei care-l năpădise, francezul simți cum se înmoaie pe dinăuntru. *E o nebunie*, își zise el. Avea impresia că

nimerise într-un soi de falie temporală. Gestapoul n-avea ce să caute aici, într-o eră a camerelor video şi a domniei opiniei publice internaţionale. Şi totuşi, era acolo, chiar în faţa sa, ameninţîndu-l cu tortura.

Richter continuă să-l privească fără să clipească, apoi adăugă, pe acelaşi ton lipsit de patimă:

– Îmi vorbeşti de parcă mi-ai fi egal. Ce-ai făcut în viaţa ta? Ai urmat calea luminată de un vizionar, nimic mai mult.

Jean-Michel simţi un nod în gît şi încercă din răsputeri să-l înghită. Într-un tîrziu reuşi, dar nu izbuti să scoată vreun cuvînt. Ori de cîte ori clipea, lama îi zgîria uşor pleoapa. Se străduí să nu geamă, dar o făcu, jalnic.

– Am greşit, spuse Richter. Nu eşti nici măcar un căţeluş. Eşti mielul pe care păstorul l-a trimis în locul său, pentru a-mi transmite o ofertă, dar şi pentru a-mi pune la încercare dantura. Ce-ar fi dacă te-aş muşca? întrebă el. Dominique ar avea astfel ceva de învăţat, în ceea ce mă priveşte. Ar învăţa că nu mi-e teamă de funcţionarii lui. Ar şti că, pe viitor, va trebui să mă trateze altfel. Cît despre tine...

Richter ridică din umeri.

– Dacă o să te muşc prea tare, n-o să-i rămînă decît să te înlocuiască.

– Nu! strigă Jean-Michel, indignarea învingînd pentru moment spaima. N-ai înţeles!

– Ba da. Ţi-am verificat dosarul pe computer, în clipa în care mi-ai trecut pragul. Ai intrat în organizaţia lui Dominique acum douăzeci şi unu de ani şi unsprezece luni şi ai urcat scara ierarhică mulţumită pregătirii tale ştiinţifice. Ai obţinut un brevet de invenţie pentru un cip de patru biţi destinat jocurilor video, ceea ce a permis companiei *Demain* să vîndă jocuri mult mai avansate, în vreme ce alte companii lucrau pe unul sau cel mult doi biţi. S-a iscat ceva scandal în Statele Unite din această cauză, deoarece o companie din California a afirmat că cipul proiectat de tine semăna cam mult cu cel pe care tocmai se pregăteau să-l lanseze ei pe piaţă.

Jean-Michel simți cum i se tăiau picioarele. Richter se mulțumea oare să citeze niște fapte aflate dintr-un fișier, sau știa mai mult despre originile companiei *Demain*?

– De curînd, ai obținut un nou brevet pentru un cip cu silicon ce stimulează direct celulele nervoase, un cip pe care *Demain* o să-l folosească de-acum în proiectarea programelor sale. În perioada școlarizării ai fost apolitic. Însă cînd te-ai angajat la *Demain*, ai adoptat viziunea lui Dominique despre lume. De-abia atunci ai fost introdus în cercul restrîns al Noilor Iacobini ce-și propuseseră să descotorosească Franța de algerieni, marocani și arabi, precum și de inamicii noștri comuni, israelienii, cu scopul de a-l ajuta să-și ducă intențiile la îndeplinire. Dar cuvîntul cheie din fraza aceasta este „a ajuta", domnule Horne. În noua ordine, etniile inferioare nu au ce căuta. Însă, la o adică, și slujitorii devotați, deși oarecum mai valoroși, pot fi înlocuiți oricînd.

Jean-Michel nu scoase un cuvînt.

– Așadar, nu ne-a mai rămas decît un singur lucru de discutat, urmă Richter. Cît de tare o să-l muște pe miel?

Richter întoarse cuțitul cu vîrful în sus. Jean-Michel încercă din nou să se dea înapoi, dar uriașul îl înșfăcă de păr, împiedicîndu-l astfel să se miște. Richter ridică încă puțin lama, așa încît acum vîrful se afla chiar dedesubtul pleoapei. Continuînd să vorbească, o mișcă mai departe, urmînd conturul ochiului.

– Știai că am studiat medicina înainte de a întemeia Partidul Secolului 21? întrebă el. Răspunde!

– Da. Vă rog, Herr Richter, vă rog, adăugă Jean-Michel, urîndu-și neputința.

– Am devenit medic, urmă Richter, și aș fi fost probabil un bun practician, dacă m-aș fi hotărît să-mi urmez această vocație. Am ales însă să n-o fac, și știi de ce? Fiindcă mi-am dat seama că nu aveam să-i pot îngriji pe cei inferiori din punct de vedere genetic. Menționez toate astea deoarece, după cum vezi, am găsit o altă utilitate antrenamentului meu în domeniu. Îmi folosesc cunoștințele pentru a influența și pentru a controla trupul și, în consecință, mintea. De exemplu, dacă aș continua să-mping

în sus acest cuțit, știu că aș întîlni foarte curînd mușchiul ocular lateral. Dacă l-aș tăia, ți-ar fi foarte greu să mai privești în sus sau în jos. Ai fi nevoit, din cauza asta, să porți o banderolă peste ochi, căci altfel ai fi dezorientat de mișcarea nesincronizată a ochilor tăi și – izbucni în rîs – ai arăta de-a dreptul caraghios, cu un ochi privind înainte și altul mișcîndu-se normal.

Jean-Michel fu gata să leșine. Picioarele îi tremurau violent și, dacă uriașul nu l-ar fi ținut de păr, ar fi căzut grămadă. Privind fața roșie a lui Richter, francezul nu putea să vadă cuțitul. Simți o înțepătură în globul ocular.

– Vă rog, nu, suspină el. *Mon Dieu*, Herr Richter...

Lacrimile îi încețoșară privirea și tremurul maxilarului inferior făcu ochiul să se miște. Fiecare nouă mișcare sporea puțin cîte puțin durerea.

Încet, neamțul își ridică mîna stîngă pînă în dreptul cuțitului. Își așeză palma deschisă sub mîner, de parcă s-ar fi pregătit s-o smucească în sus.

– Știai că ceea ce facem acum e o parte din tehnica de spălare a creierului folosită de KGB? Cei de-acolo reușeau adevărate miracole cu ajutorul ei. Am studiat-o cu atenție. Creierul unui individ înregistrează ca pe un adevăr absolut ceea ce i se comunică atunci cînd subiectul este supus durerii. Desigur, experiența trebuie repetată de mai multe ori, pentru a fi cu adevărat eficientă. În mod sistematic și tenace.

Apăsă ușor cuțitul în sus. Înțepătura deveni o durere pătrunzătoare, pe care Jean-Michel o simți reflectîndu-se pînă în ceafă.

Jean-Michel țipă, iar apoi începu să scîncească. În ciuda rușinii pe care o încerca, nu reușea să se stăpînească.

– Ei, ce crezi acum despre egalitate, mielușelule? întrebă Richter.

– Cred că ați reușit să-mi demonstrați punctul dumneavoastră de vedere, îngăimă Jean-Michel, înghițindu-și lacrimile.

– Punctul meu de vedere? spuse Richter. Iată primul cuvînt cu adevărat înțelept pe care l-ai rostit azi, dar mă îndoiesc că ai făcut-o în mod conștient.

Richter răsuci iar cuțitul, smulgîndu-i francezului un nou urlet.

– De fapt, iată care-i punctul meu de vedere. În viitorul apropiat, Dominique o să aibă mai mare nevoie de mine decît am eu de el. Noii Iacobini, soldații lui, sînt o forță neglijabilă, bună cel mult pentru rezolvarea pe plan local a unor probleme. Pe de altă parte, eu posed capacitatea de a acționa pe plan internațional. Și o s-o fac. Noile sale programe pentru computere or să fie distribuite în Statele Unite, dar puterea lor de convingere o să fie numai colaterală. În ceea ce mă privește, împreună cu locotenenții mei, o să descind în America, pentru a mă întîlni cu naziștii de-acolo și pentru a-i încuraja. Noi sîntem poporul din *Vaterland,* mișcarea este aici la ea acasă. Voi sînteți un popor ce s-a lăsat cucerit și a învățat să-i slujească pe alții. Lumea o să mă urmeze și o s-o facă acum, nu peste cinci ori peste zece ani. Și, un lucru la fel de important, oamenii vor contribui cu ajutorul lor bănesc la prosperitatea mișcării. Astea sînt, domnule Horne, motivele care ne fac, pe mine și pe Dominique, egali. Ba chiar mai mult: eu îi devin, astfel, superior.

Richter zîmbi și, o clipă mai tîrziu, lăsă cuțitul să-i cadă în palma deschisă. Făcu un pas înapoi și-l vîrî în teaca ascunsă în mînecă.

Jean-Michel gemu, de durere și ușurare totodată.

– Asta e, conchise Richter. Cînd o să-l contactezi pe Dominique, spune-i că ți-am dat o lecție despre ce înseamnă umilința. Poți să-l informezi, de asemenea, că nici Karin Doring, nici altcineva n-o să conducă pe viitor mișcarea în Germania. Asta e menirea *mea.* Mai avem și altceva de discutat?

Ușierul își slăbi strînsoarea îndeajuns de mult pentru ca Jean-Michel să poată clătina din cap.

– Excelent, rosti Richter, întorcîndu-i spatele. Ewald o să-ți cheme un taxi și o să-ți dea un minut ca să te reculegi. Sînt convins că o să ne revedem diseară. O să fie o noapte de neuitat.

După plecarea lui Richter, uriașul îi dădu drumul prizonierului. Jean-Michel se prăvăli la podea tremurînd și se ros-

togoli pe o parte. Cu ochiul stîng, distingea tot ce-l înconjura printr-o ceaţă roşiatică, deoarece sîngele îi picura din pleoapă.

Zăcînd într-o rînă, simţindu-şi picioarele încă amorţite, Jean-Michel scoase din buzunar o batistă. În locul unde aceasta atinse ochiul, se formă deîndată o pată rozalie, de sînge diluat cu lacrimi. Îl durea cumplit de fiecare dată cînd clipea. Dar mai rea decît durerea fizică era cea spirituală. Se simţea ultimul dintre laşi, fiindcă cedase atît de uşor.

În vreme ce-şi oblojea rana, Jean-Michel îşi aminti că, în ciuda maltratării la care fusese supus, reuşise să îndeplinească ceea ce-i ceruse Monsieur Dominique. Făcuse o ofertă, pe care acest îngîmfat o refuzase.

Richter nu bănuia care era adevăratul motiv pentru care Monsieur Dominique voia să-l cuprindă în reţeaua sa. Nu urmărea astfel să sprijine mişcarea pentru puritate etnică, ci să dea serios de furcă guvernului german. Monsieur Dominique urmărea să destabilizeze Germania îndeajuns de mult pentru ca restul Europei să nu îngăduie acestei ţări să dicteze viitorul Comunităţii Europene. Acest rol trebuia să-i revină Franţei, iar Franţa avea să urmeze direcţia indicată de cîţiva dintre liderii ei financiari, care posedau averi de miliarde de dolari. În plus calea urmată de Comunitatea Europeană avea să fie imitată şi de Asia şi restul lumii.

Da, ne vor urma. Jean-Michel ştia asta. Mai ales după ce America avea să cadă pradă haosului. *Şi, cînd acest ţel o să fie împlinit*, îşi zise el, *Monsieur Dominique o să se ocupe şi de Richter.* Căci, aşa cum învăţaseră francezii cu mai bine de o jumătate de veac în urmă, nu era bine să-i lase pe fasciştii germani să devină prea puternici.

Cîteva minute mai tîrziu, Jean-Michel reuşi să se ridice în picioare. Se rezemă de un scaun şi-şi trase răsuflarea. Rana începuse deja să se inflameze şi să-i apese globul ocular; de fiecare dată cînd clipea, creştea ura pe care o simţea faţă de Richter.

Acum însă e timpul să laşi asta deoparte, îşi spuse el. Ca orice om de ştiinţă, Jean-Michel învăţase să fie răbdător. Şi apoi, după cum îi spusese Monsieur Dominique înainte de plecare,

chiar şi un pas greşit putea să te înveţe ceva util. Cele întîmplate îi dezvăluiseră multe despre noul Führer.

Punîndu-şi batista înapoi în buzunar, francezul se îndreptă spre ieşire. Nici măcar nu privi spre Ewald pentru a-i cere ajutorul. Deschise uşa, îşi feri ochiul rănit de lumina puternică a soarelui şi porni fără grabă spre taxiul care-l aştepta.

8

Joi, ora 11:05, Hamburg, Germania

Călătoria pe autostradă de la aeroport pînă la hotel dură treizeci şi cinci de minute. Ca întotdeauna cînd călătorea în interes de serviciu, Hood îşi dori să fi avut timp să se oprească, măcar o clipă, pentru a admira cîte o clădire sau un monument, ori pentru a zăbovi puţin în muzeele pe lîngă care treceau. Era din cale-afară de supărător să privească doar o fracţiune de secundă, din goana cu o sută cincizeci de kilometri pe oră a maşinii, acele biserici care fuseseră deja vechi atunci cînd Statele Unite abia se năşteau. Dar chiar dac-ar fi dispus de răgazul necesar, Hood nu era convins că şi l-ar fi petrecut delectîndu-se ca un turist de rînd. Oriunde mergea, era obsedat de îndeplinirea cu maximum de eficienţă a sarcinilor pentru care venise. În felul acesta, rareori îi rămînea timp de joacă ori de plimbare. Devotamentul său faţă de slujbă era una dintre calităţile care îi atraseseră porecla de „Papa Paul", dată de cei de la Centrul de Comandă. Nu era sigur de asta, dar bănuia că la originea ei se afla ofiţerul de presă al Centrului, Ann Farris.

Hood simţi un straniu sentiment de tristeţe, în timp ce urmărea siluetele zvele ale zgîrie-norilor moderni ce defilau prin faţa ochilor săi, dincolo de geamul fumuriu al maşinii. Tristeţe,

pentru sine şi pentru Ann. Tînăra divorţată reuşea cu greu să-şi ascundă afecţiunea pe care o nutrea pentru Paul şi, de fiecare dată cînd, lucrînd, rămîneau singuri în încăpere, între ei doi se crea o apropiere primejdioasă, o atracţie seducătoare, o pasiune sufocantă, căreia ar fi fost atît de simplu să-i cedeze. Dar cum s-ar fi sfîrşit o asemenea aventură? El era căsătorit şi avea doi copii mici, pe care nu intenţiona să-i lase de izbeliște. E drept, nu mai făcea dragoste cu soţia sa cu aceeaşi plăcere ca altădată. Uneori – şi îi era silă s-o recunoască – ar fi preferat chiar să n-o mai facă deloc. Ea încetase să fie Sharon cea îndrăgostită, atentă şi energică. Devenise mămică. Devenise aidoma unui personaj al unui serial de televiziune, care avea o viaţă aparte pentru familie şi o alta pentru colegii de serviciu, pe care el îi ştia doar de la petrecerile organizate de Crăciun. Îmbătrînise, era mereu obosită şi uitase de foamea de mîngîieri cu care se repezea să-i sară în braţe.

Iar asta în vreme ce tu, măcar în adîncul sufletului, ai rămas acelaşi cavaler fără teamă şi fără prihană, îşi zise Hood.

Desigur, asta se întîmpla doar într-un cotlon ascuns al sufletului său. Era nevoit s-o recunoască: din punct de vedere fizic, nici el nu mai era acelaşi. Poate doar în ochii lui Ann Farris. Şi, poate tocmai de aceea, se simţea uneori pierdut atunci cînd privirile li se întîlneau.

Cu toate acestea, reuşise să-şi clădească o viaţă alături de Sharon, bazată pe o iubire de altă natură decît cea pe care o împărtăşeau odinioară. Gîndul de a se întoarce acasă, la familia sa, după ce s-ar fi implicat într-o relaţie extraconjugală la serviciu, l-ar fi făcut să se simtă... Ei bine, ştia exact cum s-ar fi simţit. Se gîndise de destule ori la asta, în timp ce se întorcea acasă de la Baza Andrews, după cîte o noapte petrecută în compania lui Ann, revăzînd comunicate de presă. S-ar fi simţit ca un vierme spurcat şi josnic, ascunzîndu-se de lumina soarelui, scobind în ţărînă în căutarea celor necesare vieţii.

Dar chiar de-ar fi putut suporta sentimentul de vină, o astfel de relaţie n-ar fi fost onestă în ceea ce-o privea pe Ann. Era o femeie de treabă, cu o inimă de înger. A o duce cu vorba, a-i da

speranțe deșarte, a se amesteca în viețile ei și a fiului ei ar fi fost o greșeală.

Dar nimic din toate astea nu te împiedică s-o dorești, nu-i așa? se întrebă Hood. Poate că acesta era motivul pentru care atît el, cît și Sharon, se implicau cu atîta patimă în muncă. Încercau astfel să înlocuiască pasiunea de odinioară cu ceva nou, cu o activitate care să le redea entuziasmul, care să le ofere ceva proaspăt și diferit în fiecare zi.

Dar, Doamne, ce n-aș da pentru o noapte precum cele de odinioară, își zise Hood mîhnit.

Hotelul Alster-Hof era așezat între cele două superbe lacuri ale orașului. Hood, Herbert și Stoll abia avură timp să urce în camere și să facă un duș, înainte de a reveni în holul hotelului. O dată ajunși în cameră, în timp ce Herbert arunca o privire pe fereastră, Stoll făcu o scurtă verificare electronică a încăperii, pentru a se convinge că nu existau microfoane ascunse.

– Frumoasă priveliște, nu? spuse Herbert, în timp ce coborau cu liftul către holul hotelului.

Se juca încet cu bastonul lung de patruzeci de centimetri, confecționat dintr-o coadă de mătură, pe care-l ținea mereu la îndemînă, sub brațul drept al scaunului rulant, pentru a se apăra în caz de nevoie. În același scop, sub brațul stîng se afla ascuns un briceag cu lama de cinci centimetri.

– Lacurile astea, cu bărcile lor cu pînze, îmi aduc aminte de Golful Chesapeake.

– Se numesc Binnenalster și Aussenalster, îi informă îndatoritor tînărul liftier neamț. Asta înseamnă Alsterul Interior și Alsterul Exterior.

– Mda, se potrivește, admise Herbert, așezînd bastonul înapoi în cîrligele de sub brațul scaunului. Deși, în ceea ce mă privește, le-aș fi numit mai degrabă Alsterul Mare și Alsterul Mic. De cîte ori e mai întins lacul cel mare? De zece ori?

– Trei sute nouăzeci și cinci de hectare, față de numai patruzeci și cinci, răspunse prompt tînărul.

– Am fost pe-aproape, constată Herbert, pe cînd liftul tocmai oprea la parter. Dar rămîn la părerea mea în privința

numelui. Poți deosebi întotdeauna ceea ce e mare de ceva mai mic. Dar te poți înșela dacă nu știi din ce parte a orașului privești cele două lacuri și nu-ți mai dai seama, care-i „înăuntru" și care „afară".

– Poate c-ar trebui să lăsați un bilet în cutia pentru sugestii, sugeră tînărul. O găsiți acolo, chiar lîngă cutia poștală.

Herbert îl privi lung. La fel făcu și Hood, încercînd să-și dea seama dacă băiatul glumise sau vorbise serios. Germanii erau renumiți pentru lipsa lor de umor; cu toate acestea, auzise că generațiile mai tinere învățaseră lecția sarcasmului și a ironiei din filmele americane văzute la cinema și la televizor.

– Poate c-am s-o fac, spuse Herbert, ieșind din lift.

Ridică privirea spre Stoll, încovoiat sub povara rucsacului.

– Translatorul e la tine. Ia vezi, cum ar suna numele date de mine în nemțește?

Stoll tastă cuvintele englezești pe claviatura translatorului electronic, un dispozitiv nu mai mare decît o carte de buzunar. Aproape instantaneu, echivalentul lor german se materializă pe ecranul cu cristale lichide.

– Se pare că lacurile s-ar numi, în varianta ta, *Grossalster* și *Kleinalster*, îl anunță Stoll.

– Nu mi se pare că sună tocmai elegant, nu credeți? fu de părere Hood.

– Ai dreptate, îl aprobă Herbert. Dar știi ceva? Sună al naibii de bine față de numele pe care le avem în Philadelphia, Mississippi: Dead Cat Pond , Mudworm Creek...

– Mie-mi place genul ăsta de nume, spuse Stoll. Adaugă puțină culoare locală.

– Da, dar nu evocă o imagine pe care să vrei să o vezi pe-o carte poștală, rîse Herbert. De fapt, în rastelul de tablă de la magazinul universal nu găseai niciodată decît vederi cu școala veche și cu strada principală.

– În ceea ce mă privește, aș fi preferat pîrîul și rîpa, insistă Stoll.

În timp ce-și croiau cale prin holul aglomerat al hotelului, Hood privi cu atenție în jur, căutîndu-i pe Martin Lang și pe

ministrul adjunct de externe Richard Hausen. Nu-l întîlnise niciodată pe Hausen, dar aştepta cu nerăbdare să-l revadă pe Lang, magnatul electronicii germane. Petrecuseră un timp împreună în Los Angeles, la un dineu organizat pentru oaspeţii din străinătate ai unei convenţii în domeniul calculatoarelor. Hood fusese impresionat de căldura, sinceritatea şi inteligenţa lui Lang. Era un umanist care înţelesese că bunăstarea angajaţilor săi însemna bunul mers al companiei. În conducerea unei întreprinderi, spunea el, nu era permis niciodată să dai vina pe subordonaţi. Perioadele dificile trebuiau să fie suportate de conducere, nu de cei aflaţi la nivelurile inferioare.

Cînd problema constituirii Centrului Regional de Comandă, la ideea lui Matt Stoll şi a lui Mike Rodgers, intrase în discuţie şi se vorbise pentru întîia oară despre costuri, numele lui Lang fusese amintit primul, în privinţa furnizării tehnicii de calcul necesare. Tehnologia pe bază de fotoni *Leuchtturm* brevetată de compania sa era uşor adaptabilă, rapidă şi, desigur, deosebit de costisitoare. Ca în toate chestiunile care implicau obţinerea acordului guvernului, edificarea COR-ului avea să impună negocieri extrem de delicate. Ar fi fost greu de obţinut aprobarea Congresului pentru a cheltui o jumătate de miliard de dolari în beneficiul noului COR în orice împrejurări, darămite cînd o parte din această sumă avea să fie necesară pentru cumpărarea unei aparaturi fabricate în altă ţară. Pe de altă parte, Centrului de Comandă i-ar fi fost destul de greu să convingă anumite ţări să accepte implantarea unui COR, în condiţiile în care respectivele ţări nu puteau să participe nici măcar parţial cu propria aparatură.

De fapt, problema se reducea la numai două puncte delicate, reflectă Hood. În primul rînd, Germania avea să devină cît de curînd principala forţă conducătoare din Comunitatea Europeană. Posibilitatea de-a deplasa un centru mobil de obţinere a informaţiilor în condiţiile unei libertăţi relative avea să permită Statelor Unite să ţină sub observaţie tot ce se întîmpla în Europa. Congresul avea să fie încîntat de acest lucru. În al doilea rînd, *Hauptschlüssel*, compania lui Lang, avea să fie obligată, prin contractul de asociere, să cumpere o parte din materiile prime

necesare pentru acest proiect şi altele similare de la companii americane. În felul acesta, o mare parte a sumei implicate avea să rămînă pe teritoriul american.

Hood era încrezător în puterea sa de a-l convinge pe Lang de toate acestea. Împreună cu Matt, aveau să-i arate o nouă tehnologie, în a cărei exploatare germanii aveau să fie cu siguranţă dornici să se implice, o descoperire întîmplătoare a micului departament de cercetare al Centrului de Comandă, făcută în timp ce specialiştii de acolo căutau o cale de a verifica integritatea circuitelor electronice de mare viteză. Iar Lang nu era doar un om de onoare, ci şi un om de afaceri şi, în acelaşi timp, un patriot. Cunoscînd toate amănuntele cu privire la dotarea Centrului Regional de Comandă şi la potenţialul acestuia, Lang avea să-şi convingă guvernul să aprobe anumite contramăsuri, din motive de securitate. În acel moment, Hood avea să poată cere Congresului banii necesari pentru contracararea respectivelor contramăsuri, bani pe care avea să fie dispus să-i cheltuie în beneficiul unor companii americane.

Zîmbi. Oricît de ciudate i s-ar fi părut aceste manevre de culise lui Sharon, care ura negocierile de orice fel, sau lui Mike Rodgers, care era orice, numai diplomat nu, lui Hood asemenea intrigi îi făceau plăcere. Rezolvarea unor probleme din sfera politicii internaţionale semăna cu o uriaşă partidă de şah. Deşi nici unul dintre jucători nu putea să spere că avea să iasă pe deplin învingător, era interesant de aflat cît de multe piese erai capabil să-i iei adversarului.

Cei trei se opriră în dreptul cabinelor telefonice, departe de forfota gălăgioasă a oaspeţilor hotelului. Hood îmbrăţişă din priviri decorul baroc al holului somptuos, ca şi amestecul eterogen de oameni de afaceri îmbrăcaţi în haine de gală şi turişti purtînd veşminte care de care mai pestriţe. Detaşarea din fluxul uman îi permitea să evalueze mai lucid aspectul general al celor din jur, preocupaţi fiecare de propriile probleme, de propriile destinaţii, de cei care-i însoţeau...

O coamă aurie îi atrase atenţia, mişcîndu-se în dreptul intrării principale. Reuşise să-i capteze simţurile nu atît din cauza

înfăţişării, cît a felului în care se mişca. În timp ce părăsea holul, femeia îşi plecă uşor capul spre dreapta, iar pletele ei lungi şi blonde ţîşniră spre stînga, cu o mişcare rapidă, ce demonstra încredere în sine.

În timp ce Hood se holba la ea, incapabil să facă vreo mişcare, femeia ieşi şi dispăru spre dreapta. Vreme de cîteva clipe, directorul Centrului de Comandă nu clipi şi nici măcar nu respiră. Larma din hol, atît de pronunţată cu o clipă în urmă, deveni pentru el un bîzîit îndepărtat.

– I-ai zărit cumva, şefule? întrebă Stoll.

Hood nu-i răspunse. Cu un efort supraomenesc, porunci picioarelor să se mişte; se repezi spre ieşire, făcînd slalom printre turişti şi bagaje şi îmbrîncind un grup de oaspeţi ce se opriseră în dreptul uşii pentru a schimba o vorbă.

O femeie de aur, îşi zise el.

Ajunse la uşă şi se repezi afară. Privi spre dreapta.

– Doriţi un taxi? îl întrebă portarul îmbrăcat într-o livrea cu fireturi.

Hood însă nu-l auzise. Privi spre nord şi văzu un taxi îndepărtîndu-se, prins în iureşul circulaţiei intense. Din cauza soarelui, nu reuşi să distingă dacă înăuntru se afla sau nu vreun pasager. Se întoarse către portar.

– În taxiul acela a urcat cumva o femeie? întrebă Hood.

– *Ja*, încuviinţă tînărul în livrea.

– O cunoşti? întrebă Hood.

Chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, Hood realiză că interogatoriul său l-ar fi putut speria pe tînărul neamţ. Răsuflă adînc, apoi reluă:

– Îmi cer scuze... N-am vrut să ţip la dumneata. Voiam doar... Cred c-o cunosc pe femeia aceea. Locuieşte aici, la hotel?

– *Nein*, răspunse portarul. A venit doar ca să lase un pachet.

– Acolo? întrebă Hood, arătînd spre holul hotelului.

– Nu, nu la recepţie. A dat cuiva pachetul.

O femeie în vîrstă, englezoaică după accent, îi ceru portarului să cheme un taxi.

– Vă rog să mă scuzaţi, îi spuse acesta lui Hood.

În timp ce portarul se apropia de bordură şi sufla în fluier, Hood îşi aţinti privirea în pământ, bătînd din picior, chinuit de nerăbdare. Matt Stoll, urmat de Herbert, îl ajunseră din urmă.

– Hai noroc, zise Stoll.

Hood privea acum către şosea, luptîndu-se cu un amalgam de emoţii.

– Ai rupt-o la fugă de parcă ţi-ar fi scăpat cîiinele pe autostradă la ora de maximă circulaţie, spuse Stoll. E totul în ordine?

Hood încuviinţă din cap.

– Da, puteam să pun pariu, comentă Herbert ironic.

– Serios, nu-i nici o problemă, protestă Hood, cu gîndurile aiurea. Am... Mă rog, n-are nici o importanţă. E o poveste lungă.

– La fel a fost şi *Dune* şi mi-a plăcut la nebunie, rîse Stoll. Vrei să ne dai mai multe amănunte? Ai văzut pe cineva?

Hood tăcu o vreme, înainte de a răspunde afirmativ.

– Pe cine? vru să ştie Herbert.

Hood răspunse cu o ciudată evlavie în glas:

– O femeie de aur.

Stoll plescăi din limbă şi spuse:

– Ahaaa... Îmi cer scuze c-am întrebat.

Privi spre Herbert, care ridică din umeri, afişînd o expresie de genul „nu mă-ntreba pe mine".

Portarul reveni şi Hood îl întrebă, pe un ton ceva mai calm de data asta:

– Ai văzut cumva cui i-a înmînat doamna pachetul ăla?

Portarul clătină trist din cap:

– Îmi pare rău. Tocmai chemasem un taxi pentru Herr Tsuburaya şi n-am observat.

– E-n regulă, am înţeles, spuse Hood.

Băgă mîna în buzunar şi-i întinse portarului o bancnotă de zece dolari.

– Dacă se întoarce cumva, n-ai vrea să încerci să afli cine este? Spune-i că Paul...

Ezită o clipă.

– Ba nu, nu-i spune cine te-a întrebat. Încearcă doar să afli cine e. Ne-am înțeles?

– *Ja*, răspunse portarul îndatoritor și se apropie de bordură pentru a deschide portiera taxiului care tocmai trăsese în fața intrării.

Stoll îi dădu un ghiont lui Hood.

– Dacă-mi dai zece dolari, sînt dispus să stau și eu pe-aici. Două perechi de ochi văd mai bine decît una singură.

Hood îl ignoră. Era curată nebunie. Nu reușea să-și dea seama dacă pătrunsese într-un vis sau un coșmar.

În timp ce cei trei americani așteptau în fața hotelului, o limuzină lungă și neagră parcă în dreptul lor. Portarul se grăbi să deschidă portiera și un bărbat îndesat, cu păr cărunt, păși pe trotuar. Privirea sa o întîlni îndată pe cea a directorului Centrului de Comandă.

– Herr Hood! exclamă Martin Lang, făcîndu-i semn și zîmbind larg și sincer.

Se apropie cu mîna întinsă.

– Mă bucur să vă revăd, după atîta vreme. Arătați extraordinar!

– Washingtonul îmi prieste mai mult decît Los Angelesul, răspunse Hood.

Deși îi zîmbea lui Lang, Hood continua de fapt s-o vadă pe femeia de adineauri. Ușoara înclinare a capului, revărsarea de păr auriu...

Încetează! urlă el în gînd. *Ai venit aici cu un anumit scop. Și ai o viață a ta.*

– De fapt, mormăi Stoll, Paul arată bine fiindcă a reușit să adoarmă în avion. Altfel, ne-ar fi împuiat capul toată ziua, mie și lui Bob.

– Mă îndoiesc că aveți dreptate, rîse Lang. Spre deosebire de mine, sînteți tînăr și plin de vitalitate.

În vreme ce Hood își prezenta colegii, un bărbat de vreo patruzeci de ani, înalt, blond și cu un aer de distincție deosebită, coborî din mașină și se apropie de ei fără grabă.

– Herr Hood, dați-mi voie să vi-l prezint pe Richard Hausen, rosti Lang cînd bărbatul ajunse lîngă ei.

– Bine aţi venit la Hamburg, le ură Hausen.

Avea o voce răsunătoare şi rafinată totodată şi vorbea o engleză impecabilă. Strînse pe rînd mîinile celor trei americani, înclinîndu-se uşor de fiecare dată.

Hood fu surprins de faptul că Hausen venise singur, nefiind însoţit de o armată de asistenţi. Funcţionarii americani nu făceau nici un pas fără a avea alături măcar doi trepăduşi tineri, buni la toate.

Impresia lui Stoll fu uşor diferită.

– Îmi aminteşte de Dracula, şopti ofiţerul responsabil cu suportul logistic.

Hood obişnuia să ignore comentariile sarcastice ale lui Stoll, dar de data asta se părea că Matt o nimerise. Hausen era îmbrăcat din cap pînă-n picioare în negru. Avea chipul palid, dar ochii îi erau strălucitori şi întreaga lui atitudine sugera curtoazia exagerată a Lumii Vechi. Însă, din cîte aflase Hood înainte de plecare, Hausen se asemăna mai mult cu doctorul Van Helsing, duşmanul de moarte al lui Dracula. Atîta doar că, în loc să vîneze vampiri, Richard Hausen vîna neonazişti. Liz Gordon, psihologul Centrului de Comandă, se folosise de informaţiile disponibile în site-ul Naţiunilor Unite de pe Internet pentru a alcătui un sumar portret al lui Hausen. Astfel, ea îi atribuia „o ură înverşunată faţă de extremiştii de dreapta, demnă de căpitanul Ahab". Liz scria că Hausen îi considera pe aceştia „o ameninţare nu doar la adresa naţiunii sale, ci a întregii comunităţi internaţionale". Mai mult chiar, „îi ataca avînd o patimă ce sugerează o animozitate de ordin personal, cu originea în trecut. Aceasta se datorează poate chelfănelilor încasate în copilărie, comune multor băieţi de la ţară care sînt trimişi la studii la oraş".

În completare, Martha Mackall îl avertizase pe Hood să fie atent la un singur lucru: Hausen poate că încerca să strîngă relaţiile ţării sale cu Statele Unite tocmai pentru a-i determina pe naţionalişti să-l atace. Martha scria: „Asta i-ar da o aură de martir, care-i prinde mereu bine unui politician abil", scrisese Martha.

Hood clasă această presupunere în sertarul mintal al posibilităților. Deocamdată, se mulțumi să considere prezența lui Hausen la această întîlnire drept un semnal al dorinței industriei electronice germane de a face afaceri cu guvernul american.

Lang îi conduse spre limuzină, promițîndu-le un prînz german autentic, în restaurantul care oferea cea mai bună perspectivă asupra Elbei. Lui Hood nu-i păsa însă nici ce și nici unde aveau să mănînce. Era nerăbdător să se lase purtat de valul conversației profesionale, pentru a-și regăsi astfel cît mai curînd stăpînirea de sine.

Pînă la urmă, Hood savură cu mare plăcere mîncarea cu specific local, deși spre sfîrșit, cînd chelnerul strîngea rămășițele desertului, Stoll se aplecă și-i mărturisi în șoaptă că supa de țipar și afinele cu frișcă nu făceau doi bani în comparație cu un *taco* gras și un shake de căpșuni.

Potrivit obiceiurilor germane, era cam devreme pentru prînz, iar restaurantul era pustiu. Conversația atinse subiectele politice de actualitate, fiind punctată de comentarii referitoare la recenta aniversare a cincizeci de ani de la punerea în aplicare a Planului Marshall. În cei aproape douăzeci de ani de cînd lucra în domeniul relațiilor internaționale, avînd ocazia să întîlnească numeroși investitori și politicieni, Hood aflase că majoritatea germanilor erau recunoscători pentru programul care-i salvase din marasmul financiar postbelic. Constatase însă că aceeași germani nu scăpau nici un prilej pentru a găsi scuze pentru acțiunile Reichului. Cu toate acestea, în ultimii cîțiva ani întîlnise destui care se declarau mîndri de felul în care acceptaseră deplina responsabilitate pentru faptele comise în numele țării lor în timpul celui de-al doilea război mondial. Richard Hausen, de pildă, participase activ la obținerea de despăgubiri pentru victimele lagărelor de concentrare naziste.

Martin Lang era mîndru și mîhnit în același timp.

– Guvernul japonez nici măcar n-a folosit vreodată cuvîntul „scuze" pînă la cea de-a cincizecea aniversare a încheierii războiului, spuse el, înainte să le fi fost aduse aperitivele. Iar

francezilor le-a trebuit şi mai mult pentru a recunoaşte implicarea statului lor în deportarea a şaptezeci şi cinci de mii de evrei. Faptele comise de Germania sînt de neimaginat. Dar noi, cel puţin, facem efortul de a încerca să înţelegem ce s-a întîmplat în acele vremuri.

Lang remarcă faptul că unul dintre efectele secundare ale încercării Germaniei de a-şi regăsi sufletul pierdut fusese o oarecare încordare a relaţiilor dintre ţara sa şi Japonia şi Franţa.

– De parcă, recunoscîndu-ne atrocităţile, am fi încălcat un cod criminal al tăcerii. Acum sîntem priviţi ca nişte laşi, ca şi cum nu ne-am fi ridicat la înălţimea tăriei convingerilor noastre.

– Tocmai de-aia au trebuit japonezii să fie determinaţi să se aşeze la masa păcii cu ajutorul bombelor atomice, mormăi Herbert.

Cealaltă schimbare semnificativă pe care o observase Hood în ultimii ani era una de atitudine: entuziasmul fusese înlocuit de un resentiment crescînd faţă de asimilarea fostei Germanii de Est. Era una dintre principalele *Zahnschmerzen* sau „dureri de dinţi" pentru Lang, după cum se exprimase în mod diplomatic.

– E o altă ţară, spuse el. E ca şi cum Statele Unite ar încerca să absoarbă Mexicul. Est-germanii sînt fraţii noştri, dar au adoptat cultura şi modul sovietic de viaţă. Refuză să se schimbe şi sînt convinşi că le datorăm daune morale şi materiale pentru vina de a-i fi abandonat la sfîrşitul războiului. Îşi întind mîinile, dar nu pentru a ne cere unelte sau diplome, ci bani. Şi, cînd tinerii nu primesc ceea ce vor, se alătură bandelor şi devin violenţi. Estul a tîrît naţiunea noastră într-un abis spiritual şi financiar din care o să avem nevoie de cîteva decenii ca să ieşim.

Hood fu surprins de resentimentul faţiş exprimat de către politician. Dar şi mai tare îl luă prin surprindere mormăitul aprobator al chelnerului, în timp ce le umplea paharele cu apă minerală.

Hausen arătase ceva mai devreme înspre chelner.

– A cincea parte din fiecare marcă pe care o cîştigă se duce în Est, rostise el.

Nu discutară despre Centrul Regional de Comandă în timpul mesei. Pentru asta le rămînea timp mai tîrziu, în biroul lui Hausen de la Hamburg. Nemții erau dornici să-și cunoască partenerii de afaceri înainte de a încerca să-i seducă.

Spre sfîrșitul prînzului, telefonul celular al lui Hausen începu să sune. Neamțul scoase aparatul din buzunar, își ceru scuze și se întoarse cu spatele pentru a răspunde.

Deodată, se încruntă și buzele i se albiră. Spuse cîteva cuvinte, apoi închise.

În loc să-și pună aparatul înapoi în buzunar, îl așeză la îndemînă, pe masă.

– Era adjunctul meu, rosti, privind spre Lang, iar apoi spre Hood. A avut loc un atac terorist pe un platou de filmare, nu departe de Hanovra. Au fost patru morți, iar o tînără americană a fost dată dispărută. Se presupune că ar fi fost răpită.

Chipul lui Lang deveni cenușiu.

– Filmul... E vorba de *Tirpitz*?

Hausen încuviință. Înaltul funcționar guvernamental era vădit îngrijorat.

– Se știe cine s-a aflat la originea atacului? întrebă Herbert.

– Deocamdată, nimeni n-a emis pretenții în sensul ăsta, răspunse Hausen. Cea care a tras a fost o femeie.

– Doring, spuse Lang, ridicînd privirea spre Herbert. Nu poate fi vorba decît de Karin Doring, lidera grupării *Feuer*. Sînt una dintre cele mai violente grupări neonaziste din Germania.

Vocea îi era acum scăzută, lipsită de intonație:

– Richard avea dreptate. Doring recrutează tineri violenți din Germania de Est și îi antrenează ea însăși.

– Platoul de filmare nu era păzit?

Hausen răspunse afirmativ.

– Una dintre victime a fost chiar un paznic.

– La ce le-ar folosi atacarea unui platou de filmare? întrebă Hood mirat.

– Era vorba de o coproducție germano-americană, răspunse Hausen. E un motiv suficient pentru Doring. Ea militează pen-

tru expulzarea din Germania a tuturor străinilor. Am aflat însă că teroriştii au furat o rulotă plină cu relicve naziste: medalii, arme, uniforme şi alte asemenea lucruri.

– Avem de-a face cu nişte ticăloşi nostalgici, observă Herbert.

– S-ar putea, îl aprobă Hausen. Pe de altă parte, scopul lor ar fi putut fi altul. Vedeţi dumneavoastră, domnilor, de cîţiva ani încoace se manifestă un fenomen înspăimîntător, numit Zilele Haosului.

– Am auzit vorbindu-se despre ele, interveni Herbert.

– Presupun însă că n-aţi aflat de existenţa fenomenului din mediile de informare, replică Hausen. Reporterii noştri refuză să facă publicitate pentru aşa ceva.

– Dar, în felul ăsta, nu devin ei înşişi complici ai unei cenzuri de tip nazist? se miră Stoll.

Herbert se strîmbă la el.

– La dracu', nu. Nu-i condamn deloc. Nişte prieteni de la Interpol mi-au vorbit de Zilele Haosului. Chiar că-i o mare porcărie.

– Aşa e, îl aprobă Hausen.

Îi privi pe rînd pe Stoll şi Hood.

– Grupările extremiste din întreaga Germanie, ba chiar şi unele din străinătate, se adună în zilele astea în împrejurimile Hanovrei, la o sută de kilometri sud de Hamburg. Au loc mitinguri şi se colportează ideile şi literatura lor murdară. Unii, între care şi grupul condus de Doring, şi-au făcut un obicei din a ataca în zilele-astea ţinte simbolice sau strategice.

– Avem toate motivele să credem că grupul condus de Doring a fost cel ce a acţionat azi, adăugă Lang. Sînt rapizi şi se pricep de minune să păstreze discreţia.

– Şi, între timp, guvernul ezită să acţioneze dur împotriva participanţilor la Zilele Haosului, de teama de a nu crea martiri, deduse Herbert.

– Sînt destui în guvern care se tem de asta, încuviinţă Hausen. Le e frică de creşterea numărului celor care, deşi sînt,

de altfel, niște oameni de treabă, nutresc deschis sentimente de mîndrie față de ceea ce a fost capabilă să realizeze națiunea lor, mobilizată de carisma lui Hitler. Acești funcționari vor să scoată radicalismul în afara legii, fără a-i pedepsi însă pe radicalii înșiși. Îndeosebi în Zilele Haosului, cînd se manifestă atîtea forțe antagoniste, guvernul e obligat să acționeze cu prudență.

– Și care e părerea dumneavoastră personală? vru să afle Hood.

– Eu cred că ar trebui să facem și una și alta, răspunse Hausen. Să-i strivim fără milă oriunde i-am găsi și să folosim legile pentru a-i potoli pe cei care se strecoară pe sub stînci, ca niște șerpi.

– Și credeți că această Karin Doring – sau oricine altcineva s-a aflat la originea atacului – a vrut să pună mîna pe relicve pentru Zilelor Haosului? întrebă Herbert.

– Deținerea relicvelor l-ar lega în mod direct pe posesorul lor de Reich, rosti Hausen, gîndind cu glas tare. Imaginați-vă ce motivație puternică ar oferi fiecărui membru al grupării conștiința acestei legături.

– O motivație pentru ce anume? se miră Herbert. Pentru comiterea unor noi atacuri?

– De exemplu, încuviință Hausen. Sau, pur și simplu, o motivație pentru prelungirea cu încă un an a loialității față de grupare. Avînd în vedere existența a șaptezeci sau optzeci de grupări care caută să recruteze membri, loialitatea e la mare preț.

– Pe de altă parte, furtul ăsta ar face să le crească inimile celor care ar citi despre el în ziare, opină Lang. Bărbații și femeile despre care vorbea Richard mai devreme, cei care, în secret, continuă să-l venereze pe Hitler.

– Ce se știe despre tînăra americană dispărută? se interesă Herbert.

– Lucrează ca stagiară în echipa de filmare. A fost văzută pentru ultima oară în preajma rulotei furate. Poliția crede că s-ar putea să se fi aflat înăuntru atunci cînd au atacat teroriștii.

Herbert aruncă o privire spre Hood. Acesta reflectă cîteva clipe, iar apoi dădu aprobator din cap.

– Am să vă rog să mă scuzaţi, spuse Herbert, îndepărtîndu-şi fotoliul rulant de masă şi pipăindu-şi telefonul instalat pe braţul acestuia. O să-mi caut un locşor liniştit şi-o să dau cîteva telefoane. Poate că reuşesc să mai adaug cîteva informaţii noi la ceea ce se ştie pînă acum.

Lang se ridică şi îi mulţumi, apoi îşi ceru scuze încă o dată. Herbert îl asigură că nu avea nici un motiv s-o facă.

– Mi-am pierdut soţia şi picioarele din cauza unor terorişti la Beirut, spuse el. De fiecare dată cînd îşi arată chipul, mi se oferă o şansă în plus de a-i vîna.

I se adresă apoi lui Hausen:

– Teroriştii sînt durerea *mea* de dinţi, Herr Hausen. Trăiesc doar pentru a-i pedepsi pe ticăloşii aştia.

Herbert îşi întoarse fotoliul rulant cu o smucitură şi porni printre mese. După plecarea sa, Hausen îşi reluă locul, încercînd să-şi adune gîndurile. Hood îl privi cu atenţie. Liz avusese dreptate; aici se petrecea ceva.

– Purtăm această bătălie de mai bine de cincizeci de ani, rosti Hausen pe un ton grav. Împotriva unei boli te poţi vaccina; în faţa unei furtuni te poţi adăposti. Dar cum să te aperi cînd ai de-a face cu aşa ceva? Cum poţi lupta împotriva urii? Iar mizeria asta se amplifică, Herr Hood. Cu fiecare an ce trece, apar noi grupări, cu tot mai mulţi membri. Dumnezeu să ne aibă în pază cînd vor reuşi să se unească.

– Adjunctul meu de la Centrul de Comandă spunea o dată că împotriva unei idei nu poţi lupta decît cu o altă idee mai bună, zise Hood. Îmi face plăcere să cred că avea dreptate. Iar dacă nu... Făcu un semn către Herbert, care ieşise pe terasa ce domina panorama rîului:

– Dacă nu, sînt cu trup şi suflet alături de ofiţerul meu de contrainformaţii. Nu ne rămîne decît să-i vînăm.

– Sînt bine ascunşi, îi atrase atenţia Hausen. Sînt extrem de bine înarmaţi şi e practic imposibil să te infiltrezi în rîndurile lor,

fiindcă nu acceptă decît membri foarte tineri. Rareori reuşim să ne dăm seama dinainte ce anume pun la cale.

– Aşa a fost pînă acum, îl întrerupse Matt Stoll.

Lang îl privi uimit.

– Ce vreţi să spuneţi, Herr Stoll?

– Vă amintiţi de rucsacul pe care l-am lăsat în maşină?

Hausen şi Lang încuviinţară la unison, iar Stoll zîmbi:

– Ei bine, dacă o să reuşim să punem pe roate chestiunea Centrului Regional de Comandă, o s-avem prilejul să smulgem o mulţime de buruieni din ogradă.

2

Joi, ora 11:42, Wunstorf, Germania

Auzind ţipete afară, Jody Thompson îşi închipui că Hollis Arlenna era cel care striga după ea. Începu să răscolească febril printre costumele din baie, blestemîndu-i pe furnizorii de recuzită care puseseră etichetele în limba germană şi pe Hollis Arlenna, care era un ticălos de mîna întîi.

Apoi auzi împuşcături. Ştia că nu putea fi doar o scenă din film. Toate puştile de recuzită erau încuiate în rastel, şi doar domnul Buba avea cheia. Apoi auzi strigătele de durere şi de spaimă şi ştiu că afară se petrecea ceva îngrozitor. Încetă să răscolească prin sacii cu haine şi ciuli urechile.

Cînd auzi motorul rulotei ambalîndu-se, Jody îşi închipui că vreunul dintre membrii echipei încerca să îndepărteze „vedetele" de ceea ce se întîmpla pe platou – indiferent despre ce va fi fost vorba. Apoi auzi uşa trîntindu-se şi pe cineva mişcîndu-se înăuntru. Respectivul nu scoase nici un cuvînt, iar Jody îi interpretă tăcerea ca pe un semn rău. Dacă ar fi fost paznicul, l-ar fi auzit cu siguranţă vorbind în aparatul de emisie-recepţie.

Deodată, avu senzaţia că în baie se făcuse foarte cald. Observă că uşa nu era încuiată; ridică încetişor zăvorul şi-l trase. Apoi se ghemui între sacii cu haine, ţinîndu-se strîns de unul dintre ei,

pentru a nu-şi pierde echilibrul. Avea de gînd să rămînă ascunsă pînă cînd cineva avea s-o scoată de acolo.

Ciuli urechile. Nu purta ceas, astfel încît doar succesiunea sunetelor îi putea evoca trecerea timpului. Intrusul din încăperea alăturată scormoni printre săbiile aşezate pe masa din colţul opus. Auzi paşi ocolind masa pe care erau înşirate medaliile şi decoraţiile. Cîteva dulapuri fură deschise şi închise la loc.

Apoi, acoperind bîzîitul ventilatorului din tavan, Jody auzi cum intrusul zgîlţîia uşa unui dulap situat în capătul rulotei. O clipă mai tîrziu, răsunară patru pocnituri seci.

Jody îşi înfipse unghiile în sacul de haine, străpungînd folia groasă de polietilenă. *Ce naiba s-o fi întîmplînd dincolo?* Se rezemă de perete, încercînd să se ţină cît mai departe de uşă. Îşi simţea inima bătînd să-i spargă pieptul.

Auzi uşa dulapului deschizîndu-se şi trîntindu-se la loc, atunci cînd rulota luă o curbă strînsă. Piciorul unei mese zgîrie podeaua cînd persoana de dincolo ocoli masa fără delicateţea cu care se mişcase Judy mai devreme, ci brutal, nerăbdător.

Intrusul se apropia de uşa băii. Brusc, ideea de a rămîne închisă acolo i se păru nebunească lui Jody.

Îşi întoarse capul şi privi în sus. Văzu sticla jivrată a geamului. Gratiile erau acolo, menite să împiedice intrarea oricărui musafir nepoftit. Iar acum, aceleaşi gratii o împiedicau să iasă.

Se făcu mică de tot cînd clanţa uşii de la baie fu zgîlţîită cu furie. Se piti îndărătul sacilor cu haine ce foşniră domol, apoi se tîrî încet către tronul toaletei. În spatele ei se afla micuţa cadă a duşului. Se rezemă de uşa de sticlă a cabinei de duş. Îşi auzi bătăile repezi ale inimii şi dinţii începură să-i clănţăne. Îşi muşcă degetul mare, ca să nu se lase trădată de acel sunet.

O împuşcătură o făcu să uite de bătăile sonore ale inimii şi de clănţănitul dinţilor. Ţipă şi-şi muşcă degetele atunci cînd o ploaie de aşchii de lemn şi plastic zburară din broasca uşii, căzînd pe sacii de haine şi pe pardoseală. Apoi uşa fu dată în lături şi încărcătorul unei arme automate împinse şirul de uniforme germane. Un chip îşi făcu apariţia de după acestea, privind-o ţintă. Un chip de femeie.

Jody își ridică ochii de la țeava armei, întîlnind privirea înghețată din ochii de aur lichid ai femeii. Continuă să-și muște degetul, ca să nu țipe.

Femeia îi făcu semn să se ridice cu țeava armei, iar Jody se supuse. Mîinile îi căzură pe lîngă corp și simți sudoarea rece scurgîndu-i-se de la subsuori.

Femeia rosti ceva în germană.

– N-nu înțeleg... îngăimă Jody.

– Ți-am spus să ridici mîinile și să te întorci, repetă femeia pe un ton răstit, într-o engleză marcată de un accent pronunțat.

Jody își ridică mîinile și ezită. Își aminti că, în urmă cu cîțiva ani, citise că ostaticii erau adeseori împușcați în ceafă.

– Vă rog... murmură ea. Nu sînt decît o stagiară. Am fost angajată numai acum cîteva...

– Întoarce-te! lătră femeia.

– Vă rog, nu! imploră Jody, în timp ce executa ordinul.

Aflată cu fața spre geam, Jody auzi foșnetul uniformelor date deoparte și simți metalul cald al țevii armei lipindu-i-se de ceafă.

– Vă rog... suspină ea.

Tresări cînd femeia o atinse; începu să-i pipăie pieptul, apoi șoldurile. Femeia întinse mîna și-i pipăi abdomenul de-a lungul centurii, apoi o întoarse din nou cu fața spre ea. Arma era îndreptată acum spre gura tinerei.

– Nu știu despre ce-i vorba, rosti Jody, printre sughițurile de plîns. Dar, vă jur, n-am să spun nimănui...

– Gura, porunci scurt femeia, iar Jody se conformă.

Știa acum că avea să facă tot ce-i cerea femeia aceasta. Descoperea cu groază că voința îi fusese cu totul suprimată de vederea armei și a acelei persoane care era dispusă oricînd s-o folosească.

Camionul frînă brusc, oprindu-se, iar Jody se împletici, gata să cadă. Se rezemă de chiuvetă și reveni în poziția de mai înainte, cu mîinile sus. Femeia nici nu se clintise, iar oprirea bruscă nu părea s-o fi luat prin surprindere.

Uşa rulotei se deschise şi un tînăr se apropie de ele. Se opri în spatele lui Karin şi aruncă o privire în baie. Avea tenul palid şi o svastică tatuată în creştetul capului.

Fără să-şi desprindă privirea de Jody, Karin întoarse uşor capul către tînărul nou venit şi-i spuse:

– Începe.

Bărbatul pocni din călcîiele bocancilor, se întoarse şi se apucă să încarce relicvele naziste în lăzi.

Karin continuă s-o privească insistent pe Jody.

– Nu-mi place să ucid femei, rosti ea într-un tîrziu. Dar nu-mi pot permite să iau ostatici, n-ar face decît să ne întîrzie.

Era limpede. Jody avea să moară. Simţi cum membrele îi amorţesc şi începu din nou să plîngă. Îşi aminti cum, în clasa întîi, se scăpase în pantaloni cînd un profesor strigase la ea. Începuse să plîngă şi nu se mai putuse opri, în timp ce restul copiilor rîdeau de se prăpădeau. Orice urmă de încredere în sine şi demnitate îi dispăru.

O ultimă inspiraţie de moment o determină să se lase să cadă. Întinsă pe podea, avînd în faţa ochilor piciorul chiuvetei şi toaleta, pe care le întrezărea ca prin ceaţă, începu să se roage în gînd.

În loc s-o împuşte, femeia îi ordonă unui alt bărbat, ceva mai vîrstnic, să adune uniformele. Apoi închise uşa băii. Fata aşteptă, surprinsă, ca împuşcăturile să răzbată dintr-o clipă într-alta prin uşă. Se urcă pe capacul WC-ului, într-o încercare disperată de a oferi o ţintă cît mai greu de atins.

Spre surprinderea ei, în loc de împuşcături auzi doar scîrţîitul unui obiect tîrît pe podeaua rulotei, urmat de o bufnitură sonoră.

Teroriştii blocaseră uşa.

Nu mă va ucide, îşi zise Jody. *Se mulţumeşte să mă închidă aici.*

Transpiraţia îi îmbibă hainele, în vreme ce aştepta urmarea cu sufletul la gură. Cei trei terorişti îşi terminaseră treaba în rulotă şi plecaseră. Jody ascultă încordată. Nimic.

Apoi îl auzi pe unul dintre terorişti în dreptul geamului de la baie. Jody îşi lipi urechea de perete. Auzi scrîşnetul metalului

frecat de metal, un clănțănit, apoi din nou sunetul metalic, o dată, de două ori, de trei ori. Urmă pîrîitul unei țesături sfîșiate și simți un miros puternic de benzină.

Rezervorul de benzină, își zise ea, cu o groază crescîndă. *L-au deschis.*

– *Nu!* strigă Jody, sărind de pe capacul WC-ului.

Se repezi cu toate puterile în ușă.

– Spuneați că nu vă place să ucideți femei! *Vă rog!*

O clipă mai tîrziu, Jody adulmecă un miros de fum și auzi pași grăbiți îndepărtîndu-se de rulotă. Văzu portocaliul flăcării reflectat în geamul din sticlă mată. Aveau de gînd să dea foc rulotei, cu ea închisă înăuntru.

În felul ăsta, femeia nu e nevoită să mă ucidă, pricepu Jody. *Se mulțumește să mă lase să mor...*

Fata se repezi din nou cu umărul în ușă, dar aceasta nici nu se clinti. Lucirea portocalie crescu în intensitate și Jody încremeni în centrul încăperii, urlînd, pradă spaimei și disperării.

10

Joi, ora 5:47, Washington, D.C.

Liz Gordon tocmai sfîrşise de măcinat cafeaua şi se pregătea să-şi aprindă cea dintîi ţigară din acea zi, cînd telefonul începu să sune.

– Cine naiba o fi la ora asta? se întrebă tînăra în vîrstă de treizeci şi doi de ani şi trase cu sete din ţigară.

Scrumul îi căzu pe cămaşa de noapte Mike Danger şi-l scutură pe podea cu un gest absent. Îşi trecu mîna prin părul negru şi buclat şi ascultă cu atenţie, încercînd să-şi dea seama unde lăsase telefonul.

Trezindu-se în zori, la ora cinci, Liz recapitulase ceea ce avea să le spună membrilor Forţei de Impact în această dimineaţă. La ultima reuniune de grup din urmă cu două zile, tinerii soldaţi de elită erau încă sub influenţa şocului pierderii lui Charlie Squires. Cea mai afectată de moartea comandantului era mezina echipei, Sondra DeVonne, care nu înceta să vorbească despre el şi despre familia acestuia. Printre lacrimi, tînăra recrută îi mărturisise că sperase să înveţe atît de multe de la el, iar acum toată înţelepciunea şi toate cunoştinţele lui se pierduseră, fără a fi fost transmise altcuiva.

Moartea...

– Unde dracu' e porcăria aia de telefon? se enervă Liz, răscolind ziarele de pe masa din bucătărie.

Nu se temea că omul aflat la celălalt capăt al firului ar fi putut închide. La ora asta, nu putea fi decît Monica, telefonîndu-i din Italia. Iar colega ei de apartament şi totodată cea mai bună prietenă nu avea să renunţe pînă cînd nu avea să-şi primească mesajele. În fond, plecase aproape de-o zi întreagă.

Vezi, Doamne, dacă te sună Sinatra, n-o să-l mai poţi contacta, îşi zise morocănos psihologul Centrului de Comandă.

De trei ani, de cînd locuiau împreună, Monica, muziciană de meserie, muncise din greu, cîntînd în cluburi, la nunţi şi petreceri, fără a refuza vreodată o ofertă de angajare. Muncise atît de mult, încît Liz nu se mulţumise să-i ordone să-şi ia o vacanţă, ci chiar cotizase cu jumătate din costul excursiei în Italia, pentru a o convinge să plece.

În cele din urmă, Liz găsi telefonul, aşezat pe unul dintre scaunele din bucătărie. Înainte de a-l ridica, Liz făcu o scurtă pauză, necesară pentru a trece în altă lume. În relaţiile cu pacienţii ei, obişnuia să creeze o lume separată în mintea sa, pentru fiecare dintre aceştia; pentru a le putea acorda deplină atenţie, psihologul se muta mintal în aceste lumi, evitînd astfel orice întrerupere, lipsă de concentrare sau pierdere inutilă de timp. Deşi Monica nu-i era pacientă, ci prietenă, îi venea greu uneori să facă distincţia între aceste două noţiuni.

Strecurîndu-se în universul Monicăi din propria-i minte, aruncă o privire pe lista de mesaje fixată cu un magnet pe uşa frigiderului. Singurele telefoane primite erau de la bateristul Monicăi, Angelo „Tim" Panni şi de la mama acesteia; amîndoi doriseră să se convingă că Monica ajunsese cu bine la Roma.

– *Pronto*, don'şoară Sheard, rosti ea, apăsînd pe butonul telefonului fără fir.

Varianta italiană a cuvîntului „alo" era unul dintre cele două cuvinte pe care le cunoştea din această limbă.

Vocea masculină de la celălalt capăt al firului îi reteză elanul:

– Îmi pare rău, Liz, dar nu e Monica. Sînt Bob Herbert.

– Bob! exclamă Liz. Asta chiar că-i o surpriză. Ce mai e nou prin ţara lui Freud?

– Credeam că Freud a fost austriac, se miră Herbert.

– A fost, dar nemții l-au avut și ei pentru un an, explică Liz. *Anschluss*-ul a avut loc în 1938, iar Freud a murit un an mai tîrziu, în 1939.

– Zău că nu-i amuzant subiectul la ora asta, remarcă Bob Herbert. Se pare că *Vaterland*-ul își încordează mușchii pentru o nouă eră de edificare a unui imperiu.

Liz se întinse să-și ia țigara.

– Ce vrei să spui cu asta? întrebă ea.

– N-ai văzut știrile de dimineață? se miră Herbert.

– Primul buletin se difuzează abia la șase. Pentru numele lui Dumnezeu, Bob, ce s-a întîmplat?

– O bandă de neonaziști au atacat un platou de filmare, începu Herbert. Au ucis cîțiva oameni din echipă, au furat o rulotă plină cu relicve naziste și duși au fost. Deși ulterior n-au dat nici un semn de viață, se pare că au luat ostatică o tînără americancă.

– Isuse, spuse Liz, îngrozită, între două fumuri de țigară.

– Se pare că atacatorii erau conduși de o femeie pe nume Karin Doring. Ai auzit de ea?

– Numele mi se pare cunoscut, încuviință Liz.

Cu telefonul în mînă, ieși din bucătărie și se îndreptă spre birou.

Dă-mi cîteva secunde și am să-ți spun tot ce știu despre ea.

Porni computerul, se așeză în fața lui și accesă baza de date din biroul ei de la Centrul de Comandă. După nici zece secunde, dosarul lui Karin Doring apăru pe ecranul computerului.

– Karin Doring, cunoscută drept „Fantoma din Halle", citi Liz.

– Fantoma de unde? întrebă Herbert.

– Halle, orașul ei natal, în fosta Germanie de Est. I se spune Fantoma fiindcă părăsește întotdeauna locul faptei înainte de a putea fi prinsă. Nu folosește măști de schi sau alte deghizări, fiindcă vrea ca lumea să știe că s-a aflat în spatele acțiunilor respective. Reține chestia care urmează: într-un interviu acordat unei publicații numite *Unser Kampf*, s-a caracterizat drept un Robin Hood nazist, ce luptă pentru binele majorității germane oprimate.

– Pare a fi o psihopată, remarcă Herbert.

– Pare, dar nu e. Tocmai asta-i problema cu cei de teapa ei, spuse Liz şi începu să tuşească.

Trase din ţigară şi continuă, în timp ce trecea în revistă datele din dosar:

Pe vremea liceului, la sfîrşitul anilor şaptezeci, a făcut pentru scurtă vreme parte din Partidul Comunist.

– Iscoadă la duşman?

– Nu prea cred, spuse Liz.

– Iar am dat-o-n bară, constată Herbert. De ce naiba nu mi-oi fi ţinînd gura?

– Nu-ţi face griji, presupunerea ta era întemeiată din punct de vedere logic, deşi se prea poate să fie greşită. În mod evident, Doring se afla în căutarea propriei personalităţi din punct de vedere ideologic. Ca toate mişcările extremiste, stînga comunistă şi dreapta neonazistă se aseamănă mult, au aceeaşi rigiditate a gîndirii. Oamenii aştia nu sînt în stare să-şi reprime frustrările şi, în consecinţă, le exteriorizează. De obicei în subconştient, încearcă să se convingă pe sine că toate neplăcerile lor sînt cauzate de alţii – „alţii" însemnînd, de regulă, oricine este altfel decît ei. În Germania lui Hitler, vina pentru şomajul excesiv o purtau, chipurile, evreii. Evreii deţineau un număr disproporţionat de posturi în bănci, universităţi, spitale. Erau, în mod ostentativ, prosperi, iar diferenţele faţă de germani erau evidente: aveau tradiţii diferite, sărbători diferite, îşi luau concediile în perioade diferite. Erau ţinta cea mai la îndemînă. Acelaşi lucru a fost valabil şi pentru evreii din Rusia comunistă.

– Am priceput, declară Herbert. Mai poţi să-mi dai vreun amănunt despre femeia noastră: contacte, ascunzători, obiceiuri?

Liz parcurse în grabă restul documentului. Era fragmentat în secţiuni intitulate „Statistici esenţiale", „biografie" şi „*modus operandi*".

– E o singuratică, citi Liz. În jargonul teroriştilor, asta înseamnă că acţionează de fiecare dată numai cu grupuri mici, de trei, cel mult patru oameni. De asemenea, nu trimite niciodată

vreun camarad într-o misiune pe care n-ar fi dispusă să şi-o asume ea însăşi.

– Un fapt care se potriveşte cu atacul de azi, observă Herbert. Ce lovituri are la activ?

– Nu obişnuieşte să revendice vreun atac, spuse Liz.

– Încă o potrivire cu ceea ce s-a întîmplat azi.

– ...Dar martorii oculari au identificat-o drept autoarea incendierii unui centru comercial al cărui proprietar era un arab, precum şi drept cea care a livrat o ladă cu băutură în care pusese o grenadă amorsată, la Ambasada Africii de Sud din Berlin, anul trecut.

– E nemiloasă, remarcă Herbert.

– Da, încuviinţă Liz. Aceasta e de fapt una din ideile principale care o apropie atît de mult de aripa radicală neonazistă. Şi totuşi, apare un element straniu. Magazinul în care a pus bomba era un magazin cu articole pentru bărbaţi, iar băutura cu pricina era destinată unei petreceri de burlaci.

– De ce ţi se pare atît de straniu? Poate că-i urăşte pe bărbaţi.

– Chestia asta nu se potriveşte deloc cu ideologia nazistă, replică Liz.

– E adevărat, recunoscu Herbert. În materie de război şi genocid, naziştii au acordat dintotdeauna şanse egale ambelor sexe. Oricum, ar putea fi un lucru bun pentru puştoaica americancă, în cazul în care a luat-o drept ostatică. Poate că n-o va ucide.

– N-aş pune mîna-n foc în această privinţă, clătină Liz din cap, sceptică. Cruţarea femeilor nu e pentru ea o regulă, ci doar un gest de curtoazie. Aici scrie că doi dintre martorii oculari care au încercat s-o identifice au murit la cîteva zile după ce discutaseră cu autorităţile. Unul dintre ei într-un accident de maşină, celălalt după o aparentă tentativă de jaf. Victima accidentului de maşină era femeie. O fostă membră a grupării *Feuer*, care a încercat să părăsească mişcarea, a fost la rîndul ei ucisă.

– Cine vede, piere, sintetiză Herbert. La fel ca şi în cazul Mafiei.

– Nu tocmai, spuse Liz. Cea care s-a retras a fost înecată într-o toaletă, după ce fusese bătută bestial şi biciuită. Avem de-a face cu o *schatze* de-a dreptul perversă. Oricum, nu-mi pare genul care să cruţe femeile.

Liz reveni la secţiunea care rezuma biografia lui Karin.

– Să încercăm să aflăm de unde provine domnişoara Doring.

Începu să citească, apoi spuse:

– Ia te uită! Cred că am găsit ce căutam: maică-sa a murit cînd avea şase ani, iar fata a fost crescută de tată. Pun pariu pe ce vrei tu că, dacă am săpa niţel, am da peste o chestie murdară de tot.

– Abuz.

– Mda, mormăi Liz. Din nou, avem de-a face cu un tipar clasic. În copilărie, Karin a fost fie bătută, fie molestată sexual, dacă nu cumva a avut parte de amîndouă. Şi-a sublimat nebuneşte suferinţa, apoi a căutat un loc unde să-şi poată descătuşa furia. A încercat la comunişti şi, dintr-un motiv sau altul, nu i-a plăcut...

– Erau pe ducă, sugeră Herbert.

– Apoi a găsit în mişcarea neonazistă figura paternă care îi lipsea, virtuţile pe care tatăl ei nu le dovedise niciodată.

– Unde e acum Papa Doring? vru să afle Herbert.

– E mort, îl informă Liz. Cirozã. A murit cînd Karin avea cincisprezece ani, tocmai în perioada în care ea şi-a început cariera politică.

– E-n regulă, spuse Herbert. Acum credem că ştim cine ne este inamicul. Se bucură cînd ucide bărbaţi, dar e dispusă să ucidă şi femei. Şi-a adunat un grup de terorişti şi atacă obiective străine. Cu ce scop? Vrea cumva să-i sperie pe străini?

– Ştie că n-are cum să reuşească, spuse Liz. Naţiunile străine or să continue să-şi menţină ambasadele, iar afacerile internaţionale or să meargă mai departe, orice-ar face. Mai degrabă avem de-a face cu un soi de reclamă pentru recrutarea de noi adepţi, indivizi la fel de agresivi ca şi ea. Şi să ştii, Bob, strategia ei dă roade. Cu patru luni în urmă, cînd acest dosar a fost adus ultima oară la zi, *Feuer* avea o mie trei sute de membri, cu

o rată de creştere anuală de douăzeci la sută. Dintre aştia, douăzeci sînt activi, soldaţi cu normă întreagă, care-o urmează de la o tabără la alta.

– Cunoaştem localizarea vreuneia dintre tabere?

– Îşi schimbă locul mereu, răspunse Liz. Avem trei fotografii la dosar.

Le accesă pe rînd şi citi notele explicative:

Una a fost făcută pe malul unui lac, în Mecklenburg, cea de-a doua într-o pădure din Bavaria, iar cea de-a treia undeva în munţi, la graniţa cu Austria. Nu ştim cum călătoresc, dar se pare că-şi amplasează corturile unde şi cînd le convine.

– Se deplasează, probabil, cu un autobuz sau o rulotă, deduse Herbert, care adăugă dezamăgit: Grupările de gherilă obişnuiau să călătorească după itinerarii bine stabilite, pentru a-şi asigura linii permanente de aprovizionare. Însă, avînd la dispoziţie telefoane celulare şi servicii de livrare a hranei la domiciliu, practic pot să se aprovizioneze oricînd şi oriunde doresc. Despre cîte tabere avem informaţii?

– Doar despre astea trei, răspunse Liz.

Linia secundară a telefonului emise un semnal sonor. Nu putea fi decît Monica, domnică să-şi asculte mesajele. Colega ei de cameră avea să înnebunească tot sunînd, dar Liz n-avea chef de flecăreală.

– Ce ştim despre oamenii de încredere? întrebă Herbert. Pe cîţi dintre ei se bazează?

– Colaboratorul ei cel mai apropiat pare a fi Manfred Piper. I s-a alăturat după absolvirea liceului. În aparenţă, ea se ocupă de aspectele militare, în vreme ce Piper colectează fonduri, îi verifică pe membrii aspiranţi şi altele de felul ăsta.

Herbert tăcu o vreme, apoi rosti:

– Nu prea ştim mare lucru, nu crezi?

– Ştim destul pentru a-i înţelege motivaţiile, dar mă tem că nu îndeajuns pentru a-i da de urmă.

– Liz, gazdele noastre sînt de părere că s-ar putea să fi organizat totul ca să-şi facă rost de costume pentru Zilele Haosului, micul carnaval al urii ce se află în plină desfăşurare aici. Ţinînd

cont de antecedentele ei, cu atacuri avînd ţinte politice, ţi se pare că teoria lor e logică? întrebă Herbert după o scurtă pauză.

– Mă tem că tu eşti cel care abordează problema dintr-un unghi greşit, îl contrazise Liz. Cum se numea filmul?

– *Tirpitz*, răspunse Herbert. Bănuiesc că e ceva legat de nava aia de război...

Liz accesă *Imagini în mişcare*, un nod de reţea ce oferea noutăţi despre filmele aflate în producţie. După ce localiză filmul în cauză, declară:

– Platoul de filmare a fost o ţintă politică, Bob. Era o coproducţie germano-americană.

Herbert se gîndi o clipă, apoi îşi expuse concluziile:

– Aşadar, fie echipa de filmare americană a fost doar suplimentul, fie relicvele naziste.

– Te-ai prins.

– Uite ce-i, urmă Herbert. O să discut cu autorităţile locale şi poate c-o să dau o raită la una din sărbătorile Zilelor Haosului.

– Ai grijă ce faci, Bob, îl avertiză Liz. Neonaziştii nu ţin uşile deschise pentru cei ţintuiţi în fotolii rulante. Aminteşte-ţi, eşti diferit...

– Mie-mi spui? rîse Herbert. Oricum, dă-mi de ştire dacă mai afli ceva despre doamna în cauză sau despre anturajul ei.

– Aşa o să fac, promise Liz. Dar ai grijă de tine! *Ciao*, încheie ea, folosind cel de-al doilea cuvînt italian pe care-l cunoştea.

II

Joi, ora 11:52, Toulouse, Franţa

Încăperea care avea pereţii acoperiţi cu lambriuri era mare şi întunecată. Singura lumină provenea de la o lampă aşezată alături de biroul masiv din lemn de mahon. Pe suprafaţa acestuia, în semicerc, se aflau un telefon, un fax şi un computer. Rafturile din spatele biroului erau aproape invizibile în penumbră. Pe fiecare dintre acestea erau aşezate modele miniaturale ale unor ghilotine. O parte dintre acestea erau funcţionale, făcute din oţel şi lemn. Altele erau din sticlă sau metal şi mai exista una făcută din plastic, dintre cele ce se găseau de vînzare în Statele Unite.

Ghilotinele fuseseră folosite pentru execuţiile oficiale din Franţa pînă în 1939, cînd ucigaşul Eugen Weidmann fusese decapitat în faţa închisorii St. Pierre de la Versailles. Lui Dominique nu-i plăceau însă modelele recente de ghilotine: acestea erau prevăzute cu găleţi speciale pentru colectarea capetelor, ecrane menite să-i ferească pe călăi de sîngele împroşcat şi perne de cauciuc menite să absoarbă zgomotul căderii lamei grele. Lui Dominique îi plăceau originalele.

Faţă în faţă cu biroul, doar o siluetă fantomatică în semiîntunericul încăperii, se înălţa o ghilotină înaltă de doi metri şi

jumătate, care fusese utilizată în timpul Revoluției Franceze. Obiectul nu fusese restaurat niciodată. Grinzile de susținere erau ușor putrede, iar jugul fusese lustruit de numeroasele trupuri pe care le îmbrățișase „Madame la Guillotine". Ridicată pînă aproape de grinda transversală, lama era ruginită de pe urma ploii și a sîngelui. Coșul de răchită, și el original, avea împletitura aproape destrămată. Dominique remarcase însă particule din rumegușul folosit pentru absorbirea sîngelui și fire de păr care rămăseseră agățate în răchita coșului atunci cînd capetele se rostogoliseră înăuntru.

Arăta exact ca în 1796, atunci cînd curelele de piele fuseseră pentru ultima oară strînse în jurul gleznelor și la subsuorile condamnatului, și cînd luneta, gulerul de oțel, strînsese ca într-o menghină grumazul ultimei victime, împiedicîndu-i orice mișcare. Oricît s-ar fi zbătut, înnebuniți de groază, condamnații nu puteau scăpa de îmbrățișarea fatală. După ce călăul dădea drumul cordonului, nimic nu mai putea opri căderea lamei ce avea o greutate de patruzeci de kilograme. Capul cădea în coșul de răchită, corpul era împins deoparte, într-un alt coș, căptușit cu piele, iar scîndura verticală era gata să-și primească următoarea victimă. Procesul era atît de rapid, încît plămînii victimelor încă nu apucau să se golească bolborosind cînd erau aruncate de pe scîndură. Se spunea că, vreme de cîteva secunde, creierele încă vii ale capetelor tăiate permiteau victimelor să vadă și să audă groaznicul postludiu al propriei execuții.

La apogeul domniei Terorii, călăul Charles Henri Sanson și ajutoarele sale erau capabili să decapiteze aproximativ un condamnat pe minut. Trei sute de femei și bărbați fuseseră executați cu ajutorul ghilotinei în numai trei zile, o mie trei sute în șase săptămîni, iar totalul urcase la 2831 între 6 aprilie 1793 și 29 iulie 1795.

Ce zici de asta, Herr Hitler? se întrebă Dominique. Camerele de gazare de la Treblinka fuseseră proiectate pentru a ucide două sute de oameni în doar cincisprezece minute, cele de la Auschwitz aveau o capacitate de două mii de oameni. În aceste împrejurări,

cifrele victimelor ghilotinei l-ar fi impresionat oare pe maestrul ucigaş, sau l-ar fi făcut să rîdă batjocoritor?

Ghilotina era piesa cea mai valoroasă din colecţia lui Dominique. Dincolo de aceasta, pe pereţi atîrnau, în rame somptuoase, ziare din epocă şi documente originale semnate de George Jacques Danton şi alţi conducători ai Revoluţiei Franceze. Dar nici unul dintre acestea nu-l înfiora în egală măsură cu ghilotina. Chiar şi atunci cînd luminile erau stinse şi umbrele se estompau, Dominique îi simţea prezenţa, care-i amintea că trebuia să fii hotărît pentru a reuşi. Mulţi copii de nobili îşi pierduseră capetele din pricina sinistrei lame, dar revoluţia îşi avea preţul ei.

Telefonul ţîrîi. Era linia trei, o linie la care secretarele nu răspundeau niciodată. Doar partenerii săi şi Horne cunoşteau acel număr.

Dominique, aşezat într-un fotoliu de piele, se aplecă în faţă. Era înalt şi deşirat, avea nasul mare, fruntea înaltă şi bărbia puternică. Părul negru, tuns scurt, contrasta izbitor cu puloverul şi pantalonii albi cu care era îmbrăcat.

Apăsă pe butonul difuzorului.

– Da? rosti el calm.

– Bună dimineaţa, Monsieur Dominique, spuse cel de la capătul firului. Sînt Jean-Michel.

– E cam devreme, observă Dominique, după o scurtă privire la ceas.

– A fost o întîlnire scurtă, Monsieur Dominique.

– Povesteşte-mi, ceru el.

Jean-Michel se supuse. Îi povesti despre discursul care-i fusese ţinut cîtă vreme fusese torturat şi despre îngîmfarea cu care neamţul se declara egalul lui Monsieur Dominique. Jean-Michel îi expuse pe scurt şi cele cîteva informaţii pe care reuşise să le culeagă despre Karin Doring.

Dominique îl ascultă fără să comenteze. Apoi, cînd Jean-Michel îşi încheie raportul, întrebă:

– În ce stare ţi-e ochiul?

– Nu cred c-o să am probleme, răspunse Jean-Michel. O să consult un medic în cursul după-amiezei.

– Bine, încuviinţă Dominique. N-ar fi trebuit să te duci acolo fără Henri şi Yves. Doar de-aia i-am trimis...

– Ştiu, *monsieur,* replică Jean-Michel. Îmi pare rău, dar n-am vrut să-l intimidez pe Herr Richter.

– Ei, se pare că nici n-ai reuşit s-o faci, rosti Dominique.

Tonul vocii îi rămăsese calm, iar expresia de pe chipul său era la fel de relaxată. Ochii lui negri scăpărau însă de furie atunci cînd întrebă:

– Henri e acolo?

– Da, domnule, spuse Jean-Michel.

– Dă-mi-l la telefon, ceru Dominique. Încă ceva, Jean-Michel: ia-i cu tine pe băieţi diseară.

– Aşa o să fac, Monsieur Dominique, răspunse Jean-Michel.

Aşadar, micul Führer îşi încearcă puterile, bruscîndu-l pe reprezentantul meu, îşi zise Dominique. Atitudinea lui Richter nu-l luase prin surprindere. Vanitatea sa îl făcea să creadă ceea ce se scria în propriul lui ziar. În fond, era german, iar acest popor nu înţelesese niciodată noţiunea de umilinţă.

Henri se prezentă la telefon, iar Dominique îi vorbi doar timp de cîteva secunde. Apoi apăsă pe butonul difuzorului şi se lăsă pe spate în fotoliu.

Richter era deocamdată prea mărunt pentru a putea fi considerat o adevărată forţă la el în ţară, dar era de preferat să fie pus la punct înainte de a deveni aşa ceva. Cu fermitate şi nu neapărat cu mănuşi. Richter rămînea în continuare primul pe lista opţiunilor lui Dominique, dar, dacă avea să fie nevoit să renunţe la el, era dispus să se mulţumească şi cu Karin Doring. Aceasta era la rîndul ei independentă, dar, la fel ca Richter, avea nevoie de bani. Şi, după ce avea să afle ce i se va fi întîmplat lui Richter, avea să se dovedească, în mod sigur, mai rezonabilă.

Furia începu să i se şteargă din priviri, în timp ce contempla silueta întunecată a ghilotinei. Asemenea lui Danton, care îşi începuse cruciada împotriva monarhiei ca un individ moderat,

Dominique era hotărît să devină din ce în ce mai sever. Altfel, aliaţii şi duşmanii săi aveau să-l considere un om slab.

A-i impune lui Richter o oarecare disciplină fără a-l înlătura nu avea să fie uşor. Dar, după cum spusese tot Danton, într-un discurs în faţa Comitetul Legislativ de Apărare Generală, în 1792, *îndrăzneala e, mai presus de orice, o virtute.* Îndrăzneala de a folosi ghilotina, îndrăzneala de a-şi afirma propriile convingeri... Atunci, ca şi acum, de aceste două virtuţi avea nevoie poporul pentru a cîştiga o revoluţie.

Iar el avea să cîştige această revoluţie. Iar apoi avea să achite o datorie veche. Nu faţă de Richter, ci faţă de un alt german. Faţă de cel care-l trădase în acea noapte de demult. Cel care pusese totul în mişcare.

Avea să-l distrugă pe Richard Hausen.

12

Joi, ora 11:55, Wunstorf, Germania

Vuietul sirenei de incendiu a rulotei o determină pe Jody să nu mai ţipe.

Rotocoalele de fum care se strecuraseră prin gemuleţul de aerisire declanşaseră dispozitivul de alarmă instalat în baie. Zgomotul strident îi domoli panica şi o readuse cu picioarele pe pământ, făcînd-o să cîntărească mai lucid situaţia în care se afla.

Au de gînd să arunce în aer rulota, îşi spuse ea.

Ca şi în clipele cînd asupra ei fusese îndreptată o armă, Jody era perfect conştientă că fiecare secundă ar fi putut fi ultima din viaţa ei. Se apropie repede de geam şi, cu vîrful degetelor, dădu deoparte zăvorul, iar apoi, lipindu-şi palmele de sticla rece ca gheaţa, împinse cu putere, scoţîndu-şi mîinile printre gratiile de oţel. Îşi lipi faţa de acestea şi urmări înaintarea flăcărilor de-a lungul cîrpei răsucite ca un fitil. Din fericire, teroriştii nu se mai obosiseră să-i înfunde capătul în rezervorul de benzină, ci se mulţumiseră s-o azvîrle deasupra acestuia, curentul de aer urmînd a favoriza înteţirea focului. Îşi scoase braţul pe fereastră şi încercă să apuce cîrpa; îi lipseau vreo treizeci de centimetri.

– Doamne, *nu*...

Se dădu înapoi de lîngă geam, își trecu mîna prin păr și privi în jur. Trebuia să găsească un obiect de care să se poată folosi pentru a agăța cîrpa aprinsă. Trecu în revistă obiectele din baie: chiuveta, WC-ul... Nimic.

Chiuveta!

Îi trecuse prin minte o modalitate prin care ar fi putut stinge focul, dar în încăperea strîmtă nu se găsea nici un recipient care să poată fi folosit pe post de găleată.

– *Gîndește!* urlă ea.

Se întoarse. Văzu dușul, dar nu observă nici un fel de prosoape mai mari. Încercă să smulgă de la loc bara pentru prosoape și nu reuși, dar observă capul dușului, conectat la un furtun.

Dădu drumul la apă, smulse capul dușului din cîrlig și-l trase către fereastră. Lipseau cîțiva centimetri.

Flacăra acoperise aproape complet capacul rezervorului cînd, urlînd de frustrare, Jody aruncă cît colo dușul și apucă prosopul mic, pentru mîini, de lîngă chiuvetă. Îl înmuie în apa toaletei și alergă la fereastră. Își scoase mîna printre gratii, scutură prosopul ud, pentru a-l desface, iar apoi îl lăsă să cadă peste rezervorul aprins. Se auzi un fîsîit și tînăra își lipi fața de geam.

Flacăra care cuprinsese partea superioară a rezervorului fusese stinsă, dar dedesubt și lateral focul continua să ardă.

Prosopul pentru mîini fusese singurul existent în baie, iar acesta nu mai exista. Smulgîndu-și bluza, Jody o înfundă în toaletă, așa cum procedase și cu prosopul. De data asta, însă, se mulțumi să lovească cît putu de tare în peretele rulotei cu țesătura umedă. Nu-i dădu drumul, ci lăsă apa din ea să se scurgă de-a lungul peretelui rulotei, peste rezervor. O umezi din nou și o lovi, răsucită, de peretele rulotei, iar apa se prelinse într-o peliculă compactă, stingînd ultimele flăcări. Un miros de fum se înălță pînă la ea și Jody îl adulmecă îndelung, gîndindu-se că era cel mai frumos miros pe care-l simțise vreodată.

– Dracu' să te ia! urlă Jody, adresîndu-se femeii a cărei imagine i se întipărise în minte. *Nu ucid femei*, așa ai zis. Ei bine, n-ai reușit să mă ucizi, tîrfă! N-ai reușit să-mi faci felul!

Jody își îmbrăcă bluza udă. Era rece și atingerea ei îi transmise un fior plăcut de-a lungul spinării. Își îndreptă privirea spre ușă.

– Acum e rîndul tău, proclamă Jody, plină de încrederea în sine dată de recenta-i victorie.

De data asta, urma să aibă nevoie cu adevărat de bara pentru prosoape. Rezemîndu-se cu spatele de peretele din față, o izbi puternic cu piciorul. Apoi se repezi cu umărul în ușa băii. Reuși s-o deschidă îndeajuns de mult pentru a strecura bara, pe care o folosi în chip de levier. Ușa se mișcă încet, în vreme ce Jody reușea să împingă deoparte obiectul care o bloca – indiferent ce va fi fost acela. După cîteva minute, izbuti s-o împingă destul de mult pentru a putea ieși.

Sări peste masa răsturnată pe care teroriștii o folosiseră pentru a bloca ușa băii, alergă la ușa rulotei, o deschise și, cu pumnii ridicați, strigă:

– N-ați reușit să-mi faceți felul!

Privirea i se îndreptă spre cabina șoferului și un fior înghețat o străbătu.

Dar dacă se așteaptă să audă explozia? se întrebă ea. Și dacă, neauzind-o, aveau să se întoarcă?

Epuizată, alergă spre capătul rulotei. Se folosi de un băț pentru a trage deoparte cîrpa înmuiată ce atîrna deasupra rezervorului, iar apoi urcă în cabină. Apăsă pe bricheta de bord, așteptă să se încălzească și, între timp, rupse bucăți de stofă din căptușeala portierelor. Cînd bricheta ajunse la incandescență, aprinse una dintre bucățile rupte de stofă și coborî din cabină, îndreptîndu-se spre rezervor.

Folosi o altă bucată de stofă pentru a șterge apa din jurul gurii rezervorului, îi băgă un capăt în rezervor și o aprinse la celălalt capăt, după care o luă la fugă spre pădure. În toți anii de cînd devenise cinefilă, văzuse mii de camioane și mașini explodînd. Dar acestea fuseseră – Jody știa bine acest lucru – armate cu explozibili, iar rezervoarele lor erau departe de a fi pline cu benzină. N-avea idee cît de mare, cît de sonoră și cît de distructivă putea fi explozia unei rulote avînd rezervorul plin.

Avu prezența de spirit de a-și astupa urechile, în vreme ce alerga.

Nu trecu decît un minut pînă cînd bubuitura surdă a exploziei o ajunse din urmă, urmată imediat de scîrțîitul strident al metalului sfîșiat și de asurzitoarele explozii ale pneurilor. O clipă mai tîrziu, simți arsura undei de șoc care aducea cu sine un val de aer fierbinte. Prin bluza udă și pielea capului, Jody percepu pîrjolul, dar îl dădu imediat uitării, cînd în jur începu să plouă cu aschii fierbinți de metal și particule fine de sticlă. Își aminti de ploaia de foc din *Cele zece porunci* și de gîndul pe care-l avusese urmărind respectiva secvență a filmului, că de o astfel de ploaie nu aveai cum să te aperi. Se lăsă în genunchi și apoi se ghemui, ferindu-și capul cu mîinile. O bucată mare de tablă sfîșie acoperișul protector format de coroanele copacilor și se înfipse în pămînt, la numai cîțiva centimetri de piciorul ei. Sări în picioare și alergă spre cel mai apropiat copac.

Îngenunche la baza acestuia și-i îmbrățișă trunchiul, judecînd, nu fără temei, că ramurile îi puteau oferi un adăpost împotriva bucăților mai mari aruncate de explozie. Strînse în brațe trunchiul, scuturată din nou de un acces de plîns, de parcă întreg curajul s-ar fi scurs din ea o dată cu explozia rulotei. Rămase acolo multă vreme după ce ploaia cu rămășițe încetase. Tremura din toate încheieturile și nu putea să se oprească. La un moment dat, nici măcar nu mai reuși să se țină de copac.

Porni și parcurse o nouă bucată de drum. Era epuizată, pierdută și se hotărî să se odihnească. Deși iarba moale era mult mai ispititoare, se căță într-un copac și se cuibări între două ramuri apropiate, își rezemă capul de una dintre ele și închise ochii.

M-au condamnat la moarte, își zise ea. *Au ucis oameni. Cine le dă acest drept?*

Suspinele de plîns se răriră și într-un tîrziu încetară, dar spaima refuză să se destrame. Realiza cît fusese de vulnerabilă, dar, o dată cu senzația propriei fragilități în fața agresiunii, încercă și sentimentul plăcut al resurselor nebănuite pe care le găsise, în clipele de cumpănă, în propria-i ființă.

Nu i-am lăsat să mă ucidă, își spuse ea.

Revăzu limpede cu ochii minții chipul înghețat al lui Karin Doring. O ura, ura din adîncul sufletului siguranța de sine a acelei ticăloase. Jumătate din mintea lui Jody ar fi vrut să le dea cumva de știre acelor monștri că nu reușiseră s-o înfrîngă, că fuseseră la un pas de a-i lua viața, dar nu-i putuseră lua mințile.

Cealaltă jumătate însă voia să doarmă. După cîteva minute, jumătatea somnoroasă învinse jumătatea războinică, după o luptă înverșunată.

13

Joi, ora 6:40, Quantico, Virginia

Mike Rodgers nu avusese de gînd să-l viziteze pe Billy Squires înainte de ora şapte. Primise însă un telefon de la Melissa imediat după şase, îşi îmbrăcase în grabă uniforma, luase revistele cu benzi desenate – ţinea morţiş să-i ducă băiatului un dar şi nu avea cînd să găsească altceva – şi se grăbise într-acolo.

– Nu-i o chestiune de viaţă şi de moarte, îi spusese Melissa la telefon, dar n-ai putea să vii ceva mai devreme? Aş vrea să vezi ceva.

Melissa îi dăduse de înţeles că nu putea intra în amănunte, căci Billy era de faţă. Îl asigurase însă că, în momentul în care avea să ajungă acolo, avea să priceapă imediat despre ce era vorba.

Generalul ura misterele şi, pe parcursul celor patruzeci de minute cît dură călătoria, îşi imaginä tot soiul de scenarii catastrofice, de la o invazie de furnici ori de lilieci pînă la vreo boacănă majoră, comisă de Billy însuşi.

Nici una dintre ipotezele imaginate de el nu se apropie nici pe departe de ceea ce-i fu dat să vadă.

Baza Forței de Impact se afla la Academia FBI din Quantico, Virginia. Membrii echipei locuiau în apartamente, pe teritoriul bazei. Cei care aveau familii primiseră case. Melissa și Billy locuiau în cea mai mare dintre acestea, aproape de piscină. Conform regulamentelor, aveau permisiunea să rămînă în locuința de serviciu a comandantului pînă la numirea unui nou conducător permanent al Forței de Impact. Din partea lui Rodgers, cei doi puteau sta însă oricît doreau în locuință, iar noul comandant n-avea decît să-și găsească o alta. Nici nu putea fi vorba să-l despartă pe Billy de prietenii lui pînă cînd Melissa nu avea să considere că băiatul era pregătit pentru așa ceva.

În plus, avînd în vedere cît de bine merge căutarea unui nou comandant, o să trecem în mileniul viitor pînă cînd echipa o să aibă din nou un lider, își zise Rodgers, arătîndu-și actele santinelei de la poarta bazei.

Cel pe care-l considera a fi omul potrivit pentru preluarea funcției, colonelul Brett August, îl refuzase pînă acum de două ori și, Rodgers era aproape sigur, avea să-l refuze și azi, cînd va încerca să-l convingă pentru a treia oară. Între timp, conducerea interimară a echipei îi revenise maiorului Shooter, de la Baza Andrews a Aviației. Toți îl plăceau și era un strateg înnăscut, dar îi lipsea experiența cîmpului de luptă. Desigur, nu exista nici un motiv pentru a presupune că avea să dea greș într-o misiune de teren, dar nu exista nici garanția că *nu* avea s-o facă. Iar în misiuni de care depindea soarta întregii lumi, cum fuseseră cele îndeplinite de Forța de Impact în Coreea și în Rusia, acesta era un risc ce nu putea fi asumat.

Rodgers își lăsă în parcare mașina, un Blazer roșu, nou-nouț, și se îndreptă în fugă spre ușa din față a locuinței familiei Squires. Melissa îi ieși în întîmpinare. Arăta bine, trăsăturile chipului îi erau relaxate, astfel încît Rodgers își permise să încetinească.

Pe de altă parte, tînăra femeie arăta mereu ca și cum totul ar fi fost bine în cea mai bună dintre lumi. Chiar și în vremea cînd Charlie era în viață, cînd el era învins în „luptele de cocoși" din piscină, ori rata cîte un cuvînt de șapte litere în competițiile de

Scrabble, Melissa era întruchiparea calmului. După moartea soţului ei, participase la picnicurile şi ieşirile în natură organizate de celelalte familii ale membrilor Forţei de Impact, încercînd să păstreze aparenţele unei vieţi cît se poate de normale, de dragul fiului ei. Rodgers putea cel mult să-şi închipuie lacrimile amare pe care ea le vărsa atunci cînd era singură. Dar cuvîntul-cheie era „să-şi închipuie". Rareori îşi etala tristeţea în public.

Rodgers urcă treptele şi o îmbrăţişă călduros.

– Îţi mulţumesc c-ai venit, Mike.

– Mmm, ce frumos miroşi, zîmbi el. Şampon de caise?

Ea încuviinţă.

– Nu l-ai mai folosit pînă acum, din cîte ştiu.

– M-am hotărît să schimb cîte ceva din viaţa mea, spuse ea. Ştii cum e.

Rodgers o sărută pe frunte.

– Desigur.

Trecu pragul casei. I se păru straniu că nu simţea deloc aroma combinaţiilor stranii de cafea pe care le prepara şi savura Charlie.

– Unde-i Billy? întrebă Rodgers.

– E în baie. Îşi consumă energia jucîndu-se în cadă şi în felul ăsta e mai cuminte la şcoală.

Rodgers îl auzi pe băiat împroşcînd cu apă şi rîzînd, în baia de la etaj. Îşi întoarse privirea spre Melissa.

– S-a mai înviorat?

– În ultimele zile, da, spuse Melissa. De fapt, tocmai de-aia te-am rugat să vii ceva mai devreme.

Melissa traversă camera de zi şi-i făcu semn lui Rodgers să o urmeze. Intrară în camera de joacă a copilului, ai cărei pereţi erau decoraţi cu afişe înrămate cu avioane. Pe televizor se afla o fotografie a lui Charlie, purtînd într-un colţ o banderolă de doliu. Alte fotografii de familie erau răspîndite în întreaga încăpere, pe cămin şi pe rafturile bibliotecii.

Rodgers evită să le privească, în timp ce Melissa îl conducea la masa pe care era instalat computerul. Rodgers puse deoparte revistele cu benzi desenate, în timp ce Melissa porni computerul.

– M-am gîndit că accesul pe Internet ar fi o distracție interesantă pentru Billy, spuse ea. A găsit o pagină-sumar interesantă...

– Scuză-mă, dar nu cred c-am înțeles, spuse Rodgers.

– Deduc că termenii de specialitate nu-ți sînt cunoscuți...

– Nu, confirmă Rodgers. Activitățile de înaltă tehnicitate n-au fost niciodată punctul meu forte, dar asta-i o altă poveste.

Melissa încuviință, zîmbind.

– O pagină-sumar e un sistem de meniuri ce permite utilizatorilor un acces relativ ușor la arhivele de text de pe Internet.

– Ceva în genul clasificărilor zecimale din bibliotecile adevărate, sugeră Rodgers.

– Așa ceva, zîmbi Melissa. Există anumite noduri în rețea unde copiii ce și-au pierdut un părinte pot sta de vorbă unii cu alții. Nu-și cunosc chipurile și rasa, dar asta nu-i împiedică să-și împărtășească gîndurile și sentimentele. Billy a intrat în rețea și a făcut cunoștință cu cîțiva puști grozavi, cu care avea o mulțime de lucruri în comun. Pînă cînd, ieri seară, unul dintre aceștia, un băiat de doisprezece ani pe nume Jim Eagle, l-a condus pe Billy într-o expediție în rețea pînă într-un nod numit Centrul de Mesaje.

Calculatorul emise un bîzîit și Melissa se aplecă asupra tastaturii. Intră în fișierul Centrului de Mesaje și, de îndată ce emblema site-ului apăru pe ecran, Rodgers știu ce fel de „mesaje" aveau să afle aici.

„S"-ul din emblemă semăna leit cu cel din sigiliile SS-ului nazist. Melissa accesă „lista celor mai des puse întrebări", un subfișier rezervat neofiților. Rodgers se apucă de citit, cuprins de o greață tot mai acută, pe măsură ce înainta în lectură.

Cea dintîi întrebare se referea la termenii prin care se cuveneau a fi denumiți negrii, evreii, homosexualii, mexicanii și alte minorități. Drept răspuns la cea de-a doua întrebare era furnizată o listă a celor mai mari figuri din istorie și se ofereau scurte rezumate ale realizărilor acestora. Adolf Hitler era primul pe o listă pe care fuseseră trecuți liderul nazist american George Lincoln Rockwell, asasinul lui Martin Luther King, James Earl Ray, generalul cavaleriei confederate Nathan Bedford Forrest, ba chiar

şi un personaj literar, supraveghetorul de sclavi Simon Legree din *Coliba unchiului Tom.*

– Billy n-a prea înţeles ce conţinea lista asta cu întrebările, aşa că s-a lăsat angajat orbeşte în conversaţia cu Jim Eagle, continuă Melissa. Puştiul ăsta, Jim – dacă o fi cu adevărat un copil, deşi mă cam îndoiesc – este în mod evident hotărît să-i atragă pe copiii debusolaţi şi nefericiţi în sînul mişcării.

– Şi o face oferindu-le o nouă imagine a tatălui sau a mamei, un alt model de urmat, deduse Rodgers.

– Exact, confirmă Melissa, readucîndu-l pe Rodgers în fişierul principal, în aşa-numita „cameră de discuţii".

Aici puteau fi citite scurte scrisori pline de greşeli de ortografie, ai căror autori îşi exprimau ura faţă de anumite persoane sau grupuri. Alţii dădeau publicităţii versuri noi, obscene, pentru cîntece vechi de cînd lumea, existînd chiar şi un „ghid de ucidere şi împăiere a unei negrese".

– Ăsta e cel pe care l-a văzut Billy, rosti Melissa calmă, arătînd spre imprimantă. I-au transmis chiar şi imaginile însoţitoare. Le-am lăsat acolo, n-am vrut să fac tam-tam din cauza asta, ca să nu-l sperii pe copil.

Rodgers aruncă o privire în sertarul imprimantei şi văzu pagina tipărită în culori. Era o fotografie din lateral şi o alta frontală a unui cadavru din care fusese scos scheletul, cu săgeţi indicatoare şi instrucţiuni. Judecînd după decorul înconjurător, fotografia fusese făcută într-o morgă. Rodgers era întotdeauna întors pe dos de ceea ce văzuse nu o dată pe cîmpurile de luptă, dar cadavrele de acolo erau cele ale unor anonimi. Ceea ce avea în faţă era însă de-a dreptul sadic. Era genul de imagine care l-ar fi determinat să rupă în bucăţi Primul Amendament, dacă nu şi-ar fi dat seama că, făcînd asta, n-ar fi fost cu nimic mai bun decît cei ce propovăduiau asemenea murdării.

Luă hîrtia şi o împături, vîrînd-o apoi în buzunarul pantalonilor.

– O să-i rog pe băieţii de la departamentul tehnic al Centrului de Comandă să arunce o privire, spuse Rodgers. Avem un

program denumit Samson, ce poate fi folosit la distrugerea unor programe. Poate că vom reuşi să punem capăt mizeriei ăsteia.

– O s-o ia de la capăt, spuse Melissa resemnată. Şi apoi, să ştii, ăsta nu-i cel mai urît dintre cele ce există în reţea...

Tînăra se aplecă din nou asupra tastaturii şi accesă un alt nod din reţea, unde o secvenţă de joc video se repeta la fiecare cincisprezece secunde.

Imaginile arătau un bărbat cu o seceră, urmărind un negru prin pădure. Urmăritorul trebuia să sară peste cadavre şi să le reteze picioarele negrilor linşaţi care-i ieşeau în cale pentru a-şi ajunge din urmă prada. Textul care însoţea desenul animat anunţa, cu litere de-o şchioapă: ŞI TU POŢI DEVENI UN VÎNĂTOR! PESTE NUMAI NOUĂ ORE ŞI DOUĂZECI DE MINUTE, ADA VĂ PUNE LA DISPOZIŢIE JOCUL *MULŢIMEA CARE TAIE ŞI SPÎNZURĂ*. ÎN CURÎND, ALTE NOUTĂŢI, LA ACEEAŞI ADRESĂ!

– Ai cumva idee ce înseamnă ADA?

– Ştiu eu, răsună un glas din spatele lor. Mi-a spus Jim.

Rodgers şi Melissa se întoarseră şi-l văzură pe Billy în pragul uşii. Băiatul se apropie cu paşi vioi.

– Noroc, Billy! exclamă Rodgers.

Îl salută milităreşte şi băiatul îi răspunse în acelaşi fel. Apoi se îmbrăţişară.

– Bună dimineaţa, domnule general Rodgers, rosti Billy. ADA e prescurtarea de la Asociaţia Doar Albii. Jim spunea că vor să facă felul tuturor celorlalţi. „Strigă WHOA!", asta-i deviza lor.

– Înţeleg, spuse Rodgers, rămînînd ghemuit în faţa băieţelului. Tu ce părere ai despre treaba asta?

Billy ridică din umeri:

– Nu ştiu.

– Nu ştii? se miră Melissa.

– Ei bine, spuse Billy, plecîndu-şi privirea. Aseară, cînd am văzut fotografia aia, m-am gîndit că tata a fost omorît şi m-am supărat foarte tare...

– Îţi dai seama, nu-i aşa, că oamenii ăştia sînt foarte, foarte răi? întrebă Rodgers. Să ştii, sînt foarte puţini cei care cred în astfel de lucruri.

– Jim spunea că oamenii cred, dar nu vor s-o recunoască.

– Nu-i adevărat, spuse Rodgers. Fiecare-şi are oile sale negre, mărunţişuri care-i enervează pe oameni, de genul cîinilor care latră tot timpul sau al maşinilor care claxonează noaptea. Se întîmplă uneori ca unii să urască de-adevăratelea unul sau doi oameni, pe propriul şef, vreun vecin, sau...

– Tata îi ura pe cei care beau nes, interveni Billy. Spunea că sînt *fili*-şi-nu-mai-ştiu-cum.

– Filistini, completă Melissa.

Privi în lături şi-şi muşcă buzele, ca să nu izbucnească în plîns.

Rodgers îi zîmbi băiatului:

– Sînt convins că tatăl tău nu-i ura cu adevărat pe oamenii ăia. Folosim prea des cuvîntul „a urî", chiar şi atunci cînd, de fapt, nu vorbim serios. Un lucru nu trebuie să uiţi: Jim greşeşte. Cunosc o mulţime de oameni şi, dintre ei, nimeni nu urăşte în felul ăsta. Celor de felul lui Jim le face bine să-i înjosească pe alţii. Ei simt nevoia să urască, pentru ei e ca o boală, o boală mintală. Atunci cînd nu-i urăsc pe imigranţi sau pe oamenii de altă religie, îi urăsc pe cei care au o altă culoare a părului, pe cei mai scunzi ori pe cei care preferă crenvurştii, nu hamburgerii.

Billy chicoti.

– Ceea ce încerc să-ţi spun e că oamenii de felul ăsta sînt răi şi nu trebuie să crezi ceea ce-ţi bagă-n cap. Dacă vrei, în schimb, am cărţi şi casete video despre oameni ca Winston Churchill, Frederick Douglass sau Mahatma Gandhi.

– Ce nume ciudat!

– S-ar putea să ţi se pară ciudat, dar Gandhi, ca şi ceilalţi de care ţi-am zis, avea lucruri minunate de spus. O să-ţi aduc cîte ceva data viitoare cînd o să vin să te văd. Dacă vrei, putem să citim şi să vedem casetele alea împreună.

– E-n regulă, acceptă Billy.

Rodgers se ridică şi făcu un semn către masa pe care se afla calculatorul. În comparaţie cu ce-i fusese dat să vadă, un Superman cu părul lung nu mai părea deloc o grozăvie.

– Pînă atunci, ţi-am adus nişte benzi desenate, îi spuse Rodgers. De data asta, Batman, data viitoare, Gandhi.

– Mulţumesc, spuse Billy, ridicîndu-şi privirile întrebătoare către mama sa.

Aceasta încuviinţă din cap şi Billy se repezi să ia teancul de reviste.

– O să le citeşti cînd te-ntorci de la şcoală, îi spuse Melissa fiului ei, care se apucase să răsfoiască lacom revistele colorate.

– Chiar aşa, o aprobă Rodgers. Dacă-mi promiţi că nu întîrzii prea mult, te duc eu la şcoală. Ne putem opri la barul din colţ pentru un mic dejun şi un joc video şi, în plus, o să ai onoarea de a călători ca vîntul în Blazer-ul meu nou-nouţ!

– Un joc video? exclamă Billy, cu ochii strălucindu-i de bucurie. La bar au o consolă cu *Blazing Combattle*.

– Grozav, spuse Rodgers.

Billy îl salută în grabă pe general, mulţumindu-i încă o dată pentru benzile desenate, şi se repezi tropăind înspre camera sa.

Melissa îl luă de braţ pe Rodgers şi îl sărută pe obraz, spunîndu-i:

– Îţi rămîn datoare, Mike.

Luat pe nepregătite, Rodgers roşi. Privi în lături, iar Melissa îi eliberă braţul, în vreme ce el se pregăti s-o ia pe urmele lui Billy.

– Mike, rosti Melissa.

El se opri şi-şi întoarse privirea către ea.

– E-n regulă, spuse ea. Ai fost mereu aproape, în toate cîte le-am avut de îndurat. Nu trebuie să te simţi stînjenit.

Roşeaţa se intensifică pe obrajii lui Rodgers. Ar fi vrut să-i spună cît de mult îi iubea pe toţi, cît de mult îl iubise pe Charlie, dar nu o făcu. În clipa aceea, nu era sigur de propriile-i sentimente.

– Mulţumesc, rosti el într-un tîrziu.

Se mulţumi să zîmbească. Billy năvăli în jos pe trepte, iar generalul îl urmă, în timp ce băiatul străbătea ca o vijelie camera de zi, cu ghiozdanul în spate, mînat de pofta-i tinerească de viaţă. Nu se opri decît în parcare.

– Fără dulciuri, domnule general! strigă Melissa înainte ca uşa să se închidă în urma lor. Şi nu-l lăsa pe Billy să se aprindă prea tare la jocul video!

14

Joi, ora 8:02, Washington, D.C.

Senatorul Barbara Fox şi cei doi asistenţi ai săi sosiră la Baza Andrews a Forţelor Aeriene în Mercedesul senatorial. Mai vîrstnicul Neil Lippes era aşezat în spate, alături de doamna senator, în vreme ce juniorul echipei, Bobby Winter, conducea. Pe bancheta de alături era aşezată o servietă diplomat.

Ajunseseră ceva mai devreme, întîlnirea lor fusese programată abia la opt şi jumătate, îi informă politicos santinela de la poartă, înainte de a-i lăsa să treacă.

– Dimpotrivă, rosti femeia cărunţă, în timp ce intrau pe teritoriul bazei, am ajuns cu douăzeci şi cinci de milioane de dolari mai tîrziu.

Maşina celor trei se îndreptă spre o clădire anostă cu două etaje, amplasată lîngă pista de rezervă a Marinei. În perioada Războiului Rece, clădirea zugrăvită în culoarea fildeşului slujise drept cazarmă pentru piloţii de elită care, în cazul unui atac nuclear, aveau misiunea de a evacua persoanele-cheie din aparatul oficial de la Washington.

Acum, după o operaţie estetică ce costase un milion de dolari, clădirea adăpostea Centrul de Comandă, denumire curentă pentru recent înfiinţatul Centru Naţional pentru Ges-

ționarea Crizelor. Cei șaptezeci și opt de angajați cu normă întreagă care lucrau aici erau tacticieni aleși pe sprînceană, logisticieni, soldați, diplomați, analiști în domeniul contrainformațiilor, specialiști în domeniul computerelor sau al mediului înconjurător, psihologi, experți în teledetecție și recunoaștere aeriană, juriști și responsabili pentru relațiile cu mass-media. CNGC-ul folosea alți patruzeci și doi de angajați în comun cu Departamentul Apărării și CIA, și avea la dispoziție comandoul tactic al Forței de Impact.

După cum colegii ei preocupați de buget nu uitau niciodată să-i amintească, senatorul Fox fusese printre cei ce propuseseră înființarea CNGC-ului. Existase o vreme cînd sprijinise intens eforturile de afirmare ale Centrului. Inițial, acesta fusese menit să servească drept interfață și rezervă pentru Agenția Centrală de Informații, Agenția Națională de Securitate, Casa Albă, Departamentul de Stat și cel al Apărării, Agenția de Contrainformații a Armatei, Biroul Național de Recunoaștere și Centrul de Spionaj și Analiză a Amenințărilor. După rezolvarea cu succes a unei situații de criză ce se soldase cu luarea de ostatici, situație pe care FBI-ul, timorat după acțiunea în forță de la Waco, o aruncase discret în ograda Centrului, și după descoperirea și zădărnicirea unei tentative de sabotare a navetei spațiale, Centrul de Comandă își cîștigase prerogative egale cu cele ale celorlalte agenții, ba chiar mai mult. Ceea ce debutase prin a fi o verigă de legătură în domeniul informațiilor, avînd o mică echipă de intervenție antiteroristă, poseda acum capacitatea unică de a monitoriza, inițiа și/sau gestiona operațiuni în întreaga lume.

O dată cu dobîndirea acestor noi capacități, bugetul Centrului crescuse la șaizeci și unu de milioane de dolari. Asta însemna cu patruzeci și trei de procente mai mult decît în anul precedent, care fusese doar cu opt procente mai mare decît în anul dinainte. Iar doamna senator de California, în vîrstă de cincizeci și doi de ani, nu era dispusă să accepte un asemenea buget, cu atît mai mult cu cît alegerile se apropiau; în plus, prietenii de la CIA și FBI cereau echivalarea bugetului. Paul Hood îi era prieten vechi,

iar la un moment dat doamna senator făcuse uz de influența ei pentru a-l determina pe președinte să accepte numirea sa în postul de director al Centrului. Venise însă vremea ca Paul și scorțosul său adjunct, generalul Mike Rodgers, să-și redimensioneze scala operațiunilor, aducînd-o la un nivel care, cu siguranță, nu avea să le convină.

Winter parcă mașina lîngă o jardinieră de beton, al cărei rol estetic era dublat de cel de baricadă împotriva potențialelor mașini-capcană. Cei trei coborîră și traversară peluza tunsă cu grijă pe dalele răzlețe. Cînd ajunseră în fața ușii de sticlă, o cameră video le înregistră imaginea. O clipă mai tîrziu, o voce de femeie răsună din difuzorul de lîngă camera de luat vederi, anunțîndu-i că puteau intra. Se auzi un bîzîit și Winter împinse ușa, deschizînd-o.

Înăuntru fură întîmpinați de doi paznici înarmați. Unul dintre ei se postase în fața biroului de recepție, iar celălalt rămăsese la adăpostul geamului blindat. Paznicul din fața biroului verifică legitimațiile purtînd sigiliul Congresului, parcurse cu un detector de metale suprafața servietei diplomat, iar apoi îi îndrumă înainte, de cealaltă parte a nivelului administrativ inferior. La capătul coridorului se afla un ascensor păzit de un al treilea paznic înarmat.

– Iată un loc unde-am putea reduce bugetul cu aproximativ cincizeci de mii de dolari, i se adresă Barbara lui Neil după ce ușile ascensorului se închiseră.

Cei doi aghiotanți zîmbiră, în vreme ce liftul se repezea în jos, spre nivelul subteran la care se desfășurau principalele activități ale Centrului.

Un alt paznic străjuia ascensorul.

– Șaptezeci și cinci de mii, murmură Barbara către ceilalți doi.

Santinela, o femeie, le verifică din nou legitimațiile, după care îi invită să ocupe loc într-o sală de așteptare.

Senatorul Fox se răsti la ea:

– Am venit aici pentru a-l întîlni pe generalul Rodgers, nu ca să așteptăm să catadicsească el să ne primească.

– Îmi pare rău, doamnă senator. Generalul nu e aici.

– Nu-i aici? făcu Barbara Fox mirată, privindu-şi ceasul, după care pufni: şi eu care credeam că generalul locuieşte aici!

Privi din nou către santinelă:

– Are telefon în maşină?

– Da, doamnă.

– Te rog, sună-l.

– Îmi pare rău, răspunse santinela, dar nu am numărul. Doar domnul Abram îl are.

– Atunci sună-l pe el, ceru senatorul. Spune-i domnului Abram că vrem să stăm de vorbă cu dînsul. Şi nu uita să-i spui că nu avem obiceiul să pierdem vremea în sălile de aşteptare.

Santinela formă numărul directorului asistent al Centrului. Deşi tura sa se încheia, conform regulamentului, la ora şase, acesta era împuternicit să decidă în absenţa superiorilor.

Între timp, uşa se deschise şi intră ofiţerul responsabil cu problemele economice, Martha Mackall. Chipeşa negresă în vîrstă de patruzeci şi nouă de ani afişa obişnuita expresie plictisită din fiecare dimineaţă. Aceasta se metamorfoză însă într-un chip radios, atunci cînd dădu cu ochii de Barbara Fox.

– Doamnă senator Fox! exclamă ea. Ce mai faceţi?

– Sînt furioasă, răspunse Barbara Fox sec.

Cele două femei îşi strînseră mîinile.

Martha îşi îndreptă privirea spre tînăra santinelă.

– S-a întîmplat ceva?

– Nu credeam că Superman mai şi doarme, răspunse Barbara cu un zîmbet subţire.

– Superman? se miră Martha.

– Generalul Rodgers.

– Aha, rîse Martha. Înţeleg. Spunea că va trece în dimineaţa asta pe la familia Squires.

– Îl interesează, desigur, cum o mai duce băiatul, rosti senatorul.

Santinela privi în lături, stînjenită.

Martha îi oferi braţul Barbarei Fox.

– Ce-ar fi să aşteptaţi în biroul meu, doamnă senator? propuse ea. Am să cer să vi se aducă nişte cornuri şi o cafea.

– Cornuri? rînji Barbara.

Apoi, întorcîndu-se către Neil, rosti:

– Şaptezeci şi cinci de mii şi vreo două sute.

Cei doi bărbaţi zîmbiră, iar Martha îi imită. Doamna senator era convinsă că Martha n-avea idee la ce anume se referise. Zîmbise doar pentru a se încadra în atmosfera grupului. Acest lucru nu avea nimic rău în sine, recunoscu în sinea ei Barbara Fox. Dar, deşi zîmbetul Marthei scosese la iveală o dantură perfectă, nu dezvăluise nimic despre firea ei. La drept vorbind, Barbara era convinsă că Martha Mackall nu avea *deloc* simţul umorului.

În vreme ce înaintau de-a lungul coridorului acoperit de o mochetă groasă, Martha întrebă:

– Ce mai e nou în Comisia de Supraveghere a Serviciilor de Informaţii din Congres? N-am auzit să fi existat repercusiuni serioase în legătură cu incursiunea Forţei de Impact pe teritoriul Rusiei.

– Avînd în vedere că-n felul ăsta a fost împiedicată o lovitură de stat, reacţia colegilor mei nu mă surprinde deloc, replică senatorul Fox.

– Nici pe mine, încuviinţă Martha.

– Din cîte-am auzit, urmă Barbara, preşedintele Janin i-a informat pe asistenţii săi de la Kremlin că ar dori ca, de îndată ce podul va fi reconstruit, să fie aşezată acolo o placă memorială în onoarea locotenent-colonelului Squires.

– Ar fi minunat, zîmbi Martha.

Ajunseseră în faţa biroului, iar Martha îşi introduse codul personal cu ajutorul tastaturii de lîngă uşă. Cu un clinchet, uşa se deschise şi Martha îi invită pe oaspeţi să intre primii.

Chiar înainte ca gazda să fi apucat s-o roage pe Barbara Fox să ia loc, Bill Abram îşi făcu apariţia în cadrul uşii.

– Bună dimineaţa tuturor, rosti ofiţerul uscăţiv şi mustăcios. Voiam doar să vă anunţ că generalul Rodgers a telefonat acum un minut şi îşi cere scuze, dar o să întîrzie nitel.

Chipul prelung al senatorului se lungi şi mai mult şi, cu sprîncenele ridicate, femeia întrebă:

– Probleme cu maşina?

Martha izbucni în rîs.

– A rămas blocat în trafic, explică Abram. Spune că habar n-avea că la ora asta e chiar atît de mare circulaţia.

Senatorul Fox se aşează într-un fotoliu capitonat, iar cei doi asistenţi rămaseră în picioare în spate.

– Generalul a anunţat cumva şi care au fost motivele întîrzierii? Ştia de această întîlnire...

– Da, ştia, şi-a amintit-o, spuse Abram încurcat. Dar, ăă, mi-a spus să vă transmit c-a fost reţinut la o simulare de război cu personalul Forţei de Impact.

Martha se holbă la Abram.

– N-a programat nici o simulare pentru această dimineaţă. Sper că n-a fost vorba de una din faimoasele lor „lupte de cocoşi" în piscină...

– Nu, nicidecum, o linişti Abram, jucîndu-se distrat cu vîrful cravatei. De data asta a fost altceva, ceva neprevăzut.

Senatorul Fox clătină din cap.

– O să-l aştept, spuse ea.

Bobby Winter ţinuse pînă în acea clipă servieta-diplomat în mînă. După ce senatorul rosti aceste cuvinte, o aşează lîngă piciorul fotoliului.

– O să aştept, continuă Barbara Fox, întrucît ceea ce am de spus *nu* mai poate să suporte amînare. Vă jur însă că, atunci cînd o s-apară, generalul Rodgers o să găsească un Centru de Comandă radical diferit de cel pe care l-a părăsit aseară. Radical diferit, pentru totdeauna, punctă ea, ridicîndu-şi nasul cîrn.

15

Joi, ora 14:10, Hamburg, Germania

Paul Hood şi însoţitorii săi părăsiră restaurantul la ora unu şi douăzeci. Îl lăsară pe Bob Herbert la hotel, ca să-şi poată continua seria de telefoane referitoare la atacul împotriva platoului de filmare. Ceilalţi îşi continuară drumul către întreprinderea lui Lang, *Hauptschlüssel*, aflată la treizeci de minute de mers cu maşina de Hamburg, într-un oraş numit Gluckstadt.

Asemenea Hamburgului, Gluckstadtul era situat pe malul Elbei; spre deosebire de acesta, era un tîrg învechit, avînd înfăţişarea specifică a burgurilor Lumii Vechi. Nu era nicidecum un loc în care Paul Hood să se fi aşteptat să găsească o fabrică de microprocesoare. Ce-i drept, clădirea întreprinderii nu arăta deloc ca o fabrică. Era un trunchi de piramidă acoperit din vîrf şi pînă-n temelie cu oglinzi întunecate.

– Parc-ar fi un drops modelat în aşa fel încît să nu poată fi detectat pe radar, chicoti Stoll, în vreme ce se apropiau de clădire.

– Nici nu ştiţi cît de aproape sînteţi de adevăr, îi spuse Lang. Clădirea a fost proiectată astfel încît să reflecte împrejurimile, nu să iasă în evidenţă.

Hausen adăugă:

– După ce am văzut cum au poluat comuniştii aerul şi frumuseţea vechii Germanii, am început să acordăm mai multă atenţie construirii unor clădiri care să nu se potrivească doar cu mediul înconjurător, ci să fie şi pe placul celor angajaţi să lucreze în ele.

Hood fu nevoit să recunoască în sinea sa că, spre deosebire de politicienii americani, Hausen nu folosea limbajul politicos şi muşcător specific acestora.

Interiorul clădirii cu trei niveluri era larg şi luminos, un mediu ideal pentru muncă. Parterul era divizat în trei secţiuni. Chiar lîngă intrare fusese amplasat un sector împărţit în boxe în care se aflau oameni care lucrau la computere. În dreapta se afla un şir de birouri, iar în capătul îndepărtat se găsea camera sterilă. Acolo, în spatele unui perete de sticlă, bărbaţi şi femei îmbrăcaţi în halate albe şi purtînd măşti executau procedurile complexe de fotoreducţie, transformînd proiectele la scară mare în microcipuri şi circuite imprimate.

La fel de amabil ca înainte, dar vizibil şocat de vestea atacului asupra platoului de filmare, Lang rosti:

– Angajaţii noştri lucrează de la opt la cinci, cu două pauze de o jumătate de oră şi o pauză de masă de o oră. La subsol avem o sală de sport şi o piscină, precum şi încăperi mici, cu duşuri şi paturi, pentru cei care vor să se odihnească sau să se învioreze.

– Aş vrea să văd ce s-ar întîmpla dac-am avea paturi şi duşuri la noi, la Washington, comentă Stoll. N-ar mai lucra nimeni.

După ce-i conduse pe oaspeţi prin spaţiile ceva mai restrînse ale primului etaj, Lang îi invită să urce la etajul doi, mult mai

spațios. De-abia sosiseră, cînd telefonul celular al lui Hausen începu să sune.

– S-ar putea să aflăm noutăți despre atentat, le spuse Hausen, care apoi își ceru scuze și se retrase într-un colț.

După plecarea lui, Lang le prezentă americanilor procesul de producere în serie a microcipurilor, operațiune complet automatizată, dusă la bun sfîrșit de o serie de mașinării silențioase. Stoll rămase în urma celorlalți, studiind panourile de comandă și urmărind mișcările aparatelor foto și imprimantelor ce executau succesiunea acelor operațiuni care odinioară necesitau îndemînare și fermitate în mînuirea ciocanului de lipit și a traforajului. Își așeză micul rucsac pe o masă și intră în vorbă cu una dintre tehniciene, care verifica la microscop corectitudinea imprimării circuitelor. Cînd Stoll întrebă dacă avea voie să arunce o privire, ea privi spre Lang, care încuviință din cap. Stoll privi prin obiectiv și îi făcu femeii un compliment referitor la finețea microprocesorului de prelucrare a sunetului pe care-l studiase.

După încheierea vizitei la etajul doi, se îndreptară cu toții spre ascensor, în așteptarea lui Hausen. Acesta se oprise într-un colț, gîrbovit, cu telefonul într-o mînă, în vreme ce cu cealaltă își astupa urechea. Nu vorbea decît rareori, părînd că asculta o prelegere.

Între timp, Stoll își deschise rucsacul și aruncă o privire înăuntru. Îl închise la loc și se apropie de ceilalți. Zîmbi către Hood, care îi făcu cu ochiul șmecherește.

– Din păcate, începu Lang, nu pot să vă conduc și prin laboratoarele de la etajul trei, unde are loc munca de cercetare și dezvoltare a proiectelor. Vă asigur, nu-i nimic personal la mijloc, adăugă el, privind către Stoll. Mă tem însă că acționarii noștri ar sări ca arși, aflînd de o asemenea vizită. Vedeți dumneavoastră, lucrăm în prezent la o nouă tehnologie, care o să revoluționeze industria...

– Aha, făcu Stoll. Iar tehnologia asta... are cumva de a face cu teoria cuantelor şi principiul suprapunerii din mecanica cuantică? Da?

Pentru a doua oară în acea zi, Lang păli. Păru că încearcă să spună ceva, dar nu reuşi să-şi descleştеze fălcile.

Stoll strălucea de încîntare.

– Vă mai amintiţi de dispozitivul pe care l-am menţionat mai devreme?

Lang încuviinţă, mut de uimire.

Stoll atinse rucsacul pe care-l ţinea în mînă.

– Ei bine, Herr Lang, tocmai v-am oferit o mostră din posibilităţile lui de utilizare.

În colţul laboratorului, lumea lui Richard Hausen se prefăcea în ţăndări. Deşi auzea limpede acel glas din trecut, dintr-un trecut de coşmar, nu-i venea să creadă că era adevărat.

– Salut, *Haussier*, rosti glasul, cu un pronunţat accent franţuzesc.

I se adresase folosind porecla ce-i fusese atribuită lui Hausen pe vremea cînd studia economia la Sorbona – *Haussier*, taurul financiar. Puţini erau cei care-l cunoşteau sub acest nume.

– Salut, răspunse Hausen iritat. Cine-i acolo?

– Sînt prietenul şi colegul tău, Gerard Dupre, rosti pe acelaşi ton blînd interlocutorul.

Hausen păli. Vocea îşi pierduse furia şi accentele pătimaşe pe care şi le amintea. Însă cel cu care vorbea *ar fi putut fi* într-adevăr Dupre. Preţ de o clipă, Hausen nu fu în stare să scoată o vorbă. Mintea îi fu invadată de un amestec de chipuri şi imagini de coşmar. Interlocutorul îi spulberă îndată viziunea.

– Da, sînt Dupre. Cel pe care l-ai ameninţat. Cel pe care l-ai avertizat să nu se mai întoarcă niciodată. Şi totuşi, m-am întors. Acum sînt Gerard Dominique, revoluţionar.

– Nu te cred, îngăimă într-un tîrziu Hausen.

– Vrei să-ţi amintesc cum se numea cafeneaua? Cum se numea strada aceea? replică glasul, înăsprindu-se. Vrei să-ţi spun cum se numeau fetele?

– Nu! izbucni Hausen. Tu ai fost făptaşul, nu eu!

– Aşa zici tu...

– Nu! Aşa a fost!

Vocea repetă, calm:

– Aşa zici tu.

– De unde-ai obţinut numărul? întrebă Hausen.

– Pot obţine orice, răspunse celălalt. Pot să dau de urma oricui.

Hausen clătină din cap.

– De ce tocmai acum? întrebă el. Au trecut cincisprezece ani...

– Doar o clipă în ochii zeilor, rîse interlocutorul. Aceiaşi zei care, acum, vor să te judece.

– Să mă judece? spuse Hausen. Pentru ce? Fiindcă am spus adevărul despre crimele tale? Am făcut ceea ce se cuvenea...

– Ce se cuvenea? îl întrerupse celălalt. Ticălosule! Loialitatea, *Haussier*. Loialitatea e cheia tuturor lucrurilor. Loialitatea, la bine şi la rău. Loialitate în viaţă şi loialitate în clipa morţii. E unul dintre criteriile ce despart oamenii de suboameni. Şi, în dorinţa mea de a-i elimina pe suboameni, am de gînd să încep cu tine, *Haussier*.

– Erai un monstru încă de-atunci şi nu te-ai schimbat deloc, declară Hausen.

Palmele îi transpiraseră în asemenea măsură încît fu nevoit să strîngă mai tare telefonul în mînă pentru a nu-l scăpa.

– Te înşeli, răspunse celălalt. Sînt şi mai monstruos. Mult mai mult. Fiindcă dorinţa mea nu mai e o simplă dorinţă, ci dispun şi de mijloacele necesare pentru a mi-o îndeplini.

– Dispui de ele? pufni Hausen. Tatăl tău e cel care ţi-a oferit totul...

– Nu. Le-am cîştigat eu însumi, replică tăios interlocutorul. De unul singur. Tot ce am, e cîştigat de mine însumi. Tata a avut norocul de a putea trage foloase de pe urma războiului. Toţi cei care şi-au încropit vreo fabricuţă atunci s-au îmbogăţit. Nu, *Haussier*, tata era la fel de nebunatic cum eşti tu. Din fericire, a avut bunul simţ să moară la timpul potrivit.

E o nebunie, îşi zise Hausen.

– Dupre, începu el. Sau pretinzi să-ţi spun Dominique? Nu ştiu unde te afli şi nici ce-ai devenit între timp. Dar trebuie să ştii că nici eu nu mai sînt ce-am fost. M-am schimbat mult. Nu mai sînt studentul sărac pe care l-ai cunoscut.

– O, ştiu asta, rîse celălalt. Ţi-am urmărit fiecare mişcare. Ascensiunea în guvern, campaniile purtate împotriva grupărilor extremiste, căsătoria, naşterea fiicei tale, divorţul. Apropo, drăguţă fată, fiică-ta! Chiar îi place atît de mult baletul?

Hausen îşi încleştă mîna pe telefon.

– Dacă-i atingi fie şi un singur fir de păr, o să te găsesc şi-n gură de şarpe şi-o să te ucid.

– Vai, ce cuvinte grele din partea unui om politic atît de cumpătat, rosti Dominique. Dar tocmai în asta constă frumuseţea „meseriei" de părinte, nu-i aşa? De îndată ce copilul e ameninţat, nimic altceva nu mai contează, nici averea, nici sănătatea...

– Dacă vrei să te lupţi, luptă-te cu mine, rosti Hausen.

– Desigur, *Haussier*, răspunse celălalt. *Alors*, adevărul e că în ultima vreme m-am străduit să las în pace puştoaicele. Nu-ţi aduc decît belele, nu-i aşa?

Hausen avea privirile aţintite în podea, însă în faţa ochilor săi se ivise chipul tînărului Gerard Dupre. Furios, turbat de furie chiar, dînd frîu liber urii. Se străduia să găsească în sine resurse pentru a-l urî, dar, în ciuda ameninţărilor proferate la adresa fiicei sale, ştiu că nu se putea lăsa purtat de ură.

– Aşadar, ai de gînd să mă judeci, rosti Hausen, depunînd eforturi pentru a-şi păstra calmul. Trebuie să ştii un lucru: oricît de jos aş cădea, tu o să te afunzi şi mai jos.

– A, nu-ţi face iluzii, replică celălalt. Vezi tu, spre deosebire de tine, am avut grijă să acţionez numai la adăpostul unui lanţ de angajaţi. Mai mult chiar, mi-am clădit un imperiu cu ajutorul unor oameni care gîndesc la fel ca mine. Am angajat chiar un individ care să mă ţină la curent cu viaţa şi opera lui Richard Hausen. L-ai căuta degeaba, acum nu mai e în preajma ta, dar trebuie să recunosc că mi-a furnizat o mulţime de informaţii preţioase despre tine.

– Există legi, îl avertiză Hausen. Complicitatea e bine definită în procedurile juridice.

– Ştii destule despre acest subiect, nu? remarcă interlocutorul cu subînţeles. Oricum, în ceea ce priveşte afacerea aia de la Paris, a trecut destul timp. Legea nu ne mai poate atinge, pe nici unul dintre noi. Imaginează-ţi însă ce s-ar întîmpla dacă opinia publică ar afla; închipuieşte-ţi reacţia lumii, atunci cînd fotografiile făcute în acea noapte vor începe să apară în presă...

Fotografii? îşi zise Hausen îngrozit. Era oare cu putinţă ca tot ce se întîmplase în acea noapte să fi fost imortalizat pe peliculă?

– Voiam doar să ştii că intenţionez să te distrug, rosti glasul de la celălalt capăt al firului. Voiam să-ţi ofer un subiect de reflecţie. Aşteaptă urmarea.

– Nu, i-o reteză Hausen. O să găsesc o cale ca să te-nfrunt.

– Poate, spuse Dominique. Dar în cazul ăsta, frumoasa dansatoare de numai treisprezece ani o să revină în atenţia mea. Fiindcă, deşi am afirmat limpede că nu mai vreau să am de-a face cu puştoaicele, or să se găsească unii membri ai grupului meu care să...

Hausen apăsă pe un buton, întrerupînd convorbirea. Îşi vîrî telefonul în buzunar şi se întoarse, afişînd un zîmbet nesigur. Adresîndu-se unui angajat, îl întrebă unde putea găsi o toaletă. Îi făcu apoi semn lui Lang să-i conducă pe ceilalţi, dîndu-i de înţeles că avea să-i ajungă din urmă. Avea nevoie de un răgaz pentru a se gîndi la ceea ce trebuia să facă.

Ajungînd în baie, Hausen se aplecă deasupra chiuvetei. Îşi strînse mîinile căuş, umplîndu-le cu apă şi îşi limpezi faţa, lăsînd apa, să se prelingă încet printre degete. Cînd căuşul palmelor se goli, continuă să-şi ţină chipul acoperit, ascunzîndu-şi faţa.

Gerard Dupre.

Sperase că nu avea să mai audă în veci acest nume; sperase să nu mai revadă chipul acestuia nici măcar cu ochii minţii.

Dupre se întorsese însă, la fel ca Hausen. Reveni în trecut, înapoi la Paris, înapoi în cea mai întunecată dintre nopţile vieţii sale, înapoi în vîrtejul spaimelor şi al vinei de care încercase să scape atîţia ani.

Şi, cu faţa cuprinsă în mîini, Hausen începu să plîngă. Erau lacrimi de spaimă... Şi de ruşine.

16

Joi, ora 8:16, Washington, D.C.

După ce-l lăsă pe Billy la şcoală şi îşi acordă sieşi cîteva minute pentru a potoli fluxul de adrenalină cauzat de cele două reprize de *Blazing Combattle*, Rodgers îşi folosi telefonul din maşină pentru a-l suna pe Darrell McCaskey. Ofiţerul de legătură a Centrului cu FBI-ul pornise deja spre slujbă, iar Rodgers reuşi să-l contacteze la telefonul din maşină. La drept vorbind, generalul n-ar fi fost deloc mirat ca ei doi să fi trecut unul pe lîngă altul în timp ce vorbeau. În ultima vreme, avea tot mai des impresia că tehnologia modernă nu era decît o cale inventată de un şmecher pentru a vinde fraierilor cu mii de dolari două cutii de conserve legate între ele cu o sfoară. Desigur, cutiile în cauză erau echipate cu dispozitive de bruiaj ce amestecau sunetele înalte cu cele joase la un capăt, remontîndu-le la celălalt capăt al liniei. Orice interceptare a unei astfel de convorbiri n-ar fi relevat ascultătorului decît o hîrîială lipsită de sens.

– 'Neaţa, Darrell, rosti generalul.

– 'Neaţa, domnule general, replică McCaskey, morocănos ca în fiecare dimineaţă. Să nu mă-ntrebi de meciul de volei de-azi noapte. DOD le-a tras alor noştri o bătaie pe cinste.

– N-o să te-ntreb de meci, zîmbi Rodgers. Ascultă, aş vrea să verifici ceva. Ai auzit vreodată de un grup numit ADA – Asociaţia Doar Albii?

– Mda, am auzit. Să nu-mi spui că ţi-au ajuns la urechi zvonuri despre Baltic Avenue? Se presupunea a fi un secret adînc îngropat...

– Nu, nu ştiam nimic despre aşa ceva, răspunse Rodgers.

Baltic Avenue era numele curent de cod al FBI-ului pentru acţiunile îndreptate împotriva unui duşman din interiorul ţării. Numele fusese preluat din jocul de *Monopoly*, unde Baltic Avenue corespundea primei căsuţe de după punctul de pornire; conexiunea era oarecum logică, în acest caz fiind vorba despre începutul unei misiuni. Codurile se schimbau săptămînal, iar Rodgers aştepta cu nerăbdare zilele de luni, cînd McCaskey îl informa în legătură cu noile denumiri codate ale misiunilor. În lunile din urmă, numele sale de cod preferate fuseseră *Moise*, inspirat de fraza personajului biblic: *Eliberaţi-mi poporul*, şi *Peppermint Lounge*, care relua numele unui local faimos în anii şaizeci pentru dansatoarele sale.

– ADA face subiectul lui Baltic Avenue? vru să afle Rodgers.

– Nu, răspunse McCaskey. Oricum, nu în mod direct.

Rodgers evită să-l întrebe pe McCaskey mai multe despre respectiva misiune. Deşi linia telefonică era bruiată, bruiajul era valabil numai în cazul ascultătorilor întîmplători. Cu aparatura adecvată, apelurile de acest gen puteau fi curăţate de bruiaj şi descifrate, iar unele dintre grupările care militau pentru supremaţia albă posedau mijloace îndeajuns de sofisticate.

– Spune-mi ce ştii despre ADA, ceru Rodgers.

– Sînt pe cai mari, răspunse McCaskey. Au cîteva tabere de instruire paramilitară în sud-est, sud-vest şi nord-vest. Oferă o gamă completă de servicii, de la lecţii de confecţionare artizanală a gloanţelor şi pînă la activităţile extraşcolare pentru puştanii detracaţi. Publică o revistă plină de porcării intitulată *Führer* – se scrie la fel ca şi *Führer* – care are birouri de vînzări şi publicitate şi subredacţii la New York, Los Angeles şi Chicago. De asemenea, asociaţia sponsorizează grupul AWED – *All White Electric Dudes*.

– Şi, mai nou, pot fi găsiţi şi pe Internet, completă Rodgers.

– Ia te uită! exclamă McCaskey. Nu știam că te pasionează explorarea rețelei.

– Nu pe mine, ci pe fiul lui Charlie Squires, explică Rodgers. Puștiul a găsit în rețea un joc video cu negri linșați.

– La dracu'!

– Acolo am crezut că voi ajunge, cînd am văzut despre ce era vorba, spuse Rodgers. Ce știi despre treaba asta?

– Curios că mă-ntrebi tocmai acum, zise McCaskey. Am vorbit de curînd cu un prieten german de la Biroul pentru Apărarea Constituției din Düsseldorf. Sînt foarte îngrijorați din cauza Zilelor Haosului, cînd, se pare, toți neonaziștii de la ei organizează adunări și mitinguri: cei ilegali în mod legal, iar cei legali în mod ilegal. Nu știu dacă m-ai înțeles...

– Nu prea.

– Neonazismul fiind ilegal, hitleriștii recunoscuți nu-și pot ține adunările în public. Se întîlnesc în hambare, prin păduri sau în fabrici abandonate. Cei care pozează în activiști politici, propovăduind însă aceeași doctrină nazistă, au posibilitatea de a ține, conform legii, mitinguri publice.

– Am priceput, declară Rodgers. Dar de ce nu-i țin pe hitleriștii recunoscuți sub supraveghere permanentă?

– Sînt ținuți, atunci cînd autoritățile guvernamentale reușesc să-i identifice. Și, chiar în cazurile fericite în care guvernul le dă de urmă, unii – ca de exemplu tipul ăsta, Richter, care a făcut și pușcărie – dau în judecată guvernul, acuzîndu-l de persecuție și hărțuire și pînă la urmă autoritățile îi lasă în pace. Adversitatea opiniei publice față de „capetele rase" e mare, dar aceeași opinie publică e mai degrabă favorabilă lăsării în pace a celor de teapa lui Richter, care sînt, chipurile, ceva mai curăței.

– Guvernul nu-și permite să piardă prea mulți alegători.

– Pe de o parte, admise McCaskey. Pe de altă parte, nu vrea să creeze martiri în rîndul neo-naziștilor. Unii dintre aspiranții la gloria lui Hitler și-au cîștigat o notorietate de speriat. Se pricep de minune să manipuleze mulțimea avidă de știri de senzație.

Lui Rodgers nu-i convenea deloc ceea ce-i fusese dat să audă. Criminalii care manipulau mass-media erau una din

vechile sale marote. Lee Harvey Oswald fusese cel din urmă ucigaş ce-şi strigase nevinovăţia la televiziune, fiind, în ciuda acestui fapt, condamnat de opinia publică şi de tribunal în egală măsură – dar chiar şi în cazul lui, verdictul juriului nu fusese dat în unanimitate. Între chipul pleoştit al unui răufăcător şi cel hotărît al unui procuror, mulţimea avea mereu tendinţa de a-l simpatiza pe cel dintîi.

– Ei, şi ce spunea prietenul tău neamţ? reveni Rodgers la subiectul iniţial.

– BAC-ul e îngrijorat, deoarece în paralel cu Zilele Haosului s-a dezvoltat şi un fenomen nou, numit Reţeaua Thule. E o regrupare aproximativ o sută de adrese de e-mail şi buletine on-line, care permit grupărilor neonaziste să comunice şi să formeze alianţe. Autorităţile n-au reuşit să-i descopere pînă în prezent sursa de provenienţă şi, din această cauză, nu o pot distruge.

– Cine sau ce e Thule? întrebă Rodgers.

– E numele leagănului legendar din nord al civilizaţiei europene, rîse McCaskey. Cînd eram puşti, am citit o mulţime de romane fantasy şi de aventuri care îşi localizau acţiunea acolo. Ceva în genul *Ursus din Ultima Thule*...

– Bărbăţie şi puritate europeană, comentă Rodgers. E un simbol irezistibil.

– Mda, încuviinţă McCaskey. Şi totuşi, cine-ar fi crezut că un loc ce părea la prima vedere miraculos ar putea deveni simbolul unei asemenea porcării corupte?

– Deduc din spusele tale că această Reţea Thule şi-a croit drum şi în America? întrebă Rodgers.

– Nu tocmai, răspunse McCaskey. Avem şi noi demonii noştri domestici. De aproximativ doi ani, FBI-ul, Centrul pentru Legalitate din Alabama şi Centrul Simon Wiesenthal au monitorizat îndeaproape activitatea în reţea a grupărilor extremiste. Problema, la fel ca şi în Germania, constă în faptul că băieţii răi respectă litera legii. În plus, se bucură de protecţia deplină a Primului Amendament.

– Primul Amendament nu le dă voie să incite la acțiuni violente, remarcă Rodgers.

– Nici n-o fac. Oricît ar fi de împuțiți, indivizii sînt foarte precauți.

– La un moment dat, or să calce strîmb, afirmă Rodgers, încrezător. Iar atunci mi-ar face plăcere să fiu prin preajmă, ca să pot pune gheara pe ei.

– Pînă acum, n-au făcut nici cea mai mică greșeală. FBI-ul a urmărit toate nodurile de rețea neo-naziste: cele cinci „terenuri de joacă" și cele opt buletine informative. De asemenea, s-a încheiat o înțelegere cu Germania, care prevede comunicarea reciprocă a oricărei informații aflate prin intermediul rețelei.

– Numai cu Germania? se interesă Rodgers.

– Plus Germania, Anglia, Canada și Israelul, precizâ McCaskey. Nimeni altcineva nu-i dispus să scormonească în rahat. Pînă acum, n-a apărut nimic ilegal.

– Doar o mulțime de lucruri imorale.

– Desigur, încuviință McCaskey. Dar știi la fel de bine ca și mine că am purtat o groază de războaie pentru a le oferi tuturor americanilor libertatea cuvîntului. Inclusiv celor din ADA.

– Am purtat și un război pentru a dovedi că Hitler n-avea dreptate, îi aminti Rodgers. Nu avea și nu are nici acum. În ceea ce mă privește, consider că războiul cu ticăloșii de genul ăsta e departe de-a fi încheiat.

– Că veni vorba de război, își aminti McCaskey. Înainte de-a pleca de-acasă m-a sunat Bob Herbert. Printr-o stranie coincidență, voia informații despre un grup terorist german numit *Feuer*. Ai auzit despre atacul de azi-dimineață?

Rodgers îi răspunse că nu apucase să vadă știrile, iar McCaskey îl puse la curent. Noul atac și crimele comise îi reamintiră lui Rodgers faptul că neonaziștii erau la fel de ticăloși ca monștrii care îi inspiraseră, de la Hitler la Heydrich sau Mengele. Nu putea să creadă, *refuza* să creadă că, atunci cînd scriseseră Constituția, părinții națiunii se gîndiseră la ticăloșii de genul acesta.

– Avem pe cineva care să se ocupe de obținerea informațiilor de care are nevoie Bob? întrebă Rodgers.

– Liz are un dosar referitor la gruparea *Feuer*, răspunse McCaskey. Mă întîlnesc cu ea de îndată ce-ajung la birou. O să revăd datele respective și-o să-i trimit un rezultat lui Bob, celor de la CIA și Interpolului. Cu toții caută să dea de urma făptașilor, dar și de cea a fetei dispărute.

– E-n regulă, încuviință Rodgers. Cînd termini, ia-o și pe Liz cu tine și veniți în biroul meu, să stăm puțin de vorbă. Nu cred că discuția mea cu doamna senator Fox o să dureze prea mult.

– Aoleu, se văită McCaskey. Chiar trebuie să stăm de vorbă *după* ce-o-ntîlnești?

– Nu-ți face nici o grijă, o să mă descurc, îl liniști Rodgers.

– Dacă spui tu...

– Nu pari prea convins.

– Paul e un diplomat, spuse McCaskey. Tu ești un luptător. Iar eu n-am văzut pînă acum nici un senator care să reacționeze la altceva decît la pupăturile în fund.

– Am stat de vorbă cu Paul despre asta, spuse Rodgers. El a fost de părere că, atîta vreme cît ne-am dovedit utilitatea în Coreea și-n Rusia, ne putem permite să-i luăm mai tare pe cei din Congres. Amîndoi am căzut de acord că, mulțumită sacrificiului și performanțelor celor din Forța de Impact, senatorului Fox o să-i fie greu să refuze cererea de creștere a bugetului pe care intenționăm s-o înaintăm.

– O *creștere* a bugetului? se miră McCaskey. Domnule general, directorul adjunct Clayton de la FBI mi-a spus c-a fost nevoit să taie nouă procente din bugetul propriu. Iar el a scăpat ușor. Se zvonește că băieții din Congres vorbesc de o reducere de doisprezece pînă la cincisprezece la sută din bugetul celor de la CIA.

– O să stau de vorbă cu doamna senator și despre chestiunile astea, spuse Rodgers. Avem nevoie de mai mulți oameni pe teren. Cu toate schimbările care au loc în Europa, în Orientul Mijlociu și, în ultima vreme, în Turcia, avem nevoie de infor-

maţii proaspete de la faţa locului, în permanenţă. Cred c-am s-o pot convinge de necesitatea acestora.

– Domnule general, sper să ai dreptate, oftă McCaskey. Mă îndoiesc însă că biata femeie a avut vreo zi în care să fie bine dispusă, de la asasinarea fiicei sale şi sinuciderea soţului ei încoace.

– Face parte dintr-un comitet a cărui sarcină e de a veghea asupra siguranţei acestei ţări, interveni Rodgers. Tot ce e legat de subiectul ăsta este de primă importanţă, şi trebuie să treacă în prim-plan.

– Da, dar ea trebuie să răspundă şi contribuabililor care au votat-o, îi atrase atenţia McCaskey. Oricum, îţi urez noroc.

– Mulţumesc, rosti Rodgers.

De fapt, nu se simţea chiar atît de încrezător în propria sa putere de convingere precum lăsase să se înţeleagă, şi nici nu se mai obosi să-i amintească lui McCaskey vorbele memorabile ale lui A.E. Housman: „Norocul e întîmplător, doar necazurile sînt certe". Şi, într-adevăr, ori de cîte ori ţepoasa doamnă senator Fox era implicată, necazurile chiar *erau* sigure.

Două minute mai tîrziu, Rodgers părăsi autostrada, angajîndu-se pe şoseaua care ducea spre Baza Andrews a Forţelor Aeriene. În timp ce urma drumul sinuos atît de bine ştiut, îi telefonă lui Paul Hood pentru obişnuita punere la curent din fiecare dimineaţă. Îi istorisi pe scurt păţania lui Billy Squires şi îl anunţă că-i ceruse lui McCaskey să demareze o anchetă pentru a afla cine se ascundea în spatele acelui joc video. Hood îl aprobă întru totul.

După terminarea convorbirii, Rodgers reflectă o vreme asupra grupărilor extremiste. Era oare doar o impresie faptul că acţiunile lor se înmulţiseră în ultima vreme? De vină pentru această senzaţie să fi fost doar promptitudinea cu care presa îşi făcea datoria de a informa, atrăgînd atenţia populaţiei?

Sau vor fi fiind adevărate ambele variante, îşi zise el, în vreme ce trecea de santinela de la poartă. Zarva stîrnită de presă în jurul grupărilor extremiste îndemna mereu noi adepţi ai urii

să se unească, ceea ce alimenta speculațiile din mass-media cu privire la „fenomenul" rasismului. *O mînă spală pe alta...*

Rodgers își parcă mașina și se îndreptă cu pași grăbiți spre intrarea principală. Sosirea doamnei senator Fox fusese programată pentru ora opt și jumătate. Se făcuse deja opt și douăzeci și cinci. De regulă, doamna Fox sosea ceva mai repede la întîlniri și, pe de altă parte, o deranja enorm dacă persoana cu care trebuia să se întîlnească nu era de față pentru a-i ieși în întîmpinare.

Un punct negru pentru mine, din start, își zise Rodgers, intrînd în ascensorul care avea să-l ducă la subsolul clădirii. *Ba chiar două, dacă doamna senator s-a sculat cu fața la cearșaf în dimineața asta...*

Văzînd expresia de sinceră compătimire de pe chipul Anitei Mui, santinela care păzea intrarea la nivelul inferior, știu deîndată că scorul era deja de doi la zero în favoarea doamnei senator.

Fie ce-o fi, va trebui să găsesc o cale de a ieși basma curată, își spuse generalul, parcurgînd coridorul. Aceasta era misiunea celor aflați la comandă, iar lui Rodgers îi plăcea să conducă. Era încîntat să-i supravegheze pe cei din Forța de Impact și, ori de cîte ori Paul Hood era plecat, îi prelua cu cea mai mare bucurie atribuțiile de comandant al Centrului de Comandă. Îi plăcea să fie implicat în diverse acțiuni care erau de folos Americii. Faptul că el însuși constituia o cît de mică piesă în uriașul angrenaj îl umplea de mîndrie.

Iar o piesă trebuie să se descurce în relația cu celelalte piese, își zise el. Chiar și atunci cînd „celelalte piese" sînt politicienii...

Rămase locului cînd, trecînd prin dreptul ușii întredeschise a biroului Marthei Mackall, o zări pe doamna senator înăuntru. O singură privire spre figura ei încruntată îi fu de-ajuns pentru a ști că o făcuse de oaie, înainte chiar de a fi apucat să scoată măcar un singur cuvînt.

Instinctiv, își privi ceasul. Era opt și treizeci și două de minute.

– Îmi cer scuze, rosti el umil.

– Intră, domnule general Rodgers, îl îndemnă Barbara Fox, cu un glas înţepat şi plin de răceală. Doamna Mackall îmi povestea despre tatăl ei. Fiicei mele îi plăcea la nebunie muzica acestuia.

Rodgers intră zîmbind.

– Tuturor ne plăceau la nebunie cîntecele lui Mack, spuse el. În Vietnam îl porecliserăm Sufletul Saigonului.

Martha afişa expresia gravă, „de serviciu", pe care Rodgers i-o cunoştea de mult. Martha avea obiceiul de a adopta atitudinea celor care o puteau ajuta să promoveze. Asta însemna că, dacă doamna senator Fox era pornită împotriva lui Rodgers, Martha avea să se situeze de partea ei. Rodgers începuse deja să se familiarizeze cu asemenea reacţii.

Generalul se aşează pe un colţ al biroului Marthei. Dacă doamna senator Fox voia să profite de avantajul prezenţei aliatei sale, Rodgers intenţiona s-o oblige să privească în sus pentru a-i vorbi.

– Din nefericire, domnule general Rodgers, n-am venit aici să discutăm despre muzică, rosti doamna Fox. Am venit ca să vorbim despre bugetul Centrului. Mărturisesc că am fost foarte dezamăgită ieri, cînd asistentul directorului Hood m-a sunat să mă anunţe că domnul Hood o să fie ocupat azi... cu cheltuirea unor fonduri pe care nu le avem. M-am hotărît totuşi să vin azi aici.

– Am lucrat împreună cu Paul la stabilirea bugetului, răspunse Rodgers. Vă pot răspunde aşadar la orice întrebare legată de acest subiect.

– Am o singură întrebare: cînd anume a început Serviciul Imprimeriei Guvernului să publice ficţiune? atacă Barbara Fox

Rodgers simţi o arsură în stomac. McCaskey avusese dreptate: ar fi fost de preferat ca Paul să fie de faţă la această discuţie.

Doamna senator Fox îşi luă servieta în poală şi o deschise.

– Aţi cerut o majorare a bugetului de optsprezece procente, într-un moment în care toate agenţiile îşi reduc drastic bugetul, spuse ea, întinzîndu-i documentul de trei sute de pagini pe care-l redactase el însuşi. Aveţi aici bugetul pe care o să-l prezint

comisiei de finanțe. Acesta conține corecturile mele, care totalizează o reducere de treizeci și două de procente.

Rodgers o săgetă din ochi pe doamna senator:

– Reduceri?

– Despre felul în care vor fi repartizate celelalte șaptezeci de procente rămase mai putem discuta, adăugă Fox. Reducerile vor intra însă în vigoare.

Rodgers rezistă cu greu dorinței de a-i azvîrli în față voluminosul dosar. După o scurtă pauză, se întoarse și-l așeză pe biroul Marthei.

– Aveți tupeu, nu glumă, doamnă senator.

– La fel ca și dumneata, domnule general, replică doamna Fox neclintită.

– Știu, rosti Rodgers. Mi l-am pus la încercare în fața vietnamezilor, a irakienilor și a nord-coreenilor.

– Cu toții îți cunoaștem meritele, spuse ea. Însă nu despre el e vorba.

– Așa e, încuviință Rodgers calm. E vorba de o condamnare la moarte. Deși avem o organizație perfect pusă la punct, i-am pierdut pe Bass Moore în Coreea și pe Charlie Squires în Rusia. Dacă ne reduceți bugetul, n-o să mai fim în stare să ne menținem sprijinul de care au nevoie oamenii noștri.

– La ce bun? întrebă Barbara Fox. Ca să puneți la cale noi aventuri transoceanice?

– Nu, răspunse el. Întregul sistem de informații al guvernului nostru e bazat pe SPIE – spionaj electronic. Sateliții-spion. Ascultarea la distanță. Recunoașterea aeriană. Computerele. Acestea sînt unelte folositoare, dar nu sînt de ajuns în sine. Acum treizeci – patruzeci de ani aveam oameni pe toată suprafața globului: SPIU – spionajul uman, agenții de teren. Erau oameni care se infiltrau în guvernele străine, în agenții de contrainformații și grupări teroriste, și își puneau la contribuție judecata, inițiativa, creativitatea și curajul pentru a ne aduce informații. Nici măcar cea mai sofisticată cameră de luat vederi nu e-n stare să dea de urma unor documente aflate într-un sertar. Doar un om poate sparge codurile unui computer care nu e legat

în rețea. Un satelit-spion nu poate privi în ochi un terorist ca să ne spună dacă acesta e cu adevărat convins de cauza pentru care luptă, sau dacă ar putea fi convins să lucreze pentru noi. Trebuie să reconstituim rețelele de agenți.

– Frumos discurs, îl aplaudă doamna senator. Nu veți avea însă parte de sprijinul meu. N-avem nevoie de agenți de teren pentru a proteja interesele americane. Forța de Impact a împiedicat un fanatic coreean să declanșeze un bombardament nuclear asupra Tokyo-ului. Oamenii noștri au salvat de la dezastru un președinte rus care întîrzie să-și dovedească recunoștința, devenindu-ne aliat. De ce ar plăti contribuabilii americani pentru menținerea unei forțe polițienești internaționale?

– Fiindcă sînt singurii care își pot permite așa ceva, replică Rodgers. Luptăm cu un cancer, doamnă senator. Nu putem ști dinainte unde o să apară următoarea metastază.

– Sînt de acord cu doamna senator, interveni Martha din spatele său. Există foruri internaționale la care Statele Unite pot face apel pentru a-și împărtăși îngrijorările. Națiunile Unite și Tribunalul Internațional au fost înființate exact în acest scop. Și apoi, mai există și NATO.

– Și unde-au fost toți ăștia cînd ar fi fost nevoie de ei? întrebă Rodgers, fără să se întoarcă.

– Poftim?

– Unde erau Națiunile Unite cînd racheta Nodong a decolat din Coreea? Noi am fost medicii care au împiedicat Japonia să facă o febră de optsprezece milioane de grade.

– Repet, a fost o treabă bine făcută, încuviință doamna Fox. Dar nu era neapărat nevoie să acționați. Statele Unite au supraviețuit cu bine războiului dintre Rusia și Afganistan, precum și celui iraniano-irakian. O să trecem cu bine și de alte asemenea conflicte.

– Spuneți-o familiilor victimelor teroriștilor, i-o retează Rodgers. Doamnă senator, nu vă cerem lux sau jucării sofisticate. Vă cerem doar ceea ce e necesar pentru a asigura securitatea cetățenilor americani.

– Într-o lume perfectă, ar trebui să fim în stare să avem grijă de fiecare clădire, fiecare avion, fiecare individ, replică Barbara Fox, închizîndu-şi servieta. Dar nu trăim într-o lume perfectă, iar bugetul Centrului o să fie redus aşa cum am indicat. Fără audienţe sau dezbateri pe această temă.

– E-n regulă, acceptă Rodgers. De îndată ce se va întoarce Paul, puteţi începe prin a-mi reduce mie salariul.

Doamna senator Fox îşi dădu ochii peste cap.

– Te rog, domnule general, ne putem lipsi de manifestări de acest fel.

– Credeţi-mă, nu încerc deloc să dramatizez situaţia, spuse Rodgers, ridicîndu-se şi netezindu-şi gulerul jachetei. Dar nu cred în treburile făcute pe jumătate. De la tragedia din Franţa, aţi devenit o izolaţionistă înverşunată, doamnă senator.

– Asta n-are nimic de-a face cu...

– Ba da, are. Ştiu ce simţiţi. Francezii nu l-au descoperit pe asasinul fiicei dumneavoastră, nici nu s-au prea străduit în sensul ăsta, aşa încît de ce i-am ajuta noi acum? Aţi lăsat însă ca acest punct de vedere să prevaleze asupra interesului naţional.

– Domnule general, eu n-am pierdut pe nimeni, dar sînt de acord cu doamna senator, interveni Martha. Centrul de Comandă a fost creat pentru a colabora cu alte agenţii, nu cu alte naţiuni. Am pierdut din vedere acest lucru.

Rodgers se întoarse şi privi în jos, în ochii Marthei.

– Tatăl tău avea un cîntec ce se numea *Băiatul care-a stins lumina*. Era vorba despre un puşti alb, care stinsese luminile într-un club, astfel încît un muzician de culoare să poată cînta acolo...

– Nu-mi da mie lecţii despre tata, îl repezi Martha. Şi nu-mi explica cît sînt de norocoasă că sînt aici, domnule general. Nimeni nu m-a ajutat să devin ceea ce sînt...

– Dacă m-ai fi lăsat să termin, ai fi înţeles ce voiam să-ţi spun, o întrerupse Rodgers, pe acelaşi ton calm.

Generalul nu ridica niciodată tonul în faţa unei femei, era unul din lucrurile esenţiale pe care le învăţase de la mama sa.

– Încercam să-ţi spun doar că expresia lui Goschen, „splendida izolare", nu mai e valabilă în prezent. Nici în lumea muzicii

şi nici în universul politicii. Dacă Rusia cedează, căderea ei va afecta China, republicile baltice şi Europa. Dacă Japonia are de suferit...

– Am învăţat principiul dominoului la grădiniţă, i-o tăie Martha.

– Aşa e, l-am învăţat cu toţii, întâi Barbara Fox. Chiar crezi, domnule general, că dumneata şi Centrul de Comandă sînteţi pilonii care susţin întreaga structură?

– Ne facem datoria, răspunse Rodgers. Dar am putea face mai mult.

– Iar eu zic că aţi făcut destule şi aşa, i-o întoarse doamna Fox. Cînd eram încă novice pe băncile Senatului, bombardierelor americane nu li s-a permis survolarea teritoriului Franţei pentru a interveni la Benghazi şi Tripoli. Iar francezii ne erau, cică, aliaţi. Atunci am afirmat în plenul şedinţei că nu ne-am ales corect ţinta bombardamentelor. Am vorbit cît se poate de serios. Mai recent, teroriştii ruşi au aruncat în aer un tunel la New York. Ministerul rus al Securităţii ştia oare ceva despre asta? Ne-au avertizat oare noii noştri amici de la Centrul de Comandă rus? Chiar şi în prezent, acţionează cumva pentru stoparea escaladării gangsterismului rus pe malurile noastre? Nu, domnule general, n-o fac.

– Paul a fost în Rusia pentru a stabili o legătură cu Centrul lor de Comandă, argumentă Rodgers. Credem c-o să obţinem deplina lor cooperare.

– Ştiu, am citit raportul întocmit, spuse senatoarea. Ştii cînd o să obţinem colaborarea lor? De-abia după ce-o să cheltuim zeci de milioane de dolari pentru a dota Centrul de Comandă rus cu aparatură la fel de sofisticată ca a noastră. Pînă atunci însă, generalul Orlov se va fi retras, în locul lui se va afla altcineva, un ins ostil Statelor Unite, iar noi ne vom alege din nou cu un duşman la a cărui înălţare vom fi contribuit din plin.

– Istoria Americii e plină de şanse asumate şi de pierderi de felul ăsta, încuviinţă Rodgers. E plină însă şi de legături care au fost susţinute şi clădite pe baze trainice. Nu putem abandona definitiv optimismul şi speranţa.

Doamna senator se ridică. Îi întinse servieta unuia dintre asistenți și-și netezi cutele fustei negre.

– Domnule general, toată lumea îți cunoaște pasiunea pentru aforisme, dar mie nu-mi place să mi se țină predici. Sînt optimistă și sper din tot sufletul că vom fi în stare să rezolvăm problemele cu care se confruntă America. Dar nu sînt de acord ca Centrul de Comandă să devină o bază a celor care intervin în tulburările ivite pe plan internațional. Un grup de reflecție, da. O sursă de informații, da. Un centru de rezolvare a crizelor interne, desigur. Dar nu o echipă de justițiari internaționali. Iar pentru îndeplinirea sarcinilor pe care le-am subliniat mai devreme, bugetul pe care l-am propus o să fie suficient.

Doamna Fox se înclină în fața lui Rodgers, îi strînse mîna Marthei și porni spre ieșire.

– Doamnă senator, i se adresă Rodgers.

Barbara Fox se opri și Rodgers făcu cîțiva pași în direcția ei. Era aproape la fel de înaltă ca el, iar privirea ei albastru-cenușie o înfruntă pe-a lui fără să clipească.

– Darrell McCaskey și Liz Gordon au primit sarcina de a colabora pentru sintetizarea unor informații, spuse Rodgers. Presupun că ați auzit despre atacul de azi dimineață asupra acelui platou de filmare...

– Nu, răspunse Barbara Fox nedumerită. N-am citit nimic despre asta în ziarul de azi-dimineață.

– Bănuiam, mormăi Rodgers.

Toți funcționarii guvernamentali își preluau informațiile de la CNN și din *Washington Post*. De fapt, tocmai pe asta se și bazase generalul.

– Atacul a avut loc în urmă cu patru ore, continuă el. Au fost mai multe victime. Bob Herbert se află acolo în interes de serviciu și ne-a cerut ajutor.

– Iar dumneata ești de părere că ar trebui să sprijinim investigațiile autorităților germane? întrebă femeia. Ce interese vitale ale Americii se află în joc? De ce crezi c-ar trebui să le pese contribuabililor americani de asta?

Rodgers își cumpăni îndelung replica. Îi întinsese o cursă doamnei senator, iar aceasta muşcase momeala. Lovitura avea să fie necruțătoare.

– E drept, doar doi contribuabili americani vor fi afectați, spuse Rodgers, prefăcut indiferent. E vorba de părinții americancei în vîrstă de douăzeci și unu de ani care a fost răpită de teroriști.

În ochii albastru-cenuşii se iviră lacrimi. Doamna Fox se clătină vreme de o clipă, de parcă s-ar fi străduit din greu să-și păstreze echilibrul. Trecură cîteva clipe înainte ca ea să poată deschide gura.

– N-ai milă deloc, nu-i aşa, domnule general?

– Ba da, atunci cînd inamicul se predă, doamnă senator.

Ea continuă să-l privească. În ochii ei părea a se fi adunat toată tristețea lumii, iar Rodgers se simți ca naiba.

– Ce-ai vrea să-ți spun acum? izbucni ea. Desigur, trebuie să-i ajutați s-o salveze pe fată. E în joc viața unui cetățean american.

– Vă mulțumesc şi-mi cer scuze, rosti Rodgers. Uneori, acțiunile noastre sînt şi în interesul americanilor.

Barbara Fox continuă să-l privească o vreme, apoi se întoarse către Martha. Îşi luă din nou rămas-bun de la aceasta şi ieşi cu paşi grăbiți din birou, urmată îndeaproape de cei doi asistenți.

Rodgers nu-şi mai aducea aminte cînd se întorsese şi luase de pe masă dosarul cu bugetul. Acesta era însă în mîinile sale atunci cînd porni la rîndul său către uşă.

17

Joi, ora 14:30, Hamburg, Germania

Henri Toron şi Yves Lambesc nu erau obosiţi. De fapt, nu *mai* erau obosiţi. Sosirea lui Jean-Michel îi trezise pe cei doi francezi, iar apelul telefonic al lui Dominique îi readusese pe deplin în simţiri.

Pe deplin.

Desigur, era vina lui Jean-Michel. Veniseră aici pe post de bodyguarzi, dar acesta preferase să se ducă de unul singur la clubul din Sankt Pauli. Cei trei sosiseră pe teritoriul german după miezul nopţii, în jurul orei unu. Henri şi Yves jucaseră blackjack pînă la două şi jumătate. Dacă Jean-Michel i-ar fi trezit, l-ar fi însoţit. Ar fi avut, în ciuda oboselii, simţurile treze şi ar fi putut să-l apere de mînia nemţilor. Dar Jean-Michel îi lăsase să doarmă. La urma urmei, ce motive ar fi avut să se teamă?

– De ce crezi că ne-a cerut Monsieur Dominique să te însoţim? mugise Henri, văzînd în ce hal arăta Jean-Michel. Ca să dormim pe săturate sau ca să te apărăm?

– N-am crezut c-o să fie vreun pericol, răspunsese Jean-Michel.

– Cînd ai de-a face cu nemții, ești întotdeauna în pericol, declarase sentențios Henri.

Monsieur Dominique sunase în timp ce Yves înfășura cuburi de gheață într-un prosop, improvizînd o compresă pentru ochiul umflat al lui Jean-Michel. Cel care răspunsese fusese Henri.

Ca de obicei, patronul nu ridicase tonul. Nu o făcea niciodată. Se mulțumise să le înșire instrucțiunile și închisese. Cei doi știau că aveau să fie pedepsiți cu o lună de sarcini peste program, fiindcă dormiseră liniștiți, în timp ce Jean-Michel era torturat. Aceasta era sancțiunea standard pentru cea dintîi abatere. Cei care greșeau și a doua oară erau concediați, fără comentarii. Rușinea de a-l fi dezamăgit pe patron era cu mult mai dureroasă decît pierderea falangei unui deget, pe care erau obligați s-o lase în coșul uneia din micile ghilotine ale lui Monsieur Dominique.

Luaseră așadar un taxi pînă în St. Pauli, iar acum stăteau rezemați de o mașină parcată în apropierea intrării în clubul *Auswechseln*. Străzile începuseră să se umple deja de turiști, dar porțiunea de circa douăzeci de metri care îi despărțea de intrarea clubului era relativ „curată".

Înalt de un metru nouăzeci, cu un piept ca de taur, Henri își omora timpul fumînd, în vreme ce Yves, lat în umeri și mai înalt cu două degete, clefăia de zor guma de mestecat pe care o preparase el însuși. În buzunarul hainei, Yves avea un revolver Beretta 92F, în vreme ce Henri purta un pistol belgian GP. Misiunea lor era simplă: trebuiau să-l aducă pe Richter la telefon cu orice preț.

Timp de două ceasuri, Henri nu scăpase din ochi intrarea în club, fumînd țigară de la țigară. Cînd ușa se deschise în sfîrșit, îl înghionti pe Yves și, împreună, porniră într-acolo.

Un individ solid tocmai dădea să iasă. Henri și Yves se prefăcură că trec pe lîngă el nepăsători, apoi se întoarseră fulgerător. Înainte ca uriașul să fi apucat să închidă ușa, Henri îi înfipse țeava armei în stomac și îi ceru să se întoarcă.

– *Nein*, răspunse individul, categoric.

Fie că-i era din cale-afară de devotat șefului său, fie că purta o vestă antiglonț. Henri nu se mai obosi să-și repete cererea. Îi

puse piedică uriaşului şi-l împinse înăuntru. Acesta se împletici, gata să cadă, şi rămase locului rezemat de tejgheaua de la intrare, gemînd. Henri îi lipi ţeava armei de frunte. Yves îşi scoase la rîndul său pistolul şi dispăru în întuneric, către dreapta.

– Richter, i se adresă Henri individului. *Oú est-il*?

Gorila clubului *Auswechseln* îl trimise la dracu', în germană. Henri ştia ce înseamnă *Hölle*. Restul îl deduse din tonul cu care i-o spusese. Mută ţeava revolverului, aţintind-o spre ochiul stîng al individului.

– *Pour la dernière fois*, rosti el. Richter! *Tout de suite!*

Un glas răsună în întuneric, articulînd limpede în franceză:

– *Nimeni* nu are dreptul să intre în clubul meu înarmat şi să-şi dicteze poruncile după bunu-i plac. Daţi-i drumul lui Ewald.

Zgomotul de paşi se apropie de ei, venind din capătul opus al încăperii întunecate. Henri nu-şi dezlipi revolverul de ochiul gorilei.

O umbră se ivi la capătul tejghelei şi se aşeză pe un scaun.

– Am spus să-i daţi drumul lui Ewald, repetă Richter. Acum.

Yves se apropie, venind din dreapta. Richter nu-i acordă nici măcar o privire. Henri nu se clinti.

– Herr Richter, colegul meu o să formeze un număr la telefonul de pe tejghea şi-o să vă ofere receptorul, anunţă Henri.

– Nu. Nu atîta vreme cît angajatul meu se află sub ameninţarea armei, replică Richter hotărît.

Yves ajunse lîngă Richter şi se postă în spatele lui. Germanul nu catadicsi să se întoarcă.

Henri îl privi lung pe Richter. Francezul avea două variante. Să-i dea drumul acestui Ewald, dar asta i-ar fi oferit cîştig de cauză lui Richter, creînd un precedent nefavorabil pentru ceea ce avea să urmeze. Cealaltă variantă era să-l împuşte pe Ewald; în felul acesta, l-ar fi intimidat poate pe Richter, dar ar fi creat şi probleme cu poliţia. Pe de altă parte, uciderea gorilei nu implica, în mod automat, cooperarea lui Richter.

Nu mai rămăsese de făcut decît un singur lucru. Instrucţiunile lui Monsieur Dominique cereau să-l aducă pe Richter la telefon şi, după aceea, să facă ceea ce li se ordonase mai de-

vreme. Nu se aflau aici pentru a cîştiga un concurs de măsurare a voinţei.

Henri făcu un pas înapoi, dînd drumul gorilei. Ewald se ridică indignat şi-i aruncă o privire furibundă lui Henri, după care se îndreptă protector spre Richter.

– E-n regulă, Ewald, rosti acesta. Oamenii ăştia n-or să-mi facă nici un rău. Au venit aici ca să-mi face legătura cu Dominique, din cîte-mi dau seama.

– Domnule, n-am să plec cîtă vreme se află aici, spuse namila.

– Zău, Ewald, n-am să păţesc nimic. Or fi ei francezi, dar nu-s proşti. Poţi pleca liniştit. Soţia ta te aşteaptă şi n-aş vrea să-şi facă griji inutil.

Uriaşul privi pe rînd către patronul său, apoi spre Yves. Se zgîi îndelung la acesta din urmă, apoi spuse:

– Da, Herr Richter. Încă o dată, vă urez o după-amiază plăcută.

– La fel, Ewald, se înclină Richter. Ne vedem mîine dimineaţă.

Aruncînd din nou o privire ucigaşă spre Yves, Ewald se întoarse şi ieşi lovindu-se, ca din întîmplare, de umărul lui Henri.

Uşa se închise în urma lui. În tăcerea care coborî, Henri îşi auzi ticăitul ceasului. Făcu un semn din cap către telefonul de la capătul tejghelei.

– Acum, îi spuse el partenerului său. Sună-l.

Yves ridică receptorul, formă un număr, iar apoi îi întinse receptorul lui Richter.

Germanul rămase nemişcat, cu braţele încrucişate.

– Cuplează difuzorul, se strîmbă Henri.

Yves apăsă pe butonul de amplificare şi aşeză receptorul în furcă. Zbîrnîitul răsună îndelung, în mai bine de o duzină de rafale, înainte ca, la celălalt capăt al firului, cineva să răspundă apelului.

– Felix? rosti glasul.

– Da, Dominique, răspunse Richter. Sînt aici.

– Cum o mai duci?

– Grozav, replică Richter, privind către Henri, care tocmai își aprindea o altă țigară de la mucul celei vechi. Ar fi de-a dreptul extraordinar dacă nu m-aș afla în prezența celor doi haidamaci trimiși de tine. De ce mă insulți, *monsieur*, amenințîndu-mă cu folosirea forței? Credeai că n-o să accept să stau de vorbă cu tine?

– Nicidecum, răspunse calm Dominique. Nu asta e motivul pentru care mi-am trimis oamenii. Să-ți spun drept, Felix, i-am trimis ca să-ți închidă localul.

Henri ar fi putut să jure că auzise șira spinării lui Richter trosnind, atunci cînd acesta prinsese din zbor replica interlocutorului.

– Ca să-mi închidă localul, repetă Richter. Fiindcă am îndrăznit să mă ating de mieluşelul tău, domnul Horne?

– Nu, spuse Dominique. El e singurul răspunzător pentru cele întîmplate. N-ar fi trebuit să vină la tine de unul singur. Intenția mea e de a-ți demonstra inutilitatea refuzului tău de a colabora cu mine.

– Şi-o s-o faci arătîndu-ți mușchii ca un gangster de rînd, spuse Richter pe un ton dezamăgit. Mă așteptam la mai mult din partea ta.

– Asta, Herr Richter, e problema ta majoră. Spre deosebire de tine, eu nu am idei preconcepute. Cred în menținerea influenței prin orice mijloc aflat la îndemînă. Şi, că veni vorba, nu te obosi să telefonezi la serviciul tău de companie, în după-amiaza asta, ca să verifici programările pentru diseară. O să constați că fetele și băieții au preferat să se alăture unui serviciu concurent.

– Oamenii mei n-or să se lase convinși să se supună unei asemenea mîrșăvii, izbucni Richter. Nu-i poți obliga să te asculte.

Henri observă schimbarea din glasul lui Richter. Încetase să fie arogant. Simți privirea lui Richter ațintită asupră-i, atunci cînd își strivi țigara de registrul oaspeților.

– Așa e, oamenii tăi n-or să accepte să fie siliți, îl aprobă Dominique. În schimb, or să fie dispuși să te urmeze. Iar tu o să

faci ce-ţi spun, dacă nu cumva eşti dispus să renunţi la mai mult decît propriile-ţi mijloace de trai.

Cîteva secunde mai tîrziu, registrul începu să fumege. Richter se ridică de pe scaun şi făcu un pas în direcţia lui. Henri ridică pistolul, iar Richter se opri.

– Asta înseamnă bătaie de joc, nu bun simţ, spuse el. Cine are de cîştigat dacă ne umplem de sînge unii pe alţii? Numai duşmanii.

– Tu ai fost cel ce-a vărsat sînge pentru întîia oară, replică Dominique. Să sperăm însă c-a fost prima şi ultima dată.

O flacără izbucni din paginile registrului, luminînd portocaliu chipul lui Richter. Sprîncenele-i erau încruntate, iar gura schimonosită într-un rictus furios.

– Asigurările or să-ţi deconteze îndeajuns de mult din pagube ca s-o poţi lua de la capăt, urmă Dominique. Între timp, o să am grijă ca organizaţia ta să aibă banii necesari ca să continue să funcţioneze. Prin urmare, cauza n-o să aibă de suferit. Doar mîndria ta o să fie rănită. Iar acesta, Herr Richter, nu e un motiv îndeajuns de serios ca să am insomnii din pricina remuşcărilor.

În timp ce paginile registrului se înnegreau, transformîndu-se în cenuşă, Henri duse registrul pe tejghea. Alimentă flacăra cu şerveţele, iar apoi înşiră teancul de şerveţele pînă dedesubtul rezervorului de bioxid de carbon de lîngă pompa pentru sifon.

– Acum ţi-aş sugera să pleci, împreună cu asociaţii mei, spuse Dominique. Ăsta nu e genul de *Feuer* în care să vrei să fii implicat. O zi bună în continuare, Felix.

Dominique închise telefonul, iar în difuzor se auzi tonul.

Henri făcu un pas către uşă, făcîndu-le celorlalţi doi semn să-l urmeze.

– N-o să dureze mai mult de două minute, spuse el. Ar fi timpul să mergem.

Yves îşi scoase guma din gură şi o lipi de muchia tejghelei. Richter nu se clinti.

– Herr Richter, i se adresă Henri. Ca să nu fiţi tentat să stingeţi focul, Monsieur Dominique ne-a instruit să ne asigurăm

fie că plecați împreună cu noi, fie că nu mai părăsiți localul. Ce alegeți?

Flăcările sclipiră în ochii lui Richter, care-i privi țintă pe cei doi. Apoi, cu privirea îndreptată înainte, acesta părăsi cu pași grăbiți clubul, fără a scoate vreun cuvînt. Ceilalți îl urmară în fugă.

Richter făcu semn unui taxi. Henri și Yves porniră în direcția opusă, zorind către apele de un albastru întunecat ale Elbei.

Nici măcar nu întoarseră capul atunci cînd auziră explozia, urmată, după un răgaz de o fracțiune de secundă, de impactul schijelor cu solul și de strigătele de ajutor ale trecătorilor răniți sau doar înspăimîntați.

Cînd șoferul de taxi auzi bubuitura, trase pe dreapta. Privi în urmă, înjură, după care coborî din mașină și se îndepărtă în fugă spre locul dezastrului, pentru a încerca să vadă dacă nu le putea fi de ajutor eventualilor răniți.

Felix Richter nu i se alătură. Rămase așezat pe bancheta din spate, privind țintă înainte. Neștiind cum arăta Dominique, în mintea lui nu se contura vreun chip anume. Nu vedea decît strălucirea roșie a urii. Acolo, în mașină, începu să urle. Urlă din rărunchi, pînă cînd glasul i se stinse, urlă pînă cînd își epuiză și ultimele resurse, pînă cînd urechile și gîtul începură să-l doară. Cu răsuflarea tăiată, își umplu plămînii cu aer și urlă iar, revărsîndu-și furia și frustrarea.

Rămînînd din nou fără suflare, tăcu. Fruntea i se umpluse de broboane de sudoare ce-i picurau în ochi. Răsufla greu, dar redevenise calm și hotărît. Privi în urmă și văzu mulțimea de gură-cască adunată pentru a vedea incendiul. Unii se holbară la el, dar el le susținu privirile, fără teamă și fără rușine.

Mulțimea îl privea, pricepu el. *Mulțimea. Ei erau poporul Führerului. Erau sîngele ce, pompat de Conducător, dădea viață țării. Mulțimea...*

Nici în ruptul capului nu avea să i se alăture lui Dominique tocmai acum. Refuza să fie pionul lui sau un trofeu oarecare. Și

în nici un caz, nu avea să lase nepedepsită jignirea pe care i-o adusese Dominique.

El nu poate fi distrus, își zise Richter. Dar putea fi umilit, dacă era luat pe nepregătite.

Mulțimea. Poporul. Sîngele vieții unei națiuni. Vor răspunde unei inimi puternice. Iar guvernul, trupul acelei națiuni, va fi nevoit să le dea ascultare.

Privind în oglinda retrovizoare și urmărind flăcările ce-i mistuiau clubul, Richter știu ce-i rămînea de făcut.

Coborî din mașină și o luă pe jos, cale de două cvartale, îndepărtîndu-se fără prea mare tragere de inimă de mulțimea de curioși. Luă un alt taxi și se îndepărtă către apartamentul său din centru, pentru a da un telefon. Acel apel telefonic avea să schimbe cursul istoriei Germaniei și, cu siguranță, pe cel al istoriei întregii lumi.

18

Joi, ora 8:34, New York, New York

Clădirea cu trei etaje zugrăvită într-un maroniu nedefinit, situată pe Christopher Street, în West Village, fusese înălțată în 1844. Ușa, obloanele și cele două trepte de la intrare rămaseseră neschimbate. Deși zugrăveala veche de cîteva zeci de ani începuse să se scorojească pe alocuri, casa avea ceva atrăgător în desuetudinea ei. Fiind atît de aproape de terenurile instabile de pe malul fluviului Hudson, fundațiile alunecaseră nițel și multe din cărămizile zidurilor urmaseră aceeași tendință. Mișcarea lor crease crăpături ondulate simetric de-a lungul întregii fațade, care fuseseră apoi umplute cu mortar.

De-o parte și de cealaltă a clădirii se aflau o florărie și o bombonerie. Venită în America la începutul anilor optzeci, familia Dae-jung – doi tineri coreeni care erau proprietarii florăriei – nu acordase niciodată atenție bărbaților și femeilor care intrau și ieșeau din clădirea veche de un veac și jumătate de alături. Nici Daniel Tetter și Matty Stevens, doi bărbați între două vîrste ce se ocupau de bomboneria Voltaire, nu fuseseră mai curioși. Doar de cîteva ori, în cei douăzeci și șapte de ani de cînd își deschiseseră prăvălia, avuseseră prilejul să-l întîlnească pe distantul proprietar din Pittsburgh.

Apoi, în urmă cu trei luni de zile, agentul special Douglas diMonda de la biroul newyorkez al FBI-ului şi mai vîrstnicul comisar de divizie din cadrul Poliţiei Municipale Peter Arden îi vizitaseră pe cei doi Dae-jung, precum şi pe Tetter şi Stevens. Negustorii fuseseră informaţi că, în urmă cu patru luni, FBI-ul şi Poliţia din New York alcătuiseră o echipă comună menită să investigheze activitatea ocupanţilor clădirii maronii. Vecinilor li se dezvăluise doar că actualul titular al chiriei clădirii, Earl Gurney, era un extremist rasist ce milita pentru supremaţia albilor şi că acesta era suspectat că plănuise o serie de acţiuni împotriva negrilor şi a homosexualilor din Detroit şi Chicago.

Ceea ce omiseseră agenţii era că în gruparea paramilitară căreia îi aparţinea Gurney, ce purta numele Naţiunea Pură, fusese infiltrat cu un an în urmă un agent al FBI-ului. Scriindu-i, potrivit unui cod convenit anterior, „mamei" sale din Grenda Hills, California, „John Wooley" transmisese informaţii despre antrenamentele Naţiunii Pure la baza acesteia din Munţii Mohawk din Arizona şi despre intenţia superiorilor săi de a angaja gruparea drept braţ armat al altor organizaţii rasiste şi grupări paramilitare. Agentul reuşise să afle că se pregătea o operaţiune de mare amploare, care avea să se desfăşoare la New York, ceva mult mai semnificativ decît ambuscadele soldate cu moartea a trei negri la Detroit şi cu violarea a cinci lesbiene la Chicago. Din nefericire, agentul nu fusese trimis în Manhattan împreună cu restul grupului expediţionar şi nu cunoştea detalii despre intenţiile Naţiunii Pure. Spre deosebire de comandantul Gurney.

După luni de supraveghere din stradă şi din maşini parcate în preajmă, de preluare de amprente de pe cutiile de bere aruncate la gunoi şi de cercetări în arhive, diMonda şi Arden se convinseseră că aveau de-a face cu o echipă alcătuită din cei mai periculoşi membri ai Naţiunii Pure. Şase din cei şapte bărbaţi şi una din cele două femei ce locuiau în clădirea maronie aveau cazier, în majoritatea cazurilor pentru crime sau delicte grave. Şi totuşi, echipa operativă nu reuşise să afle ce punea la cale Gurney. Telefoanele sub ascultare nu revelaseră decît conversaţii

despre vreme, slujbe şi familie, iar extremiştii nu trimiseseră nici un mesaj prin fax. Obţinerea unui mandat judecătoresc pentru deschiderea scrisorilor şi a coletelor poştale nu adusese, la rîndu-i, nimic nou. În mod cert, ocupanţii clădirii presupuneau că erau urmăriţi şi nu voiau să dea de bănuit, semn că se pregătea într-adevăr ceva.

Apoi, cu două săptămîni înainte ca agenţii să fi luat legătura cu familia Dae-jung, Tetter şi Stevens, echipa de supraveghere descoperise ceva care-i determinase să iasă din expectativă. Cei nouă indivizi care locuiau în casa maronie începuseră să care înăuntru tot mai multe cutii, saci şi valize. Soseau de fiecare dată cîte doi, dintre care unul era întotdeauna cu mîinile goale înfipte în buzunarele unei jachete groase. Membrii echipei de supraveghere nu avuseseră nici o îndoială în privinţa conţinutului buzunarelor: erau arme şi acolo, la fel ca în cutii, în saci şi în valize. DiMonda şi Arden nu aveau însă de gînd să se mulţumească să captureze nişte arme. Dacă sus se afla un adevărat arsenal, echipa operativă intenţiona să pună mîna pe întregul inventar.

Ideea de a face rost de un mandat de percheziţie pentru o cercetare la faţa locului fusese respinsă din capul locului. Pînă cînd echipa de intervenţie ar fi ajuns la etajul trei – de regulă, cartierele generale ale unor astfel de organizaţii erau întotdeauna plasate la ultimul etaj – orice documente sau dischete compromiţătoare ar fi fost distruse. În plus, DiMonda şi Arden nu intenţionau să se poarte cu mănuşi cu aceşti ticăloşi. Moe Gera, comandantul biroului, îşi dăduse acordul pentru deplasarea discretă a unui detaşament de atac, pentru orice eventualitate.

Negustorii fuseseră imediat de acord să lase acest detaşament să-şi ocupe poziţiile în magazinele lor. Ideea unui atac îi înspăimîntase, ca şi cea a posibilelor repercusiuni. Cu toţii participaseră însă la marea demonstraţie de protest din Village, care urmase atacurilor bandelor de *skinheads* şi recunoscuseră că nu şi-ar fi iertat niciodată dacă, din cauza temerilor lor, alţii şi-ar fi pierdut vieţile. DiMonda le promisese protecţie din partea poliţiei newyorkeze, atît acasă, cît şi la serviciu.

Echipa își ocupase locurile discret, în timp. Agentul FBI de origine coreeană Park fu angajat în prăvălia familiei Dae-jung. Tetter și Stevens îl angajaseră pe Johns, un comisionar negru care era de fapt detectiv în cadrul poliției New York-ului. Ambii angajați petreceau o mulțime de timp în fața prăvăliilor, fumînd și fiind văzuți de cei care intrau în clădire. Două săptămîni mai tîrziu, fiecare prăvălie mai angajase cîte trei noi ajutoare, numărul agenților operativi prezenți la fața locului ridicîndu-se astfel la opt. Cu toții lucrau în tura de zi, în perioada cînd activitatea din clădirea maronie se intensifica. Adevărații angajați ai celor două prăvălii erau plătiți ca să stea acasă și să-și țină gura.

Fiecare dintre noii angajați avusese grijă să fi fost remarcat de cei ce veneau și plecau din clădirea maronie. Fiind văzuți des prin preajmă, aveau să treacă neobservați.

Polițistul cartierului fusese înlocuit temporar de către detectivul Arden. Ascunzîndu-și fizicul impresionant de culturist sub niște haine lăbărțate, diMonda începuse să bîntuie strada în chipul unui individ fără adăpost care, din cînd în cînd, dormea pe pragul casei maronii și trebuia să fie împins deoparte pentru a elibera intrarea. Gurney însuși i se plînsese în repetate rînduri lui Arden, cerîndu-i să-l izgonească pe acel „rahat împuțit și bun de nimic". Arden promisese să facă tot posibilul în acest sens.

FBI-ul reușise să obțină de la proprietarul clădirii planurile acesteia, omul fiind convins că avea de-a face cu un potențial cumpărător. Planul fusese scanat și, cu ajutorul calculatorului, biroul din New York al FBI-ului alcătuise o imagine tridimensională a clădirii, fiind apoi puse la punct detaliile planului de bătaie. Fusese o zi aleasă, la o oră matinală, cînd străduța îngustă cu sens unic avea să fie cît mai puțin circulată. La ora aceea, valul de oameni care se îndreptau spre slujbe avea să fi trecut, iar turiștii nu vor fi invadat încă Greenwich Village.

În zorii „dimineții D", cînd încă nu se luminase, polițiștii îmbrăcați în civil se strecurară în cele două prăvălii vecine. În total, în fiecare dintre acestea se aflau acum cîte cinci ofițeri de poliție, a căror misiune era de a face arestări, de îndată ce răufăcătorii aveau să iasă din bîrlog.

Echipele inițiale prezente în cele două prăvălii primiră ordinul de a intra în acțiune atunci cînd diMonda avea să strige „Hei". Acest semnal avea să fie dat fie cînd unul dintre ocupanții clădirii avea să-l împingă, fie cînd Arden avea să încerce să-l alunge din pragul intrării în clădire. După ce echipa inițială va fi intrat în acțiune, întăririle, adică un detașament format din doisprezece polițiști, aveau să-și părăsească furgoneta parcată după colț, pe Bleecker Street. Șase dintre ei aveau să intervină numai în cazul în care se auzeau focuri de armă. În momentul declanșării acțiunii în forță, poliția avea să blocheze strada la ambele capete, împiedicîndu-i totodată pe locuitorii zonei să-și părăsească apartamentele. Dacă neonaziștii reușeau să iasă din clădire, ceilalți șase polițiști din echipa de rezervă aveau să se afle la post, pe stradă, pentru a-i lua ca din oală. Tot pe Bleecker Street aștepta și o ambulanță, pentru orice eventualitate.

Totul începu la opt și treizeci și patru de minute, cînd diMonda se așeză pe prag, cu o cafea și un covrig. În ultimele cîteva săptămîni, primele două persoane părăseau clădirea de regulă între zece și zece și jumătate, luau metroul pînă la Thirty-third Street, după care se îndreptau spre un birou situat pe Sixth Avenue. Respectivul birou nu făcuse niciodată un secret din destinația sa: un punct de vînzare și preluare de anunțuri, ca și o subredacție a revistei *Pühret*. Cei doi vizitatori preluau ce trebuia din acel birou și se întorceau în apartamentul din clădirea maronie. FBI-ul examinase pachetele destinate biroului revistei și nu găsise nici un fel de arme; rămînea o singură posibilitate: cei din redacție cumpărau arme, muniție și pumnale de pe stradă și le depozitau acolo, urmînd a le distribui ulterior celor din Națiunea Pură sau oricui altcuiva.

Ușa clădirii maronii se deschise la opt și patruzeci și patru de minute. În clipa aceea, diMonda își aruncă ceașca de cafea spre dreapta, în fața magazinului de dulciuri, și se rostogoli în holul clădirii. Arden, care așteptase în interiorul prăvăliei, ieși în momentul în care văzu ceașca rostogolindu-se pe trotuar.

O tînără blondă platinată și bine făcută se împiedică de diMonda.

– Domnule ofiţer! strigă ea. Luaţi gunoiul ăsta de-aici!

Un individ înalt, cu mustaţă, îl luă de guler pe mai scundul diMonda şi se pregăti să-i facă vînt în stradă.

– Hei! urlă acesta, indignat.

Un agent ieşi din florărie şi se postă în spatele fetei care ieşise. Cînd ea încercă să-l împingă pe diMonda, agentul sări între ei şi o împinse pe fată spre florărie. Fata ţipă la el, atunci cînd un alt agent ieşi din prăvălie şi o anunţă că era arestată. Fata încercă să se opună, iar cei doi ofiţeri îi puseră cătuşele şi o siliră să intre în prăvălie, unde o închiseră în încăperea din dos.

Între timp, Arden intrase în holul clădirii.

– Ce naiba mai aşteptaţi, dom'le? se răsti neonazistul la Arden, în vreme ce tocmai reuşise să-l scoată pe diMonda în stradă, la timp pentru ca doi agenţi să-l apuce de subsuori şi să-l tîrască înăuntrul magazinului de dulciuri.

– Nu vă faceţi griji, domnule! strigă Arden. O să am grijă ca vagabondul ăsta să nu vă mai deranjeze.

Acest anunţ era destinat, de fapt, eventualilor ascultători aflaţi în clădire. Arden îşi scosese deja pistolul Sig Sauer P226 de 9 milimetri şi se lipise de peretele din stînga scărilor.

DiMonda ajunse înăuntru dintr-un salt, trecînd în dreapta. Opt agenţi îl urmară, intrînd doi cîte doi. Primii doi se postară de-o parte şi de alta a uşii încăperii de la parter, în spatele scărilor. Unul dintre ei îngenunche, avînd arma aţintită asupra uşii, în vreme ce al doilea rămase în picioare, într-o poziţie din care să poată vedea primul palier intermediar. Următorii doi agenţi trecură de Arden şi diMonda şi luară poziţie pe primul palier intermediar. Urcară cu grijă, în poziţii atent studiate, astfel încît să exercite o presiune cît mai mică asupra treptelor, pentru a nu le face să scîrţîie.

Alţi doi agenţi urcară, oprindu-se la jumătatea scărilor, urmaţi de încă doi, care ocupară palierul de la primul etaj, unul dintre ei ţinînd sub observaţie uşa, iar altul scările. Ultimii doi se postară la jumătatea următorului rînd de trepte şi, în sfîrşit, Arden şi diMonda urcară pînă la ultimul etaj. DiMonda se aşeză în faţa uşii, în timp ce Arden se lipsea de perete în dreapta ei,

lîngă trepte, cu arma îndreptată în sus şi privirea aţintită asupra partenerului său. DiMonda avea să-i arate calea de urmat. Dacă agentul FBI hotăra să intre, avea să-l urmeze. Dacă avea să se retragă, Arden urma să-i acopere retragerea şi abia apoi să se ia după el.

DiMonda scoase din buzunarul hainei sale ponosite un mic dispozitiv ce arăta ca o seringă hipodermică, avînd dedesubt un mic receptacul de dimensiunile a trei monede de zece cenţi suprapuse. Îngenunche cu arma în mîna dreaptă şi, cu mare băgare de seamă, introduse vîrful subţire al dispozitivului în gaura cheii, lipindu-şi apoi ochiul de capătul opus.

Dispozitivul FOALSAC *(Fiber-Optic Available Light Scope and Camera)* – o cameră de luat vederi cu fibre optice – oferea utilizatorului o imagine panoramică a încăperii cercetate, fără a emite sunete sau lumină. Micul receptacul inferior conţinea o baterie cu cadmiu şi o rolă de film menită să înregistreze tot ceea ce dorea observatorul. DiMonda mişcă uşor micul aparat dinspre stînga spre dreapta, apăsînd pe partea inferioară a cartuşului de film de cîte ori dorea să înregistreze vreo imagine dintre cele văzute. La procesul acestor ticăloşi, dovezile fotografice aveau să constituie o probă de netăgăduit. Cu atît mai mult cu cît dispozitivul îi dezvălui rasteluri cu arme automate, două lansatoare de grenade M79 şi un maldăr de puşti FMK semiautomate. În încăpere se aflau trei oameni. Un bărbat şi o femeie luau micul dejun la o masă din partea dreaptă, iar cea de-a treia persoană – Gurney – era aşezată la o altă masă, în dreptul uşii, şi lucra la un calculator portabil. Asta însemna că ceilalţi patru neonazişti se aflau în dormitoarele de la nivelurile inferioare.

DiMonda ridică trei degete, arătînd spre încăpere. Arden privi în josul treptelor, repetînd gestul. Apoi aşteptă ca restul agenţilor să-şi verifice propriile obiective.

Prin semne, fu anunţat că ceilalţi membri ai Naţiunii Pure erau cazaţi cîte doi în fiecare cameră. DiMonda ridică degetul mare al mîinii stîngi, semnalînd astfel începerea următoarei etape a atacului.

Lucrau cu toţii repede, ca nu cumva vreunul dintre ocupanţii încăperilor să se hotărască să iasă la plimbare ori să-şi cumpere vreun ziar.

DiMonda îşi puse deoparte dispozitivul de observare. Deoarece existau şanse ca uşile să fi fost întărite pe dinăuntru cu gratii de fier, agenţii nu aveau să încerce să le spargă prin forţe proprii, ci ataşînd o încărcătură de explozibil plastic pentru clanţe. Încărcăturile fuseseră calculate pentru a fi îndeauns de puternice încît să străpungă orice fel de închizătoare sau întăritură. Un mic scut de metal proteja partea exterioară a bucăţii de explozibil, fiind menit să direcţioneze explozia spre interior; de acesta era fixat un cronometru cît o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi. În vîrful lui se afla un mîner minuscul. O dată tras, acesta declanşa o numărătoare inversă de zece secunde. La sfîrşitul ei, o sarcină electrică amorsa explozia plasticului.

DiMonda încuviinţă din cap. Cel aflat pe palierul intermediar transmise mai departe semnalul. La cel de-al treilea semn din cap al lui diMonda, toţi agenţii traseră de mîner.

În timp ce numărătoarea inversă înainta în tăcere, agenţii aflaţi pe paliere se apropiară de uşi. Atunci cînd fusese plănuit atacul, studiaseră repartizarea posibilă a membrilor Naţiunii Pure în diversele încăperi, iar acum acţionau în consecinţă. Agenţii Park şi Johns urcară aşadar la ultimul etaj. Park se postă înapoia lui diMonda, iar Johns rămase pe trepte, chiar în spatele lui Arden. Ceilalţi doi agenţi se aşezară în dreptul uşilor de la primul şi, respectiv, al doilea nivel.

DiMonda se retrăsese în stînga, astfel încît clanţa propulsată de explozie să nu-l lovească. Arătă spre sine, iar apoi, pe rînd, spre Park şi Johns. Aceasta era ordinea în care, de la stînga spre dreapta, aveau să se ocupe de cei aflaţi în încăpere. Agentul Arden avea să-l ajute pe oricare ar fi avut nevoie.

Cronometrul sfîrşi numărătoarea inversă şi explozibilul fu amorsat. Se auzi o bubuitură nu mai puternică decît cea a unei pungi de hîrtie ce explodează. Clanţa de alamă fu distrusă, iar uşa se deschise spre interior.

DiMonda intră primul, urmat de Park, Johns şi Arden. În fumul care invadase încăperea în urma exploziei, cei patru se aliniară, strigînd într-un glas: „Nici o mişcare!", din rărunchi şi cît putură de tare, urletul fiind menit să-i intimideze cît mai mult pe cei vizaţi.

Doi dintre rasişti se ridicară auzind explozia, dar nu făcură nici o mişcare, spre deosebire de Gurney. Acesta se ridică, aruncă laptopul în direcţia lui Park şi îşi duse mîna sub masă.

Park lăsă jos arma şi prinse din zbor calculatorul, strigînd către Arden:

– Ocupă-te de el!

Arden nu aşteptase un astfel de îndemn, ci îşi scosese revolverul de 9 milimetri, în timp ce Gurney, la rîndul său, smucea din teaca fixată sub tăblia mesei un automat Sokolovsky, de calibrul 45. Arma de 45 scuipă foc cea dintîi, primul glonţ izbind marginea vestei antiglonţ a lui Arden. Umărul agentului fu sfărîmat de lovitură, dar şocul îl propulsă pe agent în afara razei de acţiune a ploii de gloanţe care urmă. În timp ce acestea izbeau peretele din spatele său, Arden trase, o dată cu Park, care se ghemuise, aşezase laptopul pe podea şi deschisese focul.

Unul din gloanţele lui Arden îl lovi pe neonazist în şoldul stîng, iar altul în piciorul drept, în vreme ce glonţul pornit din arma lui Park îi găuri antebraţul drept.

Urlînd de durere, Gurney scăpă din mînă arma şi se prăbuşi într-o rînă. Dintr-un salt, Park fu lîngă el şi-i lipi pistolul de tîmplă. În cele patru secunde cît durase schimbul de focuri, nici bărbatul şi nici femeia nu se clintiseră.

De la etajele inferioare nu se auzise vreun foc de armă, dar împuşcăturile de la ultimul etaj alarmaseră echipa de rezervă, care năvăli în clădire. Se năpustiră pe scări în sus, în timp ce Park îi punea cătuşele lui Gurney. DiMonda şi Johns îi obligară pe ceilalţi doi să se lipească de perete, cu mîinile la spate. În timp ce le puneau cătuşele, femeia urlă la diMonda, numindu-l trădător al propriei rase, în timp ce bărbatul profera înjurături şi ameninţări la adresa familiei sale. Nici unul dintre ei nu păru să-l fi băgat în seamă pe Johns.

Trei dintre membri echipei de rezervă sosiră pe palierul ultimului etaj şi luară poziţia doi-unu: doi dintre ei se repeziră înăuntru, ocupînd poziţii de tragere în dreapta şi-n stînga, în timp ce al treilea se trînti pe burtă în cadrul uşii, gata să-i acopere, în caz de nevoie. Văzînd că Arden şi conducătorul extremiştilor zăceau pe podea, iar ceilalţi doi inamici aveau deja căutuşe la mîini, cel din uşă se ridică şi plecă să cheme ambulanţa.

Cei doi agenţi rămaşi din echipa de rezervă se ocupară de prizonieri, iar diMonda se apropie de Arden.

– Nu-mi vine să cred, gîfîi acesta.

– Nu vorbi, spuse diMonda, îngenunchind la căpătîiul lui. Dacă ţi-ai rupt vreun oscior, n-are rost să agravezi situaţia mişcîndu-te.

– Bineînţeles că mi-am rupt oasele, şuieră Arden. Mai exact, blestematul ăsta de umăr. Lucrez de douăzeci de ani în poliţie şi n-am fost rănit nici măcar o dată. Aveam toate şansele să ies teafăr la pensie, iar nemernicul ăsta m-a lovit. Şi ce lovitură. Vechea şmecherie ieftină, cu pistolul de sub tăblia mesei...

În ciuda rănilor, Gurney reuşi să articuleze:

– Veţi muri. Cu toţii veţi muri.

DiMonda ridică privirea spre el, în timp ce brancardierii îl aşezau pe targă.

– Mda, pînă la urmă, toţi ne ducem, odată şi-odată, ridică el din umeri. Dar, pînă atunci, vom continua să scormonim prin tufişuri, ca să distrugem toţi şerpii de teapa voastră.

– Nu va trebui să căutaţi prea mult, rîse Gurney. Tuşi, apoi continuă, scrîşnind din dinţi: Vom ieşi noi, de bunăvoie, şi va fi vai şi-amar de voi!

19

Joi, ora 14:45, Hamburg, Germania

Hood şi Lang fură uimiţi atunci cînd, întorcîndu-se, Hausen îi anunţă că trebuia să plece.

– Ne revedem mai tîrziu, în biroul meu, rosti acesta, strîngîndu-i mîna lui Hood.

Apoi, înclinîndu-se uşor către Stoll şi Lang, plecă. Nici Hood şi nici Lang nu se ostenirăsă-l întrebe ce se întîmplase. Se mulţumirăsă-l urmărească cum se îndepărta cu paşi grăbiţi către parcarea unde îşi lăsase maşina ceva mai devreme.

Cînd Hausen demară, dispărînd din unghiul lor de vedere, Stoll întrebă uimit:

– Omul ăsta e cumva Superman? Credeţi că e vorba de o nouă misiune pentru *Ubermensch*?

– Nu l-am mai văzut niciodată atît de tulburat, rosti Lang. Părea neliniştit şi... i-aţi remarcat privirea?

– La ce vă referiţi? întrebă Hood.

– Avea ochii injectaţi, de parc-ar fi plîns, explică Lang.

– Poate c-a aflat de vreun deces al cuiva apropiat, sugeră Hood.

– Poate. Însă, într-un astfel de caz, ne-ar fi spus-o. Ar fi amînat întîlnirea, spuse Lang şi clătină din cap. E foarte straniu.

Hood însuşi era neliniştit, fără să ştie prea bine de ce. Deşi abia îl cunoscuse pe Hausen, avusese impresia că ministrul-adjunct de externe era un om cu o personalitate extrem de puternică. În calitate de om politic, nutrea convingeri ferme, pe care le considera a fi în interesul ţării sale. Din raportul pregătit de Liz Gordon, Hood aflase că Hausen cutezase să-i înfrunte pe neonazişti în public, la cea dintîi ediţie a Zilelor Haosului, şi că publicase o serie de editoriale în diferite ziare, solicitînd insistent publicarea Registrelor Morţii de la Auschwitz, listele întocmite de Gestapo cu cei morţi în lagărul de concentrare. Nu părea a-i sta în fire să fugă din faţa unei probleme.

Cei trei aveau însă o mulţime de alte treburi, aşa încît, în vreme ce se îndreptau spre biroul său, Lang afişă o expresie neutră, cea pe care o utiliza de fiecare dată cînd avea treabă.

– De ce aţi avea nevoie pentru a vă face demonstraţia? îl întrebă industriaşul pe Stoll.

– Doar de o suprafaţă plană, răspunse Stoll. Tăblia unei mese sau chiar podeaua îmi va fi de-ajuns.

Biroul lipsit de geamuri era surprinzător de mic. Era luminat de tuburi fluorescente discret camuflate şi singurele piese de mobilier erau cele două canapele aşezate faţă în faţă. Biroul lui Lang era o simplă placă de sticlă aşezată deasupra a două coloane de marmură de aceeaşi culoare. Pereţii erau zugrăviţi în alb, iar pardoseala era din gresie albă.

– Constat că vă place albul, remarcă Stoll.

– Se presupune a avea o valoare psihoterapeutică ridicată, explică Lang.

– Unde mi-aş putea descărca povara? întrebă Stoll, scoţîndu-şi rucsacul.

– Pe birou e numai bine, răspunse Lang. E solid şi rezistent la zgîrieturi.

Stoll îşi aşeză bagajul lîngă telefonul care era tot de culoare albă.

– Valoare psihoterapeutică, repetă acesta. Vreţi să spuneţi că nu e la fel de deprimant ca negrul, sau că, spre deosebire de

albastru, nu e o culoare tristă? Vă referiţi la genul ăsta de considerente?

– Exact, confirmă Lang.

– Nu mă văd deloc în postura de a-i cere doamnei senator Fox banii necesari pentru a zugrăvi întreg Centrul de Coamndă în alb, rosti Hood.

– Mda, rînji Stoll. Ar vedea roşu în faţa ochilor, iar tu te-ai înnegri de furie.

Hood se strîmbă, în vreme ce Lang se apropie de birou, urmărindu-l cu atenţie pe colegul acestuia.

Primul obiect scos din rucsac fu o cutie argintie de dimensiunile unei cutii de pantofi. În partea anterioară avea o deschizătură prevăzută cu un opercul, iar în partea opusă un vizor.

– E un revelator de imagine cu laser, explică Stoll, plin de solicitudine.

Cel de-al doilea obiect era de dimensiunile unui fax mai mic.

– Ăsta e un generator de imagine, cu sondare optică şi electronică.

Scoase apoi din rucsac un al treilea obiect, o cutie din plastic alb plină cu cabluri, ceva mai mică decît cea argintie.

– Iar ăsta e alimentatorul portabil, încheie Stoll. Nu se ştie niciodată cînd o să fim nevoiţi să acţionăm în străfundurile pădurii.

Apoi, rînjind din nou:

– Sau, mă rog, pe masa unui laborator mai slab dotat.

– Ce-i ăsta, de fapt? întrebă Lang, continuînd să privească foarte atent.

– Pe scurt, e ceea ce noi am numit dispozitivul T-Bird, anunţă Stoll. Direcţionează un fascicul laser către un anume obiect, generînd astfel imagini. Pulsul laser are o frecvenţă de aproximativ o sută de femtosecunde, adică o zecime dintr-o trilionime de secundă.

Apăsă pe un buton de formă pătrată instalat pe alimentator.

– Se obţin astfel oscilaţii de ordinul terahertzilor, ce acoperă domeniul radio şi cel infraroşu al spectrului. Acestea ne permit să detectăm ceea ce se află dincolo de un înveliş subţire: hîrtie,

plastic, lemn... practic, aproape orice. E de-ajuns să ştii cum să interpretezi modificările oscilaţiilor pentru a şti ce se află de cealaltă parte a învelişului în cauză. Cuplînd acest segment la acest aparat – atinse generatorul de imagini – obţinem de fapt o imagine limpede a ceea ce se află în interior.

– Un soi de dispozitiv cu raze X, deduse Lang.

– Da, cam aşa ceva; îi lipsesc însă tocmai razele X, zîmbi Stoll. Aparatul nostru poate fi folosit şi pentru determinarea compoziţiei chimice a unui anume obiect. De pildă, cantitatea de grăsime dintr-o felie de şuncă.

Stoll se apropie de Lang şi întinse mîna, rostind:

– Vreţi să-mi împrumutaţi pentru o clipă portofelul dumneavoastră?

Lang îşi duse mîna la buzunarul de la piept şi-şi scoase portofelul, pe care i-l întinse apoi tînărului savant. Stoll îl luă şi-l aşeză la capătul opus al biroului. Apoi se apropie de dispozitiv şi apăsă pe un buton verde.

Cutia argintie bîzîi o clipă, după care din aparatul asemănător unui fax se ivi o bucată de hîrtie.

– E îndeajuns de silenţios, spuse Stoll. Am efectuat această operaţiune jos, în laborator, fără ca tehnicianul de lîngă mine să fi auzit ceva.

Cînd hîrtia se derulă, Stoll o scoase din aparat şi-i aruncă o scurtă privire. Apoi i-o întinse lui Lang.

– Sînt soţia şi copiii dumneavoastră? întrebă el.

Lang privi uimit imaginea uşor difuză în alb-negru a familiei sale.

– Remarcabil, murmură el. E de-a dreptul uimitor.

– Imaginaţi-vă ce s-ar putea obţine dacă am prelucra imaginea cu ajutorul unui computer, sugeră Stoll. Dacă am elimina bruiajele şi am rafina nitel detaliile.

– Iniţial, cînd laboratoarele noastre au dezvoltat această tehnologie, încercam să aflăm ce gen de gaze şi lichide se aflau în interiorul unor bombe, explică Hood. Speram să le putem neutraliza de la distanţă, fără a fi nevoiţi să le atingem. Singura problemă era faptul că prezenţa unui receptor era necesară de

cealaltă parte a obiectului, pentru a analiza razele T care-l străbăteau. Apoi, echipele de cercetare şi dezvoltare ale Centrului au găsit o cale de a efectua analiza direct la sursă. În felul acesta, dispozitivul T-Bird a devenit o excelentă unealtă de supraveghere.

– Care e raza de acţiune efectivă? vru să afle Lang.

– Practic, e egală cu distanţa pînă la Lună, urmă Hood. Cel puţin asta e distanţa pe care am testat noi aparatul. Am aruncat o privire în interiorul modulului de aterizare al misiunii Apollo 11. Se pare că Armstrong şi Aldrin erau nişte băieţi curăţei. Teoretic, dispozitivul ar trebui să funcţioneze la distanţe egale cu raza de acţiune a laserului.

– Dumnezeule! exclamă Lang. Dar e minunat.

Hood, care pînă atunci stătuse retras într-un colţ, se apropie.

– Dispozitivul T-Bird va fi o componentă vitală a noului Centru Regional de Comandă, spuse Hood. Trebuie însă să-l facem şi mai compact şi să-i mărim rezoluţia, astfel încît agenţii operativi să-l poată utiliza fără probleme pe teren. De asemenea, trebuie să găsim o cale de a filtra detaliile nedorite ale imaginilor, ca de exemplu reţelele de fier-beton din pereţi.

– Aici intervin microcipurile pe care le produceţi dumneavoastră, adăugă Stoll. Vrem să perfecţionăm în asemenea măsură dispozitivul, încît un individ să poată citi scrisorile de pe biroul domnului ambasador stînd în faţa ambasadei.

– Totul se reduce la un schimb de tehnologie, urmă Hood. Dumneavoastră obţineţi conţinutul acestei... cutii, iar noi primim microcipul pe care-l fabricaţi.

– E uimitor, repetă Lang. Există vreun material prin care dispozitivul să nu poată răzbate?

– Deocamdată, metalele ne pun probleme, dar sîntem convinşi că le vom putea rezolva, răspunse Stoll.

– Uimitor, nu conteni să se mire Lang, privind în continuare fotografia.

– Şi ştiţi care-i clenciul? supralicită Stoll. Pînă cînd reuşim să ne rezolvăm problema, ia gîndiţi-vă ce bani am putea face vînzînd portofele izolate metalic.

20

Joi, ora 8:47, Washington, D.C.

– Mike, să fiu a naibii dacă eşti întreg la minte.

Cuvintele rostite pe un ton plin de amărăciune de către Martha Mackall atîrnară parcă în tăcerea încordată din încăpere vreme de cîteva secunde, înainte ca Rodgers să reacţioneze la spusele ei. Se opri la cîţiva paşi de pragul uşii, iar cînd, într-un tîrziu, îi vorbi, tonul lui era calm. Oricît i-ar fi displăcut, nu-şi putea permite să reacţioneze instinctiv, ca un om de rînd. Martha îi era egală în orice confruntare, dar a te lua la harţă, ca bărbat, cu o femeie de culoare însemna să te rogi să fii dat în judecată pentru hărţuire şi discriminare. Printr-o ironie a sorţii, acesta era reversul inevitabil şi chiar necesar, dar nu mai puţin sîcîitor, al existenţei unor creaturi precum cei din ADA.

– Îmi pare foarte rău că asta crezi despre mine, rosti Rodgers. Şi, dacă mai are vreo importanţă, află că-mi pare rău şi că am supărat-o pe doamna senator.

– Sinceră să fiu, nu cred că mai are vreo importanţă, replică Martha. Te-ai folosit de moartea fiicei sale ca s-o derutezi, apoi i-ai spus că ne e duşman. Iar acum ai tupeul de a spune că-ţi pare rău.

– Exact, confirmă el. Dar nu-i vorba de tupeu, Martha, ci de un regret sincer. Îmi pare rău că discuţia asta a trebuit să aibă loc.

– Chiar îţi pare? întrebă ea.

Rodgers porni spre ieşire, dar Martha sări în picioare. Se aşează în dreptul uşii, în calea lui, se ridică pe vîrfuri şi se apropie de el pînă cînd chipurile lor fură la nici douăzeci de centimetri distanţă.

– Spune-mi, Mike, ai fi făcut aceleaşi giumbuşlucuri şi dac-ar fi fost vorba de Jack Chan, Jed Lee sau oricare altul dintre senatorii bărbaţi? Te-ai fi purtat cu aceeaşi răceală?

Tonul femeii îi dădu lui Rodgers impresia că se afla în postura acuzatului într-un proces. Fu tentat să-i spună să plece, dar optă în cele din urmă pentru o altă replică:

– Probabil că nu.

– Bineînţeles că nu, întări Martha. Băieţii din vechiul club au grijă unii de alţii, nu-i aşa?

– Nu-i vorba de asta, spuse Rodgers. I-aş fi tratat altfel pe senatorii Chan şi Lee fiindcă, în mod sigur, n-ar fi încercat să-mi sară la beregată.

– Aha, eşti convins că doamna senator avea ceva cu tine *personal*? Aşadar, în opinia ta, se leagă de bugetul nostru fiindcă are un dinte împotriva lui Mike Rodgers?

– În parte, da, încuviinţă Rodgers. Nu împotriva mea personal, nu fiindcă aş fi bărbat, ci fiindcă eu cred că, în calitate de unică superputere existentă, Statele Unite au responsabilitatea de a interveni oricînd şi oriunde e nevoie. Iar Centrul de Comandă joacă un rol crucial în acţiunile rapide care derivă din această răspundere. Zău, Martha, chiar credeai că mă umflu în pene aşa, de amorul artei?

– Mda, răspunse ea. Asta cred. Oricum, aşa a sunat tot ce-ai spus.

– Ei bine, n-a fost aşa. Încercam să scot în evidenţă activitatea *noastră*. A mea, a ta, a lui Paul, Ann, Liz. Încercam să arăt eroismul lui Charlie Squires. Încercam să apăr Centrul de Comandă şi Forţa de Impact. Cîţi bani şi cîte vieţi omeneşti ar fi costat un nou război în Coreea? Sau o relansare a cursei înarmărilor? Acţiunile noastre au evitat cheltuirea a miliarde de dolari.

În timp ce vorbea, observă cum Martha se înmuiase. Nu mult, dar vizibil.

– Şi-atunci, de ce nu i-ai explicat toate astea aşa cum mi le spui mie acum? reveni ea la atac.

– Fiindcă am fost pus în faţa unui fapt împlinit, răspunse Rodgers. S-ar fi folosit de argumentele mele pentru a-şi susţine propria teorie.

– Te-am văzut înghiţind altele mult mai rele de la Paul, fără să crîcneşti.

– Da, fiindcă îi sînt subordonat.

– Şi nu e oare tot Centrul de Comandă subordonat senatorilor Fox, Lee, Chan şi celorlalţi din Comisia de Supraveghere a Serviciilor Secrete din Congres?

– Într-o anumită măsură, da, recunoscu Rodgers. Dar cuvîntul cheie în această sintagmă e „comisie". Senatorii Chan şi Lee nu sînt nişte izolaţionişti intratabili. Ar fi discutat cu mine sau cu Paul despre reducerea fondurilor, ne-ar fi oferit şansa de a ne spune părerea.

Martha îşi ridică pumnul încleştat la nivelul obrazului.

– Hai să vorbim niţel şi despre puterea de decizie.

– Cineva, cumva, trebuie să ia nişte hotărîri...

– Mda, bărbaţii, îl întrerupse Martha. Ferească Dumnezeu însă ca o femeie să ia o hotărîre şi să-i dea unui bărbat sarcina de a o îndeplini. Într-un astfel de caz, nu găseşti nimic mai bun de făcut decît s-o jigneşti.

– Nu mai mult decît a făcut-o ea însăşi, replică Rodgers. Spui că nu sînt întreg la minte? Dar cine e cel care ridică standardul egalităţii numai în anumite împrejurări?

Martha nu-i răspunse.

Rodgers îşi plecă privirea.

– Cred că am exagerat cu toţii în disputa asta. Avem şi altele de făcut. Nişte ticăloşi tocmai se pregătesc să lanseze în reţea jocuri video cu albi care linşează negri. Mă întîlnesc ceva mai tîrziu cu Darrell şi Liz, să vedem cum le-am putea pune nişte beţe-n în roate. Aş vrea s-aud şi părerea ta.

Martha încuviinţă.

Rodgers o privi. Se simţea ca naiba.

– Ascultă-mă, urmă el. Nu-mi place cînd cineva adoptă mentalitatea asta defensivă, de buncăr. Cu atît mai puţin cînd e vorba de mine însumi. Presupun că-i o reacţie inconştientă, legată de protecţia propriului teritoriu. Armata apără necondiţionat tot ce ţine de armată, puşcaşii marini apără oricînd un alt puşcaş marin...

– O femeie sare mereu în apărarea altei femei, completă Martha cu blîndeţe.

– *Touché*, zîmbi Rodgers. Bănuiesc că, în adîncul inimii, am rămas asemenea carnivorelor care-şi apără teritoriul.

– E doar un punct de vedere, replică ea.

– Stai să vezi altul, spuse Rodgers. „Voi stăpîni: asta mi-e menirea. Iar bunul Dumnezeu mă va ierta: asta e menirea Lui." Cea care a rostit cuvintele astea a fost o femeie, Ecaterina cea Mare. Ei bine, Martha, uneori mă port şi eu ca un stăpîn. Iar cînd o fac, nu-mi rămîne decît să sper c-o să mă ierţi.

Martha îl privi pieziş. Păru că se străduieşte din răsputeri să rămînă furioasă, dar nu reuşi.

– De astă dată, ai marcat tu, zîmbi ea.

Rodgers îi întoarse zîmbetul, iar apoi se uită la ceas.

– Trebuie să dau un telefon. Ce-ar fi să stai de vorbă cu Darrell şi Liz, să te pui în temă şi să ne vedem ceva mai tîrziu?

Martha se relaxă în sfîrşit şi se dădu la o parte din calea lui. Apoi, în timp ce Rodgers deschidea uşa, i se adresă iar:

– Mike?

El se opri.

– Da?

– Oricum, trebuie să recunoşti că ai lovit-o cam tare pe doamna senator. Fă-mi plăcerea şi sun-o ceva mai tîrziu, doar aşa, să te convingi că totul e-n regulă.

– Aveam de gînd s-o fac, spuse Rodgers, ieşind. Din cînd în cînd, chiar şi eu pot fi milostiv.

21

Joi, ora 14:55, Hamburg, Germania

Bob Herbert petrecu mai bine de o oră dîndu-se de ceasul morții la telefon.

Așezat în fotoliul său rulant și utilizînd telefonul portabil, Herbert stătu de vorbă, o bună parte din acest interval de timp, cu asistentul său de la Centrul de Comandă, Alberto Grimotes. Alberto era proaspăt absolvent al Universității Johns Hopkins, deținea un doctorat în psihologie și avea o mulțime de idei bune. Fiind foarte tînăr, îi lipsea experiența vieții, dar muncea din greu și Herbert ajunsese să-l considere un frate mai mic.

Cea dintîi problemă cu care se confruntau, spuse Herbert, era aceea de a afla care dintre serviciile secrete ale aliaților s-ar fi putut afla în posesia unor informații de ultim minut referitoare la teroriștii germani. Atît el, cît și Alberto, fără de părere că israelienii, britanicii și polonezii erau singurii care aveau motive să urmărească îndeaproape aceste grupări. Nici o altă națiune nu nutrea, într-un grad atît de mare, o teamă viscerală veșnică față de germani și acțiunile lor.

Herbert aștepta pe fir, în timp ce Alberto verifica baza de date disponibilă referitoare la agenții de teren activi. Informațiile despre aceștia erau stocate într-un fișier pe care Herbert îl numea

„blana" Centrului de Comandă: fişierul FUR – Foreign Undercover Resources*.

Herbert se simţea jenat de fiecare dată cînd era nevoit să cerşească informaţii secrete, dar propriile resurse de pe teritoriul german erau extrem de reduse. Înaintea reunificării Germaniei, Statele Unite erau puternic implicate în reprimarea, în colaborare cu Germania, a grupărilor teroriste venite din Est. După reunificare, teoretic cel puţin, agenţii americani fuseseră retraşi de pe teritoriul german. Grupările teroriste germane deveniseră o problemă ce ţinea de politica internă. Oricum, avînd în vedere drasticele reduceri de buget, CIA, Biroul Naţional de Recunoaştere şi celelalte servicii secrete aveau destul de furcă pentru a se menţine mai presus de cele ale Chinei, Rusiei şi ale celorlalte ţări din Emisfera Vestică.

De-aia nu reuşim să detectăm din timp posibilele focare de izbucnire a necazurilor, îşi zise Herbert, cuprins de amărăciune.

Desigur, chiar presupunînd că celelalte guverne aveau agenţi pe teritoriul german, nu exista nici o garanţie că acestea aveau să se arate dornice să-şi împartă informaţiile. De cînd cu multmediatizatele scurgeri de informaţii din serviciile secrete americane, în 1980, celelalte ţări strîmbau din nas cînd venea vorba de divulgarea propriilor surse de informaţii, deoarece nu voiau să rişte o posibilă compromitere.

– Hub şi Shlomo au cîte patru, respectiv zece, oameni la faţa locului, îl informă Alberto.

Se referea la comandorul Hubbard de la serviciul de informaţii britanic şi la Uri Shlomo Zohar de la Mossad.

Convorbirea avînd loc pe o linie publică, neverificată, Herbert nu-i ceru mai multe detalii. Ştia însă că oamenii lui Hubbard din Germania erau ocupaţi cu oprirea contrabandei cu arme din Rusia, în vreme ce israelienii, la rîndul lor, încercau să împiedice traficul cu arme către ţările arabe.

– Cît despre băieţii lui Bog, aceştia încă au de furcă cu eliminarea mizeriei făcute de ruşi, urmă Alberto.

---

* Resurse Secrete în Străinătate *(n. tr.)*.

De astă dată, vorbea despre generalul Bogdan Lothe, comandantul serviciului secret polonez, şi despre urmările situaţiei în care se aflase Polonia, la un pas de declanşarea războiului cu Rusia.

– Vrei să-ţi spun una bună? întrebă Alberto.

– N-ar strica să-mi descreţesc nitel fruntea, încuviinţă Herbert.

– Consultînd lista, constat că singurul ajutor ne-ar putea veni din partea lui Bernard.

Dacă n-ar fi fost vorba de o chestiune atît de gravă, Herbert ar fi izbucnit cu siguranţă în rîs.

– Ajutor, din partea lor? rosti Herbert. Ascultă-mă bine, una ca asta n-o să se întîmple niciodată. Niciodată.

– Nu fi chiar atît de convins, replică Alberto. Aşteaptă o clipă, vreau să citesc un raport primit de la Darrell.

Aşteptînd, Herbert începu să bată darabana pe braţul fotoliului.

Bernard era, de fapt, colonelul Bernard Benjamin Ballon de la Jandarmeria Naţională. Era de notorietate istorică faptul că această organizaţie menită să combată criminalitatea devenea surdă şi oarbă atunci cînd venea vorba de manifestările extremiste, mai ales atunci cînd acestea erau îndreptate împotriva evreilor sau a imigranţilor. De asemenea, Jandarmeria încheiase un pact cu nemţii, conform căruia, atîta vreme cît agenţii francezi evitau să se infiltreze pe teritoriul german, autorităţile Germaniei nu aveau să dezvăluie identitatea miilor de colaboraţionişti care îi sprijiniseră pe nazişti în timpul războiului. Unii dintre aceştia, bărbaţi şi femei deopotrivă, deveniseră acum lideri politici şi financiari şi exercitau presiuni pentru ca serviciile secrete franceze să nu se amestece în treburi.

La patruzeci de ani, Ballon era un luptător înverşunat împotriva nedreptăţilor de orice fel şi încerca din răsputeri să smulgă Jandarmeria din batjocura propriei apatii.

Cu toate acestea, trebuia să răspundă de propriile acţiuni în faţa guvernului, iar acest guvern nu era nicidecum favorabil Statelor Unite. Franţa căzuse pradă unui naţionalism frenetic, în

asemenea măsură încît cuvintele de origine engleză erau izgonite din vocabularul comun, mîncărurile americane erau puse la index în meniuri, iar filmele de la Hollywood îşi găseau tot mai greu loc pe ecranele cinematografelor. Ideea de a cere sprijinul acestor înverşunaţi anti-americani era, aşadar, cum nu se poate mai dubioasă, în vreme ce posibilitatea ca aceştia să răspundă unei astfel de solicitări era de-a dreptul absurdă.

– Bernard are o problemă în propria-i ogradă şi e în căutarea unor posibile conexiuni între elementele ostile din Franţa şi Germania, rosti Alberto, după un timp. A contactat Marele I luna trecută, iar ei au luat legătura cu Darrell. Darrell i-a procurat lui Bernard anumite informaţii de care acesta avea nevoie.

„Marele I" era expresia prin care era desemnat Interpolul, în comunicaţiile pe linii neverificate. Darrell nu era un simplu ofiţer de legătură între Centrul de Coamndă şi FBI, ci servea drept interfaţă în relaţiile cu Interpolul şi diversele organizaţii internaţionale ce vegheau la respectarea legilor.

– Şi ce fel de informaţii voia Bernard să afle? întrebă Herbert, continuînd să bată darabana pe braţul fotoliului rulant.

Ideea de a apela la francezi îi displăcea profund.

– Datele respective nu sînt cuprinse în raport, anunţă Alberto. Se pare că erau anumite chestiuni secrete. O să-l întreb pe Darrell despre ce anume era vorba.

– Fă-o şi sună-mă de îndată ce afli ceva nou, spuse Herbert.

– În regulă, încuviinţă Alberto. Pot să te sun la vreun număr sigur?

– N-o să avem timp de aşa ceva, răspunse Herbert. O să fii nevoit să rişti şi să mă suni pe linia asta. De asemenea, te rog să-l informezi şi pe generalul Rodgers.

– Desigur. Şi, fiindcă tot o să mă-ntrebe, unde să-i spun c-o să fii?

– Spune-i că m-am dus să verific personal anumite teorii ale haosului, spuse Herbert.

– Aha, uitasem, ne aflăm în *acea* perioadă a anului, nu-i aşa? se dumiri Alberto.

– Exact, îi confirmă Herbert. E vremea convenției anuale a maniacilor. Și, că tot veni vorba, iată și chestiunea numărul doi: știm cumva unde se desfășoară activitățile din aceste Zile ale Haosului?

– Vrei să-ți fac rost și de o invitație? rîse Alberto.

– Nu-i deloc amuzant, replică Herbert.

– Iartă-mă, se scuză Alberto. Caut chiar acum.

Herbert auzi țăcănitul încet al tastaturii.

– Mda, rosti Alberto. În ultimii doi ani, mai mulți participanți au inaugurat Zilele Haosului printr-un toast, la ora șase după amiaza la Beer-Hall, în Hanovra.

– Oare de ce nu mă surprinde deloc chestia asta? spuse Herbert ironic.

Puciul de tristă amintire din 1923 al lui Hitler, pus la cale la Beer-Hall din München, fusese cea dintîi încercare, nereușită, de a prelua puterea în Germania. Dar acolo unde Hitler eșuase, acești indivizi sperau, evident, să învingă.

Următoarea perioadă de timp petrecută de Herbert la telefon fu consacrată găsirii unui automobil echipat cu accelerație și ambreiaj de mînă. O serie de companii închiriau mașini pentru handicapați cu tot cu șoferi, dar Herbert n-avea nevoie de așa ceva. Intenționa să afle informații chiar la fața locului, la sărbătoarea Zilelor Haosului, și nu avea de gînd să-l supună pe respectivul șofer vreunui risc.

În cele din urmă, găsi o companie de închirieri care avea o mașină echipată conform dorințelor sale și care, deși nu avea parbriz blindat și scaune ejectabile – glumise, desigur, îl asigură el pe funcționarul întru totul lipsit de umor – avea să-i fie adusă la hotel. Hotărî să se îmbrace neostentativ, așa încît își scoase cămașa albă și cravata și îmbrăcă tricoul primit în dar de la sora sa, cel ce purta inscripția: *Numele meu e Herbert... Bob Herbert.* Apoi își luă jacheta și coborî în hol. Cu ajutorul portarului, își amplasă scaunul rulant deschis în spațiul anume amenajat din spatele banchetei șoferului. Apoi, după ce își așeză pe bancheta de alături o hartă, avînd la îndemînă telefonul portabil și dis-

pozitivul electronic de traducere conceput de Matt Stoll, Bob Herbert porni la drum în noul său Mercedes.

Era o situație ciudată, tristă și ironică în același timp, că un om cu posibilități de mișcare limitate reprezenta suma totală a agenților de teren activi ai americanilor în Germania. Pe de altă parte, era un om care poseda voința și experiența necesară și dispunea de resursele unei organizații puternice. Destui agenți se aventuraseră în teritoriu inamic având mai puțin la dispoziție. Mult mai puțin. Deși nu spera ca prezența sa să treacă neobservată, era dispus mai mult ca oricînd să creadă acel dicton faimos în lumea spionilor, conform căruia: „Nu trebuie niciodată să subestimezi ceea ce un altul poate ști; și niciodată să nu subestimezi ceea ce ar putea dezvălui cineva neatent, tîmpit sau beat". La Beer-Hall avea șanse mari să găsească reprezentanți din toate aceste categorii.

Mai mult decît independența, savura senzația incomparabilă a reintrării în acțiune. Acum știa, la rîndul său, ce trebuia să fi simțit Mike Rodgers cînd se alăturase Forței de Impact în Coreea.

Călătoria de la hotel și pînă la Hanovra dură mai puțin de două ore. Era o rută fără ocolișuri, dinspre nord spre sud, pe Autobahn A1, unde funcționa o recomandare simplă privind viteza limită: între 100 și 130 de kilometri pe oră. Cu toate acestea, oricine cobora sub 130 de kilometri pe oră era considerat de ceilalți participanți la trafic drept o „contesă" lentă, încrezută și cu un aspect de matroană.

Herbert goni așadar cu o viteză constantă de o sută patruzeci la oră. Coborî geamurile portierelor din față și se bucură de furia proaspătă a curentului de aer. În ciuda vitezei, nu pierdu nimic din peisajul superb, plin de verdeață, al Saxoniei Inferioare. Conștiința faptului că aceste locuri frumoase adăposteau cea mai virulentă dintre mișcările extremiste din istoria civilizației era de-a dreptul deprimantă.

Așa va fi și paradisul pentru mine: în fiecare copac se vor ascunde vreo doi-trei șerpi, își spuse el.

Atunci cînd, cu ani în urmă, sosise în Liban împreună cu soţia sa, avea o altă opinie despre lume şi frumuseţe. Cerul de un albastru fără pată, clădirile vechi, sărăcăcioase sau magnifice, amestecul de credincioşi musulmani şi creştini. Francezii se retraseseră în 1946, iar „fraţii întru credinţă" declanşaseră un război necruţător unii împotriva altora. Infanteria marină americană ajutase la stingerea patimilor în 1958, dar acestea erupseseră cu şi mai multă furie în 1970. În cele din urmă, americanii reveniseră. Cerul era la fel de albastru, iar clădirile la fel de impunătoare, atunci cînd un musulman sinucigaş înarmat cu o bombă pătrunsese în clădirea Ambasadei Americane din Beirut, în 1983. Cincizeci de oameni îşi pierduseră viaţa în urma atentatului şi mult mai mulţi fuseseră răniţi. De atunci, frumuseţea îşi pierduse inocenţa, ba chiar şi atracţia, pentru Bob Herbert. Chiar şi viaţa, odinioară atît de bogată şi de promiţătoare, se transformase într-o lungă aşteptare a clipei cînd avea să se alăture din nou soţiei sale.

Hanovra oferea un contrast teribil, în comparaţie cu peisajul din afara oraşului. Mai mult chiar, era ea însăşi un amalgam de contraste. Asemenea Hamburgului, oraşul suferise numeroase pagube în urma bombardamentelor din timpul celui de-al doilea război mondial. Pitite între cartierele moderne şi largile terenuri virane se aflau colţişoare construite în stilul arhitectonic al secolului al şaisprezecelea, clădiri de lemn alternînd cu uliţe strîmte şi grădini baroce. Cu toate acestea, arhitectura Evului Mediu tîrziu nu constituia una dintre slăbiciunile lui Herbert; acesteia îi prefera puritatea regiunii rurale în care se născuse şi crescuse, cu văile pline de ţînţari şi broaşte şi cu băcănii la fiecare colţ de stradă. Conducîndu-şi automobilul pe străzile Hanovrei, fu izbit de contrastul dintre cele două chipuri ale oraşului.

Se potriveşte, îşi zise Herbert, în vreme ce se îndrepta spre Rathenauplatz. *Chiar şi populaţia acestui oraş are două feţe diferite.*

Ca o ironie a istoriei şi fanteziei urbane, oraşul vechi adăpostea cea mai mare parte a cafenelelor şi a restaurantelor.

Farmecul ascundea viperele. Pentru a ajunge acolo, fu de-ajuns să depisteze şi să urmărească trei motociclişti cu capetele rase. Nici măcar pentru o clipă nu făcu greşeala de a-şi închipui că aceştia se îndreptau spre Muzeul de Artă Modernă Sprengel.

Nu-i trebuiră decît vreo zece minute pentru a ajunge acolo şi, fără prea mare greutate, ghici care anume era Beer-Hall. Localul era situat în mijlocul unui şir de cafenele şi baruri, cea mai mare parte a acestora fiind închise. Taverna avea faţada de cărămidă roşie şi o firmă simplă, pe care numele era înscris cu majuscule negre pe un fond roşu.

– Nici că se putea altfel, mormăi Herbert, în vreme ce trecea prin dreptul ei.

Acestea erau culorile Germaniei naziste. Deşi afişarea publică a svasticilor era interzisă pe teritoriul german, proprietarii reuşiseră să realizeze asemănarea fără a încălca legea. De altfel, aşa cum remarcase şi Hausen pe parcursul prînzului, grupările de acest fel evitau interdicţiile folosind denumiri eufemistice de genul: „Fii lupilor" sau „Naţional-socialiştii secolului XXI".

Dar, dacă taverna Beer-Hall nu constitui o surpriză, cu totul alta fu situaţia în ceea ce-i privea pe cei adunaţi în faţa ei.

Cele zece mese rotunde din faţa localului erau departe de a fi de-ajuns pentru cei dornici să poposească acolo şi al căror număr creştea văzînd cu ochii. Aproape trei sute de indivizi, majoritatea tineri, şedeau ori stăteau în picioare pe trotuar, pe bordură sau chiar pe asfaltul străzii, unii dintre ei rezemaţi de maşinile pe care proprietarii nu apucaseră să le retragă la timp şi care, cu siguranţă, n-aveau să mai fie de găsit după trecerea celor trei zile ale sărbătorii. Puţinii pietoni ce riscaseră să iasă la ora aceasta se strecurau repede prin mulţime. Patru poliţişti se străduiau să menţină fluenţa traficului, iar maşinile manevrau atent, ocolind cu grijă mulţimea de indivizi ce se adunase şi începuse să bea în faţa cîrciumii Beer-Hall.

Herbert se aşteptase să descopere o armată de capete rase şi cămăşi negre, cu tatuaje ori pseudo-uniforme naziste călcate şi apretate. E drept, erau acolo vreo zece tineri tunşi *punk* şi cîteva

„capete rase". Dar cea mai mare parte a bărbaților prezenți, ca și cele cîteva femei purtau haine elegante și tunsori normale, chiar nițel conservatoare. Rîdeau cu toții și păreau a se simți în largul lor, ca niște tineri agenți de bursă sau avocați veniți la Hanovra pentru a participa la un congres de specialitate. Scena era înspăimîntătoare prin însăși banalitatea ei. Herbert constată, cu o groază crescîndă, că acesta ar fi putut fi, la o adică, orașul *său* natal.

Cu o privire antrenată, Herbert împărți tabloul uman în fragmente rezonabile ca mărime, înregistrînd pe rînd imaginile, pentru a le putea oricînd regăsi în memorie, în căutarea unor detalii semnificative.

Trecînd pe alături, trase cu urechea la ceea ce răzbătea prin fereastra deschisă. Nu vorbea fluent germana, dar reuși să audă destul pentru a înțelege. Oamenii aceștia discutau despre politicieni, computere și, pentru numele lui Dumnezeu, despre *rețete culinare*! Nu era deloc ceea ce-și închipuise că avea să găsească: o mulțime de tineri, cîntînd vechi cîntece nemțești de inimă albastră. Nu era de mirare că autoritățile evitau să se amestece în sărbătorile ocazionate de Zilele Haosului. Dacă ar fi descins acolo, i-ar fi putut aresta pe cîțiva dintre medici, avocați, economiști, jurnaliști, diplomați de elită și Dumnezeu mai știe pe cine altcineva. Și numai Dumnezeu știe ce s-ar fi putut întîmpla dacă acești oameni se hotărau să treacă la acțiune împotriva guvernului. Încă nu erau îndeajuns de puternici sau de uniți. Dar, dac-ar fi fost, legile germane n-ar mai fi valorat curînd mare lucru, iar haosul s-ar fi preschimbat într-o imagine coerentă de care lumea ar fi avut toate motivele să se teamă.

Simți cum îl trecea un fior și, în sinea sa, strigă: *N-aveți nici un drept să faceți una ca asta, tineri ticăloși!* Dar, cu mintea limpede, știa că, de fapt, aveau toate drepturile. În chip ironic, înfrîngerea lui Hitler le conferise dreptul de a spune și de a face orice doreau, atîta vreme cît nu instigau la ură rasială sau religioasă și nu negau în public realitatea Holocaustului.

La capătul străzii fusese așezată o masă de recepție la care erau așezați vreo șase bărbați și femei. Coada care se formase în

dreptul mesei era ordonată: nimeni nu se îmbulzea, nimeni nu se plîngea; nimic nu tulbura atmosfera generală de camaraderie. Herbert încetini şi urmări cum organizatorii strîngeau cotizaţiile, ofereau itinerarii şi vindeau insigne şi ace de cravată în negru şi roşu.

Au pus pe picioare o adevărată industrie aici, îşi zise Herbert uimit. O industrie subtilă şi veninoasă; totuşi, absolut legală. De fapt, aici era problema. Spre deosebire de capetele rase, consideraţi neonazişti de cea mai joasă speţă şi dispreţuiţi de cei prezenţi aici, bărbaţii şi femeile acestea erau îndeajuns de deştepţi pentru a se menţine în limitele legii. Şi, în momentul în care aveau să fie destui pentru a-şi alege reprezentanţi, Herbert era convins că aveau să schimbe aceste legi, la fel cum făcuseră în martie 1933, cînd Actul de încredinţare îi conferise lui Hitler puteri dictatoriale asupra naţiunii.

Unul dintre cei ce făceau oficiile de gazdă, un tînăr înalt şi blond, stătea ţeapăn de cealaltă parte a mesei, strîngînd mîna fiecărui nou-venit. În mod evident, cei cîţiva din tagma celor cu capetele rase nu-l încîntară, prin prezenţa lor, ca de altfel nici cei decent îmbrăcaţi şi tunşi.

Există caste chiar şi în rîndul ticăloşilor, remarcă Herbert. Fu surprins atunci cînd unul dintre noii-veniţi mai răpănoşi îşi însoţi strîngerea de mînă cu tradiţionalul salut nazist, ridicîndu-şi braţul drept. Era un gest nostalgic izolat. Ceilalţi păreau a fi stînjeniţi de atitudinea respectivului, aşa cum se întîmplă atunci cînd un beţiv se prezintă în ultimul hal la o petrecere simandicoasă; toată lumea toleră salutul, dar nimeni nu-i răspunse în aceeaşi manieră. Era cert că în noul Reich existau divergenţe de opinii, aşa cum existaseră şi în cel vechi. Anumite fisuri, care ar fi putut fi manipulate de către o forţă externă.

În spatele lui Herbert se formase un şir de maşini. Lăsînd din mînă maneta ambreiajului, apăsă cu putere pe cea de acceleraţie, iar maşina ţîşni înainte. Era furios: îl înfuriaseră aceşti monştri vicleni, moştenitori ai dorinţei de război şi genocid; pe de altă parte, era furios din pricina sistemului care le permitea să existe.

Dînd colțul, constată că pe străzile laterale parcarea era interzisă. Se bucură, constatînd că aici nu exista nici un polițist care să dirijeze circulația cu un baston ridicol. Ar fi fost prea de tot; întreaga sărbătoare ar fi căpătat, în acest caz, un aer de serbare cîmpenească.

Coti din nou și găsi un loc de parcare. Apăsă pe un buton situat lîngă radioul mașinii și portiera din stînga spate se deschise. Platforma pe care era așezat fotoliul său rulant se ridică și se destinse, depunînd pe sol indispensabilul mijloc de locomoție. Lui Herbert îi fu de-ajuns o singură mînă pentru a-l trage în dreptul portierei sale. Se hotărî chiar în clipa aceea să-i convingă pe cei ce fabricau aceste mașini să le exporte și în Statele Unite, căci, în mod categoric, ușurau al naibii de mult viața celor asemenea lui.

Săltîndu-se în fotoliu, își puse centura de siguranță, ca un pilot de elită. Apăsă apoi pe un buton de bord și platforma se retrase. Cînd aceasta reveni la locul ei, Herbert trînti portiera și porni la drum în direcția din care venise, către Beer-Hall.

22

Joi, ora 15:28, Toulouse, Franţa

Dominique simţea victoria aproape. Căpătase consistenţă, devenise o prezenţă aproape materială. Una foarte apropiată.

Simţea acest lucru cu atît mai pregnant cu cît, de curînd, avocatul său de la New York îl sunase pentru a-l anunţa că poliţia şi FBI-ul muşcaseră din momeală. Îi arestaseră pe membrii Naţiunii Pure pe care Dominique îi sprijinise material vreme de luni de zile. Gurney şi ai lui aveau să suporte arestarea şi procesul ca nişte adevăraţi nazişti: cu curaj şi demnitate. În acelaşi timp, aveau să trimită FBI-ul în căutarea unor depozite de arme şi materiale de propagandă şi aveau să-l dea pe mîna poliţiei pe cel care le violase pe lesbienele din Chicago. Iar FBI-ul avea să-şi trîmbiţeze victoria.

Victoria, îşi zise el, rînjind. *Mai degrabă goana după potcoave de cai morţi.* O goană care avea să-i facă să piardă timpul, dîndu-le de lucru celor de la FBI şi conducîndu-i pe oamenii legii pe o pistă greşită.

Dominique era uimit de cît de uşor se lăsaseră păcăliţi cei de la FBI. Trimiseseră un om de-al lor să se infiltreze în mişcare. Dar, deoarece numitul John Wooley avea aproape treizeci de ani şi nu făcuse parte din nici o altă organizaţie similară, doi dintre membrii Naţiunii Pure merseseră în vizită în California, pentru

a se interesa de „mama" căreia acesta îi scria atît de des. Deşi FBI-ul făcuse efortul de a închiria o casă şi îi construise chiar o biografie, cei doi descoperiseră că bătrîna în cauză telefona de două sau de trei ori pe zi din cabina telefonică de la băcănia din colţ. Cu ajutorul unei minicamere ascunse, aflaseră numărul de telefon pe care îl forma aceasta, care se dovedise a fi cel al sediului regional al FBI-ului din Phoenix. Liderul Naţiunii Pure, Ric Myers, presupunea că bătrîna era ea însăşi un agent federal pensionat. Cu toate acestea, Naţiunea Pură îi îngăduise lui Wooley să fie pe mai departe unul dintre membrii ei, profitînd de ocazie pentru a furniza date false FBI-ului.

În acest timp, Dominique se afla în căutarea unor neonazişti americani care să fie gata să se pună în slujba intereselor sale. Jean-Michel îl informase despre Naţiunea Pură, iar prezenţa lui Wooley se potrivea de minune cu planul său.

De doamna Wooley şi de fiul ei o să ne ocupăm la timpul potrivit, reflectă Dominique. Peste cîteva săptămîni, cînd Statele Unite aveau să cadă pradă haosului, cei doi Wooley aveau să se numere printre primele victime. Bătrîna avea să fie violată şi ochii aveau să-i fie scoşi, chiar la ea acasă, iar agentul infiltrat avea să fie castrat şi lăsat în viaţă, ca să le treacă altor amatori cheful de-a face pe eroii.

Dominique privea prin geamul unidirecţional în sala de conferinţe de lîngă biroul său, o încăpere care, la rîndul ei, oferea o perspectivă asupra fabricii sale subterane. Acolo, în fosta manufactură ce data din perioada cruciadei albigensiene, în secolul al treisprezecelea, cînd producţia de bază era cea de armuri şi halebarde, muncitorii săi asamblau acum casete video şi imprimau CD-ROM-uri cu jocuri. Într-un compartiment separat, amplasat lîngă peretele perfect izolat ce flanca malul rîului, tehnicienii descărcau mostre din aceste jocuri în reţelele din lumea întreagă. Consumatorii căpătau astfel posibilitatea de a le comanda în formatul preferat.

Cea mai mare parte a jocurilor fabricate la *Demain* erau jocuri obişnuite, pur distractive. Grafica, sunetul şi scenariul lor erau însă atît de îngrijit elaborate, încît din 1980, anul lansării

primului joc numit A Knight to Remember, *Demain* devenise una dintre cele mai apreciate companii producătoare de software.

Cu toate acestea, celelalte jocuri, de o factură mai specială, îi erau cu mult mai dragi lui Dominique. De fapt, acestea constituiau adevăratul viitor al companiei sale şi, în acelaşi timp, o cheie pentru viitorul întregii lumi.

Lumea mea, îşi zise. O lume pe care avea s-o conducă din umbră.

Stripsy the Gipsy fusese cel dintîi dintre aceste noi şi importante jocuri. Fusese lansat în urmă cu nouă luni şi avea drept subiect o ţigancă de moravuri uşoare. Obiectivul urmărit era obţinerea de informaţii, localizarea tîrfei şi apoi găsirea diverselor articole de îmbrăcăminte pe care aceasta le împrăştiase pretutindeni pe terenul de joc. *Demain* vînduse zece mii de cópii ale acestui joc în întreaga lume. Vînzările se făcuseră prin poştă, de la o adresă din Mexic unde autorităţile fuseseră mituite din greu pentru a nu se amesteca în afacere, indiferent de natura jocurilor vîndute.

Stripsy the Gipsy fu urmat de Ghetto Blaster, al cărui scenariu se desfăşura în Varşovia, în timpul celui de-al doilea război mondial; în Cripple Creek, scopul era de a-i conduce pe handicapaţi pe malul unui rîu şi de a-i îneca; Reorientation era un joc de grafică, pe parcursul căruia jucătorii trebuiau să transforme chipuri asiatice în chipuri occidentale surîzătoare; în sfîrşit, compania mai lansase şi Fruit Shoot, al cărui scop era împuşcarea a cît mai multora dintre homosexualii care mărşăluiau la o paradă.

Preferatele lui Dominique erau însă cele mai recente astfel de jocuri, Concentration Camp şi Hangin' with the Crowd, mult mai sofisticate decît cele de pînă atunci. Concentration Camp era diabolic de educativ, iar Hangin' with the Crowd le permitea jucătorilor să-şi insereze propriile figuri pe chipurile bărbaţilor şi femeilor care vînau negrotei. Hangin' with the Crowd fusese deja lansat în reţea în Statele Unite sub formă de mostre demonstrative şi compania primise, ca urmare, un număr record de comenzi. Concentration Camp urma să fie prezentat în Franţa,

Polonia şi Germania – într-un anume loc din Germania, mai exact.

Aceste jocuri constituiau un vehicul potrivit pentru răspîndirea mesajului intoleranţei, dar nu erau decît începutul unei vaste operaţiuni. La patru săptămîni după lansarea noilor jocuri, Dominique avea să purceadă la realizarea celui mai ambiţios dintre proiectele sale în domeniu, încununarea unei munci de o viaţă. Totul avea să înceapă cu un joc video trimis gratuit utilizatorilor reţelei. Numele acestuia avea să fie R.I.O.T.S. – *Revenge Is Only The Start* – Răzbunarea e doar începutul, iar răspîndirea lui rapidă avea să declanşeze o criză cum America nu-şi imaginase nici în cele mai negre coşmaruri ale sale. Apoi, în vreme ce America avea să fie preocupată, iar Germania avea să lupte cu un val de atacuri ale neonaziştilor autohtoni, Dominique şi partenerii lui îşi vor fi extins imperiile din domeniul afacerilor.

Ne vom extinde? îşi puse el întrebarea. *Nu, vom recupera ceea ce ni s-ar fi cuvenit dintotdeauna.*

În anii optzeci, pe cînd guvernul Mitterand ducea o lipsă acută de venituri, o serie de întreprinderi fuseseră naţionalizate. În deceniul următor, acestea începuseră să se prăbuşească, datorită poverii costurilor enorme ale serviciilor medicale, a sumelor enorme cheltuite cu pensiile şi a hrănirii unor cetăţeni francezi învăţaţi să trăiască pe banii statului din leagăn pînă-n mormînt. Falimentul lor antrenase în cădere o serie de bănci şi, ca urmare, rata şomajului crescuse la un nivel înspăimîntător, de 11,5 procente în 1995, în prezent fiind de 15 procente, mergînd pînă la dublu, în rîndul personalului de înaltă calificare. În tot acest timp, Adunarea Naţională stătuse cu mîinile în sîn, încuviinţînd cu docilitate fiecare capriciu al preşedintelui şi al elitei sale de consilieri.

Dominique intenţiona să schimbe situaţia, cumpărînd multe dintre companiile falimentare şi privatizîndu-le. Prin aceasta, avea să apară un anume defazaj în beneficiile unora dintre angajaţi, dar şomerii aveau să capete slujbe, iar cei aflaţi deja în serviciu aveau să se bucure de siguranţa locurilor de muncă.

Plănuia, de asemenea, să preia controlul asupra unei bănci franceze. Banii companiei *Demain* aveau să propulseze banca în avanscena lumii financiare, iar filialele ei internaţionale aveau să-i permită efectuarea a nenumărate operaţiuni peste hotare. O mai uşoară circulaţie a fondurilor, evitarea unor taxe şi speculaţiile favorabile pe piaţa valutară constituiau tot atîtea avantaje ce decurgeau din preluarea controlului asupra băncii. Demarase deja negocierile pentru cumpărarea unei companii britanice de producţie cinematografică, a unei fabrici de ţigări din China, a unei firme canadiene din domeniul produselor farmaceutice şi a unei companii germane de asigurări. Peste hotare, a deţine controlul unor mari întreprinderi însemna a avea piciorul pe grumazul guvernului.

Indivizii şi corporaţiile mici nu-şi puteau permite astfel de manevre, spre deosebire de marile conglomerate internaţionale. După cum spunea odinioară tatăl său, *a transforma o sută de mii de franci într-un milion nu-i uşor. Dar a transforma o sută de milioane în două sute de milioane e de-a dreptul inevitabil.*

Ceea ce încercase Japonia să întreprindă în anii optzeci, eşuînd în încercarea de a deveni puterea economică dominantă a lumii, avea să reuşească Franţa în zorii veacului douăzeci şi unu. Iar Dominique avea să fie regentul din umbra tronului suveranului.

– Germania, murmură el dispreţuitor.

Nemţii porniseră cu stîngul în istorie, ca un popor de învinşi, o naţiune cucerită de Iuliu Cezar în anul 55 înainte de Cristos. Fuseseră salvaţi din robie de către Carol cel Mare, regele franc.

Dominique angajase deja un solist francez pentru a înregistra *Rap-ul lui Hitler*, un cîntec ale cărui versuri le compusese cu cîteva săptămîni în urmă. Într-un ritm săltăreţ, acesta dezvăluia chipul adevărat al germanilor, o naţiune de încuiaţi, cu totul lipsită de umor. După ce ţelurile sale privind Franţa aveau să fie îndeplinite, Dominique era ferm hotărît să-i pună pe nemţi cu botul pe labe. Cu toate acestea, nu putuse rezista impulsului de a-şi plăti în avans datoria faţă de Hausen.

Henri telefonase ceva mai devreme, anunțîndu-i succesul misiunii încredințate. Incendiul era capul de afiș al știrilor locale. O jumătate de cvartal de clădiri istorice arsese înainte ca pompierii să reușească să stingă flăcările. Era bine, dar Dominique era curios să afle care avea să fie riposta lui Richter. Avea să-l ucidă oare pe Jean-Michel în drum spre miting, la noapte? Avea să atace prăvălia vreunui distribuitor german al produselor *Demain*? Nu, o astfel de reacție era puțin probabilă. Asta ar fi ridicat periculos de mult miza jocului, fără a-l afecta prea mult, sau neafectîndu-l deloc, pe Dominique însuși. Avea să capituleze Richter, punînd capăt disputei? Greu de crezut. Richter era prea orgolios pentru a capitula necondiționat. Avea să dezvăluie presei activitățile secrete desfășurate de Dominique? Puțin probabil. Richter nu știa prea multe despre acest subiect și, oricum, cine să-i dea crezare? Era un proxenet neonazist, nimic mai mult. În fond, nu exista nici o dovadă care să-l incrimineze pe Dominique.

Dar Richter avea să acționeze, asta era sigur. Trebuia s-o facă. Onoarea i-o cerea.

Întorcînd spatele ferestrei, Dominique se întoarse în birou. Speculațiile erau distractive, dar, la urma urmei, erau lipsite de sens. De un singur lucru era sigur Dominique: n-ar fi vrut să fie în pielea lui Richter.

23

Joi, ora 15:23, pe malul rîului Leine, Germania

Trecînd de un pîlc de copaci şi privind înainte, Karin Doring îşi îngădui, lucru foarte rar, de altminteri, un zîmbet larg.

Tabăra era una dintre cele mai frumoase privelişti pe care-i fusese vreodată dat să le vadă. Terenul situat pe malul rîului Leine fusese cumpărat cu mai bine de un deceniu în urmă de către familia lui Manfred. Era o suprafaţă de aproximativ zece hectare de pădure frumos mirositoare, avînd la est rîul şi la vest o culme înaltă, care domina regiunea. O rîpă adîncă îi apăra dinspre nord, iar copacii ofereau protecţie împotriva privirilor indiscrete ale eventualilor spioni aerieni. Tabăra înălţată de discipolii ei era alcătuită din mai multe şiruri de corturi, aşezate în patru rînduri de cîte cinci, în fiecare dintre ele locuind cîte două persoane. Corturile erau camuflate cu frunziş, pentru a nu sări în ochii celor pe care autorităţile aveau să-i trimită în căutarea rulotei cu recuzită care fusese furată. Maşinile şi vehiculele celor de aici fuseseră parcate pe latura sudică şi, la rîndul lor, erau camuflate cu grijă.

Cel mai apropiat oraş era Garbsen, la treizeci şi trei de kilometri sud. Cercetările menite să-i localizeze pe teroriştii care atacaseră platoul de filmare aveau să înceapă de acolo, dar direcţia

principală în care aveau să se îndrepte investigatorii era cea a Hanovrei, locul de desfășurare a festivităților legate de Zilele Haosului, departe de tabără, către sud-est. Autoritățile n-aveau să se gîndească să-i caute aici, în acest ținut feeric demn de basmele Fraților Grimm. Nu-și puteau permite să aloce prea mulți oameni acestei investigații, nu acum și nici în următoarele trei zile, iar pînă la sfîrșitul Zilelor Haosului Karin și discipolii ei vor fi plecat de mult de-aici. Chiar dacă poliția ajungea la concluzia că atacul fusese opera ei, chiar dacă reușeau să găsească tabăra, n-aveau să-i prindă niciodată. Santinelele aveau să-i avertizeze la timp, iar cîinii dresați pentru atac aveau să-i rețină pe polițiști pînă cînd relicvele aveau să fie arse ori aruncate în lac. Era o măsură de precauție tristă, dar necesară, căci nu trebuiau să rămînă urme incriminatorii care să dovedească implicarea lor în atac.

Las' să încerce să ne prindă, își zise Karin sfidătoare. Dacă era necesar, aveau să lupte pînă la ultimul soldat. Guvernul german n-avea decît să emită legi umilitoare, să-și nege trecutul, să se gudure pe lîngă americani și restul țărilor europene. Ea și discipolii ei n-aveau să se închine. Iar, cu timpul, restul Germaniei avea să reintre în posesia moștenirii pe care ea avea s-o păstreze neatinsă.

Cei patruzeci de membri ai grupării *Feuer* care o urmaseră aici se numărau printre discipolii ei cei mai devotați. Sosirea furgonetei fu întîmpinată cu urale de cei aflați în perimetrul taberei. Pînă cînd Rolf parcă furgoneta în șirul de mașini de pe latura sudică, o mare parte dintre *Feuermenschen*, „oamenii ei de foc", cum obișnuia să-i numească, formaseră deja un semicerc în fața ei. Își ridicară brațul drept în diagonală, cu pumnul în sus, și începură să scandeze *Sieger Feuer!* – „Focul cuceritor!".

Coborînd din furgonetă, Karin nu scoase un cuvînt. Ocoli mașina și deschise ușile din spate, apucînd o cască de oțel cu ușoare umbre de rugină și cureaua din piele crăpată de trecerea timpului. Emblema în roșu, alb și negru de pe latura dreaptă și *Wehrmachtadler*-ul alb-argintiu, vulturul cu svastică de pe insigna neagră din partea stîngă, erau însă intacte și strălucitoare.

Karin ridică în mîini casca, într-un gest ce amintea de ceremoniile solemne de încoronare de pe timpuri.

– Războinici ai cauzei, li se adresă ea. Azi am repurtat o mare victorie. Aceste relicve ale marelui Reich au fost smulse din mîinile colecționarilor de curiozități și ale războinicilor resemnați, revenind încă o dată în mîinile luptătorilor. Din nou, ele se află în mîinile adevăraților patrioți.

„Oamenii de foc" scandară la unison *Sieger Feuer!*, iar Karin îi întinse casca tînărului aflat cel mai aproape de ea. Acesta o luă cu mîini tremurătoare, o sărută cu evlavie și întinse din nou mîna, în timp ce Karin împărțea restul relicvelor discipolilor săi. Își păstră un pumnal SA pentru sine.

– Aveți grijă de ele, îi sfătui ea. La noapte, ele vor redeveni uneltele războiului.

În timp ce, ajutată de Rolf, distribuia obiectele atît de prețioase, Manfred coborî din cabină și se apropie de ea.

– Ești chemată la telefon, îi spuse el.

Ea îl privi întrebător, iar Manfred îi răspunse, fără să mai aștepte următoarea întrebare:

– Felix Richter.

Expresia de pe chipul lui Karin nu se schimbă, așa cum se întîmpla de cele mai multe ori. Cu toate acestea, apelul telefonic o luă prin surprindere. Nu se aștepta să stea de vorbă cu el nici măcar la mitingul din acea seară de la Hanovra, darămite mai înainte.

Îi întinse lui Manfred pușca pe care o ținea în mînă. Fără un cuvînt, urcă în cabina furgonetei, pe latura șoferului, și închise portiera. Manfred lăsase telefonul pe bancheta de alături. Îl ridică și ezită o vreme, înainte de a vorbi.

Lui Karin nu-i plăcea Richter. Nu doar vechea lor rivalitate o făcea să simtă acest lucru. Erau două mijloace diferite menite atingerii aceluiași scop, împlinirea unui vis pentru care Hitler luptase încă din 1933, cînd fusese numit cancelar al Germaniei: întemeierea unei lumi ariene. Amîndoi erau conștienți că acest lucru nu putea fi realizat decît printr-o formidabilă resurgență a naționalismului, urmată de un război economic fulgerător,

împotriva investițiilor și a imixtiunilor culturale străine. În același timp, erau conștienți că nici unul dintre ei nu poseda organizarea și diversele mijloace necesare unei astfel de acțiuni de mare amploare.

Ceea ce o făcea să se îndoiască de Richter era faptul că nu fusese niciodată pe deplin convinsă de devotamentul lui față de cauza nazistă. Felix Richter părea a fi interesat doar de posibila sa instalare ca dictator, indiferent unde. Spre deosebire de Karin, care dorea binele Germaniei mai mult decît își dorea să trăiască, avusese mereu impresia că Felix Richter ar fi fost la fel de mulțumit să conducă Irakul sau Uganda.

Apăsă pe butonul de pauză și rosti:

– Bună, Felix.

– Karin, o după-amiază bună. Ai auzit?

– Ce să aud?

– Dac-ai fi auzit, nu m-ai mai fi întrebat. Am fost atacați. Germania a fost atacată. Mișcarea...

– Despre ce naiba vorbești? De cine?

– Francezii, răspunse Richter.

Acest cuvînt era, el singur, de-ajuns pentru a-i strica ziua. Bunicul ei fusese *Oberfeldarzt,* locotenent-colonel în detașamentele de Cruce Roșie din Franța ocupată. Fusese ucis de un francez, în vreme ce-i îngrijea pe soldații răniți în atacul de la St. Sauveur. În copilărie, îi auzise de nenumărate ori pe părinții ei și pe prietenii acestora vorbind despre lașitatea și lipsa de recunoștință a francezilor față de țara sa, ca și despre felul în care o trădaseră.

– Continuă, îi ceru Karin.

– Azi-dimineață m-am întîlnit cu trimisul lui Dominique la Zilele Haosului, începu Richter. Mi-a cerut să-mi pun organizația în slujba lui. Am refuzat, iar clubul meu a fost incendiat și distrus. A ars pînă-n temelii.

Lui Karin nu-i păsa nici cît negru sub unghie de clubul lui Richter; îl considerase dintotdeauna un refugiu pentru degenerați și chiar se bucura că fusese distrus.

– Tu unde erai? vru ea să afle.

– M-au izgonit, amenințîndu-mă cu arma.

Karin îi urmări pe *Feuermenschen* îndepărtîndu-se printre copaci. Fiecare dintre soldații ei purta cîte un simbol al marelui Reich. Nici măcar unul dintre ei n-ar fi fugit din calea unui francez, înarmat sau nu.

– Acum unde te afli? întrebă ea.

– Tocmai am ajuns în apartamentul meu. Karin, oamenii aștia încearcă să pună bazele unei rețele de organizații care să-i slujească. Își închipuie că o să acceptăm rolul unei voci oarecare în corul dirijat de ei.

– Lasă-i să-și închipuie tot ce doresc, spuse ea. Führer-ul îi lăsa mereu pe cei din guvernele aliate să-și facă vise. Apoi le impunea propria dorință.

– În ce fel? întrebă Richter.

– Cum adică? se miră ea. O făcea prin propria-i voință. Cu ajutorul armatelor sale...

– Nu, o contrazise Richter. O făcea cu ajutorul opiniei publice. Nu-ți dai seama? A încercat să doboare guvernul bavarez în puciul de la Beer-Hall din 1923. N-a avut parte de destui susținători și a fost arestat. În închisoare, a scris *Mein Kampf* și și-a expus viziunea asupra unei noi Germanii. Zece ani mai tîrziu, se afla în fruntea națiunii. Ideile sale erau aceleași, dar cartea reușise să atragă mulțimile de partea lui. De îndată ce a căpătat controlul asupra lor, a stăpînit toată țara. Iar din clipa aia, nimic din ce-au gîndit sau au făcut alte națiuni n-a mai avut vreo importanță.

Karin nu era lămurită asupra intențiilor interlocutorului ei.

– Felix, n-am nevoie de o lecție de istorie.

– Nu e vorba de istorie, e vorba de viitor, declară el. Trebuie să căpătăm controlul asupra poporului, iar poporul e aici, acum, Karin. Am pregătit un plan care va face ca istoria să consemneze cu litere mari seara aceasta.

Femeii nu-i păsase pînă atunci de Richter. Era un papițoi înfumurat și egoist care poseda o parte din aroganța Führer-ului și avea uneori viziuni comparabile cu ale acestuia, dar îi lipsea cu desăvîrșire curajul de a le pune în practică.

Greşesc oare? se întrebă ea. *Să-l fi schimbat incendiul ăsta chiar atît de mult?*

– E-n regulă, Felix, te ascult, rosti ea. Ce ai de gînd?

El începu să-i povestească. Ea îl asculta cu atenţie, interesul şi respectul pe care-l nutrea faţă de el crescînd puţin cîte puţin.

Înălţarea în slăvi a Germaniei *şi* a lui Felix Richter răzbăteau în fiecare dintre cuvintele lui. Dar spusele lui aveau sens şi, deşi Karin îşi dusese la îndeplinire fiecare dintre cele treizeci şi nouă de misiuni, avînd un plan şi un scop bine stabilit dinainte de către ea însăşi, se vedea nevoită să admită că, într-o oarecare măsură, planul impulsiv al lui Richter o atrăgea. Acţiunea avea să fie neaşteptată. Îndrăzneaţă. Cu adevărat istorică.

Karin cuprinse din priviri corturile, războinicii şi obiectele pe care le purtau aceştia. Erau tot ce iubea, erau singurele lucruri de care avea nevoie. Dar ceea ce-i propunea acum Richter i-ar fi permis să păstreze toate astea şi, în acelaşi timp, să-i lovească pe francezi... Şi tot restul lumii.

– Bine, Felix, încuviinţă ea într-un tîrziu. Sînt de acord să facem ce mi-ai propus. Vino în tabăra mea înainte de miting şi discutăm totul în amănunt. În noaptea asta, franţuzii or să înveţe că nu se pot opune lui *Feuer* cu foc.

– Îmi place expresia asta, rîse Richter. Îmi place la nebunie. Dar unul dintre ei o să afle asta înaintea compatrioţilor săi, Karin. Categoric, înaintea tuturor.

Richter închise. Karin rămase locului, ascultînd piuitul tonului, pînă cînd Manfred se apropie de cabina furgonetei.

– E totul în regulă? întrebă el.

– A fost vreodată? replică ea, plină de amărăciune.

Îi întinse telefonul, pe care el îl vîrî în buzunarul jachetei. Apoi fata coborî din cabină şi reveni la ceea ce-i plăcea mai mult să facă, dînd arme discipolilor şi aprinzînd flăcări în inimile lor.

24

Joi, ora 15:45, Hamburg, Germania

Hood şi Stoll îşi petrecură prima parte a după-amiezei descriindu-i lui Martin Lang necesităţile Centrului de Comandă şi parametrii financiari în care trebuiau să se încadreze viitoarele realizări. Mai tîrziu, Lang îşi chemă o parte dintre consilierii săi în domeniul tehnicii de vîrf, pentru a-i informa pe cei doi în privinţa măsurii în care le puteau fi satisfăcute cererile. Hood fu încîntat, însă deloc surprins, constatînd că o mare parte din tehnologia de care avea nevoie Centrul se afla deja pe planşetele proiectanţilor. În lipsa unui program de tip Apollo care să stimuleze cercetarea în domeniile tehnicii de vîrf, creînd totodată o piaţă de desfacere, industria privată fusese nevoită să preia ştafeta dezvoltării. O atare preluare costa, firește, enorm, dar succesul putea să însemne un profit de miliarde de dolari. Primele companii care aveau să obţină brevete pentru noile tehnologii şi programe aveau să devină echivalentul viitor al concernelor Apple Computers ori Microsoft.

Partenerii de discuţie tocmai se pregăteau să tragă concluziile referitoare la costul echipamentelor necesare creării Centrului Regional de Comandă, cînd dangătul grav al unui gong răsună pe tot cuprinsul întreprinderii.

Hood şi Stoll tresăriră la unison.

Lang îşi aşează mîna pe încheietura lui Hood, într-un gest liniştitor.

– Îmi cer scuze, ar fi trebuit să vă previn, spuse el. Ăsta e aşa-zisul nostru ornic digital. Răsună la zece, la douăsprezece şi la trei şi anunţă începerea pauzelor.

– E de-a dreptul fermecător, fu de părere Hood, deşi inima continua să-i bată nebuneşte.

– Am considerat că acest sunet conferă o senzaţie plăcută de apartenenţă la Lumea Veche, explică Lang. Pentru a stimula sentimentul de fraternitate între angajaţii noştri, gongul răsună simultan în toate fabricile-satelit din Germania, conexiunea fiind realizată cu ajutorul fibrelor optice.

– Aşadar, el e micul dumneavoastră Quasimodo, clopotarul, rîse Stoll, făcîndu-l pe Hood să se încrunte.

După încheierea întîlnirii, Hood, Stoll şi Lang se întoarseră la Hamburg, un drum de o jumătate de oră, urmat apoi de o altă scurtă călătorie, de cinci kilometri, către nord-est, înspre cartierul ultramodern al oraşului. În perimetrul delimitat de cvasielipsa lui *Übersee Ring* erau amplasate vreo douăzeci de clădiri, sedii ale unor instituţii publice sau private. Structurile zvelte ale cartierului adăposteau de toate, de la compania de electricitate a Hamburgului la diverse firme internaţionale cu profil informatic, precum şi tot felul de magazine, restaurante şi chiar un hotel. În fiecare zi de lucru a săptămînii, peste douăzeci de mii de oameni migrau către cartierul din nord pentru a munci sau a se distra.

De cum sosiră, asistentul lui Richard Hausen – un tînăr elegant îmbrăcat, pe nume Reiner – îi conduse în biroul ministrului adjunct de externe. În anticameră, Stoll zăbovi o clipă pentru a admira stereograma atîrnată deasupra biroului lui Reiner.

– Un dirijor, declară Stoll, după ce privise cu atenţie imaginea sofisticată. Frumoasă lucrătură. Pe asta n-o ştiam.

– Am proiectat-o eu însumi, anunţă Reiner, plin de mîndrie.

Biroul de la Hamburg al lui Hausen era situat la ultimul etaj al unui complex arhitectonic din sectorul de sud-est al cartierului, avînd vedere spre imensul Stadtpark. Cînd intrară, ministrul

adjunct tocmai vorbea la telefon. În vreme ce Stoll se așeză în fața computerului, pentru a afla cîte ceva despre performanțele acestuia, cu Lang privindu-i peste umăr, Hood se apropie de uriașul geam panoramic. În lumina aurie a după-amiezei tîrzii, îi fu dat să admire o piscină, terenuri de sport, un amfiteatru în aer liber și faimoasa grădină ornitologică.

Dintr-o privire, Hood își putu da seama că Hausen redevenise același individ puternic și sincer. Indiferent ce anume îl tulburase ceva mai devreme, fusese fie rezolvat, fie dat deocamdată uitării.

Cu tristețe, Hood își zise: *Măcar de-aș putea face și eu același lucru...* Acasă, fusese în stare să pună stavilă durerii. Se străduise să nu se lase copleșit de moartea lui Charlie, căci știa că trebuia să fie puternic pentru a-și susține oamenii. Se simțise stînjenit cînd Rodgers îi vorbise despre jocurile extremiste din rețea, dar nu fusese nicidecum șocat, căci avusese parte de destule manifestări rasiste în Los Angeles.

Era în stare să suporte toate acestea; și totuși, nu putea să dea uitării incidentul din holul hotelului. Toate acele gînduri frumoase despre Sharon, despre Ann Farris și despre fidelitate nu erau decît gînduri, nimic mai mult. Cuvinte fără noimă.

Avusese nevoie de numai cîteva săptămîni pentru a se obișnui cu ideea morții lui Squires. Cu toate acestea, după douăzeci de ani, *ea* era mereu prezentă în mintea lui. El însuși fusese surprins de dezorientarea și pripeala vecină cu panica din cuvintele sale, atunci cînd i se adresase portarului.

Doamne, își zise, *cît de mult mi-aș fi dorit s-o pot disprețui.* Dar nu putea. Acum, ca și în anii care trecuseră, de cîte ori încerca s-o urască, sfîrșea prin a se urî pe sine. Acum, ca și atunci, avea impresia că, de fapt, el era cel care greșise.

Cu toate astea, nu vei ști niciodată sigur, își spuse el. Iar asta era aproape la fel de rău ca și ceea ce se întîmplase. Faptul că nu știa *de ce* se întîmplase.

Își trecu, cu un gest absent, mîna peste buzunarul de la piept al jachetei. Buzunarul în care își ținea portofelul. Portofelul în care se aflau biletele. Biletele și amintirile legate de acestea.

Privind pe fereastră, către parc, se întrebă: *şi ce-ai fi făcut dac-ar fi fost într-adevăr ea? Ai fi întrebat-o: Ce mai faci? Eşti fericită? şi, dacă tot am ajuns aici, de ce nu-mi tragi un glonţ în inimă, ca să ştim c-am terminat-o de-a binelea?*

– O privelişte pe cinste, nu-i aşa? întrebă Hausen.

Luat prin surprindere, Hood reveni cu greu la realitate.

– Da, e o privelişte minunată. Biroul meu nici măcar n-are ferestre...

Hausen zîmbi.

– Muncim în domenii diferite, Herr Hood, spuse el. Eu simt nevoia să-i văd pe cei pentru care lucrez. Simt nevoia să văd perechi tinere plimbîndu-şi bebeluşii, bătrîni ţinîndu-se de mînă, copii jucîndu-se...

– Vă invidiez pentru toate astea, rosti Hood. În ceea ce mă priveşte, îmi petrec zilele privind hărţi generate pe ecranul unui computer, încercînd să evaluez, comparativ, eficienţa bombelor în raport cu alte tipuri de armament.

– Misiunea dumneavoastră e de a lupta împotriva corupţiei şi tiraniei. Domeniul meu...

Şovăi şi ridică mîna, ca şi cum s-ar fi pregătit să culeagă un măr de pe o creangă, prinzînd însă un cuvînt din văzduh:

– Domeniul meu e antiteza a ceea ce faceţi dumneavoastră. Eu încerc să fac tot ce-mi stă în putinţă pentru a stimula dezvoltarea şi cooperarea.

– Laolaltă, am alcătui un patriarh biblic pe cinste, rîse Hood.

– Un judecător, îl corectă Hausen, luminîndu-se la faţă.

Hood îl privi, neînţelegînd.

– Mă tem că n-am priceput.

– Un judecător, reluă Hausen. Îmi cer iertare, n-am avut de gînd să vă contrazic. Dar Biblia e una dintre pasiunile mele. Una arzătoare, aş spune, căci am fost educat la o şcoală catolică. Vechiul Testament m-a atras însă mai mult decît oricare altă parte a Bibliei. Ştiţi ce erau, de fapt, judecătorii din Vechiul Testament?

Hood se văzu nevoit să admită că nu, nu ştia. Presupunea că îndeplineau sarcini similare cu cele ale judecătorilor contempo-

rani, dar nu își exprimă această opinie. Pe vremea cînd era primarul Los Angeles-ului, pe peretele biroului său atîrna următoarea inscripție: „Cînd ai îndoieli, e preferabil să taci". Această deviză îi fusese adeseori de folos pe parcursul carierei.

– Judecătorii erau acei oameni care se remarcau în rîndurile triburilor de evrei, devenind eroi, explică Hausen. Erau, ca să zic așa, conducători spontani ai mulțimii, căci nu erau legați în nici un fel de căpeteniile care-i precedaseră. Însă din momentul în care preluau comanda, dispuneau de autoritatea morală necesară pentru a tranșa orice dispută.

Hausen își ridică din nou privirea spre fereastră. Expresia i se întunecă abia perceptibil. Hood era din cale-afară de intrigat de personalitatea acestui om care ura neonazismul și cunoștea istoria evreilor, dar care, cu toate acestea, părea a ascunde o taină.

– A existat o vreme, în tinerețea mea, cînd credeam că judecătorul era cea mai corectă și mai evoluată formă de conducător, domnule Hood. Îmi spuneam chiar: *Hitler a înțeles acest lucru. A fost un judecător și, poate, a fost inspirat de însuși bunul Dumnezeu.*

Hood îl privi uimit.

– Credeați că Hitler împlinea voia Domnului, ucigînd oameni și purtînd un război devastator?

– Judecătorii au ucis oameni și au purtat nenumărate războaie. Trebuie să țineți seama, domnule Hood, de faptul că Hitler ne-a ajutat să ne revenim după ce fuseserăm înfrînți într-un război mondial, a pus capăt unei crize economice, a recucerit pămînturi pe care mulți le considerau a ne aparține de drept și a atacat popoare pe care mulți dintre germani le detestau. Care credeți că e motivul popularității atît de ridicate a mișcării neonaziste contemporane? Mulți germani sînt încă sincer convinși că Hitler avea dreptate.

– Iar acum, dumneavoastră luptați împotriva lor, completă Hood. Ce anume v-a determinat să ajungeți la concluzia că Hitler greșea?

Hausen răspunse cu o voce gravă, aproape șoptită:

– Nu vreau să par necioplit, Herr Hood, dar asta e o chestiune despre care n-am discutat niciodată, cu nimeni. Cu atît mai puțin, n-aș împovăra un prieten nou cu o asemenea destăinuire.

– De ce nu? întrebă Hood. Prieteniile noi deschid întotdeauna noi perspective.

– Nu și în această privință, replică Hausen apăsat.

Pleoapele lui Hausen coborîră puțin, iar Hood ar fi putut să jure că, de-acum, acesta încetase să vadă parcul și trecătorii de pe alei. Hausen era cu gîndul în altă parte, într-un loc sumbru, înfricoșător. Hood înțelese că nu avusese dreptate: ei doi, laolaltă, n-ar fi alcătuit un patriarh sau un judecător. Nu erau decît doi bărbați bîntuiți de amintirea unor întîmplări petrecute cu ani în urmă.

– Vă mulțumesc însă pentru compasiunea pe care mi-o arătați și, drept mulțumire, o să vă împărtășesc un gînd, spuse Hausen.

– Ia uitați, băieți, ce-am găsit aici! exclamă Stoll de dincolo de ei.

Hood își întoarse capul, dar Hausen îi așeză o mînă prietenoasă pe umăr, reținîndu-l o clipă:

– Așa cum scrie în Biblie: *Cel ce respectă legea, dar greșește fie și o singură dată, e vinovat de toate păcatele.*

Hausen își retrase mîna, adăugînd:

– Cred în Biblie, dar, mai presus de orice, cred în acest lucru.

– Domnilor... *meine Herren*, rosti Stoll. Vă rog să vă apropiați.

Mai curios ca oricînd în privința secretului lui Hausen, Hood recunoscu accentul din glasul lui Stoll, cel pe care colegul său îl folosea ori de cîte ori ceva nu era în regulă. De asemenea, observă că Lang privea monitorul calculatorului cu mîna la gură, de parcă tocmai ar fi fost martorul unui accident cumplit.

Îl bătu pe umăr prietenește pe Hausen, iar apoi se întoarse și se apropie de masa pe care se afla computerul.

25

Joi, ora 9:50, Washington, D.C.

– Îţi mulţumesc, domnule general. Îţi mulţumesc din suflet, dar răspunsul e nu.

Aşezat comod la biroul său, Mike Rodgers ştia prea bine că glasul celui aflat la celălalt capăt al firului spunea adevărul. Ştia, de asemenea, că atunci cînd interlocutorul său cu vôce puternică spunea un lucru, rar se întîmpla să se răzgîndească. Brett August rămăsese neschimbat de la vîrsta de şase ani.

Dar, la rîndul său, Rodgers era de neclintit în hotărîrea sa de a-l lămuri pe colonel să preia comanda Forţei de Impact. Iar Rodgers nu era omul care să renunţe cu una, cu două, mai ales atunci cînd cunoştea atît slăbiciunile, cît şi punctele forte ale adversarului.

August lucrase timp de zece ani în Divizia de Operaţiuni Speciale a Forţelor Aeriene. Prieten din copilărie cu Rodgers, iubise încă de-atunci avioanele, mult mai mult decît iubea Mike filmele de acţiune. La fiecare sfîrşit de săptămînă, cei doi băieţi îşi luau bicicletele şi pedalau cale de opt kilometri pe Autostrada 22, pînă la aeroportul Bradley din Hartford, Connecticut. Stăteau ore în şir în mijlocul cîmpului, urmărind cu nesaţ avioanele ce decolau şi aterizau. Erau îndeajuns de în vîrstă pentru a-şi aminti de vremurile cînd avioanele cu elice lăsaseră loc celor cu reacţie, iar Rodgers îşi amintea foarte limpede cum îl treceau năduşelile

ori de cîte ori cîte un Boeing 707 îi survola la joasă înălțime. August, în schimb, înnebunea de plăcere de fiecare dată cînd auzea tunetul asurzitor al motoarelor cu reacție.

În fiecare zi, după ore, cei doi băieți își făceau temele împreună, împărțindu-și problemele de matematică și întrebările de la științele naturale, pentru a termina cît mai repede. Apoi își petreceau după-amiaza construind modele de avioane pe care le vopseau cu mare grijă, lipind apoi abțibildurile decorative la locurile potrivite. De fapt, aceasta fusese și cauza singurei lor bătăi: locul unde se cuvenea să fie lipită steaua albă de pe modelul avionului FH-1 Phantom. Poza de pe cutia cu piese o arăta chiar pe ampenajul cozii, dar Rodgers susținea că poziția era greșită. După ce se certaseră și schimbaseră cîțiva pumni, plecaseră împreună la bibliotecă, pentru a tranșa chestiunea. Rodgers avusese dreptate: locul stelei era la jumătatea distanței între coadă și aripi. August își ceruse scuze, ca un adevărat om de onoare.

August îi idolatriza pe astronauți și urmărea cu sufletul la gură fiecare nouă cucerire a programului spațial american. Rodgers nu credea să-l fi văzut vreodată mai fericit decît în ziua cînd Ham, primul cimpanzeu american care zburase în spațiu, fusese adus la Hartford într-un turneu de prezentare. O adevărată euforie pusese stăpînire pe prietenul său, în timp ce-l sorbea din ochi pe cel dintîi călător în spațiu pe care-i fusese dat să-l vadă în carne și oase. Nici măcar în ziua în care August îi destăinuise că reușise s-o convingă pe Barb Mathias să se culce cu el, chipul lui nu exprimase o fericire atît de deplină.

Cînd venise vremea ca băieții să-și îndeplinească datoria față de patrie, Rodgers se înrolase în cadrul armatei de uscat, iar August se alătură, cu inima deschisă, Forțelor Aeriene. Amîndoi fură trimiși în Vietnam; în timp ce Rodgers își făcea datoria la sol, August zbura în misiuni de recunoaștere în nord. Într-un astfel de zbor, la nord-vest de Hue, avionul lui August fusese doborît, iar acesta fusese luat prizonier. Petrecuse mai bine de un an într-un lagăr, reușind în cele din urmă să evadeze, împreună cu un tovarăș de suferință, în 1970. Timp de trei luni,

cei doi înaintaseră orbește spre sud, prin junglă, pînă cînd fuseseră descoperiți de o patrulă a infanteriei marine.

Cumplita experiență nu reușise să-l doboare pe August. Dimpotrivă, curajul prizonierilor americani îl făcuse ca, după un răgaz de trei luni petrecut în Statele Unite, recăpătîndu-și forțele, să se întoarcă în Vietnam, unde organizase o rețea clandestină de salvare a prizonierilor americani de război. Rămăsese nedescoperit pe teritoriul inamic vreme de un an după retragerea trupelor americane, apoi își petrecuse trei ani în Filipine, ajutîndu-l pe președintele Ferdinand Marcos în lupta împotriva secesioniștilor lui Moro. Ulterior, fusese numit ofițer de legătură al Forțelor Aeriene cu NASA, organizînd paza misiunilor de trimitere în spațiu a sateliților-spioni. În cele din urmă, Divizia de Operațiuni Speciale îl angajase ca specialist în activitățile antiteroriste.

Deși în anii de după Vietnam cei doi se întîlniseră doar sporadic, fiecare întîlnire decurgea de parcă n-ar fi fost despărțiți niciodată. Unul dintre ei aducea aeromodelul, celălalt cleiul și vopseaua și se distrau de minune.

Iată de ce, atunci cînd colonelul August îl refuză încă o dată, Rodgers îi acceptă sinceritatea. Ceea ce refuza să accepte era răspunsul negativ.

– Brett, încearcă să privești oferta mea dintr-un alt punct de vedere, îi propuse Rodgers. În sfertul de veac care-a trecut, ai petrecut mai mult timp peste hotare decît în țară. Vietnam, Filipine, Cape Canaveral...

– Ha, ha, foarte amuzant, domnule general.

– ...Iar acum, Italia, la o amărîtă de bază a NATO.

– După-amiază, la ora patru, am întîlnire pe luxosul portavion *Eisenhower* cu o șleahtă de cîrnățari italieni și franțuji. Ai avut noroc că m-ai mai prins.

– Dar te-am prins, oare? întrebă Rodgers, cu subînțeles.

– Știi prea bine la ce mă refeream, domnule general.

– Mă cheamă Mike, Brett.

– E-n regulă, Mike, spuse August. Îmi place aici. Italienii sînt oameni de treabă.

– Gîndeşte-te cît de bine ne-am putea distra dac-ai accepta să revii acasă, insistă Rodgers. La naiba, uite, sînt dispus chiar să-ţi dezvălui surpriza pe care ţi-o pregătisem...

– Dacă nu cumva e vorba de acel Revell Messerschmitt Bf-109 pe care n-am reuşit să-l găsim nicăieri, nu văd ce altceva mi-ai putea oferi care să...

– Dar de Barb Mathias ce zici?

Replica interlocutorului se lăsă aşteptată.

– I-am dat de urmă, spuse Rodgers. E divorţată, n-are copii, locuieşte la Enfield, în Connecticut. E agent publicitar pentru o publicaţie locală şi mi-a spus c-ar fi încîntată să te revadă.

– Te pricepi de minune să pui omul pe gînduri, domnule general.

– La naiba, Brett, acceptă măcar să te întorci cît să stăm de vorbă faţă în faţă. Sau preferi să trimit pe cineva care să-ţi *ordone* chestia asta?

– Domnule general, ar fi o onoare pentru mine să comand o echipă cum e Forţa de Impact, spuse Brett. Dar asta m-ar reţine mai tot timpul la Quantico, ceea ce cred că m-ar face să înnebunesc în cele din urmă. Cel puţin, acum am posibilitatea de a călători în toată Europa, punîndu-mi la contribuţie ideile de doi bani în diferite proiecte.

– Doi bani? făcu Rodgers. Tu ai idei de milioane în capul ăla pătrat, iar eu aş şti cum să le folosesc. Cît de des îţi sînt luate în seamă sugestiile?

– Destul de rar, recunoscu August.

– Exact. Dar tu eşti mai tare în materie de tactică şi strategie decît oricare alt purtător de uniformă pe care l-am întîlnit. *Trebuie* să fii ascultat.

– Poate, dar aşa-i în Forţele Aeriene, admise August. Şi-apoi, am deja patruzeci şi cinci de ani. Nu ştiu dacă m-ar mai ţine curelele să alerg ca bezmeticul prin Munţii Diamantelor din nordul Coreei, doborînd rachete Nodong, ori să dau de urma unui tren în străfundurile Siberiei...

– Rahat! izbucni Rodgers. Pun pariu că eşti în stare să faci şi acum flotări cu o singură mînă, cum făceai la Bradley, pe vre-

muri, pe cînd aşteptam avioanele. Micul tău antrenament de astronaut, parc-aşa-i spuneai...

– Mai fac şi acum, dar nu la fel de multe, spuse August.

– Poate că nu, dar tot faci mai multe decît am fost eu vreodată capabil să fac, argumentă Rodgers. Şi sînt, după toate probabilităţile, mai multe decît ar fi în stare să facă puştii din Forţa de Impact.

Rodgers se aplecă înainte, rezemîndu-şi coatele de birou.

– Brett, vino acasă şi hai să stăm de vorbă. Am nevoie de tine, aici. La naiba, n-am mai lucrat împreună din ziua-n care ne-am înrolat.

– Cum să nu? Acum doi ani am construit un model de F-14A Tomcat.

– Ştii foarte bine ce voiam să spun. Nu te-aş fi căutat, dacă n-aş fi fost convins că ne-am descurca de minune împreună. Uite ce-i. Îţi doreai să ai timp să scrii o carte despre Vietnam. Eu pot să-ţi ofer răgazul ăsta. Voiai să înveţi să cînţi la pian. Cînd ai de gînd să te apuci şi de asta?

– Am tot timpul. Am numai patruzeci şi cinci de ani.

– Ia te uită, cît de bine ştii să te foloseşti de vîrstă, cînd e să-ţi aperi ideile, se încruntă Rodgers.

– Nu-i aşa? rîse August.

Rodgers începu să bată darabana pe masă. Nu-i mai rămăsese decît o singură carte, dar avea de gînd ca aceasta să fie cea cîştigătoare.

– Recunoaşte, ţi-e dor de casă, rosti el. Mi-ai spus-o data trecută. Îţi promit, n-o să fii ţintuit aici. Voiam de mult să trimit Forţa de Impact să se antreneze în compania altor echipe speciale din întreaga lume. O s-o facem. Sîntem pe cale de a constitui un Centru Regional de Comandă. Cînd intră în funcţiune, tu şi Forţa de Impact o să fiţi detaşaţi acolo. O să poţi petrece o lună în Italia, cu prietenii tăi macaronari, apoi în Germania sau în Norvegia...

– Dar asta fac şi acum.

– Da, dar nu lucrezi cu echipa potrivită, replică Rodgers. Vino acasă măcar cîteva zile. Acceptă să stăm de vorbă, să faci cunoştinţă cu băieţii. Tu adu cleiul, eu aduc avionul.

August tăcu o vreme.

– E-n regulă, spuse el, după o lungă pauză. Am să-i cer o permisie generalului DiFate. Dar nu vin decît ca să stăm de vorbă şi să construim macheta. Nu-ţi fac nici o promisiune.

– De acord, nici o promisiune, încuviinţă Rodgers.

– Şi, dacă tot ai adus vorba, invit-o pe Barb la cină din partea mea. Găseşti tu o cale s-o aduci la Washington.

– S-a făcut, rosti Rodgers.

August îi mulţumi şi închise.

Rodgers îşi reluă poziţia relaxată, zîmbind cu gura pînă la urechi. După discuţiile avute cu doamna senator Fox şi cu Martha, generalul fusese gata să preia el însuşi comanda Forţei de Impact. Ar fi făcut orice, numai ca să scape din această clădire, din cloaca împuţită a politicii, orice, numai să nu stea locului, pierzînd vremea degeaba. Perspectiva de a lucra cu August îl înviorase. Rodgers nu ştia dacă era cazul să se bucure sau să se simtă ruşinat de uşurinţa cu care era dispus, oricînd, să redevină copilul de odinioară.

Telefonul începu să sune.

Hotărî că, atîta vreme cît era fericit şi-şi făcea treaba, n-avea importanţă dacă se simţea în vîrstă de cinci ori de patruzeci şi cinci de ani. Fiindcă, întinzînd mîna pentru ca să ridice receptorul, Rodgers era conştient că fericirea n-avea să dureze prea mult.

26

Joi, ora 15:51, Hanovra, Germania

Bob Herbert gîfîia uşor, în vreme ce-şi punea în mişcare fotoliul rulant, îndepărtîndu-se de maşină.

Refuzase să-şi instaleze un motor şi nu avea de gînd s-o facă niciodată. Atunci cînd avea să împlinească nouăzeci de ani şi n-avea să mai fie în stare să se deplaseze prin forţe proprii, avea să se mulţumească să se mişte doar în limita propriilor puteri. Era de părere că a nu fi în stare să mergi nu însemna, neapărat, că erai handicapat. Deşi era prea vîrstnic pentru a participa la întrecerile puştilor internaţi în centrul de reabilitare, cu ani în urmă, nu-i plăcea ideea de a se lăsa pe tînjală, atîta vreme cît se putea deplasa, cu ajutorul fotoliului rulant, prin forţa propriilor braţe. Odată, Liz Gordon îi spusese că se folosea de acest lucru pentru a se autopedepsi, fiindcă îi supravieţuise soţiei. Herbert nu era însă dispus să creadă acest lucru. Îi plăcea să facă mişcare, adora fluxul de endorfină provocat de împingerea roţilor fotoliului, grele ca nişte pietre de moară. Înaintea atentatului din 1983 nu obişnuia să facă prea des exerciţii fizice, dar efortul era, în mod categoric, mult mai sănătos decît bifetaminele cu care se îndopa în Liban, pentru a rămîne lucid în perioadele de criză. Iar la Beirut, crizele se ţineau practic lanţ.

Înaintînd pe strada uşor înclinată, Herbert se hotărî să renunţe la planul său iniţial de a se prezenta la masa organizatorilor, încercînd să se înscrie printre participanţi. Nu ştia mare lucru despre legile Germaniei, dar bănuia că nu avea nici un drept să-i hărţuiască pe aceşti oameni. Nimic nu-l împiedica însă să intre în bar şi să ceară ceva de băut, ceea ce şi avea de gînd să facă. În acelaşi timp, intenţiona să afle cît mai multe despre Karin Doring; dacă era posibil, chiar locul unde putea fi găsită. Sigur, n-avea nici o modalitate de-a stoarce informaţii cu forţa de la nimeni, dar guralivi se găseau pretutindeni. Profanii erau întotdeauna uimiţi să constate cîte informaţii utile puteau fi aflate doar trăgînd cu urechea.

Desigur, în primul rînd e nevoie să ai unde să tragi cu urechea, îşi spuse el. Mulţimea celor adunaţi în faţa tavernei l-ar fi putut împiedica să intre. Nu fiindcă se afla ţintuit într-un scaun cu rotile: nu era olog din naştere, ci-şi căpătase handicapul slujindu-şi ţara. Aveau să încerce să-l oprească fiindcă nu era neamţ şi nu era nazist. Dar, oricît şi-ar fi dorit şmecherii aceştia să nu fie aşa, Germania încă era o ţară liberă. Aveau să-i dea drumul să intre în Beer-Hall sau aveau să provoace un scandal internaţional.

Ofiţerul de contrainformaţii rulă de-a lungul străzii din spatele tavernei şi ieşi în faţa acesteia din direcţia opusă celei în care trecuse cu maşina. În felul acesta, n-avea să fie nevoit să treacă iar prin faţa mesei organizatorilor şi să suporte încă o dată spectacolul jalnic al unui eventual salut nazist.

Trecu de colţ şi se îndreptă spre intrarea în tavernă, spre mulţimea celor aproximativ două sute de indivizi adunaţi în faţa acesteia, cîntînd şi bînd de zor. Bărbaţii aflaţi în faţa sa se întoarseră ca să-l privească, dînd coate celor de dincolo de ei, pentru a le atrage atenţia. O mare de chipuri tinere cu luciri diabolice în priviri îl măsurară, rîzînd cu gura pînă la urechi.

– Băieţi, ia priviţi cine-a venit! E Franklin Roosevelt, caută Yalta.

Ei, m-am lămurit cum e cu lipsa comentariilor în privinţa infirmităţii mele, îşi zise Herbert. Însă, la urma urmei, fiecare

grup își are clovnul său. Îl uimea însă faptul că individul care vorbise o făcuse în engleză. Dar, apoi, își aminti de inscripția de pe tricoul său.

Un alt bărbat își ridică stacana de bere, făcîndu-i semn:

– Herr Roosevelt, ai ajuns tocmai la timp. Noul război a început.

– *Ja*, încuviință primul. Dar așta se va sfîrși altfel.

Herbert continuă să înainteze către ei. Pentru a ajunge la intrarea în Beer-Hall, avea să fie nevoit să străbată mulțimea acestor tineri hitleriști. Mai puțin de douăzeci de metri îl despărțeau de cel mai apropiat dintre ei.

Herbert aruncă o privire spre stînga. Polițistul se afla în mijlocul străzii, încercînd cu disperare să împiedice formarea unui blocaj de circulație.

A auzit oare ce-au spus cretinii ăștia, sau e prea ocupat cu statul deoparte? se întrebă Herbert.

Dacă, pînă în clipa în care Herbert ajunse la cinci metri distanță, cei mai mulți dintre neonaziști priveau care încotro, în momentul respectiv se întoarseră cu toții cu fața spre el, formînd o barieră compactă. Nu-l despărțeau de aceasta decît doi metri. Unul singur. Unii dintre tineri reușiseră deja să se cherchelească binișor, iar limbajul trupurilor lor îi arătă americanului că erau încîntați de atmosfera turmei din care făceau parte. Din privirile încruntate pe care le zări ici-colo, deduse imediat faptul că doar un sfert dintre ei nutreau cu adevărat convingeri naziste. Restul chipurilor erau cele ale unor indivizi care urmau gloata. Asemenea lucruri n-aveai cum să afli privind o fotografie făcută de un satelit-spion.

Neonaziștii nu se clintiră. Herbert înaintă pînă la cîțiva centimetri de bombeurile pantofilor lor și se opri. În înfruntările din Liban și din alte locuri, adoptase întotdeauna o tactică de abordare prudentă. Atunci cînd o confruntare e abordată în pripă, există o cvasicertitudine a pierderilor de ambele părți: dacă iei cu asalt un avion capturat de pirați ai aerului, vei reuși să-i anihilezi, dar vei cauza în mod sigur și moartea cîtorva dintre ostatici. Pe de altă parte, nimeni nu poate ține ostatici la nesfîrșit și

nici nu-ţi poate sta în cale pe vecie. Dacă ştii să aştepţi, vei ajunge cu siguranţă, în cele din urmă, la un compromis.

– Îmi cer scuze, dar aş vrea să trec, rosti Herbert.

– Nu, replică unul dintre bărbaţi, privind în jos spre el. Strada e închisă, din cauza unei petreceri private.

Herbert simţi damful de alcool din respiraţia celui ce vorbise. N-avea să fie uşor să-l lămurească. Privi către un altul.

– Am văzut cum alţii au trecut fără probleme prin mulţime. N-aţi vrea să mă lăsaţi să trec?

Cel dintîi interveni:

– Ai dreptate. Dar cei ce-au trecut au făcut-o pe propriile picioare, spre deosebire de dumneata, care n-ai să poţi trece.

Herbert îşi reprimă imboldul de a-i trece individului cu roata peste picioare. Dar o astfel de reacţie ar fi avut drept unic rezultat atragerea unui potop de pumni şi halbe de bere asupra sa.

– Nu vreau să creez nici un fel de probleme, urmă Herbert. Mi-e sete şi aş vrea să beau ceva.

Cîţiva izbucniră în rîs. Herbert se simţi ca un ajutor de şerif rămas să menţină legea în oraş, în lipsa titularului.

Un individ ţinînd în mînă o halbă plină îşi croi drum prin zidul mulţimii. Se opri în faţa lor şi întinse mîna în care ţinea halba către Herbert.

– Spui că ţi-e sete? întrebă el. N-ai vrea să guşti din berea mea?

– Mulţumesc, dar nu servesc băuturi alcoolice, răspunse Herbert.

– Înseamnă că nu eşti bărbat, declară celălalt.

– Curajoasă declaraţie, comentă Herbert.

Ascultîndu-şi propriile cuvinte, fu surprins de calmul cu care le rostise. Individul îndrăznea să facă pe grozavul doar fiindcă avea în spatele său o armată de două sau trei sute de oameni. Lui Herbert i-ar fi plăcut să-l poată provoca la un duel cu şanse egale, aşa cum procedase şi tatăl său odinioară, în Mississippi, cînd un beţiv îl insultase.

Nemţii continuau să-l privească insistent. Tipul cu halba de bere rînjea dar, în mod evident, nu era deloc încîntat de situaţia în care se afla. Herbert i-o citea în priviri.

Tocmai ţi-ai dat seama că n-ai face mare brînză dacă mi-ai vărsa halba aia în cap, îşi zise el. *Ai decretat adineauri că nu sînt bărbat. A mă ataca ar fi deci sub demnitatea ta.* Pe de altă parte, individul era beat criţă şi ar fi putut oricînd să-i prăvălească halba grea în creştetul capului. Gestapo-ul îi considera pe evrei inferiori oamenilor. Cu toate acestea, oamenii Gestapo-ului îi opreau pe evrei pe stradă şi le smulgeau bărbile.

O clipă mai tîrziu, individul duse halba la buze. Sorbi îndelung şi plimbă o vreme lichidul în gură, de parcă nu reuşea să se hotărască dacă să-l scuipe sau nu. În cele din urmă, înghiţi.

Făcu un pas înainte, în dreapta fotoliului rulant, şi-şi rezemă o mînă grea pe braţul acestuia.

– Ţi s-a spus că e o petrecere privată, iar tu nu faci parte dintre invitaţi, rosti tînărul cel solid.

Herbert ajunsese în situaţia limită la care se aşteptase. Venise aici în recunoaştere, pentru a aduna informaţii; asta era meseria sa. Indivizii aceştia îl puseseră însă într-una dintre situaţiile neobişnuite care constituiau, în mare măsură, specificul incursiunilor în teritoriul inamic. Acum trebuia să aleagă. Fie se retrăgea, caz în care misiunea avea să-i rămînă neîndeplinită şi avea să-şi piardă orice urmă de respect pentru sine. Fie putea rămîne, caz în care avea să sfîrşească, după toate probabilităţile, bătut măr. Însă, în acest din urmă caz, avea o şansă – una singură – de a-i convinge pe tinerii ticăloşi că forţele care li se opuseseră odinioară celor de teapa lor nu depuseseră armele.

Alese cea de-a doua variantă.

Îl privi în ochi pe individ şi rosti:

– Ştii, chiar de-aş fi fost invitat la petrecerea voastră, n-aş fi participat. Nu-mi stă în obicei să stau decît lîngă adevăraţii conducători, nu lîngă gloata care-i urmează.

Neamţul rămăsese sprijinit cu o mînă de braţul fotoliului, în vreme ce în cealaltă ţinea halba de bere. Privind însă ţintă în

ochii lui albastru-cenuşii, Herbert îl simţi cum se dezumflă încet-încet şi cum toată vlaga se scurge din el ca aerul dintr-un balon.

Herbert ştia ce avea să urmeze. Îşi strecură mîna dreaptă sub braţul fotoliului.

Singura armă de care mai dispunea neamţul era berea. Afişînd o expresie dispreţuitoare, ridică încet mîna şi, fără grabă, vărsă conţinutul halbei în poala lui Herbert.

Acesta suportă insulta fără să crîcnească. Considera deosebit de important să le arate celor prezenţi că era în stare să îndure multe. Cînd neamţul sfîrşi de deşertat halba şi se ridică, recoltînd doar aplauze răzleţe, Herbert îşi repezi mîna în care ţinea coada retezată de măturâ şi, cu o răsucire a încheieturii, îl izbi pe neamţ în pîntece. Acesta urlă şi, încovrigat, se împletici înapoi spre mulţimea tovarăşilor săi. În ciuda durerii, continua să ţină în mînă halba goală, legănînd-o ca pe un trofeu de vînătoare.

Mulţimea slobozi un strigăt unanim de indignare şi făcu un pas înainte, ameninţînd să se transforme într-o gloată dezlănţuită. Herbert avusese ocazia să vadă aşa ceva în faţa ambasadelor americane din felurite ţări, şi ştia că o atare privelişte era din cale-afară de înfricoşătoare. Părea un microcosmos al civilizaţiei în destrămare, oamenii preschimbîndu-se în carnivore ce-şi apărau teritoriul. Începu să ruleze încet cu spatele. Îşi dorea să ajungă cu spatele la un zid, pentru a fi apărat măcar dintr-o direcţie, astfel încît să se poată lupta cu aceşti filistini, precum Samson cu falca lui de măgar.

Retrăgîndu-se, simţi o smucitură din spate, iar scaunul rulant începu să se mişte mai repede decît reuşea el să-l propulseze.

– *Halt*, auzi el o voce răguşită venind din urmă.

Întoarse capul. Un poliţist uscăţiv, în vîrstă de vreo cincizeci de ani, lăsase deoparte controlul traficului şi se apropiase în goană. Acum se afla chiar în spatele său, strîngînd în mîini mînerele fotoliului său rulant. Gîfîia. În ochii negri i se citea hotărîrea, dar uşorul tremur al mîinilor îi trăda neliniştea.

Cei din mulţime începură să strige. Poliţistul le răspunse. Din tonul glasurilor lor, precum şi din cele cîteva cuvinte pe care le înţelegea în germană, Herbert deduse că-i povesteau ofiţeru-

lui ce făcuse şi îl sfătuiau să-şi vadă de ale lui. Ofiţerul replică, răstit, că şi aceasta era tot treaba lui: menţinerea ordinii atît pe stradă, cît şi pe trotuare.

Fu huiduit şi ameninţat.

După scurtul schimb de replici, poliţistul i se adresă lui Herbert în engleză:

– Sînteţi cu maşina?

Acesta încuviinţă.

– Unde aţi parcat-o?

Herbert îi spuse.

Poliţistul continuă să se retragă, trăgînd după sine scaunul rulant al lui Herbert. Acesta apucă roţile, încercînd să le oprească.

– De ce trebuie să plec? întrebă el. Eu am fost cel jignit.

– Fiindcă misiunea mea e aceea de a menţine ordinea, iar aceasta e singura cale de a o face, replică poliţistul. Sîntem puţini, trebuie să veghem la respectarea legii la mitingurile din Bonn, Berlin şi Hamburg. Îmi pare rău, *mein Herr*, dar nu-mi pot permite să pierd timpul avînd grijă de un singur om. O să vă conduc la maşina dumneavoastră şi-o să vă rog să părăsiţi această zonă a oraşului.

– Dar ei m-au atacat, ticăloşii ăia, protestă Herbert.

Realiză că încă ţinea în mînă bastonul, aşa încît îl aşeză la loc, înainte ca ofiţerului să-i treacă prin minte să i-l confişte.

– Dar dacă aş vrea să depun plîngere împotriva lor, să le dau în vileag porcăriile?

– În acest caz, aţi pierde, spuse poliţistul, întorcînd scaunul şi spatele mulţimii. Ei spuneau că bărbatul acela s-a oferit să vă ajute să intraţi în Beer-Hall, iar dumneavoastră l-aţi lovit...

– Mda, ce să mai zic.

– Spuneau că l-aţi făcut să-şi verse berea şi că aţi putea măcar să i-o plătiţi.

– Iar dumneata crezi una ca asta?

– N-are importanţă ce cred, rosti poliţistul. Cînd am sosit, individul fusese lovit iar dumneavoastră aveaţi în mînă un baston. Asta am văzut şi asta ar fi trebuit să scriu în raport.

– Aha, încuviinţă Herbert, plin de amărăciune. Aţi văzut un tip între două vîrste ţintuit într-un scaun rulant faţă în faţă cu două sute de tineri nazişti sănătoşi tun şi aţi ajuns la concluzia că eu eram ăla rău.

– Din punct de vedere al legii, da, recunoscu poliţistul.

Herbert îi auzi cuvintele şi le înţelese contextul. Le auzise de nenumărate ori şi în State, în privinţa altor ticăloşi, a altor criminali, dar acest paradox continua să-l uimească. Amîndoi ştiau că hoarda de ticăloşi mintea, şi totuşi aveau dreptatea legii de partea lor. Şi, atîta vreme cît cei care făceau legile, cei ce vegheau la respectarea lor, nu erau dispuşi să-şi pună în pericol propria siguranţă, ticăloşii aveau să iasă mereu basma curată.

Singura consolare a lui Herbert venea din faptul că, de data asta, scăpase el însuşi teafăr. Iar lovitura pe care i-o aplicase porcului de neamţ aproape că meritase duşul cu bere de care avusese parte.

În timp ce Herbert era împins departe de tavernă şi de furia mulţimii, sunetele stridente ale claxoanelor se făcură auzite, semn că traficul se blocase imediat după plecarea poliţistului. Zgomotul asurzitor îşi găsi ecou în adîncul sufletului lui Herbert, în furia şi hotărîrea care îl copleşiseră. Pleca, dar era mai hotărît ca oricînd să se răfuiască cu aceşti derbedei. Nu aici şi nu acum. Curînd însă, în altă parte.

Un individ se desprinse din mulţimea înfuriată, intrînd în tavernă. Îşi croi drum prin bucătărie, ieşi pe uşa de serviciu şi, căţărîndu-se pe o ladă de gunoi, escaladă gardul de lemn. Traversă o alee şi ieşi pe strada pe care se aflau Herbert şi poliţistul.

Aceştia trecuseră deja de locul în care se afla individul şi se îndreptau spre maşina americanului, parcată ceva mai încolo, de cealaltă parte a străzii.

Tînărul se strecură pe urmele lor. Fiind unul dintre aghiotanţii principali ai lui Karin Doring, primise instrucţiuni să urmărească pe oricine s-ar fi interesat, oricît de vag, de gruparea lor. Nimănui dintre cei care nu se alăturaseră vreunei facţiuni anume nu i-ar fi trecut prin minte să facă una ca asta.

Rămase mult în urma celor doi şi urmări cum poliţistul îl ajută pe Herbert să urce în maşină, îi aşează scaunul rulant în spate şi aşteptă o vreme, pentru a se convinge că americanul plecase.

Tînărul scoase un creion şi un telefon mobil din buzunar. Formă un număr şi anunţă numărul şi marca maşinii închiriate de Herbert. Cînd poliţistul se întoarse grăbit la ale lui, tînărul îl imită, revenind pe aceeaşi cale înapoi la Beer-Hall.

O clipă mai tîrziu, o furgonetă demară dintr-o parcare aflată la trei cvartale distanţă de locul unde se afla Bob Herbert.

27

Joi, ora 16:00, Hamburg, Germania

– Care-i problema? întrebă Hood, ajungînd în dreptul lui Stoll.

Lang era palid şi afişa o expresie jenată, în timp ce degetele lui Stoll alergau frenetic pe taste.

– Se întîmplă ceva murdar, declară Stoll. Am să-ţi arăt imediat. Tocmai rulam un program de diagnosticare; încerc să-mi dau seama cum a ajuns chestia asta aici.

Hausen se opri lîngă Hood şi întrebă:

– Despre ce e vorba?

– Veţi vedea imediat, răspunse Stoll. Nu sînt convins că-mi va face plăcere să vă explic.

Hood începea să se simtă cam aşa cum trebuie să se fi simţit Alice de îndată ce ajunsese în ţara Oglinzilor. Cu fiecare clipă, în jurul său se acumulau tot soiul de evenimente, care de care mai ciudate.

– Am verificat memoria calculatorului şi am găsit un fişier înregistrat la unu şi douăsprezece minute, azi după-amiază, începu Stoll.

– Unu şi douăsprezece minute? repetă Hood. Asta a fost în timp ce eram la masă.

– Exact.

– Dar în momentul respectiv aici nu era nimeni, Herr Stoll, cu excepţia lui Reiner, se miră Hausen.

– Ştiu, încuviinţă Stoll. Şi, apropo de Reiner. A plecat.

Hausen îl privi lung pe Stoll.

– Cum adică, „a plecat"?

– A-ntins-o, răspunse Stoll, făcînd un semn în direcţia anticamerei. De îndată ce m-am aşezat în faţa calculatorului, şi-a luat geanta şi sacoul în stil italian şi s-a făcut nevăzut. De atunci, computerul dumneavoastră e cel care-a răspuns la apelurile telefonice.

Hausen privi neîncrezător spre computer, apoi îşi ridică din nou privirea spre Stoll şi, cu o voce lipsită de intonaţie, întrebă:

– Ce anume aţi găsit?

– Reiner v-a lăsat şi o scurtă scrisoare de dragoste, pe care am să v-o arăt imediat, continuă Stoll. Mai întîi însă, aş vrea să vedeţi asta.

Degetele lui Stoll atinseră o serie de taste, iar ecranul monitorului deveni din albastru negru. O serie de dungi albe brăzdară orizontal ecranul. Se preschimbară în fire de sîrmă ghimpată stilizată, apoi se topiră, alcătuind cuvintele: LAGăR DE CONCENTRARE. Într-un tîrziu, îşi schimbară culoarea în roşu şi începură să se prelingă, ca nişte şuvoaie de sînge, umplînd ecranul.

Imaginile de introducere se succedară. Mai întîi apăru o imagine a intrării principale a lagărului de la Auschwitz, cu inscripţia *Arbeit macht frei*.

– Munca îl eliberează pe om, traduse Lang cu o voce scăzută.

Urmă o succesiune de scurte secvenţe de animaţie foarte clare şi detaliate pe computer. Mulţimi de bărbaţi, femei şi copii intrînd pe poarta lagărului. Bărbaţi purtînd zeghe vărgate, înşiraţi în faţa unui zid, biciuiţi de paznici. Bărbaţi pe cale de a fi raşi în cap. O verigheţă întinsă unui membru al Companiei Morţii din SS, în schimbul unei perechi de pantofi. Spoturile de lumină din foişoare străpungînd semiîntunericul zorilor, în vreme ce un paznic în uniformă SS urla: *Arbeitskommandos austreten!*

– Echipele de muncă, adunarea, traduse Lang, căruia mîna aşezată pe spătarul scaunului lui Stoll începuse să-i tremure.

Prizonieri, luînd în mîini tîrnăcoape şi lopeţi. Şiruri de prizonieri, ieşind pe poarta principală, fiecare dintre ei ducîndu-şi mîna la bonetă pentru a saluta lozinca de deasupra intrării în lagăr. Paznici împărţind pumni şi picioare. Prizonieri muncind la întreţinerea unei şosele.

Mai mulţi prizonieri îşi aruncară lopeţile şi se făcură nevăzuţi în noapte. Din acest moment, începu jocul propriu zis. Un meniu oferea jucătorului posibilitatea de a opta pentru o limbă anume. Stoll selectă engleza.

Un paznic în uniformă SS îşi făcu apariţia în prim-planul ecranului, adresîndu-se jucătorului. Chipul său era o fotografie animată a lui Hausen. Dincolo de el se zărea un peisaj pastoral, cu arbori, pîraie limpezi şi un colţ al unei citadele din cărămidă roşie.

„Douăzeci şi cinci de prizonieri au evadat în pădure. Sarcina ta este de a-ţi doza forţele, astfel încît să-i găseşti şi, în acelaşi timp, să menţii productivitatea lagărului, fără a întrerupe procesarea cadavrelor subumanilor."

Urmă o succesiune de scene animate, în care acţiunea ar fi urmat să fie controlată de jucător: paznici şi cîini vînînd oameni prin pădure şi cadavre formînd grămezi în faţa unui crematoriu. Stoll comandă jocului să se desfăşoare, demonstrativ, mai departe, căci nu-l lăsa inima să încarce cadavrele pe tărgile incineratorului.

– Scrisoarea, îşi aminti Hausen, în timp ce urmărea desfăşurarea programului. Ce scrie în scrisoarea lui Reiner?

Stoll apăsă concomitent pe trei taste şi imaginile jocului dispărură. Reintră în programul normal al computerului şi ceru afişarea scrisorii lui Reiner.

– Tipul nu era prea vorbăreţ, nu-i aşa? deduse Stoll, în vreme ce degetele-i alergau pe tastatură.

– Aşa e, confirmă Hausen. De ce m-aţi întrebat asta?

– Fiindcă, deşi nu am idee ce v-a scris, am observat că textul e lapidar, explică Stoll.

Textul apăru pe ecran, iar Lang se aplecă pentru a vedea mai bine. Începu să citească, traducînd totul pentru cei doi americani.

– „Mîntuitorule, sper că te vei distra de minune cu jocul ăsta, cîtă vreme nu e decît un joc, deocamdată", citi el. Nu mai e decît semnătura, „Reiner".

Hood îl privea cu atenţie pe Hausen, urmărindu-i reacţiile. Ministrul adjunct îşi îndreptă spinarea, iar buzele începură să-i tremure. Părea gata să izbucnească în plîns.

– Patru ani, rosti Hausen. Am fost împreună timp de patru ani. Am luptat împreună pentru drepturile omului, am colaborat la o serie de articole publicate în presă, am dat împreună interviuri la televiziune, am participat la manifestaţii...

– Se pare că făcea toate acestea şi, în acelaşi timp, nu voia de fapt decît să vă spioneze, spuse Hood.

Hausen întoarse spatele computerului.

– Nu-mi vine să cred, urmă Hausen, descumpănit. Am luat masa cu părinţii lui, am fost la el acasă. Mi-a cerut părerea despre fata cu care s-a logodit. Nu se poate.

– Este exact genul de lucruri pe care le fac „cîrtiţele" pentru a cîştiga încrederea celor pe care-i spionează, spuse Hood.

– Da, dar... patru ani, spuse Hausen, ridicîndu-şi privirea. De ce a aşteptat tocmai pînă azi?

– Zilele Haosului, îşi dădu Lang cu părerea, vădit dezamăgit la rîndul său. Ăsta a fost modul în care, cu mintea-i pervertită, s-a gîndit să-şi declare adevărata credinţă.

– M-ar mira să fie aşa, interveni Hood, clătinînd din cap.

– Ce vreţi să spuneţi? întrebă Lang mirat. Nu vi se pare evident?

– Nu, spuse Hood. Jocul ăsta a fost conceput de un profesionist. Din cîte deduc eu, Reiner n-ar fi fost în stare să-l realizeze de unul singur. El n-a făcut decît să-l introducă în memoria calculatorului la ordinul cuiva, al aceluia care, din acest moment, n-a mai avut nevoie de informaţiile pe care i le furniza din acest loc.

Cei trei bărbaţi rămaseră înmărmuriţi atunci cînd Hausen îşi cuprinse faţa în mîini şi gemu adînc.

– Dumnezeule mare, oftă el.

Încleştîndu-şi pumnii, continuă:

– Reiner făcea parte din imperiul despre care vorbea *el*.

Hood îl privi în ochi.

– Despre care vorbea *cine*?

– Dominique, rosti Hausen. Gerard Dominique.

– Cine e acest Dominique? întrebă Lang. Numele nu-mi spune nimic.

– Crede-mă, nici nu v-aţi dori să-l cunoaşteţi, clătină din cap Hausen. Dominique m-a sunat să m-anunţe că s-a întors. Şi totuşi, acum mă întreb dacă a dispărut vreodată... Mă întreb dacă nu cumva a fost mereu acolo, în umbră, pîndindu-mă cu sufletul său mai plin de ură, cu fiece clipă ce trecea, aşteptînd clipa prielnică...

– Richard, te rog! îl imploră Lang. Cine e omul acesta?

– Nu e om, răspunse sumbru Hausen. E Necuratul, e diavolul însuşi.

Clătină din cap, de parc-ar fi încercat să îndepărteze gîndurile negre.

– Domnilor, îmi cer scuze. Nu pot să vă vorbesc despre asta acum.

– În cazul acesta, n-o faceţi, spuse Hood, aşezînd o mînă prietenească pe umărul ministrului adjunct.

Ridică privirea şi i se adresă lui Stoll:

– Matt, poţi transmite jocul ăsta la Centru?

Stoll încuviinţă.

– E-n regulă. Herr Hausen, recunoaşteţi acea fotografie a dumneavoastră?

– Nu. Îmi pare rău.

– Nu-i nimic. Matt, ai vreun program în arsenalul tău care să se ocupe de treaba asta?

Stoll clătină din cap.

– E nevoie de un program mult mai complex decît Match-Book-ul meu. Discheta asta a fost proiectată pentru a identifica numai anumite tipuri de imagini. E similară unui program de căutare a unor cuvinte.

– Înțeleg, spuse Hood.

– O să trebuiască să compar fotografia cu ceea ce avem în fișierele noastre de acasă. Să vedem, poate descoperim ceva, continuă Stoll.

– Și imaginea din spatele figurii lui Herr Hausen e tot o fotografie, remarcă Hood.

– Și încă una foarte clară, aprobă Stoll. Din cîte-mi dau seama, n-a fost preluată din paginile vreunei reviste. Le-aș putea cere celor de la birou să ruleze „Geologul", să vedem ce ne spune, sugeră el.

„Geologul" era un studiu detaliat al reliefului întregii planete, realizat prin satelit. Cu ajutorul datelor cuprinse în el, computerele puteau genera imagini ale oricărei suprafețe de teren din lume, indiferent de unghiul vizual. Avea să dureze cîteva zile, dar dacă fotografia nu fusese trucată, „Geologul" avea să descopere unde anume fusese făcută.

Hood îi ceru lui Stoll să treacă la treabă. Ofițerul responsabil cu logistica Centrului de Coamndă îi telefonă asistentului său Eddi Medina, pentru a-i anunța expedierea imaginilor.

Hood îl strînse ușor de umăr pe Hausen.

– Haideți să facem o plimbare, propuse el.

– Vă mulțumesc, dar nu-i nevoie, răspunse acesta.

– Și eu am nevoie să iau puțin aer, rosti Hood. Și pentru mine a fost o zi cel puțin ciudată.

Hausen reuși să schițeze un zîmbet trist.

– Fie, acceptă el.

– Bun. Matt, sună-mă dacă afli ceva.

– Așa e scris, așa se va face, declară veselul geniu al informaticii.

– Herr Lang, Matt s-ar putea să aibă unele probleme cu descifrarea limbii.

– Înțeleg, răspunse Lang. Rămîn aici ca să-l ajut dacă o să fie nevoie.

Hood zîmbi.

– Vă mulțumesc. Nu lipsim mult.

Cu mîna pe umărul lui Hausen, Hood îl conduse pe acesta prin anticameră, către ascensor.

Hausen mințea, desigur. Hood întîlnise mulți oameni ca el. Își dorea mult să stea de vorbă cu cineva despre necazurile sale, dar mîndria sa îl împiedica s-o facă.

Ei bine, Hood avea să-l convingă să i se destăinuie. Nu putea fi doar o coincidență faptul că întîmplarea din biroul lui Hausen avusese loc în aceeași zi cu descoperirea făcută de Billy Squires în rețea. Și, dacă asemenea lucruri aveau loc simultan pe două continente, Centrul de Comandă trebuia să afle care era cauza.

Cît mai curînd posibil.

28

Joi, ora 10:02, Washington, D.C.

După stimulatoarea conversaţie cu Brett August, orele dimineţii se scurseră pe nesimţite pentru Mike Rodgers. Asistentul lui Matt Stoll, Eddie, îl puse la curent cu cele ce se întîmplau în Germania şi-l anunţă că avea să ceară ajutorul lui Bernard Ballon de la Jandarmeria Naţională. Ballon era însă plecat într-o misiune împotriva Noilor Iacobini, o grupare teroristă, şi nu fusese de găsit.

Rodgers era şi mai îngrijorat din pricina faptului că Herbert plecase de unul singur să investigheze activităţile din cadrul Zilelor Haosului. Nu faptul că era ţintuit în scaunul rulant îl îngrijora. Herbert era departe de a fi un neajutorat. Era îngrijorat deoarece ştia că Bob era ca un cîine: cînd dădea de urma unui os, nu-l lăsa să-i scape nici mort. Nu-i plăcea să lase nimic nedus pînă la capăt, cu atît mai puţin cazurile nerezolvate. Iar Centrul de Comandă nu avea cum să-i fie de prea mare ajutor. Pe teritoriul Statelor Unite, cu ajutorul secţiilor locale ale FBI-ului, CIA şi poliţiei, telecomunicaţiile puteau fi oricînd supravegheate. În afara ţării însă, supravegherea pe scară largă era deosebit de greu de realizat în timp scurt. Sateliţii-spion puteau să intercepteze convorbirile efectuate pe anumite reţele de telefonie mobilă sau să monitorizeze regiuni de mai mică întindere, dar cantitatea de informaţie inutilă ce se cerea prelucrată în astfel de cazuri făcea

necesară o muncă titanică. De fapt, asta încercase să-i spună şi doamnei senator Fox, ceva mai devreme. Neavînd oameni la faţa locului, operaţiunile de precizie deveneau din cale-afară de dificile.

Era bine că tocmai Herbert era cel ce se afla acolo, pe teren. Într-o anumită măsură, Rodgers se întreba cu groază de ce avea să fie în stare, în absenţa forţei moderatoare a lui Paul Hood. Pe de altă parte, ideea de a-i da frîu liber lui Bob era de-a dreptul incitantă. Dacă exista cineva care să poată demonstra necesitatea unei investiţii în crearea unor reţele la faţa locului, acela nu putea fi decît Herbert.

Liz Gordon îşi făcu apariţia la scurtă vreme după încheierea convorbirii cu Eddie. Venise pentru a-l pune pe general la curent în legătură cu starea psihică a membrilor Forţei de Impact. Maiorul Shooter venise la Quantico înarmat cu farmecul specific încruntaţilor aviatori din Compania 89 – „mai exact, cu o lipsă totală de farmec", precizase Liz – şi îi antrena pe membrii Forţei de Impact ca la carte.

– Ăsta e însă un fapt pozitiv, urmă ea. Locotenent-colonelul Squires avea tendinţa de a renunţa la formalităţi. Milităria lui Shooter o să-i ajute pe oamenii noştri să accepte faptul că situaţia s-a schimbat. Suferă enorm cu toţii, şi mulţi dintre ei încearcă să se autopedepsească, antrenîndu-se pînă cad laţi.

– Se simt vinovaţi fiindcă au impresia că l-au lăsat baltă pe Charlie? întrebă Rodgers.

– Oarecum şi de asta. Avem de-a face însă cu Sindromul Supravieţuitorului. Ei au rămas în viaţă, el nu.

– Şi cum i-am putea convinge că au făcut tot ce le-a stat în puteri ca să-l salveze?

– Nu e posibil. E nevoie de timp pentru a-i face să privească lucrurile dintr-un alt punct de vedere. E ceva firesc, în astfel de situaţii.

– O fi ceva firesc, dar nu-i deloc plăcut pentru cei ce trebuie să trăiască mereu cu astfel de gînduri, replică Rodgers trist.

– Aşa e, încuviinţă Liz.

– O întrebare de ordin practic: sînt pregătiți să acționeze, în cazul în care o să avem nevoie de ei? întrebă generalul.

Liz ezită o clipă, înainte de a răspunde:

– I-am urmărit la antrenamente azi-dimineață. Nici unul nu era cu mintea aiurea și, în afara unui surplus de energie produs de furia acumulată, păreau montați. Dar trebuie să studiem cu atenție fiecare caz în parte. În dimineața asta n-au executat decît manevre și exerciții de rutină, repetate de mii de ori pînă acum. Nu-ți pot oferi garanții în privința modului în care ar reacționa într-o acțiune reală.

– Liz, dar tocmai de o asemenea garanție am nevoie! exclamă Rodgers descumpănit.

– Îmi pare rău, spuse Liz, ridicînd din umeri. Știi care-i ironia? Nu-mi fac probleme că vreunul dintre membrii Forței de Impact s-ar teme să acționeze. Dimpotrivă, mă îngrijorează faptul că ar putea acționa în pripă, exagerat, o manifestare clasică a Sindromului Contrareacției la Vinovăție. Ar risca prea mult, pentru a fi siguri că nimeni nu va păți nimic, pentru ca tot ce s-a întîmplat în Rusia să nu se repete.

– Îți faci griji în privința vreunuia anume? vru să afle Rodgers.

– Sondra DeVonne și Walter Pupshaw sînt, cred, cei mai tulburați, răspunse Liz.

Ciocănind cu degetul în masă, Rodgers spuse:

– Misiunile noastre sînt proiectate pentru echipe de minimum șapte persoane. Pot conta pe șapte dintre ei, Liz?

– Cel puțin șapte, încuviință Liz. Probabil chiar mai mulți.

– Dar nu ești sigură...

– Acum nu pot să-ți ofer nici un fel de garanții. Mă întorc azi după-amiază la bază și o să am întîlniri separate cu o serie dintre ei. După aceea o să-ți spun mai multe.

Darrel McCaskey bătu la ușă și fu invitat să intre. Se așeză și își deschise agenda electronică.

– E-n regulă, conchise Rodgers. Dacă ai îndoieli în privința cuiva, poți să-i dai o permisie. O să-l sun pe Shooter și o să-i cer să pregătească vreo patru sau cinci oameni din echipa de rezervă.

I-ar putea antrena pentru anumite poziții-cheie și trimite în acțiune, dacă o să fie cazul.

– Eu nu i-aș aduce la bază tocmai acum, fu de părere Liz. Nu cred că vrei să-i demoralizezi și mai rău pe cei ce se zbat pentru a-și depăși sentimentele de vinovăție și suferința.

Rodgers își iubea și-și respecta oamenii din Forța de Impact, dar nu era convins că Liz avea dreptate. În anii șaizeci, pe cînd se afla în Vietnam, nimeni nu dădea doi bani pe tristețe, sindroame și Dumnezeu mai știe ce alte bazaconii. Cînd un prieten îți murea într-o ambuscadă, nu te gîndeai decît să-ți scoți cît mai repede plutonul din rahat. Haleai, dormeai, trăgeai un răcnet și a doua zi porneai într-o altă misiune de patrulare. Poate că, în sinea ta, plîngeai și bineînțeles că erai mai prudent, cu siguranță mai furios și gata să faci praf orice-ți ieșea în cale, dar rămîneai pe poziții, cu arma în mînă, gata de luptă.

– E-n regulă, acceptă Rodgers, pe un ton destul de tăios. Personalul de rezervă se poate antrena la Quantico.

– Încă ceva, interveni Liz. S-ar putea să nu fie o idee chiar atît de strălucită să trimit pe vreunul dintre ei în permisie. Un raport care să recomande trimiterea în permisie, avînd drept motivație o stare depresivă, oricît de ușoară, i-ar putea stigmatiza. Ar fi de preferat, urmă ea, să-l conving pe doctorul Masur să le găsească o mică problemă de sănătate. Ceva ce n-ar putea verifica ei înșiși, ceva de genul unei anemii. Ori vreun parazit cules în incursiunea din Rusia...

– Isuse, dar ce naiba am aici, o grădiniță? izbucni Rodgers.

– Într-un anume sens, da, răspunse Liz, pe un ton iritat. Nu vreau să exagerez, dar află că viețile noastre de adulți sînt în mare măsură influențate de pierderile și suferințele îndurate în copilărie. Iar copilul singuratic din noi iese la suprafață în condiții de stres. Ai fi trimis un pușți de cinci ani în Rusia, Mike? Sau în Coreea?

Rodgers se frecă la ochi cu dosul palmelor. Mai întîi i se recomandase să-i ia cu binișorul pe oamenii săi, acum Liz îi cerea să-i mintă și, practic, să se joace cu ei. Dar ea era specialista în psihologie, nu el. Iar Rodgers își dorea în primul rînd

ceea ce era bine pentru oamenii săi, nu ceea ce el, Mike Rodgers, considera că ar fi fost bine. Cu toate acestea, dacă se gîndea bine, ar fi procedat altfel: l-ar fi snopit în bătaie pe băieţelul de cinci ani dacă n-ar fi făcut ceea ce i se cerea, ca să se-nveţe minte. Numai că acest gen de educaţie, firesc în anii şaizeci, nu mai era nici el la modă.

– Fie, cum vrei tu, Liz, oftă Rodgers şi se întoarse spre McCaskey. Spune-mi ceva care să mă înveselească, Darryl.

– Ei bine, FBI-ul e fericit, rosti McCaskey.

– Baltic Avenue? întrebă Rodgers.

– A mers ca pe roate, încuviinţă McCaskey. Au pus mîna pe membrii Naţiunii Pure *şi* pe computerul lor. În fişierele lui au găsit nume şi adrese ale membrilor, cîteva numere ale unor conturi bancare, liste ale unor susţinători de dreapta, adrese ale unor depozite de arme şi muniţii şi chiar mai mult.

– Mai mult? întrebă Rodgers. Cam ce ar mai putea fi?

– Captura cea mare sînt planurile grupării pentru atacarea unui miting al Societăţii Chaka Zulu care ar urma să aibă loc săptămîna viitoare în Harlem. Un comando format din zece oameni ar urma să ia ostatici, solicitînd în schimbul eliberării lor înfiinţarea unui stat separat pentru americanii de culoare.

Liz pufni, neîncrezătoare.

– Ce nu e în regulă? se miră Rodgers.

– Nu-mi vine să cred una ca asta. Grupările de tipul Naţiunii Pure nu sînt formate din activişti politici, ci din extremişti înrăiţi. Nu cer înfiinţarea unor state pentru minorităţi, ci pur şi simplu le extermină.

– FBI-ul ştie asta, interveni McCaskey. Sînt de părere că Naţiunea Pură încearcă astfel să-şi creeze o imagine mai moderată, pentru a cîştiga popularitate în rîndul albilor.

– Luînd ostatici?

– În memoria computerului s-a găsit şi ciorna unui comunicat de presă, preciză McCaskey.

Accesă un fişier din memoria agendei electronice şi începu să citească: *Şaptezeci şi opt la sută din americanii albi nu vor ca negrii să trăiască alături de ei. Însă, pentru a nu împovăra*

conştiinţa lumii albe cu morţi de ambele părţi, facem apel la majoritatea cetăţenilor, pentru a sprijini apelul nostru adresat Washingtonului, pentru crearea unei noi Africi. Un loc unde cetăţenii albi să nu fie agresaţi permanent de zgomotul muzicii rap, de limbajul de neînţeles, de hainele fistichii şi de reprezentările sacrilegice ale unor Isuşi negri. McCaskey îşi ridică privirea spre Liz:

– Eu zic că tot e un mesaj al naibii de extremist.

Liz îşi încrucişă picioarele şi începu să-şi legene unul dintre ele.

– Ştiu şi eu? rosti ea. Ceva nu mi se pare în regulă cu acest comunicat.

– Ce anume? întrebă Rodgers.

– Ura de rasă, prin natura ei, este o manifestare extremă, explică Liz. E intoleranţă împinsă pînă la ultima limită. Extremiştii de felul ăsta nu caută să se înţeleagă cu obiectul disprețului lor. Pur şi simplu caută o cale pentru a-l distruge. Comunicatul de presă mi se pare, tocmai din acest motiv, prea... rezonabil.

– Rezonabil?! exclamă McCaskey. Numeşti rezonabilă cererea de alungare a unei rase întregi?

– Nu, nicidecum, spuse ea. Însă, judecînd din punctul de vedere al Naţiunii Pure, această solicitare e de-a dreptul decentă. Tocmai de-aceea îmi vine greu s-o accept ca fiind sinceră.

– Dar, Liz, grupările se pot schimba şi chiar se schimbă. Conducerea se schimbă şi, o dată cu ea, se schimbă şi ţelurile urmărite...

Liz clătină din cap.

– Se schimbă doar imaginea publică, faţada, nu e decît o modificare cosmetică. E ceva ce pare îndeajuns de rezonabil pentru ca opinia publică să le mai acorde o şansă, oferindu-le astfel frînghia cu care să-şi spînzure victimele.

– Sînt absolut de acord cu ceea ce spui, Liz. Dar fapt e că unii dintre membrii Naţiunii Pure îi vor pe negri morţi cu orice preţ, în vreme ce alţii s-ar mulţumi să nu-i ştie prin preajmă.

– E aceeaşi grupare care în 1994 se zice c-ar fi pus la cale violarea şi apoi maltratarea unei fete de culoare. Aş zice că vor mai mult decît „să nu-i ştie pe negri prin preajmă".

– Dar chiar şi în grupările extremiste, politicile de acţiune evoluează, insistă McCaskey. Sau, mai ştii, poate că a avut loc o schismă. Grupările de genul ăsta au întotdeauna facţiuni divergente. Nu avem de-a face cu indivizii cei mai statornici de pe planetă.

– Aici greşeşti, îl contrazise Liz. Unii dintre ei sînt înspăimîntător de statornici în modul de gîndire.

– Explică, ceru Rodgers.

– Sînt capabili să pîndească o persoană sau o anumită grupare, ori să urmărească un scop anume vreme de luni de zile, cu o încăpăţînare demnă de invidiat. Cînd eram în facultate, ne-a fost prezentat cazul unui om de serviciu de la o şcoală publică din Connecticut; tipul era neonazist. A căptuşit cu explozibil plastic ambele laturi ale coridoarelor şcolii. L-a dosit în spatele lambriurilor, prefăcîndu-se că răzuia guma de mestecat lipită pe pereţi de elevi. A fost descoperit cu două zile înainte de a arunca şcoala în aer. Mai tîrziu, a mărturisit că „împănase" cîte treizeci de centimetri de lambriuri pe zi.

– Şi ce lungime aveau coridoarele? întrebă Rodgers.

– Două sute nouăzeci de metri, răspunse Liz.

Pînă în acel moment, Rodgers nu înclinase să-i dea dreptate nici unuia dintre colegii săi în mod special. Crezuse dintotdeauna că era mai bine să supraestimeze forţa inamicului. Şi, indiferent dacă avea sau nu dreptate, trebuia să admită că-i plăcea linia dură adoptată de Liz în această privinţă.

– Să presupunem că Liz are dreptate, propuse el. Care-i clenciul? Ce interes ar avea Naţiunea Pură să redacteze un astfel de comunicat de presă?

– Ar putea să fie la mijloc intenţia de-a ne duce cu preşul, sugeră Liz. Mie aşa-mi spune intuiţia.

– Pe ce te bazezi? insistă Rodgers.

– Fii atent! Indivizii îşi instalează cartierul general pe Christopher Street, care e plină de prăvălii aflate în proprietatea unor homosexuali. Vizează pentru luarea de ostatici, o reuniune a unui grup de negri. FBI-ul îi arestează, are loc un proces public,

iar minoritatea neagră şi cea homosexuală au toate motivele să se simtă ofensate.

– Iar atenţia opiniei publice este atrasă înspre grupurile extremiste, completă McCaskey. De ce Dumnezeu şi-ar dori una ca asta?

– Atenţia opiniei publice se îndreaptă asupra *acelei* grupări extremiste, precizâ Liz.

– Îi ştii pe cei din presă, rosti McCaskey, clătinînd din cap. Ai descoperit un şarpe, or să vrea să-i afle cuibul. Găseşti cuibul, or să vrea să afle şi mai multe.

– E-regulă, acceptă Liz. În privinţa asta ai dreptate. Presa o să arate cu degetul spre cuiburile de şerpi: Naţiunea Pură, Asociaţia Doar Albii, Frăţia Americană a Arienilor. O veritabilă paradă a psihopaţilor. Ce urmează?

– În continuare, americanii de rînd se simt ofensaţi, iar guvernul intră cu barda în grupările extremiste. Punct, conchise McCaskey.

Liz clătină din cap.

– Nu, nu putem pune punct. Vezi tu, chiar dacă guvernul dă iama în grupurile extremiste, nu le poate stîrpi definitiv. Acestea supravieţuiesc, trec în clandestinitate. Mai mult chiar, se întăresc. E o realitate istorică: opresiunea dă apă la moară grupurilor de rezistenţă. Urmarea acestui atac ratat al Naţiunii Pure – dacă a existat într-adevăr intenţia unui atac, fapt de care nu putem fi siguri – o să fie o intensificare a militantismului mişcărilor negrilor, homosexualilor şi evreilor. Îţi aminteşti lozinca Ligii pentru Apărarea Evreilor din 1960: „Să nu se mai repete!" Fiecare grupare a minorităţilor o să adopte o astfel de lozincă. Iar cînd această polarizare pe scară largă o să ajungă să ameninţe infrastructura, ameninţînd stabilitatea comunităţii, opinia publică, americanul de rînd adică, o să se sperie. Şi, ironia sorţii, guvernul o să aibă mîinile legate, deoarece n-o să-şi poată permite să facă presiuni asupra minorităţilor. Căci, dacă faci presiuni asupra negrilor, îşi simt lezate drepturile şi ies în stradă. Cu evreii şi homosexualii e aceeaşi situaţie. Dar, dacă

încerci să impui ceva *tuturor* minorităților, te trezești cu un război civil de toată frumusețea.

Rodgers deduse urmarea:

– În consecință, americanul de rînd, în mod normal o persoană de bun-simț și avînd simțul dreptății, o să fie atras spre extremiști. Dintr-o dată, Națiunea Pură, Asociația Doar Albii și restul or să pară a fi singura salvare a societății.

– Exact, încuviință Liz. Ce spunea liderul acelei grupări paramilitare din Michigan, acum cîțiva ani? Ceva de genul: *Dinamica firească a răzbunării și răfuielii își va urma cursul.* Asta o să se întîmple, deci, în momentul în care opinia publică o să afle despre intențiile Națiunii Pure.

– Națiunea Pură se sacrifică, așadar, conchise Rodgers. Se lasă vînați, arestați, dezbinați și scoși în afara legii, devenind astfel martiri ai cauzei albilor.

– Și chiar se distrează de minune, făcînd toate astea, punctă Liz.

McCaskey se strîmbă.

– E un raționament de-a dreptul suprarealist, spuse el, adăugînd pe un ton cîntat: Aceștia sînt extremiștii albi care și-au sacrificat membrii propriei grupări, dîndu-i prinși, cu scopul de a obține o reacție violentă din partea minorităților, pentru a-i speria pe albi, creînd astfel un val de simpatie pentru restul mișcărilor extremiste în rîndul opiniei publice.

Clătină din cap cu hotărîre:

– Cred că voi, amîndoi, le atribuiți prea multă putere de anticipare acestor degenerați. Aveau un plan, care a fost descoperit. Punct.

Telefonul lui Rodgers începu să sune.

– Nu sînt convins pe de-a-ntregul de afirmațiile lui Liz, dar mi se par demne de a fi luate în considerare, i se adresă Rodgers lui McCaskey.

– Gîndește-te cît rău ar putea face Națiunea Pură, în cazul în care totul s-ar dovedi a fi o înscenare de genul ăsta, sublinie Liz.

Rodgers simți un fior înghețat. Într-adevăr, ar fi putut duce de nas FBI-ul cum voiau, în vreme ce acesta și-ar fi proclamat

victoria pe toate drumurile. Cu presa urmărind fiecare pas al federalilor, în cele din urmă aceştia n-ar fi putut nici măcar să recunoască public că fuseseră traşi pe sfoară.

Generalul ridică telefonul.

– Da?

La celălalt capăt al firului se afla Bob Herbert.

– Bob! exclamă Rodgers. Alberto m-a pus la curent, acum cîteva minute. Unde eşti?

Herbert răspunse calm, fără grabă:

– Sînt pe o şosea la naiba-n praznic, undeva în mijlocul Germaniei şi aş avea nevoie de ceva.

– Ce anume?

– Fie de o mînă de ajutor imediat, fie de o rugăciune cît mai scurtă, răspunse Herbert.

29

Joi, ora 16:11, Hamburg, Germania

În lumina după-amiezei, Hamburgul căpăta o strălucire aparte, cu totul seducătoare.

Soarele care cobora spre orizont își răspîndea lumina asupra celor două lacuri, stîrnind neguri ce semănau cu o mie de fantome. Paul Hood avea impresia stranie că undeva, dincolo de oraș, cineva aprinsese un reflector puternic, îndreptîndu-l asupra acestuia. În fața lui, arborii parcului și clădirile sclipeau pe fondul albastrului tot mai profund al cerului.

Și atmosfera orașului părea diferită de cea a altor metropole. Curios amestec de natural și industrial, regăseai în ea gustul sărat purtat dinspre Marea Nordului de curenții Elbei, mirosul combustibilului și al fumului nenumăratelor nave ce brăzdau fluviul, și totodată aroma dominantă a grădinilor orașului. Nu, își zise Hood, nu era un miros neplăcut, însă în mod categoric era ceva cu totul diferit de atmosfera altor orașe.

Hood nu-și lăsă însă gîndurile să zăbovească prea mult asupra naturii înconjurătoare. La scurtă vreme după ce ieșiră din clădire, pornind agale spre aleile parcului, Hausen rupse tăcerea:

– De ce ați afirmat că ați avut o zi ciudată? întrebă el.

De fapt, Hood nu simţea deloc nevoia să se destăinuie. Sperase însă ca, făcînd-o, să-i dezlege limba lui Hausen măcar într-o anumită măsură. Oferă, şi vei primi ceva în schimb. Era un tîrg familiar oricui a trăit şi muncit vreodată la Washington. Se întîmplase însă ca această tranzacţie să fie, de data asta, mai personală şi mai importantă decît multe altele.

Hood începu:

– În vreme ce, împreună cu Matt şi cu Bob, vă aşteptam în holul hotelului, mi s-a părut că văd – ba nu, aş fi putut să jur c-am văzut o veche cunoştinţă, o femeie. M-am repezit pe urmele ei ca un apucat.

– Şi ea a fost? întrebă Hausen.

– Nu ştiu, oftă Hood.

Gîndul la cele întîmplate fu de-ajuns pentru a-l umple din nou de exasperare. Era descumpănit de posibilitatea de a nu afla niciodată dacă femeia aceea fusese într-adevăr Nancy; pe de altă parte, gîndul că nici măcar acum, după atîţia ani, nu reuşise să scape de obsesia pe care o reprezenta îl scotea din sărite.

– A urcat într-un taxi înainte de a o fi ajuns din urmă. Dar, avînd în vedere felul în care îşi ţinea capul, înfăţişarea şi mişcările, dacă n-a fost ea, atunci a fost cu siguranţă fiică-sa.

– Are o fiică?

Hood ridică din umeri, fără să răspundă. Ori de cîte ori se gîndea la Nancy Jo, ideea că ea ar fi putut avea un soţ, copii şi o viaţă din care el nu făcea parte îl înnebunea.

Atunci de ce naiba te gîndeşti iar la asta? se întrebă, iar apoi îşi dădu singur răspunsul: *Fiindcă vrei să-l faci pe Hausen să vorbească.*

Hood trase adînc aer în piept şi-l expiră. Privirea îi era aţintită asupra ierbii, iar mîinile îi erau înfipte în buzunare. Şovăitoare, gîndurile îi reveniră în timp, cu douăzeci de ani în urmă, la Los Angeles.

– Am fost îndrăgostit de fata asta. O chema Nancy Jo Bosworth. Ne-am întîlnit la un curs de calculatoare, în ultimul an înainte de absolvirea facultăţii. Era un înger delicat şi plin de

viaţă, iar părul lung şi blond îi flutura de parc-ar fi avut aripi de aur.

Surîse, roşind:

– E ciudat, ştiu, dar nu-mi dau seama cum altfel v-aş putea-o descrie. Avea părul moale şi des, iar ochii îi erau mai vii ca viaţa însăşi. Obişnuiam s-o numesc „doamna mea de aur", iar ea îmi spunea „cavalerul ei de argint". Doamne, eram nebun după ea.

– Se vede, rosti Hausen.

Pentru prima oară, neamţul zîmbi. Hood simţi că era pe cale de a-i străpunge carapacea şi se bucură; povestea pe care o spunea era un chin.

– Ne-am logodit de cum am terminat facultatea, urmă Hood. I-am dăruit un inel de smarald pe care l-am ales împreună. Am pus mîna pe un post interesant, acela de şef de cabinet al primarului Los Angeles-ului, iar Nancy s-a angajat la o companie care producea jocuri video, pe post de programatoare. Făcea naveta de două ori pe săptămînă, în nord, la Sunnyvale, ca să putem rămîne împreună. Apoi, într-o seară de aprilie, în 1979 – pe 21 aprilie 1979, mai exact, e o dată pe care mi-am scos-o din agende în anii ce-au urmat – am aşteptat-o zadarnic în faţa unui cinematograf. N-a mai apărut. Am telefonat la ea acasă, nu mi-a răspuns nimeni, aşa încît m-am repezit într-acolo. Am condus ca un nebun. Am deschis uşa – aveam şi eu o cheie – am intrat şi am găsit un bilet.

Ritmul povestirii deveni şovăitor. Hood simţea şi acum în nări mirosul plăcut care domnea în apartamentul ei. Simţea gustul lacrimilor care i se prelinseseră pe obraji, nodul ce i se pusese atunci în gît. Auzea parcă melodia ce răzbătea din apartamentul vecin, o piesă a formaţiei Brooklyn Bridge, *The Worst That Could Happen*.

– Era un bilet scris de mînă, în grabă. Nu era scrisul obişnuit al lui Nancy, cu volute sigure, bărbăteşti. Mă anunţa că trebuia să plece, că nu se va mai întoarce, şi mă ruga să nu încerc s-o găsesc. Îşi luase doar cîteva haine; în rest, toate erau acolo: discurile ei, cărţile, plantele, albumele de fotografii, diploma de

absolvire. Totul. De asemenea, luase cu ea inelul pe care i-l dăruisem. Mă rog, dacă nu cumva îl aruncase...

– Şi nimeni n-a avut habar unde plecase?

– Nimeni. Nici măcar cei de la FBI, care au venit să mă întrebe ce ştiu despre ea chiar a doua zi dimineaţă, fără să-mi spună însă ce făcuse. N-am putut să le zic mare lucru, dar mi-am dorit din tot sufletul s-o găsească. Indiferent ce făcuse, voiam s-o pot ajuta. Mi-am petrecut zilele şi nopţile care au urmat căutînd-o. I-am vizitat pe foştii noştri profesori, o mulţime de prieteni comuni. Am stat de vorbă cu foştii ei colegi de serviciu, care-şi făceau griji la rîndul lor. L-am sunat şi pe tatăl ei. Nu erau foarte apropiaţi, aşa încît nu m-am mirat cînd acesta mi-a spus că nu avea nici o veste despre ea. În cele din urmă, am ajuns la concluzia că eu eram vinovatul. Dacă nu cumva, fără ştirea mea, cunoscuse pe altcineva şi o ştersese cu respectivul...

– *Gott!* exclamă Hausen. Şi de-atunci n-a mai dat nici un semn de viaţă?

Hood clătină încet din cap.

– Nici măcar n-am mai auzit nimic despre ea. Mi-ar fi plăcut, din pură curiozitate, să aflu unde era... Cu toate astea, n-am mai încercat să-i dau de urmă, căci n-aş fi suportat să mai trec încă o dată prin acea perioadă de chin. Oricum, îi datorez mulţumiri, dintr-un anume punct de vedere. M-am adîncit în muncă, am cunoscut o mulţime de oameni. Şi, în cele din urmă, mi-am depus candidatura şi am devenit primar al Los Angeles-ului. Am fost cel mai tînăr primar din istoria oraşului.

Hausen aruncă o privire spre verigheta lui Hausen.

– V-aţi căsătorit...

– Da, încuviinţă Hood, contemplînd inelul de aur. M-am însurat, am o familie minunată, duc o viaţă frumoasă.

Îşi pipăi buzunarul în care-şi ţinea portofelul ce conţinea şi biletele, acele bilete de a căror existenţă nici măcar soţia sa nu avea habar.

– Cu toate acestea, din cînd în cînd, mă mai gîndesc la Nancy. La urma urmei, poate că e mai bine că n-a fost ea, cea de la hotel.

– Totuşi, nu sînteţi sigur de asta, îi atrase atenţia Hood.

– Nu, n-am de unde să ştiu, recunoscu Hood.

– Dar, chiar dac-ar fi fost, Nancy a dumneavoastră aparţine altor vremuri, spuse Hausen. Paul Hood cel de-acum nu mai e acelaşi. Presupun că, dacă aţi revedea-o, aţi fi capabil să suportaţi întîlnirea.

– Poate, spuse Hood. Dar nu sînt convins că Paul Hood cel de-acum s-a schimbat chiar atît de mult. Nancy era îndrăgostită de puştiul din mine, puştiul căruia îi plăcea aventura, în viaţă şi în dragoste. Faptul că am devenit tată şi primar al unui mare oraş, faptul că apoi m-am mutat la Washington n-au reuşit să mă schimbe. În adîncul inimii, am rămas un puşti căruia îi place să joace Risk, căruia filmele cu Godzilla încă îi mai dau fiori şi care ar putea să jure că Adam West e adevăratul Batman, iar George Reeves singurul Superman. În sinea mea, sînt tot adolescentul care se credea cavaler şi care vedea în Nancy o domniţă neprihănită. Sincer, habar n-am cum aş reacţiona dacă aş întîlni-o.

Hood îşi vîrî din nou mîinile în buzunare. Atinse portofelul şi se întrebă: *Pe cine crezi că păcăleşti?* Ştia prea bine că, dac-ar fi revăzut-o pe Nancy, fie şi pentru o singură clipă, s-ar fi îndrăgostit din nou de ea, fără speranţă.

– Ei, asta-i povestea mea, conchise Hood.

Întoarse capul spre stînga, către Hausen.

– E rîndul dumneavoastră, îl invită el. Spuneţi-mi, telefonul pe care l-aţi primit avea cumva de-a face cu vreo iubire pierdută, cu o dispariţie misterioasă?

Hausen continuă să înainteze o vreme în tăcere, înainte de a rosti:

– Dispariţii misterioase, da. Iubiri? Nu, nicidecum.

Se opri şi se întoarse cu faţa către Hood. Bătea o briză uşoară, zburlindu-i părul şi făcînd ca pulpana hainei să-i fluture.

– Herr Hood, am încredere în dumneavoastră. Sinceritatea cu care v-aţi destăinuit durerea şi sentimentele mă determină să vă cred un om plin de compasiune, pentru care adevărul e mai presus de orice. Iată de ce o să fiu sincer cu dumneavoastră.

Privi într-o parte, apoi îşi aţinti ochii în pămînt.

– E o nebunie să vă dezvălui toate acestea. Sînt lucruri pe care nu le-am mai spus nimănui, niciodată. Nici surorii mele, nici prietenilor.

– Nu ştiam că un politician poate avea prieteni, surîse Hood.

– Unii, da, răspunse Hausen, zîmbind la rîndul său. Eu am. Dar n-am vrut să-i împovărez cu problemele mele. Cu toate acestea, cineva trebuie să afle totul, acum, cînd el s-a întors. Cineva trebuie să ştie, în cazul în care aş păţi ceva.

Hausen îl privi în ochi pe Hood. Suferinţa care i se citea în priviri nu putea fi comparată cu nimic din cîte-i fusese vreodată dat lui Hood să vadă. Luat prin surprindere de acea expresie a agoniei, uită de propriile-i dureri, iar curiozitatea îi spori.

– Acum douăzeci şi cinci de ani, începu Hausen, eram student la ştiinţe politice la Sorbona. Prietenul meu cel mai bun era un coleg pe nume Gerard Dupre. Tatăl lui era un industriaş bogat, iar Gerard nutrea convingeri radicale. Nu ştiu dacă de vină erau imigranţii care ocupau slujbele ce li s-ar fi cuvenit francezilor, sau pur şi simplu firea lui cîinoasă. Cert e că Dupre îi ura pe americani şi asiatici şi, mai mult, îi ura pe evrei, pe negri şi pe catolici. Doamne, ura cu patimă, cu pasiune.

Lui Hood îi devenise limpede că omul acesta lupta, în egală măsură, cu ideea confesiunii şi cu amintirea a ceea ce săvîrşise, indiferent despre ce va fi fost vorba.

Hausen înghiţi în sec şi continuă:

– Într-o seară am luat cina într-un restaurant, nu departe de universitate – la *L'Échange*, pe Rue Mouffetard, pe malul stîng al Senei. Era un local ieftin, popular în rîndul studenţilor. Atmosfera era veşnic plină de aroma cafelelor tari şi de larma discuţiilor aprinse. Era la scurtă vreme după începerea penultimului an de facultate, iar în noaptea aceea nimic nu-i era pe plac lui Gerard. Chelnerul era prea lent, băutura era călîie, aerul nopţii era prea răcoros, iar discursurile lui Troţki, despre care discutam cu cartea în faţă, erau cele tipărite în Rusia, nu cele din Mexic, ceea ce, spunea Gerard, era o omisiune grosolană. După ce a achitat consumaţia – el era întotdeauna cel care plătea, căci

era singurul care avea bani – am pornit la plimbare de-a lungul cheiurilor Senei.

Se lăsase întunericul, continuă Hausen, făcînd vădite eforturi pentru a vorbi mai departe. La un moment dat, am întîlnit două tinere studente americane, sosite de curînd la Paris. Ieşiseră să facă fotografii pe malul Senei, sub un pod, iar după apusul soarelui se rătăciseră şi nu mai reuşeau să găsească drumul înapoi, către căminul în care locuiau. Am început să le explic cum puteau să ajungă acolo, dar Gerard m-a întrerupt, spunînd că fusese convins că americanii ştiau totul. Ţipa, părea foarte furios pe cele două fete. Se mira, retoric, cum era posibil ca, după ce veniseră aici şi puseseră stăpînire pe întreaga ţară, fetele astea să nu ştie încotro se îndreptau?

Hood simţi un nod în stomac. Începea să presimtă ce avea să urmeze.

– Fetele au crezut că prietenul meu glumea, continuă Hausen. Una dintre ele i-a atins braţul lui Gerard, încercînd să-i spună ceva, nu mai ţin minte ce anume. Gerard a ţipat, întrebînd-o cum îndrăznea să-i vorbească de sus, şi a împins-o cît colo. Fata s-a împiedicat şi a căzut în rîu. Acolo, apa nu era foarte adîncă, dar biata fată n-avea de unde să ştie asta. A început să ţipe. Doamne, ce ţipăt sfîşietor! Prietena ei a aruncat aparatul de fotografiat şi a vrut să se repeadă în ajutorul ei, dar Gerard a prins-o şi a imobilizat-o, încolăcindu-şi braţul în jurul gîtului ei. Ea a început să se sufoce, fata din apă ţipa în continuare, iar eu parcă încremenisem. Nu mai trecusem niciodată printr-o astfel de situaţie. Într-un tîrziu, am sărit în ajutorul fetei care căzuse în rîu. Înghiţise apă şi tuşea, înecîndu-se. M-am luptat cu ea, încercînd s-o liniştesc, pentru a o putea scoate la mal. Gerard se înfuriase şi mai tare, văzînd că încercam s-o ajut, şi a început să urle la mine, continuînd s-o strîngă pe prietena ei de gît, tot mai tare...

Hausen se opri. Suferinţa din ochii lui pusese de-acum stăpînire pe întreaga-i expresie. Pălise, iar colţurile gurii îi atîrnau. Mîinile îi tremurau violent, astfel încît îşi încleştă pumnii, ca să le facă să înceteze.

Hood făcu un pas către el.

– Nu e nevoie să continuați...

– Ba da, insistă Hausen. Acum, cînd Gerard s-a întors, povestea trebuie spusă pînă la capăt. S-ar putea să mă doboare, dar și el trebuie să fie oprit.

Își mușcă buzele și, o vreme, tăcu, încercînd să se reculeagă. Apoi continuă:

– Gerard a trîntit-o pe fată la pămînt; aceasta își pierduse cunoștința. Apoi a alergat spre mal, a sărit în apă și a împins-o pe cealaltă fată sub apă. Am încercat să-l opresc, dar mi-am pierdut echilibrul și m-am scufundat. Gerard continua să-i țină capul sub apă – și Hausen gesticulă, imitîndu-l – în vreme ce urla cît îl ținea gura că toate americancele erau tîrfe. Pînă cînd am reușit să mă redresez, a fost prea tîrziu: fata plutea cu fața în jos, cu părul lung împrăștiat pe suprafața apei. Gerard a împins-o cît colo, a ieșit din apă și a tras trupul neînsuflețit al celeilalte fete către mal, făcîndu-i apoi vînt în rîu. Apoi îmi porunci să îl urmez, să plecăm de acolo. Eram amețit. Pe pipăite, mi-am adunat lucrurile și am pornit pe urmele lui. L-am urmat, fără să-mi pese dacă fata pe care o sugrumase și o azvîrlise în rîu mai trăia sau nu.

– Și nu v-a văzut nimeni? întrebă Hood. N-a auzit nimeni țipetele? Nu s-a apropiat nimeni, ca să vadă ce se întîmplase?

– S-ar putea să fi auzit, dar nu i-a păsat nimănui. Studenții erau întotdeauna zgomotoși, iar studentele țipau mereu din cauza șobolanilor de pe cheiuri. Se prea poate să fi crezut că fetele făceau dragoste pe malul rîului. țipetele lor... ar fi putut fi și din cauza asta.

– Ce-ați făcut după ce ați plecat de acolo? vru să afle Hood.

– Am plecat la moșia tatălui lui Gerard din sudul Franței și am stat ascunși acolo vreme de mai multe săptămîni. Gerard mi-a cerut să rămîn, să devenim parteneri de afaceri. Mă plăcea cu adevărat. Deși eram de origini sociale diferite, îmi respecta punctele de vedere. Eram singurul care-și permitea să-i arunce în față că era un ipocrit, că trăia în lux și risipea banii familiei, în timp ce-i admira cu fanatism pe Troțki și Marx. Îi plăcea felul

în care-l provocam. Dar n-am putut s-o fac, n-am putut rămîne lîngă el. M-am întors în Germania. Însă nici după întoarcerea acasă n-am reuşit să-mi găsesc liniştea, aşa încît, într-o bună zi...

Se opri, privindu-şi pumnii încleştaţi. Chiar şi aşa tremurau, aşa încît şi-i deschise, lăsîndu-şi mîinile să-i atîrne libere pe lîngă corp.

– Într-o bună zi, m-am dus la Ambasada Franţei din Germania şi le-am povestit cele întîmplate, continuă Hausen. N-am omis nimic. Mi-au spus că Gerard avea să fie interogat, iar eu i-am anunţat unde puteam fi găsit. Eram gata să ispăşesc şi o pedeapsă cu închisoarea, numai să scap de sentimentul apăsător de vină.

– Ce s-a mai întîmplat?

– Poliţia franceză e altfel decît orice altă poliţie din lume, răspunse Hausen, plin de amărăciune. Poliţiştii francezi caută să muşamalizeze cazurile, nu să le rezolve, mai ales atunci cînd sînt implicaţi străini. Pentru ei, era vorba despre două crime cu autori necunoscuţi, şi aşa aveau să rămînă.

– Gerard a mai fost interogat?

– Nu ştiu, răspunse Hausen. Dar chiar dacă-ar fi fost, gîndiţi-vă. Cuvîntul fiului unui miliardar francez, pus în balanţă cu cel al unui german sărac.

– Oricum, tot i se va fi cerut să explice ce anume îl apucase să renunţe dintr-o dată la studii.

– Herr Hood, Gerard era genul de om în stare să convingă pe oricine, fără urmă de îndoială, că renunţase la şcoală fiindcă discursurile mexicane ale lui Troţki fuseseră omise dintr-un text.

– Şi părinţii fetelor? Nu pot să cred că au renunţat atît de uşor să afle adevărul.

– Ce să fi făcut? întrebă Hausen. Au venit în Franţa, cerînd să se facă dreptate. Au trimis petiţii la Ambasada Franceză de la Washington şi la cea Americană de la Paris. Au oferit recompense. Dar cadavrele fetelor au fost trimise înapoi în America, francezii le-au întors spatele familiilor şi, în aparenţă, totul s-a încheiat aici.

– În aparenţă?

În ochii lui Hausen se iviră lacrimi.

– Gerard mi-a scris, la cîteva săptămîni după aceea. Mă anunţa că, într-o bună zi, avea să se întoarcă, pentru a-mi da o lecţie despre laşitate şi trădare.

– În afara acestei scrisori, v-a mai dat vreun semn de viaţă?

– Nu, pînă azi, cînd mi-a telefonat. În ceea ce mă priveşte, mi-am continuat studiile în Germania, ruşinat şi copleşit de sentimentul vinovăţiei.

– Dar nu eraţi deloc vinovat! exclamă Hood. Dimpotrivă, aţi încercat să-l opriţi pe Gerard.

– Crima mea e aceea de a fi tăcut, imediat după aceea, spuse Hausen. La fel ca aceia, mulţi, care simţiseră mirosul crematoriilor de la Auschwitz, n-am spus nimic, nimănui.

– E o diferenţă de proporţii, nu credeţi?

Hausen clătină din cap şi rosti:

– Tăcerea e tăcere, indiferent de proporţii. Din pricina tăcerii mele, un criminal a rămas în libertate. Acum îşi spune Gerard Dominique. M-a ameninţat, pe mine şi pe fiica mea de treisprezece ani.

– Nu ştiam că aveţi copii, spuse Hood. Unde e fiica dumneavoastră acum?

– Locuieşte la Berlin, cu mama ei, răspunse Hausen. O să am grijă să fie bine păzită, dar ştiu că Gerard e pe cît de puternic, pe atît de influent. E în stare să-i cumpere pe cei cărora nu le place ce fac.

Clătină din cap:

– Dacă aş fi chemat poliţia în noaptea aceea, dacă aş fi încercat să-l reţin pe Gerard, dacă aş fi făcut ceva, orice, aş fi putut să-mi găsesc pacea, o dată cu trecerea anilor. Dar n-am făcut-o. Nu mai exista decît un singur mijloc pentru a-mi atenua vina, acela de a lupta împotriva urii care-l îndemnase pe Gerard să le ucidă pe cele două fete.

– Mi-aţi spus că Gerard nu v-a mai contactat, în toţi aceşti ani. Aţi mai auzit vreodată de el?

– Nu, răspunse Hausen. A dispărut, la fel ca Nancy a dumneavoastră. Am auzit unele zvonuri, cum că ar fi devenit

partenerul de afaceri al tatălui său. La moartea bătrînului însă, Gerard a închis fabrica de piese de schimb pentru industria aeronautică, deşi aceasta se dovedise deosebit de profitabilă de-a lungul anilor. S-a spus că ar fi devenit eminenţa cenuşie aflată în spatele unor consilii de administraţie, dar numele lui nu a mai figurat niciodată nicăieri. Nu pot, aşadar, să fac nici o afirmaţie sigură.

Hood ar mai fi avut de pus o serie de întrebări despre afacerea bătrînului Dupre, despre identitatea celor două fete, intenţionînd să afle în ce măsură i-ar fi putut fi de ajutor Centrul de Comandă lui Hausen, în ceea ce se contura drept un potenţial şantaj de mare amploare. Atenţia îi fu însă atrasă de o voce blîndă, care îl strigă, de undeva din urmă.

– Paul.

Hood se întoarse şi strălucirea Hamburgului în asfinţit păru că păleşte. Hausen, copacii din parc, întreg oraşul şi anii ce trecuseră dispărură, în vreme ce creatura angelică, înaltă şi zveltă, se apropia de el, păşind cu o graţie infinită. Deodată, se regăsi în urmă cu ani de zile, aşteptînd-o pe Nancy în faţa unui cinematograf.

Aşteptînd-o pe fata care, în sfîrşit, venise.

30

Joi, ora 16:22, Hanovra, Germania

Bob Herbert nu se grăbise să-i telefoneze lui Mike Rodgers, prima oară cînd văzuse furgoneta albă.

Aceasta apăruse în oglinda retrovizoare în vreme ce conducea pe şoseaua de centură a oraşului, încercînd să-şi dea seama ce-i rămînea de făcut în continuare. Nu acordă atenţie acelui vehicul, căci mintea îi era ocupată cu încercarea de a găsi o soluţie pentru a afla ceva despre fata care fusese răpită. După încercarea eşuată de a obţine informaţii direct de la sursă, nu-i rămînea decît să încerce să găsească un informator.

Cînd Herbert coti de pe Herrenhauser Strasse pe o străduţă laterală, furgoneta albă îl urmă. Abia atunci realiză că era urmărit. La volanul furgonetei şi pe bancheta din spate a acesteia se aflau nişte indivizi cu feţele ascunse sub măşti de schi. Aruncînd o privire pe hartă şi mărind viteza, Herbert execută o serie de viraje strînse, pentru a se convinge că, într-adevăr, el era cel urmărit. Aşa era. Cu siguranţă, fusese văzut plecînd, iar cineva trimise plutonul de execuţie pe urmele lui. Pe cînd Hanovra era cuprinsă de întunericul ce cobora cu repeziciune, Herbert telefonă la Centrul de Comandă. Alberto îi făcu imediat legătura cu Mike Rodgers.

Herbert îi ceru fie o mînă de ajutor cît mai repede, fie o rugăciune, cu condiția ca aceasta din urmă să fie scurtă.

– Ce s-a întîmplat? vru să afle Rodgers.

– Am avut o ciocnire cu un grup de neonaziști într-o berărie, îl anunță Herbert. Acum, se pare că băieții vor să se răzbune.

– Unde te afli?

– Nu știu sigur, răspunse Herbert și privi în jur. Văd o mulțime de copaci, pare a fi un parc, iar ceva mai încolo se vede un lac.

Mașina depăși chiar atunci un indicator.

–Mulțumescu-ți, Doamne. Mă aflu într-un loc numit Welfengarten.

– Bob, Darrell e lîngă mine, spuse Rodgers. Are la îndemînă numărul de telefon al poliției locale. Ai ceva de scris la îndemînă? Le-ai putea da un telefon.

Herbert își pipăi buzunarul cămășii și scoase de acolo un pix. Îl lovi de cîteva ori de bord, ca să-i pună în mișcare pasta, apoi spuse:

– Dă-i drumul.

Însă, înainte de a apuca să-și noteze ceva, furgoneta îi izbi bara din spate. Mașina țîșni înainte, iar centura de siguranță se strînse peste pieptul său. Herbert răsuci volanul, evitînd în ultima clipă ciocnirea cu mașina care se afla în fața lui.

– La dracu'! strigă el.

Acceleră și depăși mașina din fața sa.

– Ascultă, domnule general, am intrat în bucluc.

– Ce e?

– Indivizii încearcă să mă scoată de pe șosea. O să trag pe dreapta, înainte de a lovi vreun pieton nevinovat. Spune-le celor de la *Landespolizei* că mă aflu într-un Mercedes alb.

– Nu, Bob, nu opri! strigă generalul. Dacă reușesc să te vîre în furgonetă, te-am pierdut!

– Dar nu încearcă să mă răpească! răspunse Herbert, strigînd la rîndul lui. Vor să mă ucidă!

Furgoneta îl izbi din nou în spate, de data asta în partea stîngă. Mașina sări cu roțile din dreapta pe trotuar, iar Herbert

evită în ultima clipă un bărbat care-şi plimba liniştit terrierul. Reuşi să readucă maşina pe carosabil, agăţînd însă cu bara din faţă o maşină parcată. Bara se desprinse parţial în urma coliziunii şi începu să se tîrască pe asfalt, cu un scrîşnet sinistru.

Herbert frînă. De teamă ca nu cumva bara cromată să-i sfîşie un cauciuc, dădu înapoi, încercînd s-o facă să se desprindă cu totul. Aceasta se îndoi, scîrţîind ascuţit, iar apoi izbi asfaltul străzii.

Herbert privi în oglinda retrovizoare, pentru a se asigura că putea să mai dea înapoi atît cît avea să fie necesar. Scena părea de-a dreptul suprarealistă. Pietonii alergau care încotro, iar maşinile goneau pe carosabil într-un flux continuu. Înainte de a apuca să se înscrie din nou în traficul dezordonat, furgoneta opri în dreptul său, blocîndu-l din partea stîngă. Silueta aflată pe scaunul de lîngă şofer se întoarse cu faţa spre el. Pe geamul coborît al portierei, aţinti o armă automată asupra maşinii lui Herbert.

Apoi începu să tragă.

31

Joi, ora 16:33, Hamburg, Germania

Purtînd o fustă şi un sacou negru, iar pe dedesubt o bluză albă şi un colier de perle, Nancy părea a fi descins dintr-un miraj. O imagine înconjurată de un halo, definindu-se lent pe retină, sfîşietoare.

Sau poate că arăta astfel din cauza lacrimilor care se iviră în ochii lui Hood.

Clipi, clătină din cap, îşi strînse pumnii: cu fiecare pas pe care ea îl făcea apropiindu-se, o mie de sentimente contradictorii îl copleşeau.

Tu eşti, nu visez, fu primul lui gînd.

Acesta fu urmat de: *De ce-ai făcut-o, blestemată să fii?*

Iar apoi: *Eşti mai frumoasă decît îmi aduceam aminte...*

Şi: *Cum rămîne cu Sharon? Ar trebui să fug din calea ta, dar nu pot.*

În sfîrşit: *Pleacă. N-am nevoie de tine.*

Dar ştia că nu va reuşi să se păcălească de unul singur. Avea nevoie de ea. Pe măsură ce se apropia, imaginea ei îi umplea cîmpul vizual. Îngădui inimii să se umple de iubirea de odinioară, simţi în pîntece excitarea de altădată, iar mintea i se umplu de amintiri nepreţuite.

– Herr Hood? rosti Hausen nedumerit.

Vocea lui îi parvenea şoptită, înfundată, de parcă ar fi venit de undeva de departe, din fundul unui puţ adînc.

– Vă simţiţi bine?

– Nu ştiu, răspunse Hood, şi propria sa voce păru a veni din fundul aceluiaşi puţ uitat.

Hood nu reuşea să-şi desprindă privirea de Nancy. Aceasta nu-i făcu nici un semn şi nici nu mai scoase vreun cuvînt. Dar continuă să se apropie, cu privirile aţintite asupră-i.

– E Nancy, şopti Hood într-un tîrziu.

– Cum a reuşit să vă găsească aici? se miră Hausen cu glas tare.

Femeia ajunse lîngă ei. Hood nu îndrăznea să-şi imagineze cum îl vedea ea. Era şocat, rămăsese cu gura căscată, ochii îi erau plini de lacrimi şi îşi clătina încet capul dintr-o parte în cealaltă. Categoric, Hood nu arăta nicidecum a cavaler de argint.

Pe chipul lui Nancy se ivi o expresie vag amuzată – colţul drept al gurii i se ridică uşor –, dar aceasta fu repede înlocuită de zîmbetul ei larg, atît de bine ştiut, care îi înmuia genunchii de fiecare dată.

– Bună, rosti ea, calmă.

Vocea i se maturizase, la fel ca trăsăturile feţei. În colţurile ochilor îi apăruseră mici riduri, la fel şi pe fruntea ei, odinioară atît de netedă, şi în prelungirea buzei superioare – acea buză superb curbată, ce făcea pereche cu cea inferioară, uşor bosumflată. Dar ridurile abia vizibile n-o urîţeau deloc. Dimpotrivă, Hood le găsi aproape insuportabil de atrăgătoare. Acestea confirmau faptul că trăise, iubise, luptase, supravieţuise, că era la fel de plină de vioiciune, că nu se lăsase doborîtă, că era *în viaţă*.

De asemenea, părea a fi mai în formă decît fusese vreodată. Trupul ei, înalt de un metru şaptezeci şi cinci, părea sculptat de un maestru obsedat de perfecţiune, iar Hood îşi imagină că, în mod sigur, se apucase de gimnastică aerobică, de jogging sau de înot. Făcuse sport, modelîndu-şi formele exact aşa cum îşi dorise. Poseda simţul disciplinei şi hotărîrea necesară pentru acest lucru.

Bineînțeles, își zise el, cuprins de amărăciune. *Mereu reușea să mi-o ia înainte.*

Nancy renunțase la rujul vișiniu pe care i-l știa atît de bine. Trecuse la o nuanță pastelată de roz. O noutate: era machiată discret, cu un fard albăstriu, iar în urechi îi străluceau niște cercei cu diamante. Luptă cu sine pentru a nu se repezi s-o îmbrățișeze, strivindu-i trupul de al său, și fu la un pas de a fi înfrînt. În cele din urmă, se hotărî pentru un simplu:

– Bună, Nancy.

Nu era un salut tocmai potrivit, dar era oricum de preferat acuzațiilor care îi veneau în minte. Și, fiind dintre cei ce suferiseră în dragoste, găsea simplitatea acestui salut atrăgătoare.

Privirea lui Nancy se îndreptă spre dreapta lui Hood. Îi întinse mîna lui Hausen.

– Nancy Jo Bosworth, se prezentă ea.

– Richard Hausen, răspunse el.

– Știu, zîmbi ea. V-am recunoscut.

Hood nu auzi însă schimbul de amabilități. *Nancy Jo Bosworth*, își repetă el în minte. O cunoștea pe Nancy, era genul care și-ar fi luat numele soțului. *Așadar, nu e căsătorită.* Hood simți strălucirea bucuriei în suflet, urmată de arsura vinovăției: *în schimb, tu ești.*

Hood întoarse capul spre Hausen, conștient de bruscheța acestei mișcări. Știa că, altfel, capul său ar fi refuzat să se clintească. Privindu-l pe Hausen, citi în ochii lui compasiunea, dublată de tristețe. Nu pentru sine, ci pentru Hood. Îi aprecie puterea empatică. Dacă nu avea să fie atent, Hood putea să distrugă mai multe vieți, nu doar pe a lui.

– Mă întreb dacă mi-ați putea acorda un minut, i se adresă el lui Hausen.

– Desigur, încuviință acesta. Ne revedem în biroul meu.

Hood îi mulțumi, înclinînd din cap, apoi adăugă:

– În legătură cu cele povestite mai devreme... O să mai stăm de vorbă despre asta. Cred că vă putem ajuta.

– Vă mulțumesc, rosti germanul și, după ce se înclină ușor în fața femeii, se îndepărtă.

Hood își întoarse privirea spre Nancy. Habar n-avea ce anume citea ea în ochii lui, dar ceea ce el văzu în ai ei era de-a dreptul ucigaș. Blîndețea și dorința de odinioară erau acolo, o combinație explozivă și la fel de irezistibilă.

– Îmi pare rău, șopti ea.

– Nu e nici o problemă. Oricum, discuția noastră era pe sfîrșite, răspunse Hood.

Ea zîmbi.

– Nu vorbeam despre faptul că v-am întrerupt.

Hood roși pînă în vîrful urechilor. Se simțea ca dracu'.

Nancy îi atinse fața.

– Am avut un motiv ca să fac ce-am făcut.

– Sînt convins de asta, replică Hood, începînd să-și revină. Aveai motive să procedezi așa cum voiai în orice privință.

Îi luă mîna, îndepărtînd-o.

– Cum m-ai găsit?

– A trebuit să înapoiez niște documente la hotel, răspunse ea. Portarul mi-a spus că un anume Paul mă căuta și că plecase împreună cu ministrul adjunct de externe Hausen. Am sunat la biroul lui Hausen, după care am pornit încoace.

– De ce? întrebă Hood.

Ea izbucni în rîs.

– Doamne, Paul, dar aș putea găsi cel puțin zece motive. Ca să te văd, ca să-mi cer scuze, ca să-ți explic... dar, în primul rînd, ca să te văd. Mi-a fost atît de dor de tine. Ți-am urmărit cariera la Los Angeles, în măsura în care am putut. Am fost foarte mîndră de realizările tale.

– Am fost îmboldit, rosti el.

– Mi-am dat seama și m-am mirat. Nu mi te-am închipuit niciodată mînat de ambiții.

– Nu ambiția m-a îmboldit, ci disperarea, o întrerupse el. Am încercat să mă cufund în muncă, pentru a nu ajunge ca Heathcliff, așteptînd moartea la răscruce de vînturi. Tu mi-ai făcut asta, Nancy. M-ai părăsit, îmbolnăvindu-mă și umplîndu-mi mintea de confuzie, astfel încît nu mi-am mai dorit decît să te găsesc și să-mi îndrept greșeala care te determinase să mă

părăseşti. Te doream atît de mult, încît, dac-aş fi aflat că ai fugit cu un alt bărbat, nu l-aş fi urît, ci l-aş fi invidiat.

– N-a fost nici un alt bărbat, spuse ea.

– N-are importanţă. Înţelegi, măcar acum, cît am fost de deznădăjduit?

Fu rîndul lui Nancy să roşească uşor.

– Da, înţeleg, căci şi eu am trecut prin aceleaşi chinuri. Intrasem însă într-o încurcătură teribilă. Dacă aş fi rămas, sau dacă ţi-aş fi dezvăluit încotro fugeam...

– Ce-ar fi fost? întrebă Hood. Ce s-ar fi întîmplat? Cum ar fi putut fi ceva mai rău decît ceea ce s-a întîmplat deja?

Vocea îi tremura şi trebui să facă un efort supraomenesc ca să nu izbucnească în plîns. Îşi întoarse privirea de la ea.

– Îmi pare rău, repetă Nancy, ceva mai accentuat, de data asta.

Se apropie de el şi îl mîngîie din nou pe obraz. El nu-i mai îndepărtă mîna.

– Paul, am furat planurile unui microprocesor pe care compania la care lucram urma să îl lanseze şi le-am vîndut unei firme din Europa. În schimbul lor, mi s-a oferit o sumă imensă de bani. Am fi putut să ne căsătorim, am fi fost bogaţi, iar tu ai fi devenit un politician celebru.

– Crezi că asta mi-aş fi dorit? întrebă Hood. Să am succes datorită eforturilor altuia?

Nancy clătină din cap.

– N-ai fi aflat niciodată. Voiam să poţi candida fără să-ţi faci griji în privinţa banilor. Simţeam că eşti în stare de lucruri măreţe, Paul, şi nu trebuia să-ţi pierzi timpul cu colectări de fonduri şi campanii de publicitate. Dacă aş fi reuşit, nu ţi-ar mai fi stat nimic în cale.

– Nu pot să cred c-ai făcut una ca asta.

– Ştiu. Tocmai de aceea nu ţi-am spus nimic. Şi, după ce totul s-a prăbuşit, a fost unul dintre motivele pentru care nu ţi-am dezvăluit cauza fugii mele. Nu voiam ca, pierzîndu-te, să te fac să mă dispreţuieşti. Erai foarte strict în privinţa ilegalităţilor, în zilele acelea. Chiar şi atunci cînd era vorba de mărunţişuri. Mai

ţii minte cît de tare te-ai înfuriat cînd am fost amendată fiindcă parcasem neregulamentar în faţă la Cinerama Dome, cînd ne-am dus să vedem *Rollerball*? Mă avertizaseşi că aveam să fiu amendată.

– Îmi amintesc, spuse Hood. *Sigur că-mi amintesc, Nancy. Îmi amintesc de fiecare clipă pe care am petrecut-o împreună.*

Ea îşi luă mîna de pe obrazul lui, evitîndu-i privirea.

– Mă rog. În cele din urmă, mi-au dat de urmă. O prietenă. O ţii minte pe Jessica?

Hood încuviinţă. Îşi amintea de mărgelele ei, de parfumul Chanel pe care-l folosea, de parcă ar fi fost acolo, lîngă el.

– Jess rămăsese peste program, iar eu mă pregăteam să plec la întîlnirea cu tine, la cinematograf, cînd ea mi-a telefonat, spunîndu-mi că doi agenţi FBI trecuseră pe la birou, întrebînd de mine. Erau în drum spre apartamentul meu, ca să mă interogheze. Nu mi-a rămas decît timpul necesar pentru a-mi lua paşaportul, cîteva haine şi cartea de credit. Ţi-am scris biletul acela şi am fugit. Am plecat din ţară, adăugă ea, privind în jos.

– Ai plecat din viaţa mea, preciză Hood, muşcîndu-şi buzele.

Nu era convins că dorea să asculte mai departe. Fiecare cuvînt îl durea, torturîndu-l cu amintirea speranţelor spulberate ale unui tînăr îndrăgostit în vîrstă de douăzeci şi ceva de ani.

– A mai existat un motiv pentru care n-am încercat să te mai contactez, urmă Nancy, ridicîndu-şi din nou privirea. Am presupus că aveai să fii şi tu interogat, pus sub supraveghere, că telefonul avea să-ţi fie ascultat. Dacă te-aş fi sunat sau ţi-aş fi scris, cei de la FBI m-ar fi găsit.

– Aşa e, rosti Hood. Cei de la FBI au venit într-adevăr la mine. Mi-au pus tot felul de întrebări, dar au refuzat să-mi spună ce făcuseşi, iar eu am fost de acord să-i anunţ dacă îmi dădeai vreun semn de viaţă.

– Ai făcut una ca asta? întrebă ea surprinsă. Ai fi fost dispus să mă trădezi?

– Da, răspunse el. Dar nu te-aş fi abandonat niciodată.

– Nu cred c-ai fi avut de ales, îl contrazise ea. Ar fi urmat un proces, aş fi fost trimisă la închisoare...

– E-adevărat. Dar te-aş fi aşteptat.

– Chiar şi douăzeci de ani?

– Da, dacă ar fi fost nevoie, rosti Hood. Dar nu cred c-ar fi durat chiar atît de mult. Spionajul industrial comis de o tînără îndrăgostită... Cu un avocat bun, ai fi putut încheia un tîrg, scăpînd în cel mult cinci ani.

– Cinci ani, spuse ea. Iar tu ai fi fost dispus să te căsătoreşti cu o răufăcătoare?

– Nu. M-aş fi căsătorit cu tine.

– Fie, nu o răufăcătoare. O fostă puşcăriaşă. Nimeni n-ar mai fi fost dispus să aibă încredere în mine... sau în tine. Nimeni nu ne-ar mai fi încredinţat vreodată un secret. Visul tău de a face carieră în politică ar fi fost spulberat.

– Şi ce dacă?! strigă el. În schimb, am simţit că viaţa întreagă mi s-a spulberat.

Nancy nu ripostă, ci se mulţumi să zîmbească.

– Sărmanul Paul, şopti ea. Eşti la fel de romantic şi niţel teatral; e unul dintre lucrurile care-mi plăceau la tine. Adevărul este însă că viaţa ta nu s-a sfîrşit o dată cu plecarea mea. Ai întîlnit pe altcineva, o femeie foarte frumoasă. Te-ai însurat. Ai copiii pe care ţi i-ai dorit. Ai intrat în rîndul lumii.

Mda, am intrat în rîndul lumii, nu se putu el stăpîni să gîndească. Apoi se dispreţui că se gîndise la asta ca la un lucru de ocară şi îşi ceru în gînd iertare lui Sharon.

– Dar tu? întrebă Hood, preferînd să vorbească, pentru a nu fi nevoit să gîndească. Ce-ai făcut după ce-ai plecat?

– Am ajuns la Paris şi am încercat să-mi găsesc o slujbă ca proiectant în domeniul computerelor. Însă n-am găsit nimic potrivit. Piaţa nu era încă îndeajuns de dezvoltată, iar francezii practicau un protecţionism feroce, refuzînd să angajeze americani care să le fure slujbele localnicilor. Din această cauză, după ce am consumat banii murdari primiţi în schimbul trădării – viaţa e scumpă la Paris, mai ales cînd eşti nevoit să mituieşti autorităţile fiindcă nu poţi obţine o prelungire de viză fără să fii obligat să treci pe la Ambasada Americană – m-am mutat la Toulouse şi am început să lucrez pentru companie.

– Care companie?

– Cea căreia îi vîndusem secretele, preciză ea. N-am să-ţi spun cum se numeşte, fiindcă nu vreau să te simţi obligat să intri în acţiune, mînat de faimoasa ta corectitudine de cavaler fără prihană. Ştii foarte bine că aşa ai proceda.

Nancy avea dreptate. Întorcîndu-se la Washington, ar fi găsit cel puţin zece căi pentru a determina guvernul Statelor Unite să facă presiuni asupra acelei companii.

Nancy continuă:

– Ceea ce e mai puţin amuzant e faptul că am bănuit mereu că individul căruia îi vîndusem planurile a fost cel care m-a denunţat la FBI, ca să mă oblige să trec oceanul şi să lucrez pentru el. Nu-ţi face griji, nu fiindcă eram prea strălucită în meserie – cea mai bună dintre ideile mele fusese, de fapt, furată, nu? – ci fiindcă ştia că, dacă ajungeam să depind de el, nu l-aş mai fi putut denunţa. Iniţial, refuzasem să iau în considerare o asemenea variantă, fiind copleşită de ruşinea a ceea ce făcusem, dar aveam nevoie de o slujbă.

Zîmbi nefericită şi adăugă:

– Ceea ce a pus capac la toate a fost eşecul meu repetat în dragoste, din cauză că-i comparam pe toţi cei cu care mă întîlneam cu tine.

– Ia te uită! exclamă el, ironic. Nici nu ştii cît de măgulit mă simt.

– Nu, îl imploră Nancy. Nu fi rău. Te iubeam. Cumpăram în mod regulat *Los Angeles Times* de la un chioşc unde putea fi găsită presa internaţională, doar pentru a fi la curent cu activităţile tale. De atîtea ori mi-am dorit să-ţi scriu sau să-ţi telefonez. De fiecare dată însă, am hotărît că era mai bine să n-o fac.

– Şi ce te-a determinat să mă cauţi tocmai acum? întrebă Hood.

Din nou, oscila între durere şi tristeţea resemnată.

– Credeai că întîlnirea de azi avea să mă doară mai puţin?

– Nu m-am putut abţine, recunoscu ea. Cînd am aflat că eşti aici, la Hamburg, am ştiut că trebuia să te văd. Şi cred că şi tu ţi-ai dorit-o.

– Da, am alergat după tine în holul hotelului, spuse el. Voiam să te văd. Trebuia să te văd. Clătină din cap.

– Isuse, Nancy! Tot nu-mi vine să cred că tu eşti.

– Eu sînt, rosti ea.

Hood privi adînc în ochii aceia care îi bîntuiseră atîtea nopţi şi zile. Atracţia pe care o citea în ei era, în egală măsură, extraordinară şi înspăimîntătoare, vis şi coşmar. Pur şi simplu, îi era imposibil să reziste acelei priviri.

Briza răcoroasă a amurgului îl înfiora pe Hood. Şi-ar fi dorit s-o poată urî, şi-ar fi dorit să se poată desprinde, să poată pleca. Dar, mai presus de orice, şi-ar fi dorit să se poată întoarce în timp, pentru a o împiedica să plece.

Ochii ei refuzară să se desprindă de el; îi cuprinse mîna într-ale ei. Atingerea îl făcu să tresară, preschimbîndu-se apoi într-un fior electric, care îl străbătu din cap pînă-n picioare. În clipa aceea, ştiu că trebuia să se despartă chiar atunci de ea.

Făcu un pas înapoi, iar atingerea electrică încetă.

– Nu pot să fac asta, rosti el cu mare greutate.

– Ce anume nu poţi să faci? întrebă ea. Nu poţi fi sincer cu tine însuţi?

Adăugă apoi o mică ironie, potrivit obiceiurilor ei dintotdeauna:

– Doamne, Paul, chiar atît de mult te-a schimbat politica?

– Ştii foarte bine la ce mă refer, Nancy. Nu pot rămîne aici, cu tine.

– Nici măcar pentru o oră? Să mai stăm de vorbă, la o cafea?

– Nu, răspunse Hood hotărît. Trebuie să punem punct chiar acum. M-am hotărît.

– Nu e momentul să punem punct, Paul. Nu e, şi o ştii.

Avea dreptate. Ochii, atitudinea, prezenţa ei, toate acestea insuflaseră din nou viaţă în ceva care, în adîncul sufletului său, nu murise niciodată. Lui Hood îi venea să urle.

Făcu un pas în lături, privind spre nord, în vreme ce ochii ei erau îndreptaţi spre sud.

– Doamne, Nancy, n-am de gînd să mă simt cîtuşi de puţin vinovat. *Tu* eşti cea care a fugit de mine. M-ai părăsit fără nici o explicaţie, iar eu am întîlnit pe altcineva. Cineva dispus să împartă bucuriile şi necazurile cu mine, cineva care mi-a încredinţat viaţa şi inima pentru totdeauna. N-o să fac nimic ce ar putea să întîneze aceste lucruri.

– Nimeni nu ţi-a cerut una ca asta, replică Nancy. O cafea nu înseamnă trădare.

– Ba da, în felul în care obişnuiam noi să o savurăm, spuse Hood.

Nancy zîmbi, privind în pămînt.

– Înţeleg. Îmi pare rău – mai rău de cît pot spune, iar asta mă umple de tristeţe. Dar te înţeleg.

Se întoarse cu faţa spre el şi adăugă:

– Voi fi la hotelul Ambasador pînă diseară. Dacă te răzgîndeşti, lasă-mi un mesaj.

– N-o să mă răzgîndesc, răspunse Hood, privind-o în ochi. Oricît de mult mi-aş dori-o.

Nancy îi strînse mîna, iar Hood simţi din nou acel flux electric.

– Aşadar, politica n-a reuşit să te corupă. Nu mă surprinde deloc, dar sînt oarecum dezamăgită.

– O să treacă, spuse Hood. La urma urmei, ai reuşit să uiţi de mine o dată.

Expresia de pe chipul lui Nancy se schimbă. Pentru întîia oară, Hood percepu tristeţea ascunsă dincolo de zîmbetul ei şi dorinţa care-i lucea în ochi.

– Chiar crezi asta?

– Da. Altfel, n-ai fi rezistat atîta timp departe de mine.

– Voi, bărbaţii, nu înţelegeţi dragostea, nu-i aşa? rosti ea. Nici măcar în zilele mele cele mai bune, la partenerul care avea cele mai mari şanse la tronul lui Paul Hood, n-am reuşit să descopăr inteligenţa, înţelegerea şi tandreţea de care am avut parte cît am fost cu tine.

Se aplecă şi-l sărută pe obraz.

– Îmi pare rău că te-am tulburat, dînd buzna înapoi în viaţa ta, dar am vrut să ştii că n-am reuşit nici o clipă să te uit, Paul, şi n-o să reuşesc niciodată.

Nancy nu privi în urmă, în timp ce se îndepărta către marginea parcului. Dar el se uită lung în urma ei şi se trezi din nou singur, avînd în buzunar două bilete de cinematograf şi suferind cumplit din cauza absenţei femeii pe care-o iubea.

32

Joi, ora 16:35, Hanovra, Germania

De cum zări arma, Bob Herbert trecu în marşarier şi se lăsă pe accelerație. Inerția îl aruncă pe neașteptate în chingile centurii de siguranță, iar el urlă de durere cînd aceasta îi smuci umărul. Dar gloanțele pornite din pistolul-mitralieră ratară scaunul şoferului, ciuruind capota şi aripa din față a maşinii care țîşni nebuneşte înapoi. Herbert nu-şi luă mîna de pe accelerație, continuînd să conducă cu spatele, chiar şi după ce aripa din spate a maşinii lovi un semafor şi se desprinse. Maşinile care veneau din urmă se vedeau nevoite să frîneze brusc sau să vireze, pentru a evita ciocnirea, iar şoferii lor urlau şi începeau să claxoneze frenetic.

Herbert îi ignoră. Privi înainte şi îl văzu pe pasagerul de lîngă şofer aplecîndu-se în afară, pe geamul furgonetei, cu arma îndreptată spre el.

– Ticăloşii nu se dau bătuți! strigă Herbert.

Încetinit în mişcări de faptul că trebuia să se folosească numai de mîini, Herbert izbi maneta ambreiajului şi răsuci volanul spre stînga. Apoi se lăsă cu toată greutatea brațului pe volan, în sens opus. Maşina țîşni înainte, înghițind cei cinci metri

care o despărțeau de furgonetă, izbind cu putere în aripa stîngă din spate a acesteia. În clipa impactului se auzi scrîșnetul metalului torsionat, iar furgoneta fu propulsată înainte, în vreme ce Herbert smucea de volan, ocolind-o. Continuînd să apese cu putere pe accelerație, trecu cu viteza fulgerului pe lîngă furgonetă.

Traficul fusese întrerupt, iar pietonii alergau cuprinși de panică.

Herbert își aminti de telefonul rămas deschis. Îl luă de pe banchetă și-l duse la ureche.

– Mike, mai ești acolo?

– Cristoase, nu m-ai auzit strigînd?

– Nu. Doamne, parcă nu-mi ajungeau belelele de-aici, acum te-ai înfuriat și tu?

– Bob, ce s-a...

Herbert nu apucă să audă mai mult. Aruncă telefonul în poală și înjură: un tramvai se ivise pe stradă chiar în fața lui. Mărind viteza, îl ocoli la milimetru; de-acum, între el și urmăritorii săi se afla tramvaiul. Spera din suflet ca pistolarul să nu deschidă focul asupra tramvaiului, frustrat că-și pierduse prada, sau din pura dorință de a face rău cuiva.

Luă din nou telefonul în mînă.

– Îmi cer scuze, domnule general, dar mi-e teamă că n-am auzit ce spuneai adineauri.

– Te-am întrebat ce naiba se întîmplă acolo?

– Mike, am de-a face cu niște zărghiți înarmați, care s-au hotărît să organizeze propria variantă a unui Grand Prix pe străzile Hanovrei.

– Știi unde te afli? întrebă Rodgers.

Herbert aruncă o privire în oglinda retrovizoare și văzu furgoneta care tocmai ocolea, în scrîșnet de frîne, tramvaiul.

– Așteaptă o clipă, i se adresă el lui Rodgers.

Așeză telefonul pe banchetă și își puse ambele mîini pe volan. Furgoneta mărise viteza, încercînd să recupereze avansul pe care-l cîștigase Herbert. Acesta privi înainte și apăsă pe accelerație. Străzile Hanovrei se perindau cu repeziciune prin fața

ochilor săi. Gonea pe Lange Laube. Coti apoi de cîteva ori şi ajunse pe Goethe Strasse. Din fericire, constată el, traficul nu era la fel de intens cum ar fi trebuit să fie la această oră, într-o zi obişnuită; pe perioada Zilelor Haosului, localnicii evitau, pe cît posibil, să se plimbe prin oraş.

Auzi glasul lui Mike Rodgers, venind de undeva departe.

– La dracu'! rosti el şi smuci telefonul, fără să scape din ochi şoseaua.

– Spune-mi unde te afli, cît mai exact, îi ceru Rodgers.

– N-am idee.

– Vezi vreun indicator? îl întrebă Rodgers.

– Nu, răspunse el. Ba da, ia stai.

Zări, din goana maşinii, o tăbliţă indicatoare.

– Goethe Strasse! Mă aflu pe Goethe Strasse!

– Aşteaptă o clipă, spuse Rodgers. Am cerut computerului să afişeze harta oraşului.

– Aştept, ce altceva pot să fac? pufni Herbert. Omule, habar n-am încotro s-o iau.

Furgoneta ţîşni la rîndul ei pe Goethe Strasse, acroşînd în trecere o maşină aflată în calea ei. Herbert nu ştia dacă indivizii aceştia dispuneau de vreo imunitate legală specială, erau cu totul lipsiţi de minte sau înnebuniseră. Cert este că refuzau să se dea bătuţi. Îşi închipuia că erau atît de furioşi fiindcă el, cel ce-i înfruntase, era american şi pe deasupra handicapat. O asemenea comportare nu putea fi tolerată.

Şi, bineînţeles, nu se vede nici picior de poliţist prin preajmă, îşi zise el. Însă, aşa cum îi spusese poliţistul de la Beer-Hall, efectivele din *Landespolizei* erau acum ocupate cu supravegherea mitingurilor şi a evenimentelor puse la cale de neonazişti. La urma urmei, cine s-ar fi aşteptat la o cursă de maşini în plin centrul oraşului?

Rodgers reveni la telefon.

– Bob? E-n regulă, eşti tot acolo. Ia-o înainte pe Goethe Strasse, pînă cînd dai de Rathenau Strasse, care e îndreptată spre

sud. Încercăm să-ţi trimitem pe cineva în ajutor, pînă cînd ajungi acolo...

– Rahat! urlă din nou Herbert, aruncînd telefonul pe banchetă.

Furgoneta se apropiase şi, de data asta, pistolarul de lîngă şofer ţinti în jos, către cauciucurile Mercedesului. Herbert n-avu decît o singură scăpare: coti pe banda cel mai puţin aglomerată, cea care ducea spre oraş; în scurt timp, reuşi să se distanţeze.

Maşinile se retrăgeau din calea lui, înlesnindu-i astfel goana disperată. Brusc, elanul îi fu frînat de o groapă în asfalt. Maşina se răsuci, derapînd în direcţia din care se apropia furgoneta. Herbert apăsă pe ambreiaj, reuşind să recapete controlul. Furgoneta trecu ca o săgeată pe lîngă el, oprit cu faţa către vest, în direcţia din care venise.

Frînele furgonetei scrîşniră prelung, iar aceasta opri la rîndul ei, la vreo cincizeci de metri distanţă.

Herbert ajunsese din nou în bătaia armei. Demarînd, înşfăcă telefonul şi rosti grăbit:

– Mike, am luat-o în direcţia opusă, tot pe Goethe, dar de data asta către Lange Laube.

– Am înţeles, răspunse Rodgers. Darrell vorbeşte la telefon cu poliţia germană. Păstrează-ţi sîngele rece, iar ei or să-ncerce să-ţi sară în ajutor.

– Eu îmi păstrez sîngele rece, nu-i nici o problemă, mormăi Herbert, aruncînd o privire în urmă, către furgoneta care demarase în trombă pe urmele lui. Sper însă să nu mă răcesc de tot.

În oglinda retrovizoare îl văzu pe pistolar schimbînd încărcătorul armei. N-aveau de gînd să se dea bătuţi şi, mai devreme sau mai tîrziu, norocul avea să-l părăsească. Privind în oglindă îşi zări scaunul rulant şi se hotărî să ajungă chiar în faţa furgonetei, după care să apese pe butonul de activare a rampei şi să arunce scaunul rulant sub roţile urmăritorilor. Era posibil să nu fie destul pentru a-i opri, dar cu siguranţă avea să le provoace o cît de mică întîrziere. Iar dacă supravieţuia, avea să se

distreze de minune completînd formularul de justificare a cumpărării unui scaun rulant nou.

Motivul pierderii. Aceasta era singura rubrică detaliată din formularul L-5. *„Scaunul pe care-l aveam a fost aruncat dintr-o mașină aflată în mers, pentru a pune bețe în roate unei bande de asasini neonaziști.*

Încetini, lăsînd furgoneta să se apropie, iar apoi apăsă pe butonul de pe bordul mașinii.

Portiera din spate rămase închisă, în vreme ce o voce feminină cîntată îl anunța: *Ne pare rău, dar acest dispozitiv nu poate funcționa cîtă vreme mașina se află în mișcare.*

Herbert izbi cu palma în maneta de accelerație, mărind viteza. Între timp, nu scăpa din ochi furgoneta, încercînd să se mențină, în măsura în care era cu putință acest lucru, în fața ei, pentru a nu-i oferi pistolarului o țintă prea ușoară.

Îl văzu pe acesta proptindu-și piciorul în parbriz și împingînd. Parbrizul se desprinse fără să se spargă, dar se fărîmă în mii de bucățele strălucitoare de cum atinse șoseaua.

Pistolarul își îndreptă arma spre mașina din fața sa, încercînd să țintească, în ciuda curentului puternic de aer care-l izbea. Privelișteа era înspăimîntătoare.

Herbert nu avu la dispoziție decît o fracțiune de secundă ca să acționeze. Apăsă brusc pe frînă, Mercedesul se opri scrîșnind, iar furgoneta îl izbi cu putere din spate. Portbagajul i se turti ca o armonică. Pistolarul fu azvîrlit înainte și se lovi cu pieptul de marginea inferioară a ramei parbrizului. Arma îi scăpă din mînă, zburînd pe capota Mercedesului, iar de-acolo alunecă pe șosea. Șoferul fusese și el propulsat în față și se lovise de volan. Pierdu controlul furgonetei, dar aceasta nu-și mai continuă drumul, deoarece șoferul își ridicase piciorul de pe accelerație.

Herbert, în schimb, nu pățise nimic. Mă rog, aproape nimic: centura de siguranță i se înfipsese din nou în carnea învinețită a umărului.

Urmă un moment de liniște ireală, sfîșiată imediat de claxoanele mașinilor care veneau din urmă și de strigătele

pietonilor care se repezirã sã dea ajutor celor implicaţi în accident.

Nefiind convins cã reuşise sã-i scoatã din luptã pe urmãritori, Herbert apãsã pe maneta de acceleraţie, vrînd sã se îndepãrteze cît mai curînd posibil. Maşina refuzã sã se urneascã. Simţi cã roţile se învîrteau în gol, dar, în acelaşi timp, percepu şi tensiunea din spatele maşinii: bara din faţã a furgonetei se agãţase de portbagajul Mercedesului şi refuza sã se desprindã.

Îşi îngãdui o clipã de rãgaz, auzindu-şi pentru întîia oarã de cînd începuse urmãrirea bãtãile nebuneşti ale inimii. Se întrebã dacã avea sã reuşeascã sã scoatã scaunul rulant din maşinã şi sã se urce în el.

Brusc, motorul furgonetei se trezi la viaţã, cu un muget puternic. Herbert simţi o smucitură şi privi în oglinda retrovizoare. Un alt şofer luase locul celui de mai înainte şi se strãduia sã se desprindã din capcanã. Furgoneta zvîcni înainte, se retrase, iar apoi porni din nou înainte.

Încearcã sã se elibereze, deduse Herbert, chiar în clipa în care cele douã vehicule se desprinserã unul de altul, cu un scrîşnet acut de fiare contorsionate. Fãrã sã se oprească, furgoneta continuã sã se îndepãrteze cu spatele. Şoferul smuci de volan, apãsînd pe acceleraţie, şi furgoneta pivotã, întorcîndu-se pe loc. Ţîşni înainte şi se fãcu nevãzutã pe o stradã lateralã.

Ofiţerul de contrainformaţii rãmase nemişcat, cu mîinile încleştate pe volan, încercînd sã-şi dea seama ce trebuia sã facã în continuare. Din depãrtare, auzi sirena care-i pusese pe fugã pe neonazişti. Era dintre cele foarte zgomotoase, un Opel ce echivala cu Buick-urile de odinioarã. Mai mulţi trecãtori se apropiarã de maşinã şi începurã sã-i vorbeascã blînd lui Herbert, în germanã.

– *Danke*, le rãspunse acesta. Vã mulţumesc, n-am nimic. *Gesund*. Sînt teafãr.

Teafãr? se întrebã el. Se gîndi la poliţiştii care aveau sã-l interogheze. Poliţia germanã nu era renumitã pentru amabilitatea

de care dădea dovadă. În cel mai bun caz, avea să fie tratat cu obiectivitate. În cel mai rău caz...

În cel mai rău caz, în secția de poliție or să se găsească doi-trei simpatizanți neonaziști, își continuă el raționamentul. *Dar ce-mi pot face? Pot cel mult să mă închidă. Însă, în cea mai neagră dintre variante, peste noapte s-ar putea găsi cineva care să-mi facă felul, cu un pumnal sau cu o bucată de sîrmă.*

– La dracu' cu toate astea, înjură el.

Mulțumindu-le celor ce se grăbiseră să-l ajute, îi rugă politicos să se dea la o parte. Apoi, schimbînd vitezele, ridică telefonul și acceleră, pornind pe urmele furgonetei.

33

Joi, ora 11:00, Washington, D.C.

Fusese poreclit Kraken, după numele legendarei caracatiţe monstruoase. Cel care-l instalase fusese Matt Stoll, încă din primele zile cînd fusese angajat, printre primii, în cadrul Centrului de Comandă.

Kraken era o reţea de calculatoare foarte puternică, avînd legături cu baze de date din întreaga lume. Resursele şi tipul de informaţii la care permitea accesul cuprindeau fototeci şi fişierele cu amprente ale FBI-ului, cărţile aflate în Biblioteca Congresului, arhivele ziarelor din principalele oraşe americane, date privind evoluţia preţurilor la bursă, orarele companiilor feroviare şi aeriene, anuarele telefonice din întreaga lume, date privind efectivele şi desfăşurarea forţelor armate şi de poliţie în marea majoritate a oraşelor din ţară şi chiar din străinătate.

Dar Stoll şi echipa sa deloc numeroasă nu se mulţumiseră să proiecteze un sistem de accesare a datelor, ci îi conferiseră acestuia şi capacitatea de a le analiza. Un program de identificare conceput de Stoll le permitea celor interesaţi să încercuiască gura, nasul sau ochii unui terorist, regăsindu-le apoi oriunde mai apăreau, indiferent dacă era vorba de un fişier al poliţiei sau de arhiva unui ziar. Chiar şi peisajele puteau să fie astfel reperate, trasînd conturul unui munte, al unei linii de orizont sau al unui ţărm. Doi operatori cu normă întreagă aveau în îngrijire zi şi

noapte această rețea-arhivă, care putea să desfășoare pînă la treizeci de operațiuni diferite simultan.

Kraken avu nevoie de mai puțin de cincisprezece minute pentru a descoperi sursa fotografiei ministrului adjunct de externe Hausen. Era un instantaneu realizat de un fotoreporter al Agenției Reuters ce fusese publicat într-un ziar din Berlin cu cinci luni în urmă, după ce Hausen ținuse un discurs la un dineu organizat de supraviețuitorii Holocaustului. Aflînd acest lucru, Eddie nu-și putu stăpîni un fior, văzînd cruzimea extremă a suprapunerii acestei imagini în preambulul jocului.

Dură ceva mai mult pînă cînd peisajul din spatele imaginii lui Hausen fu identificat; de data asta, programatorii avură parte de o doză serioasă de noroc. În loc să ceară o verificare la nivel mondial, Deirdre Donahue și Natt Mendelsohn începură verificările cu baza de date privind Germania, trecînd apoi la Austria, Polonia și Franța. După patruzeci și șapte de minute de cercetări, computerul localiză peisajul. Fotografia fusese făcută în sudul Franței. Deirdre procură o istorie a regiunii, redactă un sumar complet al acesteia și-l anexă fișierului.

Eddie îi transmise toate aceste informații prin fax lui Matt Stoll. După aceea, brațele puternice și lungi ale lui Kraken își găsiră odihna, iar monstrul își reluă veghea tăcută, de la el din vizuină.

34

Joi, ora 17:02, Hamburg, Germania

În vreme ce se îndrepta spre clădirea în care se afla biroul lui Hausen, Paul Hood fu copleşit de amintiri. Amintiri limpezi şi detaliate ale lucrurilor demult trecute, dar niciodată uitate, pe care el şi Nancy Jo le spuseseră şi le făcuseră cu aproape douăzeci de ani în urmă.

Îşi aminti cum stătuseră într-un restaurant mexican din Studio City, discutînd dacă era bine sau nu să aibă copii. El era de părere că ar fi trebuit să aibă; ea nu voia nici în ruptul capului. Era dimineaţa, în zori; mîncaseră taco şi băuseră o cafea al naibii de amară, discutînd despre avantajele şi dezavantajele vieţii de părinte.

Îşi aminti cum aşteptaseră începerea unui film cu Paul Newman într-un cinematograf din Westwood, comentînd dezbaterile Comisiei Judiciare a Camerei Reprezentanţilor în privinţa procedurii de destituire a preşedintelui Nixon. Simţea parcă şi acum mirosul fulgilor de porumb pe care îi mîncase ea, iar pe limbă simţi acut gustul cafelei cu lapte pe care o adora pe vremea aceea.

Îşi aminti de o noapte întreagă petrecută discutînd despre viitorul tehnologiei, după ce jucaseră pentru întîia oară un joc

video, Pong, pe un televizor alb-negru. Ea îi administrase o bătaie pe cinste. Ar fi trebuit să-şi închipuie, din acest motiv, că acesta era domeniul în care avea să se specializeze Nancy.

Nu se mai gîndise la toate astea de ani de zile, dar îşi amintea cu precizie o mulţime de dialoguri, mirosuri chiar şi nenumărate impresii vizuale, de expresiile de pe chipul lui Nancy Jo şi chiar de hainele pe care le purtase în cutare sau cutare ocazie.

Toate erau atît de vii în memoria lui. Amintirile despre ea erau pline de viaţă, aşa cum ea însăşi fusese, dintotdeauna, plină de energii nebănuite. Din ziua în care o cunoscuse, vioiciunea ei îl luase prin surprindere, ba chiar îl intimidase întrucîtva. Era genul de femeie care scotocea prin fiecare cotlon, explora fiecare lume nouă ce i se ivea în cale, nu lăsa nici un domeniu necercetat. Iar cînd această superbă creatură nu muncea, era dispusă să danseze alături de Hood în discoteci, să se hîrjonească în pat la nesfîrşit, să înjure la meciurile celor de la Lakers, Rams sau Kings, să ţipe de încîntare sau de frustrare în faţa unui joc de Scrabble sau a unui joystick pentru videojocuri, să gonească pe bicicletă prin Griffith Park ori să caute prin Cavernele Bronson locul exact unde fuseseră filmate anumite scene din *Monstrul robot*. Nancy nu era în stare să urmărească un film pînă la capăt fără să-şi scoată carneţelul pentru a nota cîte ceva. Mai tîrziu, notiţele respective se dovedeau greu de citit sau chiar ilizibile, fiindcă fuseseră mîzgălite pe întuneric, dar asta nu avea importanţă. Procesul gîndirii, al creaţiei, al acţiunii, toate o fascinaseră dintotdeauna pe Nancy. Cît despre Hood, acesta fusese fascinat la rîndul său de entuziasmul, creativitatea şi magnetismul ei. Pentru el, fusese ca o muză din mitologia grecilor, ca Erpsichora, mintea şi trupul ei dansînd libere, de colo-colo, în vreme ce Hood o urma subjugat, ca-n transă.

Şi, naiba să te ia, tot n-ai reuşit să ieşi din transă, îşi spuse el.

Nu-şi dorise nici o clipă să retrăiască sentimentele care îl încercau acum. Dorul. Dorinţa de a îmbrăţişa acea vijelie şi de a goni, purtat de forţa ei, către viitorul necunoscut. De a se crampona cu disperare de ea, pentru a răscumpăra tot timpul pe care

îl pierduseră. Nu-şi dorise nimic din toate astea, dar o parte a fiinţei sale le dorea.

Doamne, maturizează-te odată, se răsti în gînd la propria conştiinţă.

Dar lucrurile erau departe de-a fi atît de simple, nu-i aşa? A fi adult, a-şi analiza sentimentele... Acestea i-ar fi spus doar *cum* anume se întîmplaseră lucrurile, dar nu şi cum ar fi putut fi rezolvată situaţia.

Chiar, cum de ajunsese într-o astfel de situaţie? Şi cum reuşise prezenţa lui Nancy să-l copleşească, după douăzeci de ani, ştergînd într-o clipă toată furia pe care o acumulase şi viaţa întreagă pe care şi-o construise în acest răstimp?

Putea urmări în minte, de parcă ar fi suit o scară, fiecare treaptă urcată pentru a ajunge ceea ce era azi. Nancy dispăruse. El se lăsase cuprins de disperare. O întîlnise pe Sharon într-un atelier de înrămare. Ea venise acolo pentru a-şi înrăma diploma obţinută în urma absolvirii unui curs de bucătărese; el îşi alegea o ramă pentru a-şi putea etala fotografia cu autograf în care apărea alături de guvernator. Stătuseră de vorbă, schimbaseră numere de telefon. Era atrăgătoare, inteligentă şi aşezată. Nu era deloc creativă, în afara bucătăriei la care ţinea atît de mult, şi-i lipsea strălucirea supranaturală a lui Nancy. Dacă povestea cu vieţile anterioare era adevărată, Hood îşi putea imagina cel puţin zece suflete navigînd prin vinele lui Nancy. În Sharon însă, n-o putea vedea decît pe Sharon însăşi.

Acesta e un lucru bun, îşi zisese el. Atunci cînd vrei să intri în rîndul lumii, să te *aşezi* la casa ta, îţi doreşti să-ţi creşti copiii alături de o fată *aşezată*. Nancy nu era aşa ceva. Sigur, nu putea să afirme că ducea o viaţă perfectă; dar, chiar dacă alături de Sharon nu se simţea tot timpul în al nouălea cer, se bucura că la Washington avea o familie care-l iubea, îl respecta şi nu avea să fugă niciodată de el. Îl respectase oare Nancy vreodată? Ce anume văzuse la el? În lunile care urmaseră plecării ei, întorsese pe toate părţile relaţia dintre ei şi, pe cînd iubirea i se prefăcea în cenuşă, tot nu reuşise să-şi dea seama de ce-l alesese tocmai pe el.

Hood ajunse în holul clădirii. Urcă în lift şi, pînă cînd acesta urcă la etajul la care era situat biroul lui Hausen, Hood începu să aibă impresia că fusese manipulat. Nancy plecase, iar apoi apăruse din neant după un car de ani, înfăţişîndu-i-se ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Practic, i se *oferise*. De ce? Se simţise oare vinovată? Nu, nicidecum, aşa ceva nu-i stătea în fire lui Nancy. Ea avea conştiinţa unui clovn de circ: o tartă cu frişcă încasată în faţă, două calmante înghiţite pe nemîncate, o partidă de rîs pe cinste şi totul era uitat, cel puţin de către ea. Iar cei din jur o acceptau aşa cum era, fiindcă egoismul ei era înduioşător, nicidecum revoltător. Singurătatea? Ea nu era niciodată singură. Chiar şi atunci cînd era, îşi găsea imediat un cavaler care s-o amuze şi să-i ţină companie. Să fi fost totul doar o provocare adresată sieşi? Ceva de genul: *Ia să vedem, Nancy, mai eşti în stare să te descurci?*

Dar toate acestea n-aveau, de fapt, nici o importanţă. Revenise în prezent, înapoi în lumea reală, cea în care împlinise patruzeci de ani, nu douăzeci, lumea în care era însoţit de micile şi preţioasele sale planete, iar nu de o cometă dezlănţuită. Nancy venise şi plecase, acum putea fi liniştit: ştia ce anume i se întîmplase.

35

Joi, ora 17:17, Hanovra, Germania

– Bob, am veşti bune pentru tine, rosti vocea de la capătul firului.

Herbert se bucură să-l audă pe Alberto, asistentul său, spunîndu-i aşa ceva. Durerea din umăr şi din piept, acolo unde centura de siguranţă îi lăsase, în mod sigur, nişte vînătăi de toată frumuseţea, era nimic în comparaţie cu frustrarea de a-i fi lăsat pe ocupanţii furgonetei să-i scape. Nu reuşise să găsească furgoneta, aşa încît trăsese pe dreapta pe o străduţă laterală şi telefonase la Centrul de Comandă. Îi povestise tot ce se întîmplase lui Alberto şi-i ceruse să ia legătura cu Biroul Naţional de Recunoaştere, pentru ca băieţii de acolo să încerce să dea de urma furgonetei. De îndată ce aceştia aveau să reuşească, Herbert intenţiona să pornească într-acolo. Poliţiştii germani erau atît de împrăştiaţi, încît ştia că nu putea să conteze pe ei. Herbert nu se putea baza decît pe propriile-i forţe pentru a-i aduce pe acei ticăloşi în faţa justiţiei.

Fu surprins atunci cînd telefonul începu să sune, la numai şase minute după ce terminase de vorbit. Era nevoie de un interval de timp de cinci ori mai mare pentru a reorienta camera de luat vederi a unui satelit-spion.

– Ai avut noroc, îi spuse Alberto. Băieții de la BNR supravegheau deja zona la rugămintea lui Larry, care voia să dea de urma stagiarei răpite. Larry vrea să i-o ia înainte lui Griff la faza asta. Şi mai e un motiv ca să fii mulțumit: toți ceilalți sateliți operaționali au fost orientați pentru supravegherea unei potențiale situații de criză în sudul Balcanilor, așa încît nu știu dac-ai fi reușit să obții în timp util permisiunea de utilizare a unui alt satelit.

Larry era directorul CIA, Larry Rachlin. Griff era directorul FBI-ului, Griff Egenes. Între cei doi mocnea o veche rivalitate, care răbufnea ori de cîte ori apărea un pretext cît de mic. La fel ca și Centrul de Comandă, ambele organizații aveau acces liber la datele furnizate de BNR. Cu toate acestea, Egenes aduna informații cu hărnicia unei veverițe ce-și strîngea alune pentru iarnă.

– Ce au găsit cei de la BNR? întrebă Herbert.

Faptul că discuta cu Alberto pe o linie neprotejată îl cam neliniștea, dar n-avea de ales. Nu-i rămînea decît să spere că nimeni nu le asculta conversația.

– Pentru Larry, nimic; cel puțin deocamdată, nici urmă de furgonetă sau de fată. Darrell susține că nici Griff n-a reușit să afle nimic. Nici una dintre sursele lui obișnuite din poliție nu pare să fie de găsit.

– Asta nu mă surprinde, spuse Herbert. Sînt cu toții răspîndiți în teren, încercînd să-i țină în frîu pe neonaziști.

– Tot e bine că nu s-au dat de partea lor, comentă Alberto.

– Ai dreptate, încuviință Herbert. Ei, acum spune-mi ce se aude cu furgoneta mea? Încerci să mă ții de vorbă?

– Sincer să fiu, exact asta aveam de gînd, mărturisi Alberto. Şefule, ești singur, fără nici o posibilitate de a primi întăriri. N-ar trebui...

– Unde e? i-o retează Herbert.

Alberto oftă.

– Stephen a găsit-o și descrierea se potrivește întru totul. E lovită exact acolo unde ne-ai spus tu. Se îndreaptă spre vest pe

una dintre autostrăzi, deşi din fotografie nu-mi pot da seama pe care anume.

– E-n regulă, spuse Herbert. O s-o găsesc pe hartă.

– Ştiu că mi-aş pierde vremea încercînd să te conving să renunţi...

– Ai dedus corect, fiule.

– ...aşa că o să mă mulţumesc să-l informez pe generalul Rodgers ce ai de gînd. Mai ai nevoie şi de altceva?

– Da, răspunse Herbert. Dacă furgoneta părăseşte autostrada, sună-mă.

– Bineînţeles, Bob, spuse Alberto. Stephen te cunoaşte îndeajuns de bine. Mi-a spus că le-a cerut băieţilor lui să stea cu ochii pe ea.

– Mulţumeşte-i din partea mea. Şi spune-i că are votul meu pentru Premiul Conrad, adăugă el. Ba nu. Nu-i spune. N-are rost să-şi facă iluzii degeaba.

– Dar oare nu-şi face mereu? rîse Alberto, care apoi închise.

Herbert puse deoparte telefonul, rînjind. După toate prin cîte trecuse, puţină distracţie îi prindea bine. În timp ce cerceta hărţile, identificînd autostrăzile ce aveau orientarea est-vest, se gîndi la Premiile Conrad şi zîmbetul i se lăţi. Premiile Conrad erau acordate în fiecare an, pentru pura distracţie a participanţilor, de către un juriu neoficial, în cadrul festiv al unui dineu ce se desfăşura în secret, cu participarea figurilor marcante ale serviciilor de informaţii americane. Trofeul, care avea forma unei spade, era acordat celei mai de seamă personalităţi din branşă şi fusese numit astfel în onoarea lui Joseph Conrad. Romanul său din 1907 intitulat *Agentul secret* fusese una dintre primele istorii de spionaj care avea drept subiect un agent provocator ce opera pe străzile dosnice ale Londrei. Dineul urma să aibă loc peste numai cîteva săptămîni şi, ca de obicei, avea să se transforme într-un chef pe cinste – mulţumită, în mare măsură, talentului sărmanului Stephen Viens.

Herbert îşi notă traseul pe care trebuia să-l urmeze, iar apoi demară, în scîrţîitul sinistru al tablăriei lovite a maşinii sale.

Viens fusese cel mai bun prieten al lui Matt Stoll în colegiu şi era atît de serios pe cît de glumeţ era tovarăşul său. De cînd fusese numit director adjunct, iar apoi director plin al BNR, uimitorul talent al lui Viens în domeniile tehnicii de vîrf sporise considerabil eficienţa şi importanţa acestei agenţii guvernamentale. De-a lungul celor patru ani care trecuseră, cei o sută de sateliţi care se aflau în sarcina sa furnizaseră fotografii alb-negru detaliate, la orice grad de mărire fusese nevoie. Viens se dădea în vînt după o expresie pe care nu ezita s-o folosească ori de cîte ori avea ocazia: „îţi pot oferi o imagine cuprinzînd mai multe cvartale ale unui oraş, sau una care să-ţi dea ocazia de a corecta greşelile de ortografie din caietul unui puşti."

Fiind atît de sobru, Stephen Viens lua în serios şi Premiile Conrad. Îşi dorea cu adevărat premiul, toată lumea ştia asta, şi poate că tocmai de aceea, ca să-i facă în ciudă, juriul avea grijă să-i lipsească de fiecare dată cîte un vot. Herbert îl compătimea, dar era de acord cu ceea ce spunea preşedintele juriului, directorul Rachlin de la CIA: *Ce naiba, doar sîntem agenţi secreţi!*

În anul acesta însă, Herbert intenţiona să-l ducă cu zăhărelul pe Larry Rachlin, votînd în sfîrşit pentru Stephen Viens. Nu neapărat pentru talentele sale reale, ci pentru integritatea cu care îşi îndeplinea sarcinile. O dată cu sporirea numărului atacurilor teroriste în Statele Unite, Pentagonul lansase pe orbită patru sateliţi ce purtau numele de cod *Ricochet* şi valorau în jur de o sută de milioane de dolari fiecare. Fuseseră plasaţi pe o orbită staţionară la o înălţime medie de treizeci şi cinci de mii de kilometri deasupra Americii de Nord şi aveau menirea de a ţine sub observaţie teritoriul Statelor Unite. Dacă existenţa lor ar fi devenit publică, întreg spectrul politic, de la extrema dreaptă la cea stîngă, ar fi început să răcnească împotriva ochilor lui Big Brother aţintiţi asupra naţiunii. Fiind însă sub comanda lui Viens, nimeni dintre cei care *ştiau* de existenţa acestor „ochi" nu se temea că ar fi putut fi folosiţi în scopuri personale sau pentru obţinerea unor avantaje politice.

Herbert reveni pe autostradă, dar Mercedesul nu mai gonea la fel de întins ca înainte. Reuşi să atingă doar optzeci de kilo-

metri pe oră, o „viteză de melc turbat", cum ar fi spus bunica lui din Mississippi.

Telefonul începu să sune. Dat fiind că apelul venea la un interval atît de scurt după conversația cu Alberto, Herbert presupuse că nu putea fi decît Paul Hood, furios și gata să-i ordone să se întoarcă. Se hotărîse însă să continue cu orice preț, pînă cînd avea să pună mîna pe cei ce-l atacaseră.

Ridică telefonul.

– Da?

– Bob, sînt Alberto. Tocmai am primit o nouă fotografie, un 3KD al întregii regiuni.

Un „3KD" era o imagine acoperind o zonă cu diametrul de trei kilometri, avînd în centru furgoneta, obiectivul principal. Sateliții fuseseră programați în prealabil pentru a efectua schimbări de obiectiv, cu intervale de patru sute de metri. Imaginile de magnitudini de un anume fel necesitau un set de comenzi diferite, ceva mai complexe.

– Băieții tăi au părăsit autostrada, continuă Alberto.

– Unde anume? vru să afle Herbert. Dă-mi un punct de reper.

– Singurul reper e un crîng traversat de o șosea cu două benzi îndreptată spre nord-vest.

Herbert ridică privirea spre orizont.

– Pe-aici sînt o mulțime de crînguri și arbori, Alberto. Nu-mi poți oferi nimic *concret*?

– Un singur lucru: polițiști, spuse Alberto. Vreo zece polițiști se învîrt în jurul a ceea ce pare a fi tot ce-a mai rămas dintr-un vehicul care a sărit în aer.

Herbert scrută orizontul, dar nu zări nimic de acest fel. Îi veni o idee.

– Crezi c-ar putea fi rulota echipei de filmare? întrebă el.

– Așteaptă o clipă, îi ceru Alberto. Stephen tocmai recepționează o nouă fotografie.

Herbert își mușcă buzele nerăbdător. Legătura existentă între Centrul de Comandă și BNR îi permitea lui Alberto să vadă fotografia în același timp cu oamenii lui Viens. Și cei de la CIA

beneficiau de facilităţi similare, însă, neavînd nici un om disponibil la faţa locului, nu aveau posibilitatea de a acţiona pe căi oficiale sau clandestine.

– Am o imagine ce acoperă un perimetru cu latura de patru sute de metri, urmă Alberto.

În receptor răsunară în surdină şi alte voci.

– Levy şi Warren îmi privesc peste umăr.

– I-am auzit, confirmă Herbert.

Marsha Levy şi Jim Warren erau analiştii specializaţi în recunoaşterea aeriană ai Centrului de Comandă. Alcătuiau o echipă perfectă. Levy avea ochi buni, ce distingeau detaliile cu precizia unui microscop, iar Warren poseda talentul rar de a încadra aceste detalii în ansamblul imaginii. Împreună erau în stare ca, privind o fotografie, să deducă nu numai ce anume reprezenta, ci şi ce se afla sub obiectele în cauză şi să emită ipoteze plauzibile referitoare la modul în care ajunseseră acolo.

– Jim şi Marsha spun că în epava vehiculului se află rămăşiţe de mobilier din lemn, ceea ce indică faptul că ar putea fi vorba de rulota furată de pe platoul de filmare. Mărind cu ajutorul computerului suprafeţele de lemn, Marsha e de părere că ar putea fi lemn de brad.

– Se potriveşte, încuviinţă Herbert. Bradul e ieftin şi îndeajuns de rezistent pentru a rezista la zgîlţîielile unui drum de ţară.

– Exact, spuse Alberto. Jimmy spune că, în principiu, focul trebuie să fi izbucnit în spate, în partea dreaptă, de la rezervorul de combustibil.

– Un incendiu provocat cu ajutorul unui fitil de amorsare, ceea ce le-ar fi dat indivizilor timpul necesar să se îndepărteze, deduse Herbert.

– Aşa zice şi Jimmy, confirmă Alberto. Ia stai. Ne vine o altă imagine.

Herbert îşi îndreptă din nou privirea de-a lungul autostrăzii, căutînd o bandă de ieşire. Furgoneta nu avusese la dispoziţie un avans prea mare. Cît de curînd, avea să ajungă şi el în locul unde aceasta părăsise autostrada. Se întrebă dacă atacatorii săi veniseră intenţionat în această direcţie, sau fusese doar o coincidenţă.

– Bob, tocmai am recepționat o imagine ce acoperă zona de patru sute de metri aflată la est de rămășițele rulotei, interveni Alberto, în al cărui glas se putea citi entuziasmul. Marsha spune că într-unul dintre copacii de pe marginea drumului de țară s-ar putea afla cineva.

– S-ar putea?

Marsha preluă legătura. Herbert și-o închipui pe brunetica minionă smulgîndu-i fără menajamente receptorul lui Alberto.

– Da, Bob, ar putea fi. Dedesubtul frunzelor se zărește o formă întunecată. Nu e o ramură și e prea mare ca să fie un cuib de viespi sau de pasăre.

– O puștoaică speriată s-ar putea ascunde într-un copac, emise Herbert o ipoteză.

– Da, dar la fel ar face și o puștoaică prudentă, îi replică Marsha.

– Corect. Unde e furgoneta albă acum? întrebă Herbert.

– Era vizibilă în fotografia care includea rulota, răspunse Marsha. Nici unul dintre polițiști nu s-a gîndit, se pare, s-o oprească.

Ar fi fost culmea s-o facă, își zise Herbert. Poliția locală înfruntînd milițiile neonaziste.

Zări o rampă de părăsire a autostrăzii în partea dreaptă. Dincolo de ea, Herbert reperă un crîng, primul element al unui superb peisaj bucolic.

– Cred că am ajuns la locul potrivit, rosti Herbert. Există vreo posibilitate de-a ajunge la copacul cu pricina fără a fi văzut de către poliție?

Se auzi o discuție în surdină la celălalt capăt al firului, apoi Alberto reveni la telefon:

– Da, Bob, se poate. Ieși de pe autostradă, o iei spre dreapta pe șosea și o apuci pe drumul de țară.

– Nu pot, răspunse Herbert. Dacă cei care-au răpit-o s-au îndreptat spre interiorul pădurii, în loc să iasă din ea, n-aș vrea să dau peste ei sau, mai rău, să dea ei peste mine.

– E-n regulă, spuse Alberto. În cazul ăsta, îi poți ocoli... ia să vedem... luînd-o către sud-est... cam șase sau șapte sute de

metri, pînă dai de un pîrîu. Îl traversezi către est şi mai mergi vreo patru sute de metri pînă la... drace! N-am nici un punct de reper.

– N-are importanţă, găsesc eu.

– Şefule...

– Am spus c-o să găsesc un punct de reper. Ce fac după aia?

– O iei apoi cale de şaptezeci şi cinci de metri către nord-est, pînă la un copac bătrîn. Marsha spune că-i un stejar. Dar terenul e destul de accidentat.

– Am urcat o dată treptele Monumentului Washington de unul singur. Am urcat cu spatele, stînd în fund şi ridicîndu-mă în mîini, iar apoi l-am coborît fără nici un ajutor, cu picioarele înainte.

– Ştiam. Dar asta a fost acum unsprezece ani, aici, acasă.

– Mă descurc, insistă Herbert. Cînd eşti plătit, trebuie să faci şi munca de rahat, nu numai treburile uşoare.

– De data asta nu-i vorba de o „muncă de rahat", şefule. De data asta, vorbim despre un om ţintuit într-un scaun rulant, care încearcă să treacă peste pîraie şi să urce dealuri.

Vreme de o clipă, Herbert simţi fiorul îndoielii, dar îl alungă imediat. Voia să facă asta. Ba nu, *simţea nevoia* de a o face. Şi, în adîncul sufletului, ştia că va fi în stare s-o facă.

– Ascultă-mă, rosti Herbert. Nu putem face apel la ajutorul poliţiştilor, fiindcă n-avem de unde să ştim dacă nu cumva vreunul dintre ei nu-i de partea gorilelor ăstora. Şi apoi, cît crezi c-o să treacă pînă cînd fata o să se dea bătută, fiind obosită sau flămîndă? N-avem de ales.

– Ba da, avem o variantă, îl contrazise Alberto. Oamenii lui Larry or să ajungă cu siguranţă la aceleaşi concluzii ca şi noi. Stai să-i sun, să vedem mai întîi ce-au ei de gînd să facă.

– Nu, replică Herbert pe un ton categoric. N-am de gînd să stau deoparte, în vreme ce viaţa cuiva e-n în pericol.

– Dar în felul acesta o să fiţi *amîndoi* în pericol...

– Puştiule, am fost azi în pericol stînd liniştit în maşină, i-o retează Herbert, virînd spre ieşirea de pe autostradă. N-o să păţesc nimic şi-o să dau de urma fetei, îţi promit. O să iau cu mine şi

telefonul. O să-l las deschis, dar n-o să scot o vorbă dacă o să cred că aş putea fi auzit.

– Bineînţeles, spuse Alberto. Tot nu sînt de acord cu ce-ai de gînd, dar îţi urez noroc, şefule, adăugă el.

– Mulţam, răspunse Herbert, în vreme ce oprea pe marginea şoselei cu două benzi.

În parcare fusese ridicat un complex alcătuit dintr-o benzinărie, un restaurant şi un motel. Un indicator proclama sentenţios: „Nu avem camere libere." Herbert deduse că locul era fie plin de neonazişti aflaţi în trecere, fie că proprietarii n-aveau de gînd să se încurce cu astfel de clienţi. Parcă maşina în spatele clădirii moderne cu un etaj. Apoi, făcîndu-şi cruce, apăsă pe butonul dispozitivului de descărcare a scaunului rulant. Se temea ca nu cumva cursa nebunească şi ciocnirile produse pe parcursul ei să-i fi afectat mecanismul. Avusese noroc; cinci minute mai tîrziu, rula de-a lungul unei pante blînde, în lumina albastru-portocalie a amurgului ce se apropia.

36

Joi, ora 17:30, Hamburg, Germania

Limuzina uriaşă parcă în faţa hotelului lui Jean-Michel exact la ora fixată.

Emisiunile de ştiri ale după-amiezei vorbiseră numai despre incendiul din Sankt Pauli, iar intervenţiile şi luările de poziţie solicitate de reporteri fuseseră pline de tot soiul de acuzaţii aduse proprietarului clubului. Feministele se bucurau de nenorocirea acestuia, comuniştii aşijderea, iar presa dădea de înţeles că fusese vorba de o răzbunare binemeritată. Jean-Michel constată că Richter era blamat de o parte a opiniei publice în egală măsură pentru cariera lui de furnizor de servicii şi pentru convingerile politice. Televiziunile nu ratară ocazia de a transmite o înregistrare de arhivă, în care Richter îşi apăra afacerea, susţinînd că ceea ce făcea aducea un serviciu liniştii publice. Compania femeilor le oferea bărbaţilor relaxarea necesară înaintea marilor provocări, iar afacerile pe care le conducea el – clubul şi serviciul de escortă – făceau posibile întîlnirile de acest gen.

Richter nu e prost deloc, îşi zise Jean-Michel, în vreme ce urmărea emisiunile. Faptul că feministele, comuniştii şi presa îl condamnau îl făceau mai simpatic în ochii publicului, care nu se dădea în vînt după nici una dintre categoriile de mai sus. În felul

acesta, Partidul Socialist al Secolului XXI, condus de Richter, își sporea popularitatea.

Jean-Michel ieșise în fața hotelului la cinci și douăzeci și cinci. Așteptînd la umbra copertinei de la intrare, se întrebase dacă Richter avea să vină la întîlnire, după toate cîte se întîmplaseră. Sau dacă nu cumva avea să sosească însoțit de o haită de oameni înarmați, dornic să se răzbune pentru incendiu.

Dar o astfel de răzbunare ar fi fost mai degrabă de așteptat din partea lui Karin Doring. Nu era stilul lui Richter. Omul avea mîndria lui. Cînd limuzina opri în fața hotelului, iar portarul se grăbi să deschidă portiera, Jean-Michel aruncă o privire înăuntru, iar apoi făcu un semn din cap, încuviințînd. Monsieur Dominique insistase ca Henri și Yves să-l însoțească. Aceștia urcară și ei în mașină, încadrîndu-l pe Jean-Michel. Se așezară cu toții cu spatele la direcția de mers, pe bancheta aflată spate în spate cu cea a șoferului, de care-i despărțea un geam gros. Yves trase portiera. Chipurile tuturor deveniră de un cenușiu nesănătos, din pricina luminii slabe care răzbătea prin geamurile fumurii ale limuzinei.

Jean-Michel nu fu deloc surprins, constatînd că lui Richter îi mai pierise cîte ceva din morga pe care o afișa dimineață. Germanul era așezat pe bancheta din spate, singur, față în față cu ei. Tăcea, privindu-i fără să se clintească. Chiar și atunci cînd Jean-Michel îl salutase, se mulțumise să încline din cap, fără să scoată o vorbă. După ce limuzina se urni din loc, nu-și desprinse privirile de Jean-Michel și de cei doi bodyguarzi. Îi privea din umbră, stînd țeapăn, cu mîinile în poală și umerii drepți.

Jean-Michel nu se așteptase, de altfel, să fie foarte vorbăreț. Cu toate acestea, după cum spunea Don Quijote, învingătorului îi revenea sarcina de a obloji rănile celui învins. Existau anumite lucruri ce se cuvenea a fi spuse.

– Herr Richter, începu el. Monsieur Dominique n-a dorit nicidecum ca lucrurile să ajungă acolo unde au ajuns.

Privirea lui Richter fusese ațintită asupra lui Henri. Ca niște mici mașinării bine unse, ochii i se îndreptară asupra lui Jean-Michel.

– E o încercare de scuze? întrebă neamțul.

Jean-Michel clătină din cap.

– Considerați-o o ofertă de pace, spuse el. O ramură de măslin pe care, sper din tot sufletul, o s-o acceptați.

Richter replică sec, fără pic de emoție:

– Nu dau doi bani pe ea și nici pe dumneata.

Jean-Michel nu se așteptase la un asemenea răspuns. Henri mormăi ceva, enervat.

– Herr Richter, sper că vă dați seama că nu puteți să ne înfruntați, spuse Jean-Michel.

Richter zîmbi.

– De ani de zile, căpitanul Rosenlocher de la poliția din Hamburg îmi repetă aceleași cuvinte. Cu toate acestea, iată-mă aici. Oricum, vă mulțumesc pentru incendiu. La ora aceasta, căpitanul e atît de ocupat să găsească un răspuns la întrebarea cine mi-ar fi putut pune gînd rău, încît el și echipa sa atît de solicitată m-au lăsat să plec, fără să-mi pună bețe în roate.

– Monsieur Dominique nu poate fi comparat cu un sticlete oarecare, interveni Jean-Michel. S-a purtat cu generozitate. Sediile mișcării dumneavoastră politice n-au fost atinse, iar domnia sa a avut grijă să vă pună la dispoziție suma necesară ca să vă reveniți din punct de vedere profesional.

– Da, dar cu ce preț? întrebă Richter.

– Cu prețul respectului reciproc.

– Respect? pufni Richter. Aici nu e vorba de respect, ci de înrobire. Dacă fac ce dorește, Dominique o să-mi permită doar să supraviețuiesc.

– Nu m-ați înțeles, insistă Jean-Michel.

– Oare? replică Richter.

Germanul își duse mîna la buzunar, iar Henri și Yves tresăriră, gata să-și scoată pistoalele. Richter îi ignoră. Scoase din buzunar o tabacheră, își așeză o țigară între buze și-și puse

tabachera înapoi în buzunar. Apoi încremeni, cu privirea aţintită asupra lui Jean-Michel.

– Înţeleg prea bine ce vreţi să-mi spuneţi, rosti Richter. M-am gîndit toată după-amiaza, încercînd să-mi dau seama de ce ţine cu tot dinadinsul să-mi frîneze ascensiunea.

Îşi scoase mîna din buzunar şi, pînă cînd Jean-Michel realiză că Richter nu avea în mînă o brichetă, fu prea tîrziu. Micul revolver Browning FN Baby trase de două ori, o dată spre dreapta, iar a doua oară spre stînga lui Jean-Michel. Împuşcăturile răsunară puternic, acoperind plesnetele distincte pe care le produseră gloanţele străpungînd frunţile celor doi bodyguarzi.

Maşina vră la dreapta, iar cadavrele se prăvăliră într-o rînă. Cu urechile înfundate în urma zgomotului împuşcăturilor, Jean-Michel afişă o expresie speriată, atunci cînd Henri îl lovi, căzîndu-i moale în poală. Sîngele brun-stacojiu îi ţîşnea din gaura rotundă din mijlocul frunţii, împroşcînd în jur şi prelingîndu-se apoi de-a lungul nasului, într-un şuvoi continuu. Cu un ţipăt, Jean-Michel împinse trupul neînsufleţit, care rămase rezemat de portieră. Îşi întoarse apoi privirea spre cadavrul lui Yves, căruia sîngele îi formase o reţea ca o pînză de păianjen pe chip. În sfîrşit, cu ochii holbaţi de groază, Jean-Michel privi spre Richter.

– Îi îngropăm în pădure, cînd ajungem la destinaţie, spuse Richter, scuipîndu-şi ţigara pe podeaua limuzinei. Apropo, nu ştiaţi că nu fumez?

Cu pistolul îndreptat în continuare asupra lui Jean-Michel, germanul se aplecă şi scoase armele celor doi din hamurile de la piept. Unul dintre revolvere îl aşeză alături, pe banchetă. Pe celălalt se apucă să-l studieze.

– Un revolver F1 Target, rosti Richter. Armament militar. Cei doi au fost cumva soldaţi?

Jean-Michel încuviinţă din cap.

– Asta explică reflexele lor incredibil de încete, urmă Richter. Armata franceză n-a ştiut niciodată să-şi antreneze ostaşii pentru luptă, spre deosebire de armata germană.

Puse deoparte şi cel de-al doilea pistol şi pipăi, pe rînd, pieptul şi buzunarele lui Jean-Michel, pentru a se asigura că acesta nu ascundea vreo altă armă. Apoi îşi reluă locul, aşezîndu-se relaxat, picior peste picior, cu mîinile în poală.

– Detaliile, rosti Richter. Dacă le vezi, le simţi mirosul, le auzi şi ţi le aminteşti, în cel mai rău caz supravieţuieşti, în cazul mai fericit izbîndeşti. Încrederea însă nu trebuie s-o acorzi niciodată, nimănui, adăugă el sumbru. Am făcut greşeala de-a fi sincer cu dumneata şi am plătit pentru asta.

– M-ai torturat! strigă Jean-Michel.

Prezenţa celor două cadavre îl aducea în pragul nebuniei, dar ceea ce-l îngrozea şi mai mult era uşurinţa cu care îi lichidase Richter. Francezul îşi stăpîni cu greu imboldul instinctiv de a se arunca din mers din maşină. Era reprezentantul lui Monsieur Dominique şi trebuia să se străduiască să-şi păstreze o ţinută demnă.

– Chiar crezi că ăsta e motivul care l-a determinat pe Dominique să mă atace? întrebă Richter, zîmbind pentru întîia oară şi afişînd o indulgenţă paternă. Puţină înţelepciune, domnul meu. Dominique m-a atacat pentru a-mi demonstra care mi-e locul. Şi a reuşit. Mi-a arătat că locul meu e în vîrful piramidei, nu la jumătatea ei.

– În vîrf?! făcu Jean-Michel.

Tupeul individului din faţa sa era incredibil. Indignarea îl ajută pe francez să-şi uite spaima şi vulnerabilitatea.

– Dumneata te afli cel mult în vîrful unei piramide de cadavre, rosti el, arătînd în dreapta şi în stînga. Iar pentru asta o să trebuiască să plăteşti.

– Greşeşti, i-o retează germanul. Averea mea e intactă şi mă aflu în fruntea celei mai puternice mişcări neonaziste din lume.

– Asta-i o minciună. Gruparea dumitale nu e...

– Nu e ce-a fost, îl întrerupse Richter, zîmbind misterios.

Jean-Michel nu mai ştia ce să creadă. Era dezorientat şi încă înspăimîntat.

Richter se lăsă pe spate pe bancheta de piele.

– Domnule Horne, după-amiaza asta mi-a adus o revelaţie. Vezi dumneata, sîntem cu toţii sufocaţi de afaceri, de obligaţii şi de mania posesiunii. Din această cauză, scăpăm din vedere cît sîntem de puternici. O dată deposedat de cele lumeşti, m-am văzut obligat să mă întreb: Care-mi este puterea? Care-mi sînt ţelurile? Am priceput astfel că pierdusem din vedere ceea ce era mai important. Nu mi-am petrecut după-amiaza jelind din pricina celor întîmplate azi. Le-am telefonat susţinătorilor mei şi le-am cerut să vină la Hanovra diseară la ora opt. Le-am spus că o să fac un anunţ. Un anunţ care o să schimbe faţa eşichierului politic german, ba chiar şi-a celui european.

Jean-Michel îl privi fără vreun cuvînt, aşteptînd. Richter continuă:

– Acum două ore, am căzut de acord cu Karin să unim mişcarea *Feuer* şi Partidul Naţional Socialist al Secolului XXI. O să anunţăm fuziunea la mitingul de la noapte de la Hanovra.

Jean-Michel tresări.

– Aţi căzut de acord? Dar azi dimineaţă mi-aţi spus că...

– Am spus că nu cred în vizionarismul lui Karin, sublinie Richter. Tocmai de-aceea eu o să fiu conducătorul uniunii, iar ea o să fie reprezentanta mea în acţiunile de teren. Partidul nostru o să se numească *Das National Feuer* – Focul Naţional. O să mă întîlnesc cu Karin în tabăra ei. O să-i conducem pe oamenii ei la Hanovra, iar acolo, împreună cu membrii partidului meu şi cu cei aproximativ o mie de simpatizanţi ai cauzei care se află deja la faţa locului, în total vreo trei mii de persoane, o să pornim într-un marş spontan cum n-a mai cunoscut Germania de multă vreme. Iar autorităţile n-o să încerce să ne oprească. Chiar dacă o bănuiesc pe Karin drept autoare a atacului asupra platoului de filmare, n-or să aibă curajul s-o aresteze. În noaptea asta, domnule Horne... În noaptea aceasta o să fii martorul naşterii unei noi forţe în Germania, o forţă condusă de omul pe care ai încercat să-l umileşti în această după-amiază.

Ascultîndu-l, Jean-Michel realiză cu groază proporţiile eşecului său, măsura în care, cu siguranţă, avea să îl dezamăgească

pe Monsieur Dominique. Preț de o clipă, francezul își uită frica și rosti calm:

– Herr Richter, știți prea bine că și Monsieur Dominique are planurile lui. Planuri mărețe, mai bine finanțate și mult mai avansate decît ale dumneavoastră. Dacă o să fie în stare să arunce Statele Unite în haos – și o s-o facă, e pe deplin capabil s-o facă – o să poată să vă înfrunte și pe dumneavoastră, asta-i sigur.

– Mă aștept să încerce, răspunse Richter. Dar n-o să poată să-mi ia Germania. Cum ar putea s-o facă? Cu bani? Unii dintre compatrioții mei or să se lase cumpărați, dar nu toți. Nu sîntem francezi. Cu forța? Dacă mă atacă, face din mine un erou. Dacă mă ucide, Karin Doring o să-l găsească, de asta puteți fi sigur. Mai țineți minte cît de eficienți au fost algerienii în 1995, cînd au reușit să paralizeze întregul Paris, punînd bombe în metrouri și amenințînd că aruncă în aer Turnul Eiffel? Dacă Dominique îndrăznește să ne amenințe, Focul Național o să treacă la acțiune în Franța. Organizația condusă de Dominique e o țintă vizibilă, o țintă ușoară. Grupurile noastre de acțiune sînt mai puțin numeroase și, din această cauză, se mișcă mult mai ușor. El poate să-mi distrugă azi clubul, iar mîine unul dintre sedii. O să mă mulțumesc să-mi mut cartierul general. Și de fiecare dată o să ripostez, atacîndu-i bîrlogul uriaș.

Pe măsură ce limuzina se îndepărta de Hamburg, către sud, ziua lăsă loc nopții. Dincolo de geamurile fumurii, lumea se întunecă, o dată cu sufletul lui Jean-Michel.

Richter răsuflă adînc, apoi adăugă, glasul preschimbîndu-i-se într-o șoaptă:

– În numai cîțiva ani, această țară o să-mi aparțină. O să fie a mea, o s-o pot reconstrui, așa cum Hitler a clădit Reichul pe ruinele Republicii de la Weimar. Și, ca o ironie a sorții, dumneata, domnule Horne, vei fi fost arhitectul acestei schimbări. Dumneata, care mi-ai arătat că aveam de a face cu un dușman a cărui existență n-o anticipasem.

– Herr Richter, nu trebuie să-l considerați dușman pe Monsieur Dominique, spuse Jean-Michel. Vă poate ajuta și este dispus s-o facă.

– Ești un bun diplomat, domnule Horne, pufni Richter. Averea mea a pierit într-un incendiu comandat de un om pe care, în ciuda acestui lucru, dumneata insiști să mi-l prezinți drept aliat. Mai mult, chiar crezi sincer acest lucru. Nu, acum e limpede: eu și Dominique urmărim țeluri diferite.

– Greșiți, domnule Richter, argumentă Jean-Michel, extrăgîndu-și curajul din dorința de a nu-l dezamăgi pe Monsieur Dominique. Visul dumneavoastră e de a reface mîndria de altădată a Germaniei. Monsieur Dominique sprijină acest țel. O Germanie mai puternică ar întări întreaga Europă. Dușmanii noștri nu sînt aici, ci în Asia și dincolo de Atlantic. Această alianță înseamnă foarte mult pentru Monsieur Dominique. Știți, desigur, cît de mult iubește istoria, iar dorința sa se îndreaptă spre restabilirea vechilor legături...

– Oprește-te, ceru Richter. Am văzut, în după-amiaza asta, ce înseamnă alianța pe care mi-o propune. El ar porunci, iar eu ar trebui să-l slujesc.

– Da, dar numai fiindcă are un plan bine pus la punct.

Furia puse stăpînire pe Richter.

– Un plan!? strigă el. În vreme ce stăteam în biroul meu, încercînd să-mi stăpînesc mînia și să-mi chem suporterii, încercînd să-mi trezesc din nou la viață demnitatea, m-am gîndit: Dacă Dominique nu-mi sprijină cauza, ce urmărește? Și mi l-am închipuit ca pe un apicultor. El ne ajută să creștem aici, în Anglia și în America, pentru a ne da apoi drumul pe coridoarele puterii, ca să bîzîim, să înțepăm în dreapta și în stînga, să provocăm dezordine. De ce? Pentru ca, din cauza noastră, puternicii din economia și industria fiecărei țări să-și investească întreg capitalul și încrederea pentru viitor în singura țară rămasă stabilă în întregul occident: Franța.

Richter se mai liniștise, dar ochii lui continuau să arunce flăcări.

– Ştiu ce urmăreşte Dominique: vrea să creeze o oligarhie industrială al cărei conducător să fie el însuşi, conchise el.

– Da, e adevărat, Monsieur Dominique vrea să-şi extindă bazele industriale, replică Jean-Michel. Dar n-o vrea doar pentru sine, nici măcar pentru Franţa. Dorinţa sa e ca de această extindere să aibă de profitat întreaga Europă.

Richter se strîmbă.

– *Lass mich in Ruhe*, rosti el, pe un ton plin de lehamite.

Se lăsă pe spate, trăgîndu-şi armele la îndemînă. Apoi întinse mîna spre barul aşezat între banchete, luă o sticlă de apă minerală, sorbi cîteva înghiţituri şi închise ochii.

Să-l las în pace, îşi zise Jean-Michel. Era o nebunie. Richter înnebunise. În maşină, chiar lîngă ei, se aflau două cadavre, lumea era pe punctul de a se răsturna cu susul în jos, iar nebunului îi ardea să tragă un pui de somn.

– Herr Richter, vă recomand din tot sufletul să vă gîndiţi la cooperarea cu Monsieur Dominique, îl imploră Jean-Michel. Poate să vă ajute şi o s-o facă, vă promit.

Fără să deschidă ochii, germanul rosti, cu acelaşi glas obosit:

– Domnule Horne, n-am nici un chef să ascult mai departe. A fost o zi lungă şi or să mai treacă două ore pînă cînd o s-ajungem la destinaţie. Drumurile de ţară sînt mai accidentate, aşa încît, dacă vrei să te odihneşti, ar fi bine s-o faci acum. Pari destul de ostenit.

– Herr Richter, vă rog, insistă Jean-Michel. Nu vă cer decît să m-ascultaţi.

Richter clătină din cap.

– Nu. Acum tăcem, iar pe urmă, *dumneata* o să asculţi. Iar mai tîrziu o să-i raportezi lui Dominique tot ce-ai auzit. Asta dacă nu cumva vrei să rămîi aici atunci cînd o să vezi cu proprii tăi ochi de ce sînt atît de convins că Felix Richter, nu Gerard Dominique, o să fie viitorul Führer al Europei.

37

Joi, ora 17:47, Hamburg, Germania

Hotelul Ambasador era situat pe Heidenkampsweg, la celălalt capăt al Hamburgului. Hood nu observă mai nimic din priveliştea înconjurătoare, în vreme ce era condus pe străzile aglomerate, de-a curmezişul nenumăratelor canale pitoreşti. De îndată ce şoferul parcă în faţa hotelului, se repezi către telefoanele din holul hotelului. Ceru operatoarei legătura cu doamna Bosworth. Urmă o tăcere cumplit de lungă, timp în care îi trecură prin minte o serie de ipoteze dezamăgitoare; se aştepta ca, din clipă în clipă, să fie anunţat că părăsise deja hotelul sau, mai rău, că-l minţise în privinţa locului unde putea fi găsită şi că aici nu locuia nimeni cu acest nume.

– Aşteptaţi o clipă, îi ceru operatoarea în engleză. Vă fac imediat legătura.

Hood îi mulţumi şi aşteptă cu sufletul la gură. Mintea parcă i-o luase razna. Se gîndea la Gerard Dominique şi la jocurile lui rasiste, dar sfîrşea prin a se gîndi la Nancy. La ceea ce fusese. La ceea ce făcuse ea. La tot ce pierduseră. Apoi, brusc, se înfuria pe sine însuşi, fiindcă nu reuşea să-şi stăpînească emoţiile. Din nou, Nancy Jo pusese stăpînire pe el, cu toate că dorinţele lui nu puteau, *nu trebuiau* să fie luate în seamă.

– Alo?

Hood se rezemă cu cotul de perete.

– Bună, rosti el.

– Paul? Tu eşti?

Nancy părea sincer surprinsă, o surpriză plăcută, în orice caz.

– Da, Nancy, sînt în holul hotelului. Am putea sta de vorbă?

– Bineînţeles. Vino sus.

– Cred c-ar fi mai bine dac-ai coborî tu, începu el.

– De ce? Ţi-e teamă că mă reped asupra ta, ca odinioară?

– Nu, răspunse Hood, înfuriat de cele ce-i treceau prin minte. La naiba, nu-i era deloc teamă, tocmai asta era problema.

– Atunci, urcă şi ajută-mă să-mi fac bagajele, insistă ea. Etajul cinci, o iei la dreapta, ultima uşă pe stînga.

Ea închise iar Hood rămase locului o vreme, ascultînd absent tonul telefonului, cu inima îndoită.

Ce naiba faci, ticălosule? se întrebă el. Apoi, după cîteva clipe de autocompătimire, răspunse: *încerci să afli cîte ceva despre Gerard Dominique, asta faci. Despre jocurile rasiste. Despre ceea ce se pune la cale la Toulouse. Apoi te vei întoarce la biroul lui Hausen şi le vei raporta celorlalţi tot ce-ai aflat.*

Aşezînd telefonul în furcă, Hood se îndreptă spre ascensor şi urcă la etajul cinci.

Nancy îi deschise imediat. Purta un tricou mulat pe trup şi o pereche de jeanşi. Tricoul strîmt îi sublinia linia delicată a umerilor, iar decolteul îi dezvăluia gîtul lung. Îşi aranjase părul într-o coadă de cal, aşa cum obişnuia odinioară, cînd porneau în vreo excursie cu bicicleta.

Îi zîmbi, cu surîsul ei perfect, apoi se întoarse şi se îndreptă spre pat, unde se vedea o valiză deschisă. În vreme ce ea îşi împacheta ultimele obiecte de toaletă, Hood se apropie.

– Drept să-ţi spun, sînt destul de surprinsă să te văd aici, spuse ea. Credeam că, atunci cînd ne-am luat rămas bun, totul s-a sfîrşit.

– Cînd anume? întrebă Hood.

Nancy își ridică privirea. Oprit la căpătîiul patului, Hood o privea țintă.

– *Touché*, zîmbi Nancy.

Sfîrși de împachetat, închise valiza și o așeză lîngă pat, pe podea. Apoi se așeză pe marginea patului, cu o mișcare grațioasă, asemenea doamnelor de odinioară cînd se așezau în șa. Zîmbetul ei se șterse, iar expresia îi deveni mai blîndă, atunci cînd întrebă:

– Care-i adevărul, Paul? De ce-ai venit?

– Sincer? rosti Hood. Am venit să-ți pun cîteva întrebări legate de munca ta.

Nancy îl privi lung.

– Vorbești serios?

El închise ochii, încuviințînd.

– Cred că aș fi preferat să nu fi fost atît de sincer, spuse ea, ridicîndu-se și întorcîndu-i spatele. Nu te-ai schimbat deloc, nu-i așa, Paul? Romantic ca Scaramouche în dormitor și sobru ca Sfîntul Francisc cînd e vorba de muncă.

– Nu-i adevărat, se împotrivi el. Uite, ne aflăm într-un dormitor, iar eu sînt cît se poate de sobru.

Nancy se întoarse ca să-l privească și zîmbetul îi reveni pe chip. Începu să rîdă.

– Doi zero pentru tine, Sfinte Paul, remarcă ea.

– Greșești, acum sînt Papa Paul, o corectă el. Cel puțin așa m-au poreclit colegii de la Washington.

– Oare de ce nu mă surprinde deloc porecla asta? spuse Nancy, apropiindu-se de el. Pun pariu c-a fost scornită de o admiratoare frustrată.

– De fapt, chiar așa a fost, încuviință Hood, roșind.

Nancy se apropie și mai mult, iar el schiță o mișcare de eschivare. Ea își așeză mîinile pe șoldurile lui, își prinse degetele în găicile curelei și-l opri. Apoi îl privi țintă în ochi.

– E-n regulă, Sanctitate, rosti ea. Ce voiai să mă întrebi în legătură cu munca mea?

Fu rîndul lui s-o privească. Habar n-avea ce să facă cu mîinile, aşa încît şi le încrucişă la spate, cu un gest stîngaci. Simţi atingerea coapsei ei în partea interioară a genunchiului.

Ce naiba îţi închipui că se va întîmpla? se întrebă el. *Ştiai că nu-ţi va fi deloc uşor.* Însă ceea ce-l deranja mai tare era faptul că, în sinea lui, nutrea întrucîtva speranţa că avea să se întîmple *ceva*... Dumnezeu să-l aibă în pază, chiar spera.

– E o nebunie, rosti el. Cum ai vrea să-ţi vorbesc în aceste condiţii?

– Tocmai ai făcut-o, îi atrase ea atenţia cu blîndeţe. N-ai decît s-o faci din nou.

Fruntea lui Hood se înfierbîntase, inima i-o luase razna, iar sîngele îi alerga prin vine cu o viteză ameţitoare. Simţi mirosul de caise al şamponului ei, îi simţi căldura, privi adînc în ochii în care privise adeseori, în întuneric.

– Nancy, nu, rosti el ferm, apucîndu-i încheieturile mîinilor şi făcînd un pas înapoi. Nu putem face asta. Nu se poate.

Ea îşi întoarse privirea, iar magnifica-i atitudine plină de senzualitate se topi.

– În legătură cu munca ta... Începu Hood, respirînd adînc. Aş vrea să-mi spui... Adică...

O luă de la capăt, mai calm:

Aş vrea să-mi spui la ce anume lucrezi acum.

Ea îi aruncă o privire plină de dezgust.

– Chiar că ai înnebunit, izbucni ea, încrucişîndu-şi braţele şi întorcîndu-se pe jumătate cu spatele.

– Nancy...

– Mă respingi şi-ai vrea ca acum să te ajut? Nu ştiu de ce, dar mie nu-mi prea convine chestia asta, Paul.

– Aşa cum ţi-am spus şi mai devreme, nu te-am respins, spuse Hood. Nu te-am respins nicidecum.

– Atunci de ce eu sînt aici, iar tu mai încolo?

Hood îşi vîrî mîna în buzunar şi îşi scoase portofelul.

– Tu eşti cea care m-a respins.

Scoase cele două bilete de cinematograf şi le lăsă să cadă pe pat. Nancy le privi, surprinsă.

– M-ai respins, iar eu mi-am luat viața de la capăt, continuă el. N-am de gînd să mi-o primejduiesc. Nu pot.

Nancy luă biletele, le mîngîie cu blîndețe cu degetele unei mîini, iar apoi, pe neașteptate, le rupse în două. Îi dădu lui Hood două jumătăți, iar celelalte le vîrî în buzunarul jeanșilor.

– Nu te-am respins, rosti ea calmă. N-a trecut zi în care să nu mă fi gîndit că am greșit că nu te-am luat cu mine. Dar n-am făcut-o fiindcă îți cunoșteam convingerile blestemat de cavalerești. Ești singura persoană pe care o cunosc care nu așteaptă noaptea de Revelion pentru a lua decizii majore. Ai făcut mereu ce-ai crezut că e drept și nu ți-ai renegat niciodată hotărîrile.

Hood puse jumătățile de bilet înapoi în portofel.

– Dacă asta te consolează cumva, află că mi-am dorit din adîncul sufletului să mă fi luat cu tine, surîse el. Deși nu știu în ce măsură mi-ar fi convenit să devenim Paul și Nancy, varianta modernă a lui Bonnie și Clyde.

– N-ar fi mers, clătină ea din cap. Mai mult ca sigur, m-ai fi convins, în cele din urmă, să mă predau.

Hood o îmbrățișă, lipindu-i capul de piep. Ea se agăță de el cu disperare. De data asta, însă, îmbrățișarea lor era nevinovată. Hood se simți copleșit de o tristețe fără margini.

– Nancy? rosti el, într-un tîrziu.

– Știu, murmură ea, fără să se desprindă de la pieptul lui. Ai vrea să afli cu ce mă ocup acum.

– E ceva putred în rețea, spuse el.

– Da, dar aici totul e bine, replică ea. Mă simt în siguranță. N-am putea amîna puțin discuția?

Hood rămase tăcut, ascultînd ticăitul ceasului, privind pe fereastră cum cerul se întuneca, încercînd să se concentreze în orice direcție în afara visului pe care-l simțea în brațe și care-i stăruia în amintire. Și nu se putea gîndi decît la faptul că *la orice hotel, camerele se predau la începutul după-amiezei. Ea a rămas aici să mă aștepte și nu și-a predat camera fiindcă speră mai mult decît o simplă întîlnire.*

Dar nu de aceea venise aici. Trebuia să pună capăt ambiguității.

– Nancy, îi şopti el la ureche. Aş vrea să-ţi pun o întrebare.

– Ascult, răspunse ea, cu un licăr de speranţă în glas.

– Ai auzit vreodată de un individ pe nume Gerard Dominique?

Nancy încremeni vreme de o clipă, apoi îl împinse cît colo.

– N-ai putea fi măcar o idee mai romantic?

El îşi întoarse faţa, de parcă ar fi fost pălmuit.

– Îmi pare rău, rosti el, fără să ridice tonul. Ştii... adăugă el, iar apoi se întrerupse şi o privi în ochi, înainte de a relua: Ştii prea bine că pot fi şi romantic. Ar trebui să-ţi dai seama că mi-aş dori din suflet să fiu aşa, dacă ar fi posibil. Dar n-am venit aici pentru o întîlnire romantică, Nancy.

Cu o sclipire îndurerată în ochi, ea îşi privi ceasul.

– Am un avion ceva mai tîrziu şi cred c-o să alerg la aeroport. Cred că pot să-l prind.

Ridică privirea spre pat, apoi către valiză, înainte de-a continua:

– Mulţumesc, dar nu-i nevoie să mă conduci. Poţi să pleci.

Hood nu se clinti. Părea că două decenii se evaporaseră ca prin farmec, iar el se afla în apartamentul ei, prizonier al uneia dintre acele altercaţii care începuseră ca o ploaie de vară, preschimbîndu-se în cele din urmă în uragan. Ciudat, cum de amintirile despre aceste certuri se atenuaseră pînă aproape de uitare, deşi, Doamne, prin cîte astfel de momente trecuseră.

– Nancy, credem că Gerard Dominique s-ar putea afla la originea jocurilor rasiste care şi-au făcut recent apariţia în America, inisistă Hood. Un astfel de joc tocmai a fost depistat şi în calculatorul lui Hausen, iar unul dintre personaje avea chipul lui.

– Jocurile video sînt uşor de conceput, ridică din umeri Nancy.

Se îndreptă spre şifonier, îşi luă jacheta albă pe umeri şi se întoarse.

– Nu-i mare scofală nici să scanezi fotografia cuiva, introducînd-o apoi în cuprinsul jocului. Orice puştan care dispune de echipamentul necesar ar putea-o face.

– Da. Dar tot în după-amiaza asta, Dominique a telefonat ca să-l amenințe pe Hausen.

– Funcționarii guvernamentali primesc mereu telefoane de amenințare, spuse Nancy. Poate c-a meritat-o. Hausen a călcat pe nervi multă lume.

– Crezi că și fiica sa de treisprezece ani a călcat lumea pe nervi?

Nancy își mușcă buzele.

– Îmi pare rău, șopti ea.

– Te cred, încuviință Hood. Întrebarea e alta: mă poți ajuta? Lucrezi pentru tipul ăsta, nu-i așa?

Nancy îi întoarse spatele:

– Ai impresia c-o să-l trădez pe cel pentru care lucrez, fiindcă am mai făcut-o și acum douăzeci de ani, nu-i așa?

– Nu-i chiar același lucru, nu găsești? întrebă Hood.

Nancy oftă, plecîndu-și privirea. Hood simți cum furtuna era pe cale de a se potoli înainte de a se fi dezlănțuit cu adevărat.

– Ba da, e exact același lucru, oftă ea. Paul Hood are nevoie de ceva și, din nou, sînt gata să-mi arunc la coș viața de dragul lui.

– Greșești, interveni el. Eu nu ți-am cerut nimic prima oară. A fost numai ideea ta.

– Așa, încearcă să mă consolezi, rosti ea, cu o urmă de ironie tristă.

– Iartă-mă, își ceru el scuze. Îmi pare rău c-ai fost căpoasă, dar ce ai făcut atunci a afectat viețile multor oameni. A ta, a mea, a soției mele, a oricui ți-o fi acum alături, a oricărei persoane cu care am fi avut de-a face.

– A copiilor tăi, completă ea, plină de amărăciune. A copiilor noștri. A copiilor pe care i-am fi putut avea.

Nancy făcu un pas înainte și se lipi de Hood, începînd să plîngă. Paul o strînse în brațe, simțind-o cum se lăsa moale, în voia lui. *Doamne, ce pierdere*, își zise el. *Ce pierdere blestemată, ce risipă fără rost.*

– Nu știi cîte nopți mi-am petrecut singură în așternut, blestemîndu-mă pentru ceea ce făcusem, rosti Nancy. Mi-era atît

de dor de tine, încît aş fi fost gata să mă întorc şi să mă predau autorităţilor. Însă, atunci cînd am sunat-o pe Jessica pentru a afla veşti despre tine, mi-a spus că îţi găsiseşi o nouă prietenă. Aşadar, ce rost ar fi avut să mă întorc?

– Era mai bine să te fi întors, răspunse el. Mi-aş fi dorit să fi ştiut toate astea atunci.

Nancy aprobă din cap.

– A fost o prostie din partea mea. Mă simţeam nesigură. Eram speriată. Eram furioasă că mă înlocuiseşi. Nu ştiam ce să mai cred, ce să fac. Şi mi-e teamă că nici acum, după atîţia ani, nu ştiu. În multe privinţe, timpul s-a oprit în loc pentru mine, acum douăzeci de ani, şi a pornit din nou de-abia în această după-amiază.

Ea se retrase şi luă o batistă din sertarul noptierei. Îşi suflă nasul şi îşi şterse lacrimile.

– Şi iată-ne aici, plini de regrete, în vreme ce unul dintre noi crede că nu mai e cale de întoarcere. Nu eu sînt aceea, să ştii.

– Îmi pare rău, spuse Hood.

– Şi mie, murmură ea. Şi mie.

Nancy trase adînc aer în piept, îşi îndreptă umerii şi-l privi drept în ochi.

– Lucrez pentru Gerard Dominique. Habar n-am însă de vreun amănunt privitor la viaţa lui personală sau la opţiunile lui politice, aşa încît mi-e teamă că n-o să-ţi pot fi de vreun ajutor.

– Chiar nu-mi poţi spune nimic concret? La ce lucrezi acum?

– Fac hărţi, spuse ea. Planurile unor oraşe americane.

– Planuri de genul celor din ghidurile turistice? întrebă Hood.

Ea clătină din cap.

– Sînt ceea ce se numeşte hărţi în relief. Turistul introduce coordonatele străzii pe care se află, iar ceea ce apare pe monitor e o replică fidelă a ceea ce poate vedea privind în jur. Apoi pot fi introduse datele locului în care doreşte să ajungă, sau se poate afla ce anume se găseşte dincolo de primul colţ, unde-i cea mai apropiată staţie de metrou sau de autobuz, iar computerul

afişează traseul, din nou, din punctul de vedere al privitorului. Se poate obţine, de asemenea, o hartă detaliată a regiunii, văzută de sus. E genul de produs menit să-i ajute pe oameni să afle ce au de văzut într-un oraş şi cum se pot descurca fără mare bătaie de cap.

– Dominique a mai editat astfel de ghiduri turistice?

– Din cîte ştiu, nu, răspunse Nancy. Ăsta-i primul.

Hood se gîndi o vreme, înainte de a pune următoarea întrebare:

– Ai văzut cumva un plan de marketing al acestui ghid?

– Nu, dar nici nu mă mir, răspunse Nancy. Nu e domeniul meu. M-a surprins faptul că nu s-a realizat încă nici o campanie de presă. De obicei, băieţii de la publicitate vin şi mă întreabă prin ce anume se distinge un anume program sau de ce ar trebui consumatorii să-l cumpere tocmai pe ăsta, nu pe altul. Asta se întîmplă de regulă destul de devreme în lanţul de producţie, astfel încît cei care vînd programul să-l poată solicita la expoziţiile de prezentare. De data asta însă nu m-a întrebat nimeni nimic.

– Nancy, începu Hood, după o scurtă ezitare. Trebuie să te întreb ceva, dar te asigur că, în afară de mine şi de colegii mei, n-o să afle nimeni că mi-ai dezvăluit ceva.

– Din partea mea, n-ai decît să dai şi un anunţ în *Newsweek*, replică ea. Ştii bine că nu pot să-ţi rezist, cînd văd cu cîtă seriozitate îţi îndeplineşti misiunea.

– Nancy, ar putea fi în joc vieţi omeneşti.

– Nu-i nevoie să-mi explici, îl întrerupse ea. E una dintre laturile tale care mi-au plăcut întotdeauna, cavalere.

Hood roşi.

– Mulţumesc, îngăimă el, încercînd să se concentreze asupra problemelor profesionale. Ceea ce aş vrea să ştiu e dacă, în prezent, *Demain* lucrează la dezvoltarea vreunei tehnologii noi. Ceva care să-i lase cu gura căscată pe amatorii de jocuri, poate?

– Asta se întîmplă mereu, răspunse ea. Ceea ce ne pregătim să lansăm acum pe piaţă e un microprocesor cu silicon, care stimulează celulele nervoase. A fost proiectat iniţial pentru a da posibilitatea persoanelor cu membre amputate să-şi utilizeze mai

amplu protezele, ca şi pentru a spori libertatea de mişcare a celor care au probleme cu funcţiunile coloanei vertebrale.

Zîmbi sarcastic:

– Nu ştiu sigur dacă tehnologia a fost dezvoltată în interiorul companiei sau dacă, nu cumva, *Demain* a obţinut planurile microprocesorului pe aceeaşi cale prin care a făcut rost de vechiul meu microcip. Oricum, i-am adus cîteva modificări. Atunci cînd e plasat în interiorul unui joystick, microprocesorul poate genera impulsuri nu foarte puternice care-l fac pe jucător să simtă o senzaţie de mulţumire sau, dimpotrivă, îi pot induce o senzaţie de pericol. Am încercat şi eu. E o senzaţie aproape subliminală, de care cu greu poţi deveni conştient. Ceva în genul senzaţiilor date de nicotină.

Hood se simţi copleşit de noutatea celor aflate. Un microprocesor generator de senzaţii, comercializat de un extremist. Jocuri rasiste, lansate în reţea în Statele Unite. Păreau a fi nişte scenarii ştiinţifico-fantastice, dar Hood era conştient că tehnologia necesară exista, era la îndemînă, aşa cum exista şi veninul sufletesc necesar pentru ca toate acestea, puse laolaltă, să reprezinte o ameninţare serioasă.

– Crezi că s-ar putea combina cele două? întrebă el. Mă refer la jocurile rasiste şi la acest microprocesor care acţionează asupra emoţiilor.

– Sigur, de ce nu? spuse Nancy.

– Crezi că Dominique ar fi capabil de aşa ceva?

– Ţi-am spus, nu fac parte din cercul apropiaţilor lui. Habar n-am. Nici măcar nu ştiam că se pregăteşte să lanseze jocurile extremiste de care vorbeai.

– Spui asta ca şi cum ai fi surprinsă, remarcă Hood.

– Sînt, încuviinţă Nancy. Cînd lucrezi pentru cineva, îţi conturezi o anumită imagine despre respectiva persoană. Îl ştiam pe Dominique patriot, dar extremist?

Hood îi promisese lui Hausen că nu avea să dezvăluie nimic despre trecutul lui Dominique. Oricum, se îndoia că Nancy i-ar fi dat crezare.

– Lucraţi vreodată cu imagini din Toulouse? vru să afle Hood.

– Sigur că da, confirmă Nancy. De exemplu, am utilizat superba noastră fortăreaţă drept fundal pentru un program promoţional.

– Ai văzut vreodată produsul finit?

Nancy clătină din cap.

– Eu cred că l-am văzut, urmă Hood. Era inclus în jocul prezent în computerul lui Hausen. Încă ceva, Nancy. Hărţile create de tine ar putea fi utilizate într-un joc?

– Bineînţeles, spuse ea.

– Li s-ar putea suprapune personaje în mişcare? insistă Hood.

– Da. Ar putea fi integrate fotografii sau imagini generate de calculator. La fel ca într-un film.

Hood începea să-şi contureze o imagine de ansamblu şi nu-i plăcea deloc ceea ce deducea din aceasta. Se apropie cu paşi înceţi de telefon, se aşeză pe pat şi ridică receptorul.

– Am să dau un telefon la birou, explică el. Se întîmplă ceva care a început să mă îngrijoreze.

Nancy încuviinţă din cap.

– Cîtă vreme e soarta lumii în joc, n-am să-ţi cer să achiţi convorbirea.

Hood ridică privirea. Nancy zîmbea. *Slavă Cerului,* îşi zise el. Firea ei rămăsese la fel de schimbătoare ca pe vremuri în privinţa modificărilor neaşteptate de dispoziţie.

– De fapt, să ştii că e foarte posibil ca soarta lumii să fie cu adevărat în joc, cel puţin a unei părţi a ei, rosti el, formînd numărul lui Mike Rodgers. Iar tu ai putea fi persoana de care depinde totul.

38

Joi, ora 12:02, Washington, D.C.

După ce-şi notă informaţiile de care avea nevoie Hood, Rodgers împărţi lista lui Ann, Liz şi Darrell. În mod normal, cererile de informaţii reveneau direct diviziilor specializate în supraveghere, dosare personale, spargeri de coduri şi aşa mai departe. Hood ceruse însă o mulţime de informaţii din domeniile cele mai diverse, iar să le solicite direct lui Rodgers i se păruse calea cea mai convenabilă şi mai sigură de a-şi pune la curent adjunctul.

Rodgers îi spusese lui Hood că avea să-l contacteze cît mai curînd posibil.

Cîteva clipe mai tîrziu, primi un telefon de la Alberto, care îl informă în legătură cu intenţiile lui Bob Herbert. Rodgers îi mulţumi şi-i spuse că nu avea nici un rost să-l mai deranjeze pe Herbert cu o confirmare a primirii mesajului. Chiar dacă nu avea să răspundă la telefon, semnalul de apel i-ar fi putut distrage atenţia. Şi-apoi, ofiţerul de contrainformaţii ştia că Rodgers avea să fie de acord cu acţiunea sa. Fiind singurii războinici încercaţi în bătălii adevărate din întregul Centru de Comandă, cei doi erau legaţi într-un mod mai aparte.

Rodgers închise, în egală măsură îngrijorat şi mîndru de ceea ce avea de gînd să întreprindă Herbert. Instinctul îi spunea să ceară trimiterea unei echipe de salvare de la una din bazele ame-

ricane dintre Germania. Însă, pe întreaga perioadă a Zilelor Haosului, fusese emis un ordin de non-intervenție către toate unitățile americane staționate pe teritoriul german, iar permisiile militarilor fuseseră anulate. Un incident care să implice soldați americani era ultimul lucru pe care și l-ar fi putut dori guvernele Germaniei și Statelor Unite, căci așa ceva n-ar fi făcut decît să dea apă la moară neonaziștilor. În aceste condiții, era de preferat să-l lase pe Herbert să se descurce de unul singur.

Rodgers tocmai reflecta la șansele de succes ale acestuia, cînd își făcu apariția Darrell McCaskey. Pe chip îi era zugrăvită una dintre expresiile lui tipice de lehamite, semn că nu-i convenea ceva. Avea în mînă un teanc subțire de dosare purtînd antetul și sigiliul FBI-ului și o ștampilă cu „strict secret".

– Te-ai mișcat repede, remarcă Rodgers.

McCaskey se trînti într-un fotoliu.

– Am fost atît de operativ fiindcă, în ceea ce-l privește pe acest Dominique, nu avem decît ceea ce Larry Rachlin ar numi un „mizilic". Domnule, nu-ți poți imagina ce viață grijulie a dus tipul. Speram să găsesc ceva mai mult și nu m-am ales cu aproape nimic.

– Hai totuși să vedem ce mi-ai adus, propuse Rodgers.

McCaskey deschise primul dosar:

– Inițial, s-a numit Gerard Dupre. Tatăl său conducea o companie prosperă, care producea subansamble pentru avioanele Airbus, la Toulouse. O dată cu implozia economiei franceze, în anii optzeci, Gerard a preschimbat afacerea familiei într-o companie producătoare de jocuri video și programe pentru computere. Compania, numită *Demain*, are capital integral privat și valorează, potrivit estimărilor, aproximativ un miliard de dolari.

– N-aș zice că-i tocmai un... cum spuneai că-i zice Larry?

– Mizilic, răspunse McCaskey. Ai dreptate, nu e. Dar individul pare curat ca lacrima. Singura pată ar putea fi o mică învîrteală pentru spălare a unor sume de bani, derulată prin Fondul Mutual de Investiții în Fosfați din Nauru. Autoritățile l-au mușteluit, iar el s-a cuminți; cel puțin în aparență.

– Vreau amănunte, ceru Rodgers.

Nauru îi părea a fi un nume cunoscut, dar nu reuşi să-şi amintească de unde anume îl ştia.

McCaskey răsfoi prin dosar, apoi vorbi:

– În 1992, Dominique şi alţi cîţiva oameni de afaceri francezi au depus sume de bani într-o bancă fictivă din Nauru. De fapt, sumele au intrat în conturile lor secrete, deschise la o serie de bănci elveţiene.

– Şi ce s-a întîmplat după aceea?

– De aici, banii au fost viraţi în cincizeci şi nouă de conturi deschise la bănci aflate pe tot cuprinsul Europei, urmă McCaskey.

– Iar din cele cincizeci şi nouă de conturi banii au putut să dispară, practic, în orice direcţie, fără a li se putea da de urmă.

– Exact, confirmă McCaskey. Dominique a fost dat în judecată pentru neplata taxelor fiscale cuvenite statului francez pentru sumele respective, dar a înghiţit găluşca şi a plătit impozitele şi penalizările. Cazul a fost clasat. O parte din băncile intermediare aveau filiale şi în Statele Unite, aşa încît FBI-ul a deschis propriul său dosar.

– Nauru e undeva în Pacific, nu? întrebă Rodgers.

McCaskey recită, citind din dosar:

– Nauru e o insulă din Pacific, situată la nord de Insulele Solomon, avînd o suprafaţă de aproximativ douăzeci de kilometri pătraţi. Insula e independentă şi are un preşedinte; aici nu se plătesc taxe, iar venitul pe cap de locuitor e cel mai mare din lume. Singura afacere existentă pe insulă e o mină de fosfaţi utilizaţi pentru fabricarea de îngrăşăminte.

De aceea i se păruse lui Rodgers atît de cunoscut numele insulei. Grijile pe care şi le făcea în privinţa lui Herbert îl moleşiseră, dar faptul că-şi amintise îl învioră.

– Mda, Nauru, rosti el. Japonezii au ocupat insula în timpul războiului şi i-au transformat pe locuitori în sclavi. Înainte însă, insula a fost o vreme colonie germană.

– Trebuie să te cred pe cuvînt, declară McCaskey.

– De ce şi-a schimbat Dominique numele? vru să afle Rodgers. Spuneai că înainte s-a numit Dupre. Îi era ruşine de origini?

– Liz m-a ajutat să sintetizez datele şi ne-am pus aceeaşi întrebare, răspunse McCaskey. Dar nu există nimic care să ateste o asemenea motivaţie. Individul a primit o educaţie strictă, catolică, iar Liz e de părere că şi-ar fi putut schimba numele în semn de omagiu şi admiraţie faţă de Sfîntul Dominic. Conform dosarului furnizat de FBI, omul nostru contribuie cu sume enorme la acţiunile de binefacere ale ordinului dominican şi finanţează o şcoală care poartă numele celui mai cunoscut dintre călugării acestui ordin, Sfîntul Toma d'Aquino. Liz spune că ideea de a fi unul dintre aşa numiţii cîini ai Domnului, *Domini canes*, s-ar potrivi cu gîndirea ortodoxă şi cu ambiţiile imperiale ale lui Dupre.

– Din cîte-mi aduc eu aminte, Sfîntul Dominic avea şi reputaţia de inchizitor, sau cam aşa ceva, observă Rodgers. Unii istorici îl consideră eminenţa cenuşie care a pus la cale masacrul sîngeros al albigenilor, în Languedoc.

– Iar m-ai prins cu lecţia neînvăţată, pufni McCaskey. Acum însă, că tot ai adus vorba, îmi vine în minte o conexiune interesantă, adăugă el, răsfoind cel de-al doilea dosar, care purta eticheta „Grupări extremiste". Ai auzit vreodată despre iacobini?

Rodgers încuviinţă.

– Aşa erau numiţi călugării dominicani din Franţa secolului al treisprezecelea. Mănăstirea lor era aşezată pe Rue St. Jacques, aşa încît li s-a spus iacobini. În timpul Revoluţiei Franceze, anti-monarhiştii, care îşi ţineau adunările clandestine într-o fostă mănăstire iacobină, şi-au luat la rîndul lor numele de iacobini. Au jucat un rol radical, extrem de sîngeros, în desfăşurarea Revoluţiei. Robespierre, Danton şi Marat au fost cu toţii iacobini.

McCaskey se încruntă, agasat de avalanşa de cunoştinţe.

– Nu ştiu de ce mă mai obosesc să aduc vorba despre istorie, bombăni el. Mă rog. Dar de Noii Iacobini ai auzit?

– Culmea ironiei, da, am auzit, răspunse Rodgers. De fapt, am auzit vorbindu-se de ei chiar azi. Alberto mi-a spus ceva despre un colonel de la Jandarmeria Naţională care ar fi pe urmele lor.

– Nu poate fi decît colonelul Ballon, deduse McCaskey. E un tip ciudat, iar Noii Iacobini sînt obsesia lui. În ultimii şaptesprezece ani, Noii Iacobini au săvîrşit o serie de atentate, ţintele lor predilecte fiind străinii aflaţi pe teritoriul Franţei, majoritatea algerieni sau marocani. Sînt exact opusul măscăricilor care aleargă după glorie, revendicînd fiecare răpire sau acţiune teroristă. Lovesc repede, cu o forţă uriaşă, apoi se fac nevăzuţi.

– Şaptesprezece ani, repetă Rodgers gînditor. Cînd spuneai că şi-a schimbat Dominique numele?

McCaskey zîmbi:

– Asta e!

Rodgers îşi continuă raţionamentul, cu privirile aţintite înainte:

– Aşadar, Gerard Dominique ar putea avea legături cu o grupare teroristă franceză, dacă nu cumva e însuşi căpetenia acesteia. Dacă ştim asta, cu siguranţă c-o ştiu şi francezii.

– Trebuie să aşteptăm, să vedem ce-o să spună Ballon, zise McCaskey. Mi s-a spus că e plecat în misiune şi că nu poate fi contactat în nici un fel, deocamdată.

– Chiar atît de aproape de ţintă să fi ajuns?

– Nu ştiu, răspunse McCaskey, ridicînd din umeri. Ca toţi miliardarii, Dominique preferă să rămînă în umbră.

– A rămîne în umbră nu înseamnă a fi neapărat de neatins, replică Rodgers. Dacă nu poate fi doborît de un atac frontal, rămîne varianta unei abordări laterale. Cum rămîne cu banii pe care i-a plasat Dominique în acea bancă fictivă din Nauru? S-ar putea să reuşim să dăm de urma lui pornind pe acest fir. Ar putea fi doar una dintre ramurile unui arbore afurisit de mare.

– Fără îndoială, încuviinţă McCaskey. Un individ de calibrul lui Dominique ar putea folosi sute, poate chiar mii de bănci din întreaga lume pentru a finanţa o grupare de soiul ăsta.

– De acord, dar de ce ar face una ca asta? se miră Rodgers. A creat o organizaţie ale cărei tentacule se întind în toată lumea. Trebuie să existe şi un punct slab. O fi însetat de putere? Nu mi se pare genul. E un patriot francez, căruia nu văd de ce i-ar păsa

de ce se întîmplă în Anglia, Africa de Sud sau în oricare altă parte. Ce interes ar avea să se extindă într-o asemenea măsură?

– Oare? E un om de afaceri de nivel internațional, argumentă McCaskey. Una dintre primele consecințe ale atacurilor teroriste e diminuarea încrederii opiniei publice în sistem. Dacă e vorba de o deturnare a unui avion, lumea își pierde încrederea în siguranța aeroporturilor. Pentru o vreme, traficul aerian se reduce. Dacă e bombardat un tunel, oamenii folosesc de preferință podurile sau se închid în case.

– Dar, în cele din urmă, infrastructura își revine.

– Așa s-a întîmplat pînă acum, sublinie McCaskey. Dar ce se întîmplă cînd mai multe sisteme se gripează concomitent? Sau atunci cînd același sistem suferă atacuri repetate? Amintește-ți ce s-a întîmplat în Italia. În 1978, Brigăzile Roșii l-au răpit pe primul ministru Aldo Moro, dînd peste cap întreaga societate. În 1991, albanezii au început să invadeze Italia, fugind de tulburările politice de acasă. Teroriștii au intrat din nou în acțiune. Trecuseră treisprezece ani, dar comunitatea internațională a oamenilor de afaceri și-a adus imediat aminte de cele întîmplate atunci. După părerea lor, Italia scăpase din nou de sub control. Guvernul încetase să prezinte încredere. Investițiile străine au scăzut drastic. Ce s-ar fi întîmplat dacă valul de atacuri teroriste ar fi continuat sau, mai rău, s-ar fi extins? Pagubele financiare ar fi fost incomensurabile. Un alt exemplu: Hollywoodul.

– Ce-i cu el?

– Crezi că studiourile au început să-și deschidă filiale în Florida fiindcă acolo e mai mult soare sau fiindcă terenurile ar fi mai ieftine? întrebă McCaskey. Nicidecum. S-au temut că tulburările sociale sau un cutremur major ar putea distruge industria cinematografică.

Rodgers se străduia să asimileze spusele lui McCaskey. Judecînd după expresia de pe chipul acestuia, și el realiza abia acum cît de neliniștitoare erau concluziile trase pe moment.

– Darrell, cam cîte grupuri care militează pentru supremația albilor există pe teritoriul Statelor Unite? întrebă Rodgers gînditor.

– Îți pot spune exact, răspunse McCaskey și se apucă să răsfoiască dosarul cu eticheta „Grupări extremiste". Potrivit celui mai recent raport al FBI-ului, există șaptezeci și șapte de grupări diferite de neonaziști și skinheads care militează pentru supremația albilor. În total, asta-nseamnă cam treizeci și șapte de mii de membri, dintre care șase mii alcătuiesc formațiuni paramilitare înarmate.

– În ce fel sînt repartizați în teritoriu?

– La nivel național? întrebă McCaskey. În principiu, astfel de mișcări pot fi găsite în fiecare stat al uniunii, în fiecare oraș ceva mai răsărit al fiecăruia dintre acestea, inclusiv în Hawaii. Unele își iau drept țintă negrii, altele pe asiatici, evrei sau mexicani, în vreme ce altele atacă fiecare dintre aceste minorități. Pot fi însă găsiți pretutindeni.

– Asta nu mă surprinde, spuse Rodgers.

Cele aflate îl înfuriaseră, dar refuza să se lase copleșit. Își amintea, din vastele-i lecturi istorice, că Părinții Fondatori înșiși trăiseră amărăciunea de a constata că dobîndirea independenței nu pusese capăt inegalităților și urii. Își amintea de un citat dintr-o scrisoare a lui Thomas Jefferson către John Adams, în care acesta afirma, referindu-se la țelul ce-l voia atins: *Va fi nevoie să mai curgă rîuri de sînge și să treacă ani plini de dezamăgiri; cu toate acestea, atingerea scopului nostru merită rîuri de sînge și ani de dezamăgiri*. Rodgers nu avea să îngăduie, sieși sau vreunuia dintre cei ce serveau sub comanda sa, să se lase doborît de povara obstacolelor ivite în cale.

– La ce te gîndești? îl întrebă McCaskey.

– Mă gîndeam că, în numele lui Thomas Jefferson, aș fi dispus să le trag multe șuturi în fund ticăloșilor ăstora, murmură Rodgers, ignorînd privirea mirată a colegului său.

Își drese glasul, apoi întrebă:

– Ce-ați mai aflat din calculatorul membrilor Națiunii Pure?

McCaskey luă în mînă cel de-al treilea dosar, ultimul din teanc.

– Nimic nou, spuse el. De fapt, am fost uimiți, descoperind cît de puține informații proaspete conținea memoria computerului.

– E vorba de ghinion, sau au reușit să șteargă la timp datele compromițătoare?

– Nu știu ce să zic, spuse McCaskey încurcat. Toți cei de la Birou se tem să caute la dinți calul de dar. Cazul o să fie o bombă în relațiile publice, ridicîndu-i în ochii tuturor, dar mai ales în ochii negrilor. Nimeni n-a fost rănit, iar noi am reușit să aducem în spatele gratiilor o mulțime de băieți răi.

– Dar captura a fost nițel cam prea ușoară, mormăi Rodgers, ca pentru sine.

– Așa zic și eu, îl aprobă McCaskey. Iar cei de la Birou sînt de aceeași părere. Cea dintîi întrebare pe care ne-am pus-o a fost următoarea: cum se face că un grup din exterior a primit misiunea de a ataca societatea Chaka Zulu? Unul dintre grupurile extremiste cele mai înverșunate din țară, Coaliția, își are cartierul general în Queens. Asta e exact de cealaltă parte a lui East River, mult mai aproape decît sediul Națiunii Pure din New York. Cu toate astea, între cele două organizații n-a existat, se pare, nici un contact.

– Mă întreb dacă nu cumva avem de-a face cu un procedeu aplicat mai demult cu succes de puterile Axei, spuse Rodgers.

– Dezinformare?

Rodgers încuviință.

– Bob și cu mine am alcătuit un dosar pe tema asta. Dacă ai timp, citește-l, l-am botezat *Momeala*. În esență, ideea e următoarea: dacă vrei să induci în eroare inamicul, dă-i voie să captureze un grup de soldați de-ai tăi care posedă informații greșite. Dacă inamicul crede ceea ce spun aceștia, înseamnă că zece sau doisprezece oameni au reușit să trimită o divizie sau chiar o armată întreagă la naiba-n praznic, lăsînd-o să aștepte o invazie care n-o să aibă loc niciodată, sau un atac surpriză care n-o să se petreacă. Aliații au refuzat să adopte tactica asta, din cauza cruzimii cu care erau tratați prizonierii de război. Nemții și japonezii au practicat-o însă cu regularitate. Iar atunci cînd

soldaţii capturaţi habar n-aveau că mint, efectiv n-aveai cum să le smulgi adevărul. Singura cale de a-l afla era aceea de a-ţi trimite oamenii la faţa locului, pentru a face investigaţii. Ce efective alocase FBI-ul pentru această acţiune?

– Vreo treizeci de oameni.

– Dar acum, cîţi se ocupă de caz? conchise Rodgers. Cîţi oameni urmează pistele dezvăluite sau investighează Naţiunea Pură?

– Vreo şaptezeci sau optzeci, la nivel naţional.

– Adică toţi specialiştii în grupări extremiste pe care-i avem, concluzionă Rodgers. Aşadar, a fost capturat un grup de cinci-şase membri ai Naţiunii Pure şi ce a urmat? FBI-ul a dat frîu liber efectivelor sale antiextremiste.

McCaskey se gîndi o vreme, apoi clătină din cap.

– Din punct de vedere tactic, raţionamentul e bun. Dar nu e destul de bărbătesc pentru Naţiunea Pură. Ei cred în forţa armelor, nu în scamatorii de felul ăsta. Stilul lor e de a nu ceda nimic fără luptă.

– Atunci, de ce au făcut-o? întrebă Rodgers.

– A, ticăloşii au luptat, răspunse McCaskey. Au încercat să ne ucidă oamenii.

– Fără să reuşească, însă, punctă Rodgers. Şi, în cele din urmă, s-au lăsat prinşi.

– Au fost răniţi în schimbul de focuri. Totuşi, FBI-ul are o anumită experienţă în luptă, adăugă McCaskey pe un ton defensiv.

– Ştiu, spuse Rodgers. Dar, dacă Naţiunea Pură ar fi avut o atitudine „bărbătească", s-ar mai fi predat oare, în cele din urmă? N-ar fi fost mai folositor pentru cauză să se lase ucişi, devenind martiri şi făcînd ca FBI-ul să apară drept o şleahtă de ucigaşi?

– N-au mentalitate de kamikaze, răspunse McCaskey. Or fi ei băţoşi şi cruzi, dar vor să supravieţuiască.

– Să supravieţuiască, repetă Rodgers. Indivizii ăştia abia dac-or să aibă ceva de suferit. Care-i cea mai gravă acuzaţie care le poate fi adusă? Au tras în agenţii federali. Au conspirat. Au ascuns arme. Dacă îşi recunosc vina, îi aşteaptă şapte pînă la

zece ani de închisoare. Adică şapte pînă la zece ani de exerciţii fizice şi televiziune prin cablu. Vor ieşi înainte de a împlini treizeci şi cinci, patruzeci de ani şi vor fi aclamaţi ca nişte eroi de către ai lor. Eu zic că e destul pentru a-l motiva pe un nebun dornic de atenţie de teapa lor.

– Posibil, acceptă McCaskey. Dar varianta ta nu se potriveşte cu descrierile pe care le-am citit. Să se predea pentru a induce în eroare autorităţile, iar apoi să zacă în puşcărie. Nu, rămîn la părerea mea, că nu-i destul pentru a-i satisface pe ticăloşii aştia.

– Iar eu zic că avem de-a face cu o nouă generaţie de extremişti, adepţi ai jocurilor tactice.

McCaskey îl privi lung. Vru să spună ceva, însă apoi se opri.

– Ştiu la ce te gîndeşti, spuse Rodgers. Ai impresia că-i consider capabili de prea multă şiretenie.

– Nici măcar atît, rosti McCaskey. N-aş vrea să crezi că-i subestimez pe duşmani, dar oamenii aştia sînt mînaţi doar de spiritul lor de buncăr şi de o furie oarbă. A-i crede capabili de orice altceva mi se pare o aberaţie.

– Numai că sînt antrenaţi pentru a se supune, replică Rodgers. Dacă ştii cum să-i momeşti, îi poţi face să-ţi urmeze orice poruncă. Ia gîndeşte-te. Ce promisiune i-ar putea determina pe extremiştii albi să execute ce li s-a cerut?

– Libertatea, răspunse McCaskey. Libertatea de a lovi în ceea ce urăsc.

– De acord, spuse Rodgers. Şi ce anume îi conferă cuiva dreptul moral de a lovi?

– Eventualitatea în care respectivul ar fi fost atacat primul.

– E-n regulă, acceptă Rodgers.

Începuse să se ambaleze. McCaskey n-avea să fie poate de aceeaşi părere, dar simţea că prinsese un fir.

– Să presupunem că vrei să determini o anume grupare să treacă la atac împotriva ta. Ce faci? Îi întăriţi. Îi faci să se simtă ameninţaţi.

Telefonul bîzîi chiar în clipa aceea.

– Videojocurile extremiste, sugeră McCaskey.

– N-ar fi destul, spuse Rodgers.

În ochii lui McCaskey se citi deodată groaza provocată de înțelegere.

– Nu singure. Doar dacă li se adaugă aflarea intenției de a-i ataca. Dacă lași un grup de negri să se simtă amenințat, *toți* negrii îl vor sprijini. Isuse, Mike! exclamă McCaskey. Iată o motivație îndeajuns de puternică pentru ca membrii Națiunii Pure să se lase amenințați. I-au lăsat pe cei din Chaka Zulu să creadă că ei erau ținta, chiar dacă nu era așa. Imediat, toți negrii vor fi de partea grupării militante. Iar o mulțime de albi nu vor avea de ales și vor fi nevoiți să li se împotrivească.

Rodgers încuviință din cap, în vreme ce telefonul începu din nou să sune. Aruncă o privire spre afișajul luminos de la baza acestuia și descoperi codul lui Ann Farris.

– Exact așa s-a întîmplat și în anii șaizeci, urmă McCaskey. În momentul respectiv, Panterele Negre au devenit aliații multor grupări care militau pentru drepturi civile.

– Dacă toate acestea se adună laolaltă – Dominique, banii lui, grupările extremiste și încercările de destabilizare a Statelor Unite și Europei – o să ne trezim în mijlocul unui dezastru la scară mondială.

Rodgers apăsă pe speaker-ul telefonului.

– Iartă-mă că te-am făcut să aștepți, Ann.

– Mike, Darrell mi-a spus că ai nevoie de o verificare a comunicatelor de presă ale companiei *Demain*, spuse ea. Am sunat la D'Alton and D'Alton, purtătorii de cuvînt ai companiei la New York, iar ei mi-au trimis prin fax informările cele mai recente.

– Și ce-ai aflat?

– Mai toate bat apa-n piuă despre jocurile lansate de companie, cu excepția unui comunicat recent despre un nou tip de joystick.

– Ce conține?

– Afirmă că, folosind noul Enjoystick, nu doar joci, ci *simți* jocul.

Rodgers tresări.

– Spune mai departe.

Comunicatul descoperit de Ann se integra perfect în schema jocurilor extremiste. Simţi un fior îngheţat pe şira spinării.

– Comisia federală pentru brevete a aprobat deja comercializarea. E vorba de o nouă tehnologie care stimulează celulele nervoase printr-o interfaţă ce funcţionează în contact cu amprentele digitale, spuse Ann. Presupun că au recurs la amprente pentru ca interfaţa să fie utilizată doar în contact cu mîinile, nu şi cu... alte părţi ale corpului. În prospectul anexat scrie că *folosind noul Enjoystick, vei simţi fiorii şi excitarea pe care le trăieşte personajul jocului pe ecran.*

– O dată cu ura, dragostea şi tot ce se mai află între ele, rosti Rodgers, ironic şi nu prea.

– Aici nu se pomeneşte nimic despre asta, spuse Ann. Oricum, îmi vine greu să cred că s-a inventat cu adevărat aşa ceva. Parc-am fi într-un film ştiinţifico-fantastic.

– Nu e nimic fantastic la mijloc, spuse Rodgers. O mulţime de oameni nu înţeleg puterea ânumitor tehnologii şi, cu toate astea, ele există şi funcţionează. Îţi mulţumesc, Ann. Mi-ai fost de mare ajutor.

– Oricînd cu plăcere, Mike, răspunse ea.

Rodgers aşează receptorul în furcă. În ciuda încordării la care îl supusese încercarea de a pătrunde misterul capturării membrilor Naţiunii Pure – *sau poate chiar din cauza acesteia?* se întrebă el – scurta, dar plăcuta convorbire cu Ann îl înviorase. El şi Ann nu se dăduseră niciodată în vînt unul după celălalt. Ea nu făcuse un secret din simpatia pe care o nutrea faţă de Paul Hood şi era de partea lui, necondiţionat, în orice împrejurare. Acest lucru o adusese nu o dată în conflict cu Rodgers, care aborda rezolvarea crizelor într-un mod mai puţin diplomatic decît Hood. Dar Rodgers se străduia din răsputeri să se adapteze şi, la rîndul ei, Ann făcea eforturi lăudabile pentru a accepta ideea că existau şi alte căi de rezolvare a lucrurilor, nu doar cele preferate de Hood.

Am putea învăța de-aici o lecție de civilitate, își zise Rodgers. Din nefericire, nu era deloc momentul potrivit pentru a-și îmbrăca anteriul și a face prozeliți...

Își ridică privirea spre McCaskey, care își nota ceva pe coperta unuia dintre dosare. Scria extraordinar de repede, ajungînd în zilele bune pînă la o sută patruzeci de cuvinte pe minut.

– Asta e, Mike, rosti McCaskey, surescitat. La naiba, să știi că asta e.

– S-auzim.

McCaskey sfîrși de scris și își ridică ochii.

– Să presupunem că Dominique folosește aranjamentele bancare de felul celui din Nauru pentru a transfera bani mișcărilor extremiste. Scapă de noi, trimițîndu-ne la plimbare după ce ne-a oferit pe tavă Națiunea Pură, în vreme ce el unge de zor, cît se poate de liniștit, osiile altor grupări. De asemenea, se pregătește să descarce în rețea jocurile video cu caracter extremist, care vor putea fi jucate folosind noul Enjoystick. Omul de rînd se simte mai bine atunci cînd asuprește o minoritate.

Îl privi în ochi pe Rodgers, declarînd:

– Recunosc, așa cum spunea și Ann, că povestea pare desprinsă dintr-un film stiințifico-fantastic de mîna a doua, dar haide s-o luăm deocamdată așa cum e. De fapt, nu aici e porcăria cea mare.

– De acord, îl aprobă Rodgers.

– Negrii se arată jigniți de jocuri. Presa vuiește. Cetățenii de bunăcredință sînt scandalizați, continuă McCaskey. Între timp, Națiunea Pură scapă ieftin, după cum spuneai mai devreme. Urmează un proces pe care Națiunea Pură și-l dorește din plin, dorind să-l transforme într-o tribună pentru a-și exprima opiniile. Iar procesul are loc în regim de urgență, căci dovezile sînt copleșitoare, iar FBI-ul face presiuni pentru a-și putea clama victoria pe toate drumurile. Națiunea Pură nu se opune în nici un fel selectării juriului, oricare ar fi componența acestuia, căci orgoliul bărbătesc al membrilor ei e stimulat de postura de miei

de sacrificiu. Își prezintă cazul cu pricepere și, dacă sînt buni – iar mulți dintre ei chiar sînt – au toate șansele ca argumentele lor să pară raționale.

– Corect, încuviință Rodgers. Or să fie destui albi care, în adîncul sufletului, or să le dea dreptate. Mă refer la cei care se plîng mereu de impozitele ridicate pe venituri și de șomaj și care critică bunăstarea negrilor, punîndu-le însă în cîrcă și vina pentru rata șomajului.

– Exact. Ca urmare, activiștii negri devin tot mai ultragiați de cele ce se afirmă în public, pe măsură ce procesul își urmează cursul. În cele din urmă, cineva – n-are importanță din care tabără – provoacă un mic incident care ia amploare, transformîndu-se în tulburări de stradă. Agenții lui Dominique au grijă ca ele să se extindă; explozii sociale majore au loc la New York și Los Angeles, Chicago și Philadelphia, Detroit și Dallas. Curînd, întreg teritoriul Statelor Unite e în flăcări.

– Nu doar Statele Unite, îi atrase atenția Rodgers. Bob Herbert se confruntă cu o situație similară în Germania.

– Și uite-așa ajungem la fondul problemei, continuă McCaskey. Dominique deschide porțile iadului pretutindeni în lume, cu excepția Franței. Aici, Noii Iacobini acționează silențios, eficient, fără nici un fel de publicitate.

McCaskey deschise dosarul referitor la Dominique, răsfoindu-l în grabă.

– Indivizii aștia sînt unici între teroriști, fiindcă reușesc cu adevărat să semene teroarea. Sînt semnalate puține incidente; însă, în majoritatea cazurilor, se mulțumesc să *amenințe* cu folosirea violenței. Apoi dau ordine precise: cutare sau cutare grup va trebui să părăsească orașul cutare. Dacă nu, își vor duce la îndeplinire amenințările. Nu cer nimic imposibil de realizat, cum ar fi alungarea tuturor englezilor de pe teritoriul Irlandei.

– Operațiuni de o precizie chirurgicală, care nu atrag atenția presei, spuse Rodgers.

– Care nu atrag *deloc* atenția presei, sublinie McCaskey. Francezilor puțin le pasă de asemenea lucruri. Avînd în vedere ce se-ntîmplă în restul lumii, Franța apare, prin comparație, re-

lativ stabilă. Dominique deținînd controlul unor bănci, ramuri industriale și investitori, devine curînd un personaj important pe plan mondial. Poate chiar cel mai important.

– Și oricine încearcă să facă legătura între el și actele de terorism n-are nici o șansă de reușită, completă Rodgers.

– În caz contrar, o simplă încercare de a dezvălui ceva ar atrage după sine o vizită nocturnă a Noilor Iacobini, punctă McCaskey, răsfoind din nou dosarul. Indivizii ăștia au toate caracteristicile vechii Mafii. O tactică a acțiunii directe, execuții comandate, tot tacîmul.

Rodgers se uită la ceas.

– La ora asta, Paul trebuie să fi revenit în biroul lui Hausen de la Hamburg.

Își cercetă însemnările, apoi continuă:

– Am programat numărul de acolo pe o linie verificată. Sună-l, pune-l la curent și spune-i că încerc să dau de colonelul Ballon. Dacă nu cumva ne-am hazardat în presupunerile noastre, Dominique e un individ pe care trebuie să punem mîna cu orice preț. Iar Ballon pare omul potrivit pentru așa ceva.

– Îți urez succes, spuse McCaskey. Dar ține minte, e un tip cam țepos.

– O să lucrez cu mănuși, replică Rodgers. Dacă îmi ies socotelile așa cum vreau – și cred c-or să iasă – am de gînd să-i ofer ceva ce n-o să găsească-n Franța.

McCaskey se ridică.

– Ce anume? întrebă el, întinzîndu-și șalele amorțite.

– O mînă de ajutor, răspunse Rodgers sec.

39

Joi, ora 18:25, Wunstorf, Germania

Din punct de vedere fizic, fusese ora cea mai solicitantă, frustrantă, dar şi dătătoare de satisfacţii din viaţa lui Bob Herbert.

Porţiunea de teren pe care o avusese de străbătut era plină de crengi rupte, frunze veştede, trunchiuri ale unor copaci prăbuşiţi şi băltoace cu noroi lipicios. Fusese nevoit să treacă printr-un pîrîu nu foarte adînc, dar care îi încetinise înaintarea, iar în cîteva rînduri terenul fusese atît de înclinat, încît nu avusese de ales şi se văzuse silit să coboare din scaunul rulant şi să-l tîrască după sine în vreme ce se chinuia să urce panta. La cîteva minute după ora şase, începu să se întunece. Bezna se lăsă brusc, fără umbre care să-i prevestească venirea, aşa cum se întîmpla numai în pădurile dese. Deşi fotoliul său rulant era echipat cu faruri în dreptul ambelor roţi, Herbert nu mai reuşea să distingă mare lucru la o distanţă mai mare de un metru. Acest lucru îi încetini şi mai mult mişcările, căci n-avea de gînd să se rostogolească, din nebăgare de seamă, în vreo rîpă, sfîrşind ca acel vînător de acum cinci mii de ani, despre care auzise că fusese găsit zăcînd cu faţa în jos, pe panta unui munte, undeva în lume.

Dumnezeu ştie cum aş arăta peste cinci mii de ani, îşi zise Herbert. La drept vorbind, îl amuza ideea imaginii unor academicieni ai viitorului, examinîndu-i rămăşiţele în anul de graţie 7000. Oare cum ar fi interpretat tatuajul lui cu Mickey Mouse de pe braţul drept?

Îl durea fiecare părticică a corpului. Se înţepase în aşchiile peste care se tîrîse, muşchii îi zvîcneau dureros, în urma efortului prelungit, iar vînătaia ce-i brăzda pieptul în urma contactului repetat cu centura de siguranţă, pe parcursul urmăririi de la Hanovra, o simţea ca pe o povară infinit de grea.

Herbert îşi croia drum prin pădure folosind indicaţiile busolei de cercetaş pe care o purta la el de treizeci de ani. Între timp, ţinea evidenţa distanţei parcurse numărînd rotaţiile roţilor scaunului rulant. Fiecare rotaţie completă însemna patru metri parcurşi în plus. În tot acest timp, încercase să înţeleagă ce căutau neonaziştii acolo. Nu-şi puteau permite să contacteze prin radio un eventual complice din rîndul poliţiştilor, căci tovarăşii acestuia ar fi recepţionat convorbirea. Altă modalitate de contact nu reuşi să-şi imagineze. Dar *de ce* aveau neonaziştii nevoie de ajutor? Singurul motiv care-i veni în minte fu el însuşi. Aveau nevoie de ajutor pentru a-i da de urmă. Ar fi putut părea o presupunere cam orgolioasă din partea sa, dar era singura care avea cît de cît sens. Neonaziştii se făcuseră nevăzuţi la auzul sirenei, de teamă că el i-ar fi putut da în vileag, dar voiau cu orice preţ să-l împiedice să depună plîngere împotriva lor. Un eventual complice poliţist ar fi putut să afle cine era şi unde anume putea fi găsit.

Herbert clătină din cap. Ar fi fost culmea ironiei să-i dea de urmă fetei, chiar aici. Plecase la Hanovra pentru a culege informaţii şi, fără s-o ştie, ticăloşii ăştia îl conduseseră drept la ţintă.

Zîmbi. Cine ar fi crezut că o zi care începuse cu o călătorie cu avionul la clasa turist avea să-l găsească, spre sfîrşitul ei, tîrîndu-se prin pădure, căutînd o fată răpită şi avînd pe urme o haită de neonazişti?

Cîteva minute mai tîrziu, Herbert ajunse în dreptul copacului în care Alberto presupunea că se ascunsese fata. Era imposibil să-l confunde: era înalt, avea crengile răsucite şi o coroană deasă, întunecată. Arborele avea cel puţin trei sute de ani, iar Herbert nu se putu împiedica să se gîndească la numeroşii tirani care se înălţaseră şi se prăbuşiseră în tot acest timp. Se simţi oarecum ruşinat, închipuindu-şi cît de nebunească li s-ar fi părut epoca sa celor din vechime.

Întinzînd mîna, Herbert desprinse una dintre lanternele ce slujeau drept faruri din suportul ei şi îi îndreptă spotul de lumină în sus, către copac.

– Jody, eşti acolo? întrebă el.

Herbert se simţi ridicol: iată-l, adresîndu-i-se unui copac în care poate că se ascundea o fată. Continuă să privească în sus, ascultînd atent. Nimic.

– Jody! strigă el din nou. Numele meu e Bob Herbert şi sînt american. Dacă eşti acolo, te rog, coboară. Vreau să te ajut.

Herbert aşteptă. Nici acum nu auzi nimic. Un minut mai tîrziu, se hotărî să dea ocol copacului şi să arunce o privire dincolo de el. Însă, înainte de a fi apucat să se mişte, auzi trosnetul unei crengi, undeva în spate. Privi în urmă, gîndindu-se că avea să dea ochii cu Jody. Spre surprinderea sa, îi fu dat să vadă o siluetă masivă, stînd în picioare în umbra unui copac.

– Jody? întrebă el iar, deşi pricepu că silueta aceea înaltă nu avea cum să fie a fetei.

– *Mein Herr*, o să vă rog să ridicaţi mîinile, rosti o voce profundă, masculină.

Herbert îi dădu ascultare. Ridică mîinile încet, cu palmele la vedere. Individul se apropie, ieşind din umbră. În lumina lanternei ataşate la scaunul rulant, Herbert văzu că avea o uniformă de poliţist. Spre deosebire de poliţiştii care se învîrteau în jurul epavei rulotei, acesta purta o pelerină şi un chipiu.

Apoi, conştiinţa greşelii pe care o făcuse îl izbi ca o revelaţie de rău augur. Sirena. Sfîrşitul brusc al urmăririi. Faptul că furgoneta se îndreptase încoace. Totul fusese doar o înscenare.

– Drăguţ, rosti Herbert.

Poliţistul se opri la un metru şi ceva distanţă, prea departe pentru a fi atins, chiar dacă Herbert ar fi apucat să-şi scoată bastonul de sub mînerul scaunului. Se proţăpi cu picioarele depărtate, iar expresia de pe chipul său rămase ascunsă sub cozorocul chipiului. Sub pelerina descheiată, Herbert zări un telefon celular atîrnîndu-i la centură.

Ofiţerul de contrainformaţii se mulţumi să ridice privirea şi spuse:

– Te-au sunat din furgonetă cînd încă te aflai în oraş, nu-i aşa? S-au prefăcut că fug la auzul sirenei, ştiau că aveam să-i urmăresc, iar tu m-ai urmărit pe mine.

Poliţistul nu păru a înţelege cele spuse. Dar n-avea importanţă. Herbert era dezamăgit de uşurinţa cu care se lăsase atras în cursă. Poliţiei nu i-ar fi fost deloc greu să afle cine închiriase Mercedesul. Îşi înrăutăţise situaţia, folosindu-se de cartea de credit de serviciu, care utiliza un cont al Centrului Naţional de Gestionare a Crizelor, adică a Centrului de Comandă. Acest indiciu, împreună cu apariţia sa teatrală de la Hanovra, îi alertase, avertizîndu-i că urmărea să afle ceva. Acum, după ce fusese auzit strigînd numele lui Jody, ştiau şi ce anume căuta. Le-ar mai fi putut uşura povara dilemei doar dacă le-ar fi întins copiile unor fotografii făcute de cei de la BNR.

Avea o singură consolare: din fericire, nu Jody fusese cea care se ascundea în copac, potrivit fotografiei din satelit. Dacă fata s-ar fi aflat aici, ar fi fost la un pas de moarte, o dată cu el.

N-avea de gînd să-i ceară poliţistului să-i cruţe viaţa. Şi-ar fi dorit să trăiască, dar n-ar fi putut supravieţui cu gîndul că-i ceruse ceva unui ticălos ca acela din faţa lui. Fusese neglijent, iar acum trăgea ponoasele. Măcar n-avea să fie nevoit să se tîrască înapoi, pînă în locul unde-şi lăsase maşina...

Mă întreb dac-o să aud zgomotul împuşcăturii, înainte de a fi lovit de glonţ, îşi zise el. Distanţa era destul de mică, aşa încît existau şanse să nu apuce să audă nimic înainte de a se prăbuşi.

– *Auf Wiedersehen*, rosti neamţul, ridicînd arma.

40

Joi, ora 18:26, Toulouse, Franţa

Situată la doi paşi de celebra Place du Capitole şi de cheiul rîului Garonne, Rue St. Rome era una dintre arterele comerciale ale vechiului Toulouse. Multe din clădirile cu două sau trei etaje, construite în Evul Mediu, purtau amprenta vizibilă a trecerii timpului. Parterul lor fusese întărit, pentru a împiedica eroziunea cauzată de proximitatea rîului. Dar clădirile acestea refuzau să se năruie. *Nu. Nu vă vom lăsa să ne furaţi strada!* păreau a spune ele, în faţa avalanşei de reclame strălucitoare ce lăudau virtuţile ceasurilor Seiko şi ale antenelor parabolice noi, care invadaseră acoperişurile. După veacuri întregi în care fuseseră martorii tăcuţi ai vieţilor şi visurilor nenumărate, faţadele continuau să privească netulburate labirintul străduţelor înguste şi mulţimile ce se înghesuiau să le străbată.

În cămăruţa închiriată de la etajul trei al uneia dintre aceste clădiri, deasupra unei prăvălii abandonate ce purta firma *Le Magasin Vert*, colonelul Benjamin Ballon de la Jandarmeria Naţională urmărea imaginile transmise din faţa uzinei companiei *Demain* pe ecranele a patru monitoare. Uzina era situată la aproximativ treizeci de kilometri nord de centrul oraşului. Avînd în vedere însă cît era de supravegheată, uzina n-avea decît să fie situată şi la treizeci de kilometri de centrul pămîntului.

Oamenii lui Ballon plasaseră camere de luat vederi în cele patru colțuri ale edificiului antic din vechiul orășel Montauban. Acestea înregistrau fiecare mișcare, imaginea oricărui vehicul sau angajat care intra sau ieșea. Ar fi fost de-ajuns să vadă un singur membru dovedit al grupării Noii Iacobini. De îndată ce teroriștii ar fi fost depistați, Ballon și echipa sa tactică de elită ar fi ocupat uzina în mai puțin de douăzeci de minute. Mașinile erau parcate în apropiere, oamenii vegheau, privind alte monitoare, iar armele, camuflate cu grijă, se aflau la îndemînă. Chiar și mandatele de percheziție erau în regulă, cu condiția ca intervenția să fie justificată de ceea ce tribunalele numeau *raison de suspicion*. Motive de suspiciune. Adică motive care să reziste atacurilor unui bun avocat al apărării, în sala de judecată.

Însă, oricît de aproape ar fi fost „marea lovitură" a lui Dominique, magnatul retras nu se lăsa pradă neglijenței. Ballon avea toate motivele să bănuiască apropierea unei „mari lovituri". Trecuseră șaptesprezece ani lungi, plini de frustrare, de cînd îl urmărea pe miliardar. Șaptesprezece ani în care îi urmărise, îi arestase și încercase să-i interogheze pe membrii organizației teroriste Noii Iacobini. Iar acum, după șaptesprezece ani de cînd ceea ce fusese un interes trecător se preschimbase într-o adevărată obsesie, Ballon era convins că Dominique punea ceva la cale. Nu era vorba de lansarea unor noi jocuri video, cărora le făcuse atîta publicitate. Lansase și înainte jocuri video, dar pregătirile nu necesitaseră niciodată o asemenea mobilizare din partea personalului.

Și nici o asemenea preocupare din partea lui Dominique însuși, adăugă Ballon în sinea sa.

Dominique își petrecea din ce în ce mai des nopțile la uzină, în loc să se retragă la proprietatea sa împrejmuită cu un gard din cărămidă roșie, nu departe de Montauban. Angajații lucrau acum în schimburi prelungite. Și nu doar programatorii care realizau jocurile video, ci și tehnicienii care asamblau componentele sau asigurau reclama prin Internet. Îi urmărea plecînd și venind, întrebîndu-se mereu ce se punea la cale.

Jean Goddard... Marie Page... Emile Tourneur.

Francezul îi ştia pe toţi din vedere. Le cunoştea trecutul. Le ştia numele prietenilor şi ale rudelor. Săpase cît de adînc se putea, în fiecare colţişor, pentru a afla cît mai multe amănunte despre Dominique şi operaţiunea pe care o pregătea. O făcuse deoarece era convins că, în urmă cu douăzeci şi cinci de ani, pe cînd nu era decît un tînăr novice abia înrolat în poliţia pariziană, acesta scăpase nepedepsit după ce săvîrşise o crimă.

Ofiţerul în vîrstă de patruzeci şi patru de ani se foi pe scaunul pliant din lemn. Îşi întinse picioarele scurte care-i amorţiseră şi cuprinse din priviri centrul de comandă improvizat. Ochii negri îi erau injectaţi din cauza oboselii, bărbia arsă de soare i se acoperise cu firişoare ţepoase, iar în gură îi persista un gust neplăcut, de cocleală. La fel ca toţi ceilalţi şapte bărbaţi din încăpere, era îmbrăcat cu un pulover şi o pereche de blugi. La urma urmei, se dăduseră drept muncitori, aflaţi aici, la Toulouse, pentru a restaura clădirea în care se aflau acum. La parter, alţi trei poliţişti îşi făceau de lucru, fasonînd scînduri care nu aveau să fie folosite niciodată.

Fusese extrem de greu să-şi convingă superiorii să aprobe această misiune de supraveghere pe durata unei luni întregi. Jandarmeria Naţională beneficia de statutul unei caste aparte în ansamblul forţelor poliţieneşti. Cu toate acestea, erau conştienţi cu toţii de protestele legale şi publicitatea negativă pe care le-ar fi putut dezlănţui Dominique împotriva lor, dacă ar fi ştiut.

La ce bun? întrebase comandantul Caton. *Fiindcă dumneata îl suspectezi pe acest individ de comiterea unei crime, în urmă cu două decenii? Nici măcar nu l-am putea aduce în instanţă sub această acuzaţie.*

Era adevărat. Trecuse prea mult timp de la comiterea acelor crime. Dar acest lucru nu diminua cu nimic monstruozitatea lor, sau ticăloşia celor care le săvîrşiseră. Investigînd la faţa locului în noaptea crimei, Ballon aflase că Gerard Dupre cel bogat fusese văzut prin partea locului, însoţit de un alt bărbat. Descoperise că, imediat după comiterea crimelor, aceştia părăsiseră Parisul, îndreptîndu-se spre Toulouse. Iar poliţia renunţase să-i urmărească. *De fapt, renunţase să-l urmărească pe Dupre,*

ticălosul aparţinînd clasei superioare, îşi aminti Ballon, plin de amărăciune. Astfel, după toate probabilităţile, acesta scăpase nepedepsit după săvîrşirea unei crime.

Ballon demisionase din poliţie, cuprins de dezgust. Apoi se înrolase în Jandarmerie şi începuse să facă cercetări în privinţa familiei Dupre. O dată cu trecerea anilor, ceea ce fusese doar o curiozitate se preschimbase într-o patimă arzătoare. Din dosarele secrete ale arhivei guvernamentale de la Toulouse aflase că bătrînul Dupre fusese colaboraţionist, în timpul celui de-al doilea război mondial. Se infiltrase în rîndurile Rezistenţei şi raportase conştiincios tot ce reuşea să afle despre tovarăşii săi. Pe parcursul a patru ani, se presupunea că aproximativ treizeci de oameni îşi găsiseră moartea din cauza acestui ticălos. După război, Dupre înfiinţase o întreprindere prosperă, care fabrica piese componente pentru uzinele Aerospatiale Airbus. Compania sa îşi datora existenţa unor sume de bani ce proveneau din Statele Unite, bani destinaţi reconstruirii Europei.

În aparenţă, tînărul Gerard părea a urî tot ce avea legătură cu tatăl său. Dupre-tatăl vînduse informaţii nemţilor, pentru a-şi duce traiul în timpul războiului. În replică, Gerard se înconjurase de tineri studenţi germani, care aveau nevoie de banii lui pentru a supravieţui la Paris. După război, Dupre-tatăl deturnase destinaţia banilor trimişi de americani. În consecinţă, Gerard se apucase să proiecteze programe pentru calculatoare destinate pieţei americane, cîştigînd astfel banii americanilor pe căi legale. Dupre-tatăl îi ura pe comunişti. Din acest motiv, în vremea studenţiei, Gerard fusese atras de aceştia. Tot ceea ce făcea se constituia într-un act de sfidare la adresa tatălui.

La un moment dat însă, ceva i se întîmplase tînărului Dupre. După ce părăsise Sorbona, începuse să colecţioneze documente istorice. Ballon stătuse de vorbă cu cîţiva dintre anticarii cu care Dupre făcuse afaceri. Gerard Dupre părea a fi vrăjit de nişte scrisori ce aparţinuseră marilor figuri ale trecutului.

Unul dintre anticari îi mărturisise ofiţerului de la Jandarmerie: *Gerard parcă avea impresia că ar privi peste umărul personajelor celebre. Contemplarea nemijlocită a istoriei îi*

aprindea în priviri o flacără. Dupre achiziționase o serie de documente datînd din perioada Revoluției Franceze, costume de epocă, arme și tot soiul de relicve ale acelor vremuri. Cumpărase scrieri cu caracter religios, și chiar o ghilotină.

Ballon ceruse părerea unui psihiatru care lucra pentru Jandarmerie. Acesta îi spusese: *Se întîmplă adeseori ca oamenii dezamăgiți de lumea reală să-și creeze o realitate care să le confere siguranță, înconjurîndu-se de scrisori sau relicve.*

Ar fi oare posibil ca un astfel de individ să-și dorească să lărgească această oază de siguranță? întrebase Ballon.

Tot ce se poate, răspunsese psihiatrul. *E o reacție firească, de lărgire a propriului spațiu vital.*

Cînd Dupre își schimbase numele în Dominique, Ballon nu mai avusese nici o îndoială: cel pe care-l urmărea se vedea pe sine ca pe un soi de sfînt modern. Sfîntul patron al Franței. Dacă nu cumva înnebunise. Sau, poate, ambele variante erau adevărate, în egală măsură. Iar cînd, cam în aceeași perioadă, Noii Iacobini începuseră să-și exercite teroarea asupra emigranților, Ballon ajunsese la concluzia că aceștia alcătuiau un soi de armată ce păzea fortăreața ideală din mintea lui Dominique: o Franță pură, la fel de castă precum cea pe care o visau iacobinii de odinioară.

Jandarmeria refuzase să înceapă o anchetă oficială asupra lui Dominique. Motivul nu era doar puterea de care dispunea acesta. După cum avea să constate Ballon, Jandarmeria, ca instituție, era aproape la fel de xenofobă ca Dominique. Singurul motiv care-l determinase să renunțe la demisie fusese păstrarea ideii că legea era menită să slujească publicului – *în ansamblul său*. Fără deosebire de origine națională sau de religie. Fiu al unei evreice belgiene, dezmoștenită deoarece se căsătorise cu un catolic sărac, Ballon înțelegea prea bine cît rău putea să provoace intoleranța. Iar dacă el avea să părăsească Jandarmeria, ar fi însemnat că-i lăsa pe cei care o propovăduiau să cîștige.

Oricum, urmărind imaginile transmise din jurul uzinei, Ballon nu era deloc sigur că aceștia nu cîștigaseră deja.

Își trecu degetele peste obraz, savurînd atingerea aspră a pielii nebărbierite. O senzație de bărbăție pe care n-o mai trăise nicicînd în alte împrejurări. Cum să se simtă bărbat, cînd era condamnat să stea închis în această odaie împuțită? Revăzuseră procedura de urmat în cazul unei potențiale intervenții. Cuvintele cheie. „Albastru", pentru atac. „Roșu", pentru rămînerea pe loc. „Galben", pentru retragere. „Alb", pentru cazul în care viața unor civili nevinovați s-ar fi aflat în pericol. Impulsuri luminoase transmise pe calea undelor, în cazul în care comunicarea vocală ar fi riscat să-l trădeze pe cel ce transmitea. Un impuls, pentru a cere întăriri. Două, o indicație pentru a rămîne pe loc. Trei, pentru retragere. Soluții alternative în caz de urgență. Începea să se întrebe dacă nu cumva Dominique aflase că era supravegheat și intenționat nu întreprindea absolut nimic, pentru a pecetlui soarta anchetei lui Ballon.

Am început oare să devin paranoic?

După atîta vreme consacrată uneia și aceleiași sarcini, paranoia era inevitabilă. Îl urmărise odată pe unul dintre aghiotanții lui Dominique, unul dintre primii lui angajați, pe nume Jean-Michel Horne. Horne plecase la o întîlnire fluierînd, iar Ballon avusese convingerea că acesta fluiera cu scopul clar de a-l enerva.

Își scărpină cu sete obrazul. *Paranoia acționează din greu*, își zise el, țîșnind în picioare. Își stăpîni cu greu dorința de a face vînt scaunului pe fereastra veche de aproape un secol.

Ceilalți bărbați aflați în încăpere tresăriră.

– Spune-mi, sergent, izbucni Ballon. Spune-mi de ce nu putem lua pur și simplu cu asalt locul ăsta? Să-l împușcăm pe Dominique și să terminăm cu el, o dată pentru totdeauna.

– Sincer, habar n-am, răspunse sergentul Maurice Sainte-Marie, care era așezat alături. În ceea ce mă privește, prefer să fiu ucis în acțiune decît să mor de plictiseală.

– Vreau să pun mîna pe el, scrîșni Ballon, ignorînd răspunsul subordonatului său.

Își ridică pumnul amenințător în direcția monitorului, punîndu-și întreaga forță în strînsoarea lui.

– E un maniac pervers şi corupt, ce nu-şi doreşte decît să perverteasca şi să corupă întreaga lume.

– Spre deosebire de noi, rosti sergentul Sainte-Marie.

Ballon îl fulgeră din priviri.

– Da, spre deosebire de noi. Ce vrei să spui cu asta?

– Noi sîntem nişte obsedaţi care vor să păstreze libertatea lumii, pentru ca ea să poată da naştere pe mai departe unor lunatici de teapa lui Dominique. Ne zbatem, practic, într-un cerc vicios.

– Nu poţi afirma aşa ceva decît atunci cînd ai pierdut definitiv orice speranţă, îl contrazise Ballon.

Îşi reluă locul pe scaun, aşezîndu-se greoi.

– Uneori uit şi eu de asta, dar convingerea nu dispare niciodată. Mama a sperat mereu că familia ei avea s-o ierte că se căsătorise cu tata. Speranţa asta se regăsea în fiecare felicitare pe care le-o trimitea alor ei, la zilele de naştere sau de sărbători.

– Şi au iertat-o vreodată? vru să afle sergentul Sainte-Marie.

Ballon îl privi lung.

– Nu. Dar speranţa a împiedicat-o pe mama să se lase pradă disperării din cauza asta. Speranţa şi dragostea pe care ne-o purta, mie şi tatei, au umplut golul rămas după pierderea familiei.

Îşi întoarse din nou privirea spre monitor.

– Speranţa şi ura pe care o nutresc faţă de Dominique mă ajută să-mi înving gîndurile negre. Iar pînă la urmă, o să-l prind, rosti el apăsat, chiar în clipa în care telefonul începu să sune.

Unul dintre ofiţerii mai tineri ridică receptorul. Microfonului îi fusese ataşat un dispozitiv de bruiaj care amesteca tonurile înalte şi cele joase, recombinîndu-le înainte de a le transmite mai departe.

– Domnule, aveţi un apel din America.

– Şi doar le-am spus să nu-mi facă legătura cu nimeni! ţipă Ballon. Fie c-o să avem de-a face cu un împuţit de oportunist care încearcă să se lipească de noi, înainte ca eforturile să ne fie încununate, chiar pe linia de sosire, fie c-o să apară un sabotor

care o să-ncerce să ne pună bețe în roate. Oricum ar fi, spune-le să se ducă dracului.

– Am înțeles, domnule.

– Acum s-au găsit să-mi sară în ajutor, mormăi Ballon. Tocmai acum. Unde-au fost în ultimii șaptesprezece ani?

Sergentul Sainte-Marie interveni pe un ton ce-l arăta pus pe harță:

– Poate că nu-i ceea ce credeți...

– Ce șanse există să nu fie așa? întrebă Ballon. Dominique are oameni pretutindeni în lume. E preferabil să rămînem izolați, să nu ne lăsăm contaminați.

– Adică să mucezim aici, completă ironic Sainte-Marie.

Colonelul contemplă imaginea limpede, în culori, de pe monitor: frunze moarte, adunate la baza zidului vechii fortărețe ce fusese transformată acum într-o uzină. Sainte-Marie avea dreptate. Ultimele patru zile fuseseră total neproductive.

– Așteaptă! strigă Ballon.

Tînărul ofițer repetă ordinul, adresîndu-se celui de la celălalt capăt al firului. Apoi își ridică fața lipsită de expresie spre comandantul său.

Ballon își cuprinse fața în mîini. Nu avea cum să afle dacă se înșelase sau nu, dacă nu răspundea la telefon. *Ce-o fi mai important?* se întrebă el. *Mîndria mea, sau să-l prindem pe Dominique?*

– Preiau convorbirea, rosti el într-un tîrziu.

Se îndreptă spre telefon cu mîna întinsă, sub privirea încîntată a lui Sainte-Marie.

– Nu mai face mutra asta satisfăcută, i se adresă colonelul, trecînd pe lîngă el. A fost decizia mea. Tu n-ai avut nici un amestec.

– Bineînțeles că nu, domnule, spuse Sainte-Marie, fără să renunțe însă la expresia încîntată.

Ballon preluă receptorul.

– Aici Ballon. Cu cine vorbesc?

– Domnule colonel, sînteţi chemat de generalul Rodgers de la Centrul Naţional pentru Gestionarea Crizelor, începu dispecerul.

– Domnule colonel Ballon, îmi cer scuze că vă deranjez, dar trebuie să vă vorbesc, interveni Rodgers.

– *Evidemment,* replică francezul sec.

– Vorbiţi engleza? întrebă Rodgers. Dacă nu, acordaţi-mi un minut, pentru a găsi un translator...

– Vorbesc engleza, răspunse Ballon, cu lehamite în glas. Ce s-a întîmplat, domnule general?

– Din cîte am înţeles, vă aflaţi pe urmele unui duşman comun al nostru.

– S-ar putea.

– Noi credem că se pregăteşte să descarce în reţea programe menite să ducă la declanşarea unor revolte în diverse oraşe din lume, începu Rodgers, trecînd direct la subiect. Se pare că intenţia sa este de a se folosi de aceste tulburări pentru a arunca în haos economia americană şi cele ale unor mari ţări europene.

Ballon simţi că i se usucă gura. Interlocutorul său era fie un trimis al Domnului, fie însuşi Satana.

– Cum aţi aflat toate acestea?

– Dacă n-am fi aflat aceste lucruri, guvernul ar fi retras deja toate sumele pe care le-a investit în echipa din care fac parte, răspunse Rodgers.

Lui Ballon îi plăcu sinceritatea celui cu care stătea de vorbă.

– Ce ştiţi despre echipele teroriste ale inamicului nostru comun? întrebă el, sperînd să obţină măcar un crîmpei de informaţie cît de cît nouă.

– Nimic concret, recunoscu Rodgers. Bănuim însă că el colaborează îndeaproape cu diverse grupări neonaziste din Statele Unite şi de peste hotare.

Ballon tăcu o vreme. Încă nu se hotărîse să se încreadă pe deplin în partenerul de discuţie.

– Informaţiile pe care mi le oferiţi, deşi interesante, nu-mi sînt de prea mare folos, spuse el. Am nevoie de dovezi. Trebuie să aflu ce se petrece în interiorul fortăreţei.

Roger se grăbi să-i răspundă:

– Dacă asta e problema dumneavoastră, vă pot fi de ajutor. V-am sunat, domnule colonel Ballon, pentru a vă propune serviciile unui ofiţer al NATO aflat în prezent în Italia. E vorba de colonelul Brett August, a cărui specialitate este...

– Am citit articole scrise de colonelul August, îl întrerupse Ballon. E un ofiţer foarte priceput în lupta cu teroriştii.

– Şi mi-e, de asemenea, prieten de-o viaţă, completă Rodgers. Dacă i-o cer, vă acordă tot sprijinul de care aveţi nevoie. Eu însă vreau să vă ofer mai mult. Dispunem de un anumit tip de aparatură în Germania, pe care v-aş împrumuta-o cu plăcere.

– Ce gen de aparatură? vru să afle Ballon.

Din nou, devenise suspicios. Toată această discuţie reprezenta un lucru prea bun pentru a fi adevărat. Un lucru bun, căruia nu ştia dacă avea să fie în stare să-i reziste. Un lucru bun, care l-ar fi putut înşela, făcîndu-l să-şi primească ordinele direct de la Dominique. Un lucru bun, care ar fi putut să sfîrşească prin a-l conduce orbeşte într-o ambuscadă.

– E un dispozitiv nou, asemănător celor cu raze X, răspunse Rodgers. Un aparat cu ajutorul căruia colegul meu, operatorul, ar putea săvîrşi cîteva miracole.

– Un nou tip de raze X, repetă Ballon, cuprins de îndoială. Mă îndoiesc că asta ne-ar putea ajuta. Nu e neapărată nevoie să cunosc locul în care se află oamenii lui Dominique, în interiorul uzinei.

– Acest dispozitiv ar putea citi anumite documente, argumentă Rodgers. Sau chiar o conversaţie, pe buzele celor aflaţi înăuntru.

Rodgers reuşise să-i capteze din nou atenţia lui Ballon. Acesta rămînea însă pe poziţii defensive.

– Domnule general Michael Rodgers, cum m-aţi putea convinge că nu lucraţi pentru Dominique? întrebă el.

– E de-ajuns să vă spun că ştim şi noi despre cele două crime pe care le-a comis Dominique în urmă cu douăzeci şi cinci de ani, răspunse Rodgers calm. Am aflat despre ele chiar din gura

celui care a fost însoţitorul său de atunci. Nu vă pot spune mai mult de-atît, dar vrem şi noi ca Dominique să fie deferit justiţiei.

Ballon îşi privi oamenii, care-şi aţintiseră cu toţii privirile asupra sa.

– Nu scăpaţi din ochi monitoarele! le strigă el.

Aceştia se supuseră. Ballon ardea de nerăbdare să iasă din maghernița asta şi să treacă la acţiune.

– E-n regulă, rosti el, în receptor. Cum aş putea intra în contact cu făcătorul dumneavoastră de minuni?

– Rămîneţi pe loc, îi spuse Rodgers. O să-i cer să vă telefoneze la acest număr.

Ballon încuviinţă şi închise. Apoi îi ceru sergentului Sainte-Marie să ia trei oameni şi să iasă în stradă, pentru a supraveghea clădirea. Dacă descopereau pe cineva pîndind sau apropiindu-se, aveau ordin să-l anunţe imediat prin radio.

Ballon avea însă convingerea intimă că acest general Rodgers făcea parte dintre „băieţii buni", aşa cum ştiuse, înainte de a fi avut vreo dovadă concretă, că Dominique venea din rîndul „băieţilor răi".

Sper doar că instinctele n-or să mă înşele, îşi spuse el, în vreme ce Sainte-Marie ieşea, însoţit de alţi trei agenţi. Colonelul rămase lîngă telefon, aşteptînd.

41

Joi, ora 9:34, Studio City, California

Își luase numele de Streetcorna și se îndeletnicea cu vînzarea de casete audio din rucsacul croit din imitație de piele de leopard pe care-l cără în spate. În fiecare dimineață, de mai bine de un an încoace, în jurul orei șapte dimineața, tînărul își lăsa Volkswagenul hîrbuit în parcarea din spatele șirului de magazine din Laurel Canyon, în Studio City, și pornea înainte către Ventura Boulevard. Pășea fără grabă pe trotuar, tîrșîindu-și picioarele lungi încălțate în sandale din piele neagră. Purta un șort sudanez zdrențuit, prins la brîu cu o curea din piele de leopard, și un tricou negru plin de pete de sudoare, pe care se putea citi o inscripție cu litere mari, albe: STREETCORNA RAP. Părul îi era ras de ambele părți ale capului, lăsîndu-i doar un moț împletit în codițe mărunte prinse cu biluțe de lemn, acestea alcătuind un coc aproximativ conic. Ochii îi erau ascunși în spatele unor ochelari de soare strălucitori, iar în nări și pe vîrful limbii îi sclipeau cercelușI cu diamante, umezi mereu din cauza transpirației și a salivei.

Streetcorna nu se grăbea niciodată către locul în care obișnuia să-și petreacă ziua. Pe drum, zîmbea în timp ce trăgea cu sete din chiștocul de marijuana care avea să-i inducă dis-

poziția necesară pentru reprezentațiile din acea zi. Pe măsură ce fumul îi sporea relaxarea, brațele ciolănoase și degetele lungi, ca de schelet, începeau să se miște în ritmul muzicii care îi răsuna în minte. Apoi venea rîndul șoldurilor să intre în ritm. Închidea ochii și se pornea să bată din palme, fără să se oprească din mers.

În fiecare zi, inventa noi versuri pentru rapul ritmat pe care îl cînta. Azi născocise ceva de genul: *Am, am, am, am tot ce-mi trebuie dac-am iarba la-ndemînă. Fumul mă face să-mi pese prea puțin de lacomii ce calea mi-o ațin. Lăcomia-și împrăștie sămînța pretutindeni și mă face să sîngerez. Zău, frate, ține-te după mine și n-o să-ți pară rău.*

Streetcorna se opri din mers la colțul străzii, dar continuă să-și unduiască trupul în ritmul versurilor. Își scoase rucsacul, fără să scape vreo măsură, îl deschise, lăsînd la vedere casetele înregistrate de care acesta era plin, scoase la iveală un minicasetofon, porni înregistrarea și își continuă netulburat reprezentația. De obicei, vindea cinci sau șase casete pe zi, într-un sistem bazat pe încrederea reciprocă. Fiind prea ocupat cu intonarea versurilor, meșterise o pancartă de carton, cu instrucțiuni destinate potențialilor cumpărători, care erau invitați să-i achite atîta cît credeau că valora muzica lui. Cei mai mulți îi lăsau cîte cinci dolari, alți un dolar sau doi, în vreme ce unii se îndurau să-i lase chiar și cîte zece dolari. Cîștiga, în medie, treizeci de dolari pe zi, destul cît să-și cumpere de mîncare, benzină și marfă de fumat.

Tooot, tot, tot ce-mi e de-ajuns.

Cel mai mult cîștigase în ziua cînd îl chemaseră la studiourile de peste drum, pe Radford Avenue. Apăruse într-un serial de comedie, într-o scenă filmată pe stradă, și cîștigase destui bani pentru a-și permite să înregistreze cîteva piese într-un studio adevărat. Înainte de asta, tot ce vindea fusese înregistrat *live*, chiar acolo pe stradă, în timp ce cînta. Fiecare dintre cei care cumpărau casetele lui Streetcorna primea o înregistrare unică, originală. Din ziua aceea însă, clienții aveau posibilitatea de a alege.

De obicei, Streetcorna își încheia ziua de lucru în jurul orei opt sau nouă seara, după ce prăvălia de închiriere a casetelor video de la capătul străzii închiriase cam tot ce fusese de închiriat și după ce librăria și băcănia din colț închideau. Circulația se rărea, iar el se întorcea la mașină. Conducea pînă în vreo parcare a unui magazin universal ori pe vreo străduță laterală și adormea, citind cîteva pagini la lumina unei lumînări sau a felinarelor de pe stradă.

În cea din urmă zi a vieții sale, Streetcorna își ocupă locul la colțul de stradă la ora șapte și zece minute, în zori. Vîndu o casetă cu zece dolari în primele două ore. Își aprinse un chiștoc pe la nouă și un sfert, apoi începu să intoneze o melodie compusă mai demult: *Mă plimb de colo-colo prin D.C., aici la Washington.*

În vreme ce Streetcorna cînta legănîndu-se, cu ochii închiși, doi tineri traversară Laurel Canyon. Erau înalți, blonzi și înaintau fără să se grăbească, mușcînd din cîte un sandviș. Erau încălțați cu tenișii albi și în mîini purtau cîte o geantă sport. Ajungînd în dreptul lui Streetcorna, se opriră de-o parte și de cealaltă a acestuia. Fără să le pese de trecătorii care se grăbeau care încotro, în jurul lor, cei doi scoaseră liniștiți din genți cîte un levier și, ca la un semn, izbiră concomitent, din toate puterile, în genunchii tînărului negru.

Streetcorna căzu urlînd, iar ochelarii de soare i se sfărîmară atunci cînd fața i se lovi de caldarîm. Trecătorii își încetiniră goana și priviră uimiți cum tînărul negru se chircea în poziția unui făt, continuînd să urle. Înainte de a fi apucat să se întoarcă pentru a vedea cine erau cei ce-l loviseră, atacatorii își ridicară levierele și-l loviră cu sete în tîmplă. Prima lovitură îi sparse țeasta negrului, iar sîngele țîșni, împroșcînd asfaltul; cei doi nu se mulțumiră cu atît, ci își coborîră din nou rîngile asupra celui căzut. Trupul acestuia tresări din ce în ce mai slab, pînă cînd, după ultima lovitură, Streetcorna își dădu sufletul.

– Isuse! strigă o tînără, în timp ce oribila realitate a celor întîmplate își croia drum spre conștiințele trecătorilor. Isuse! țipă ea din nou, iar fața îi deveni palidă, ca de cretă. Ce-ați făcut cu el?

Unul dintre cei doi tineri se ridică, în vreme ce tovarăşul său se apuca să scotocească prin buzunarele victimei.

– L-am făcut să tacă dracului, rosti cel ce se ridicase, dispreţuitor.

O bătrînă negresă rezemată într-un baston uzat de atîta folosinţă începu să strige:

– Chemaţi poliţia! Ajutor!

Tînărul o privi lung, apoi se îndreptă spre femeia care încremenise în faţa băcăniei. Trecătorii îngroziţi se dădură la o parte din faţa lui. Bătrîna făcu un pas înapoi, dar continuă să-l privească sfidătoare.

– Hei, ia stai! strigă un bărbat alb între două vîrste, ieşindu-i în cale atacatorului. Las-o în pace...

Tînărul îl izbi cu forţă în fluierul piciorului, iar bărbatul între două vîrste se prăbuşi, leşinînd de durere. Bătrîna mai făcu un pas înapoi şi rămase cu spatele lipit de vitrina băcăniei.

Tînărul sălbatic se aplecă, apropiindu-şi faţa de a ei:

– Tacă-ţi fleanca, cotoroanţa dracului.

– Nu, atîta vreme cît respir aer american, răspunse bătrîna.

Rînjind, tînărul îi înfipse vîrful levierului în gură. Bătrîna încercă să-l dea la o parte, dar tînărul o prinse şi o azvîrli la pămînt fără nici un efort.

Privind drept înainte, tînărul se aruncă asupra ei.

– Le-am găsit! strigă celălalt, scoţînd o legătură de chei din buzunarul lui Streetcorna şi ridicîndu-se în picioare.

Atacatorul se retrase nepăsător, de parcă ar fi revenit în colţul terenului pentru a servi, după o minge greşită, într-un meci de tenis amical. Cei doi rămaseră unul lîngă altul, în vreme ce mulţimea alcătuia în jurul lor un cerc ameninţător, dar cam nesigur.

– Nu ne pot ucide pe toţi! strigă o voce din mulţime.

Tînărul care luase cheile scoase din geantă un revolver calibrul 45.

– Asta s-o credeţi voi, rosti el calm.

Cercul se desfăcu, lăsîndu-le celor doi un culoar de trecere. Cei doi îl parcurseră cu nonşalanţă, luînd-o în sus pe Laurel

Canyon, ignorîndu-i pe trecătorii ce se holbau la ei şi strigătele indignate ce răsunau din urmă. Găsiră maşina lui Streetcorna şi urcară în ea. O ştiau de multă vreme, de cîteva zile, de cînd îl pîndiseră pe rapper, urmărindu-i fiecare mişcare. Demarară şi, părăsind Laurel Canyon, porniră către Hollywood Hills. Nu-i urmări nimeni, aşa încît se făcură repede nevăzuţi în coloana de maşini ce gonea spre Hollywood.

Poliţia sosi la locul incidentului şapte minute mai tîrziu. Fu ordonată o operaţiune de căutare cu ajutorul elicopterelor. Maşina lui Streetcorna fu găsită curînd, parcată la intersecţia dintre Coldwater Canyon şi Mulholland Drive. Cei doi o abandonaseră, dar nu lăsaseră nici o urmă. Angajaţii de la unitatea de pompieri din vîrful dealului îşi aminteau că văzuseră o maşină parcată în acel loc, dar nu-şi amintiră ce marcă era sau cum arăta cel care o condusese. Nimeni nu remarcase sosirea maşinii lui Streetcorna şi nici nu observase plecarea celeilalte maşini, cea care aşteptase acolo.

Cînd poliţia cercetă rucsacul lui Streetcorna, nu mai găsi în el nici o casetă, ci doar patru sute de dolari şi ceva mărunţiş.

42

Joi, ora 18:41, Hamburg, Germania

Paul Hood sosi în biroul lui Hausen, urmat, la o distanţă de cîţiva paşi, de Nancy. Ea intră cu timiditate, de parcă n-ar fi ştiut sigur dacă înăuntru avea să găsească prieteni sau duşmani. Însă cei pe care-i găsi acolo erau, cel puţin pentru moment, preocupaţi de propriile lor griji.

Hausen era în anticameră şi vorbea la un telefon celular. Se părea că ajunsese la concluzia fermă că siguranţa telefoanelor instalate în biroul său fusese definitiv compromisă. Telefonul celular nu oferea o siguranţă absolută, dar, folosindu-l, avea măcar certitudinea că inamicul nu-i asculta chiar fiecare cuvînţel.

Lang stătea rezemat de un colţ al biroului, privindu-l încruntat pe Hausen. Dincolo, în birou, Matt Stoll îşi vedea de-ale lui în faţa calculatorului.

Hausen vorbea pe un ton ridicat cu o persoană pe nume Erwin. Limba germană i se păruse dintotdeauna lui Hood o limbă aspră; conversaţia aceasta îi întări mai mult ca oricînd această convingere. Un lucru era sigur: Hausen nu părea defel încîntat.

Lang se apropie, iar Hood i-l prezentă lui Nancy.

– Ea e Nancy Jo Bosworth. Lucrează la compania *Demain*.

Chiar în vreme ce le rostea, nu-i veni să creadă că aceste cuvinte ieşiseră cu adevărat din gura sa. Săvîrşise o nebunie, aducînd-o aici. Nebunie curată.

– Aha, făcu Lang, continuînd să afişeze acelaşi zîmbet politicos, de faţadă.

– Nu sînt o prietenă a lui Dominique, se grăbi ea să adauge. De fapt, nici nu-l cunosc.

– Se pare că sînt puţini cei care-l cunosc, replică Lang.

Hood îşi ceru scuze şi plecă să i-o prezinte pe Nancy lui Stoll. Îi lăsă apoi pe cei doi împreună şi reveni în anticameră.

– Ce face Herr Hausen? îl întrebă el pe Lang.

– Stă de vorbă cu ambasadorul Franţei la Berlin. Încearcă să obţină aprobarea pentru o călătorie urgentă în Franţa, cu scopul investigării originilor acestui joc şi identificării autorului său. Herr Hausen speră să-l poată înfrunta pe acest Dominique în prezenţa autorităţilor franceze.

Lang se aplecă, pentru a-i şopti pe un ton confidenţial:

A încercat să-l sune direct pe Dominique, dar n-a reuşit să-i dea de urmă. Pare foarte agitat. Herr Hausen tratează de fiecare dată infracţiunile extremiste ca pe o ofensă personală.

– Şi cum se descurcă cu ambasadorul? întrebă Hood.

– Nu grozav, răspunse Lang. Se pare că Dominique e un individ foarte influent, acolo, la ei. Controlează bănci şi diverse întreprinderi industriale şi are la mînă un număr îngrozitor de mare de oameni politici.

Hood aruncă o privire plină de înţelegere către Hausen, apoi se întoarse în celălalt birou. Ştia, din propria sa experienţă de la Washington, cît de greu erau de descurcat ţiţele sistemului. De-abia acum începea să înţeleagă cît de adîncă era însă prăpastia dintre naţiuni. Mai ales atunci cînd, ca în cazul de faţă, naţiunile implicate aveau în spate un trecut zbuciumat, marcat de o ură reciprocă înverşunată.

Rămase în picioare lîngă Nancy, care-l urmărea încordată pe Stoll. Acesta conducea imaginile animate cu măiestrie ale unor cîini printr-o mlaştină. Prezenţa spectatorilor îl împiedica să se concentreze asupra jocului.

– Cum merge, Matt? întrebă Hood.

Stoll apăsă pe tasta „P", întrerupînd jocul. Se întoarse încruntat.

– E un joc al naibii de murdar, şefule. Nu ţi-ar veni să crezi ce sînt în stare personajele astea să le facă bieţilor oameni, folosindu-se de frînghii, pumnale şi cîini. De fapt, o să vezi şi tu mai tîrziu, adăugă el. Am cuplat videorecorderul ca să înregistrăm jocul. Mai tîrziu, o să derulez banda la viteză redusă, ca să văd dacă nu cumva ascunde mesaje subliminale sau vreun indiciu care să-mi fi scăpat.

– Presupun că ăsta e jocul pe care l-a primit Herr Hausen, deduse Nancy.

– Îhî, confirmă Stoll, pornind din nou jocul din punctul în care-l oprise.

Aproape imediat, unul dintre cîinii pe care îi controla căzu în nisipurile mişcătoare şi începu să se scufunde.

– Rahat! urlă Stoll. Ştiţi, mă descurcam mult mai bine cînd eram singur...

– Descurcă-te, îl sfătui Nancy.

Se aplecă peste umărul lui şi apăsă pe săgeata „jos" de pe tastatură.

– Hei, ce faci? izbucni Stoll. Nu te amesteca în jocul meu.

– Ţi-a scăpat ceva, îi spuse Nancy.

– Ce anume?

În vreme ce ea continuă să apese pe butonul cu săgeata în jos, cîinele lunecă prin nisipurile mişcătoare, ieşind la suprafaţă într-o cavernă subterană. Apăsă pe săgeţile dreapta şi stînga, colectînd diverse relicve care valorau puncte preţioase.

Hood o privi uimit.

– De unde-ai ştiut ce-o să găseşti acolo? o întrebă el.

– Jocul ăsta e o adaptare a unui joc proiectat de mine, numit „The Bog Beast", răspunse Nancy. Elementele de bază sînt aceleaşi. Planul apropiat şi cel îndepărtat sînt identice, capcanele pot fi găsite în aceleaşi locuri. Personajele şi scenariul diferă însă. În jocul meu, „monstrul din mlaştină" fugea de creatorul lui,

ascunzîndu-se în mlaştini de teama sătenilor înfuriaţi. În mod evident, aici e vorba de o cu totul altă poveste.

– Dar concepţia jocului îţi aparţine, nu? rosti Hood.

– Categoric, răspunse ea, făcîndu-i semn lui Stoll să preia din nou comanda jocului. Ieşi din peşteră făcîndu-l pe cîine să se tîrască prin tunelul din stînga.

– Mulţumesc, spuse Stoll, răsuflînd uşurat.

Hood se retrase, rezistînd ispitei de a o apuca de mînă pe Nancy şi de a o trage deoparte. Observă însă privirea ageră a lui Stoll urmărindu-i, în vreme ce se îndreptau spre un colţ al încăperii. Cu toate calităţile sale şi în ciuda selecţiei deosebit de drastice a personalului, Centrul de Comandă nu se deosebea de alte instituţii. Oamenii săi erau capabili să păstreze cu străşnicie secrete de stat, dar expresia „secrete personale" avea, şi aici, valoare de oximoron.

Nancy îl urmă de bunăvoie. În ochii ei, Hood citi un amestec de îngrijorare, dragoste şi dezamăgire plină de nostalgie.

– Paul, ştiu că am dat-o în bară în trecut, începu ea pe un ton blînd. De data asta, însă, n-am nici un amestec. Cunosc destui experţi în computere care ar fi putut realiza aceste modificări.

– Te referi la anumiţi apropiaţi ai lui Dominique, presupun.

Nancy încuviinţă.

– Te cred, declară Hood într-un tîrziu. Apare însă o întrebare: ce-o să facem în privinţa asta?

Telefonul celular al lui Hood emise un piuit, iar acesta îşi ceru scuze şi apăsă pe butonul de recepţie.

– Alo?

– Paul, sînt Darrell, rosti interlocutorul. Poţi să vorbeşti?

Hood îi răspunse afirmativ.

– Am stat de vorbă cu Liz şi Mike, începu McCaskey. Se pare că individul despre care ne-ai cerut informaţii e personificarea extremismului însuşi. De asemenea, pare îndeajuns de puternic ca să evite o arestare.

– Explică-mi.

– Din informaţiile noastre, rezultă că a folosit o reţea de bănci în scopul spălării banilor şi finanţării mai multor mişcări

extremiste din întreaga lume. Oamenii legii i-au adulmecat mișcările, dar n-au reușit să-l muște. Între timp, omul nostru intenționează să lanseze pe piață un nou tip de joystick, cu ajutorul căruia pasionații jocurilor electronice or să aibă impresia că tot ce se întîmplă pe ecran e real.

– Presupun că noul tip de joystick e compatibil cu jocurile cu tentă extremistă.

– Bineînțeles, confirmă McCaskey. Dar problema cea mai mare nu e asta. Membrii Națiunii Pure care au fost capturați azi dimineață ar putea fi pioni într-o înscenare de proporții. Împreună cu lansarea jocurilor extremiste în rețea, prinderea lor ar putea fi componentele unui plan mai amplu, menit să transforme orașele Statelor Unite în teatrul de luptă al unui război rasial. Nici aici nu dispunem de dovezi concrete. Ne bazăm pe o serie de deducții.

– Intuițiile noastre se referă de obicei la aspectele financiare, spuse Hood. În ce măsură dispunem de date concrete?

– E greu de spus. Presa face tam-tam în cazul Națiunii Pure și sîntem de părere că ziariștii n-or să scape ocazia de a dezvolta subiectul.

– Era de așteptat, fu de acord Hood.

– Pe de altă parte, lansarea jocurilor e iminentă, urmă McCaskey. Dacă avem de a face cu o acțiune concertată, cel care o coordonează n-o să lase scandalul să se stingă. Încă vreo două lovituri îndreptate împotriva negrilor, iar comunitățile lor nu numai c-or să se revolte, ci or explodeze pur și simplu. Am stat de vorbă cu omologii mei din cadrul Biroului. Au fost de aceeași părere: în cel mai rău caz, incidentele s-ar putea precipita într-un interval de cîteva zile, poate chiar ore.

Hood nu se mai osteni să întrebe cum reușise un om de afaceri străin să producă de unul singur atîtea „veşti proaste", cum le-ar fi numit Rodgers, fără a fi descoperit. Cunoștea răspunsul. Dominique dispunea de bani, de autonomie și de răbdarea necesară. Avînd doar bani și răbdare suficientă, secta japoneză Aum Shinrikyo fusese capabilă să acționeze de la cartierul său general din Manhattan, între 1987 și 1995, achiziționînd tot felul de

lucruri: echipamente informatice, un sistem cu laser pentru măsurarea cantităţilor de plutoniu, precum şi mai multe tone de oţel de calitate destinate fabricării pumnalelor. Toate acestea urmau să slujească la crearea condiţiilor pentru declanşarea unui război între Japonia şi Statele Unite. Deşi era îndoielnic că războiul ar fi izbucnit în cele din urmă, distrugerea nucleară a unui oraş american ar fi avut toate şansele să fie dusă la bun sfîrşit, dacă investigatorii Comisiei Permanente de Securitate a Senatului, în colaborare cu FBI-ul şi cu CIA, n-ar fi reuşit să se infiltreze în rîndul teroriştilor şi să-i aresteze în cele din urmă pe membrii sectei apocaliptice.

– Ce şanse avem de a împiedica izbucnirea tulburărilor, după părerea voastră?

– Mi se pare evident că, pînă cînd n-o să ştim scopul urmărit de individ sau măcar vreo cîteva ţinte concrete, nu pot să dau un răspuns la întrebare.

– Dar eşti de părere – intuiţia îţi spune – că toate astea au fost puse la cale de un singur om.

– E posibil să fie aşa, încuviinţă McCaskey. Eu unul aşa cred.

– Hai să luăm ipoteza asta drept punct de plecare. Şi, că veni vorba, mai aveţi veşti de la Bob?

McCaskey ezită o clipă înainte de a răspunde.

– Mă rog, da, avem.

Lui Hood nu-i plăcu intonaţia colegului său.

– Ce-a mai pus la cale?

McCaskey îi explică, iar Hood îl ascultă, simţindu-se al naibii de vinovat că-l lăsase pe Herbert să plece de unul singur. Un om ţintuit într-un scaun rulant, urmărind o furgonetă plină cu neonazişti prin pădure. Era de-a dreptul absurd. Apoi se înfurie. Centrul de Coamndă îi pierduse pe soldatul Bass Moore în Coreea şi pe locotenent-colonelul Charlie Squires în Rusia. Herbert ştia prea bine că, dacă avea să păţească ceva, Congresul avea să transforme Centrul într-o gaşcă de neputincioşi legaţi cu lanţuri de birourile lor. Herbert n-avea dreptul să pună în pericol întreaga organizaţie. Însă, în cele din urmă, Hood se simţi

mîndru de ceea ce încerca să facă Herbert. Era exact genul de acţiune care-i distingea pe americani de alte naţiuni. Herbert lupta împotriva nedreptăţii, fără să-i pese de consecinţe sau de primejdii.

Dar, indiferent dacă acţiunile lui erau sau nu îndreptăţite din punct de vedere moral, Herbert greşise. Era un agent al guvernului american, care vîna neonazişti pe teritoriul Germaniei. Dacă încălca oricît de puţin legea sau chiar şi numai dacă se afla de prezenţa sa acolo, neonaziştii aveau să sară ca arşi, strigînd cît îi ţinea gura că erau persecutaţi şi cenzuraţi. Acest lucru avea să stîrnească o furtună de proteste îndreptată împotriva Centrului de Comandă, a Washingtonului şi a lui Hausen.

Exista, desigur, pericolul ca neonaziştii să încerce să-l elimine pe Herbert. Poate că ocupanţii furgonetei nu ştiuseră cine era cu adevărat. Dar, chiar de-ar fi ştiut, nu toate grupările radicale erau dornice de publicitate. Unele dintre ele se mulţumeau să-şi ştie duşmanii morţi şi îngropaţi.

Dacă ar fi crezut cîtuşi de puţin că Herbert avea să-i dea ascultare, Hood i-ar fi ordonat să se întoarcă la hotel. Şi, dacă n-ar mai fi existat două impedimente majore, Hood l-ar fi rugat pe Hausen să-şi trimită oamenii în ajutorul lui: dacă ar fi avut încredere în oamenii lui Hausen, ceea ce nu mai era cazul, şi dacă nu s-ar fi temut că, trimiţîndu-i acolo, aceştia n-ar fi reuşit decît să amplifice scandalul, zădărnicind totodată planurile lui Herbert.

– Viens îl supraveghează în clipa asta pe Bob? întrebă Hood.

– Din nefericire, nu, îi răspunse McCaskey. Steve n-are decît un singur satelit disponibil pentru supravegherea regiunii respective şi nu şi-a putut permite să-l blocheze. De fapt, l-a şi scos pe Larry de pe fir, ca să obţină nişte imagini cerute de Bob.

– Mulţumeşte-i din partea mea, rosti Hood absolut sincer, în vreme ce, în sinea sa, înjura de zor.

Situaţia nu mai putea fi schimbată. Lui Hood nu-i rămînea decît să aştepte urmarea, sperînd din suflet că Herbert n-avea să fie descoperit şi că avea să scape nevătămat.

– Paul, aşteaptă o clipă, interveni McCaskey, intrînd brusc în alertă. Tocmai recepţionez un apel prioritar.

Îl transferă pe Hood pe linia de aşteptare, lăsîndu-l să asculte ştirile de la CNN, în vreme ce el prelua convorbirea prioritară. Reporterul tocmai relata ceva despre moartea unei celebrităţi din Atlanta. Hood nu apucă decît să prindă din zbor cîteva cuvinte, înainte ca McCaskey să revină la telefon.

– Paul, Mike e şi el pe recepţie. Se pare că ne confruntăm cu o situaţie deosebită.

– Ce s-a întîmplat? vru să afle Hood.

– Tocmai am vorbit cu Don Worby, omul meu de legătură de la FBI, spuse McCaskey. Biroul a fost înştiinţat în legătură cu uciderea a cinci negri de către agresori albi, în cinci mari oraşe: New York, Los Angeles, New Orleans, Baltimore şi Atlanta. În fiecare caz, doi pînă la patru tineri albi au tăbărît asupra unui cîntăreţ de rap de culoare. În Atlanta, a fost ucisă Sweet T, solista de rap numărul unu, atacată în vreme ce-şi părăsea apartamentul.

– Probabil că despre asta vorbea crainicul de la CNN, deduse Hood.

– Cînd? se miră McCaskey.

– Chiar adineauri.

– Ticăloşii! izbucni McCaskey. Poate c-ar trebui să-i rugăm să ne împrumute şi nouă oamenii lor aflaţi în teren.

Rodgers interveni pe un ton sumbru:

– Vă daţi seama ce s-a întîmplat? Atacurile astea sînt o versiune modernă a Nopţii de Cristal.

Lui Hood nu-i trecuse prin minte să facă această asociere, dar Rodgers avea dreptate. Atacurile erau similare celor din Noaptea de Cristal, cînd Gestapo-ul coordonase declanşarea unui număr imens de acte de vandalism îndreptate împotriva caselor şi templelor evreilor, a cimitirelor, şcolilor şi prăvăliilor acestora din întreaga Germanie. Treizeci de mii de evrei fuseseră arestaţi în acea noapte, care marcase începutul deportărilor în lagărele de concentrare de la Dachau, Sachsenhausen şi Buchenwald.

Da, atacurile au fost similare, își zise Hood. *Totuși, ceva diferă.*

– Nu, tresări Hood, brusc alarmat. N-a fost o Noapte de Cristal. A fost doar preludiul ei...

– Ce te face să crezi una ca asta? se miră Rodgers.

– Neonaziștii au omorît mai mulți rapperi, explică Hood. Asta o să-i înfurie pe fanii înrăiți ai acestora. Or să se întoarcă împotriva albilor, dintre care mulți nu agreează deloc genul ăsta de muzică. În cele din urmă, or să aibă loc incidente rasiale, or să se declanșeze revolte de stradă, orașele americane or să ia foc. *În acest moment*, neonaziștii or să-și facă din nou apariția, la scenă deschisă, exact cînd America albă se va fi săturat de blîndețea cu care îi tratează guvernul pe cei revoltați. Arestările făcute n-or să li se pară suficiente. Presa o să vuiască de declarațiile radicalilor negri care-or să ceară răzbunare. În acest moment o să-nceapă adevărata Noapte de Cristal, cu atacuri armate bine organizate.

– Dar ce-ar avea de cîștigat neonaziștii dintr-o asemenea escaladare? întrebă Rodgers. Nu pot încălca legea, pretinzînd apoi să fie lăsați să candideze pentru posturi de răspundere.

– Ba da, cei moderați or să poată cere așa ceva, îl contrazise Hood. Mă refer la cei care-or să se delimiteze de acțiunile celor ce încalcă legea, fără a renunța însă la intoleranța care i-a animat.

Planul era logic și, cu cît se gîndea mai mult, cu atît Hood îl găsea mai strălucit prin simplitate. Îi veni în minte fiica sa, Harleigh, care adora muzica rap. Hood n-avea nimic împotriva libertății de expresie în muzică, dar insista să asculte el primul discurile care purtau etichete cu avertismente la adresa părinților, privind violența de limbaj. Nu fiindcă ar fi ținut să cenzureze respectivele discuri, ci pentru a putea discuta cu fiica sa despre ele. Versurile unora dintre ele erau de-a dreptul brutale și, în sinea sa, se vedea silit să recunoască faptul că nu s-ar fi supărat deloc dacă unii dintre cîntăreții de rap și-ar fi găsit o altă vocație. Iar el se număra printre cei cu idei liberale. Stînd de vorbă cu alți părinți ai colegilor fiicei sale, constatase că mulți dintre ei erau

cu mult mai hotărîţi în această privinţă. Dacă negrii se apucau să răzbune moartea cîntăreţilor de rap, avea motive serioase să presupună că simpatia marii majorităţi a clasei de mijloc albe avea să se îndrepte către albii ucigaşi, care aveau să susţină că acţionaseră mînaţi de dorinţa de a preveni loviturile negrilor. Riposta violentă a negrilor avea să confere legitimitate spuselor lor. De-aici puteau să rezulte tulburări grave. Poliţia nu avea cum să acţioneze în forţă, pentru a nu leza drepturile minorităţii negre, iar prin comparaţie neonaziştii aveau să fie priviţi ca nişte arhangheli. Implicit, acest lucru avea să-i transforme în potenţialii cîştigători ai următoarelor alegeri.

Deşi au trecut cincizeci şi cinci de ani de la moartea lui Hitler, monştrii sînt aici şi acum; mai mult chiar, au şanse reale de a deveni o forţă politică redutabilă, chiar în Statele Unite, îşi zise Hood îngrozit.

– În loc de geamuri sparte, vise de armonie sfărîmate, rosti el. E un adevărat coşmar.

– Paul, încă putem pune capăt acestui coşmar, interveni Rodgers. Dacă dăm publicităţii intenţiile lui Dominique, opinia publică o să constate că era pe cale de-a se lăsa manipulată.

– Dacă-mi spui cum aş putea pune mîna pe el, o să fiu mai mult decît încîntat s-o fac, oftă Hood.

– Ar mai fi o cale, spuse Rodgers. Adineauri am stat de vorbă cu colonelul Ballon, din Grupul de Intervenţie al Jandarmeriei Naţionale franceze. Se află la Toulouse, urmărind aceeaşi pradă ca şi noi, deşi motivele lui sînt altele.

– Care anume? vru să afle Hood, în vreme ce Hausen tocmai intra în birou.

Germanul părea foarte necăjit.

– Ballon crede că Dominique conduce un grup terorist francez, cunoscut sub numele de Noii Iacobini, spuse Rodgers. Felul în care exercită presiuni asupra imigranţilor se potriveşte cu deducţiile noastre în privinţa lui Dominique.

– Şi ce are de gînd să facă acest colonel cu Dominique? întrebă Hood.

Observă că privirea lui Hausen se dezlipise de Nancy, aţintindu-se asupră-i atunci cînd pronunţase numele inamicului comun.

– N-am discutat despre asta, răspunse Rodgers. Presupun că misiunea lui oficială este să-l aresteze, împreună cu toţi acoliţii. Însă, avînd în vedere banii şi influenţa de care dispune Dominique, am impresia că Ballon se teme că ar putea scăpa.

– Nu e neapărat nevoie să se întîmple una ca asta, spuse Hood.

Îl privi pe Hausen, gîndindu-se la uciderea celor două tinere.

– Care-ar fi varianta neoficială a intenţiilor lui Ballon?

– Din discuţia noastră, am dedus că Ballon e genul de individ care ar fi încîntat să-l vadă pe omul nostru rostogolindu-se din înaltul unei scări de beton, rosti Rodgers, cu o uşoară ironie în glas. Desigur, ar fi un accident.

– Presupun, Mike, că ai deja o idee în privinţa modului în care am putea colabora? întrebă Hood.

– Ar fi o singură cale, răspunse Rodgers. Colonelul are nevoie de informaţii detaliate, dar sistemul de supraveghere prin satelit nu i le poate furniza.

– Nu-i nevoie să-mi spui mai multe, îl întrerupse Hood, aruncînd o privire spre rucsacul cu aspect inocent al lui Matt Stoll. Cum aş putea să-l contactez pe colonelul Ballon?

În timp ce-şi nota numărul de telefon, Hood îl privi atent pe Hausen. Mai devreme, observase că germanul devenise agitat. De data asta însă, pe chipul lui se mai putea citi şi altceva. Chinul sufletesc al celor două decenii şi jumătate se ştersese, lăsînd în urmă doar ura, pe care Hausen nici măcar nu încerca s-o ascundă. Hood îi spuse lui Rodgers că avea să-l ţină la curent cu ceea ce avea să se mai întîmple şi-i reaminti lui McCaskey să nu uite să-l anunţe dacă afla ceva despre Herbert. Apoi închise telefonul şi îşi ridică ochii spre Hausen.

– Ei, cum v-aţi descurcat? îl întrebă el.

– Slăbuţ, răspunse Hausen. Ambasadorul francez mi-a spus că „voi fi anunţat" dacă cererea noastră de acces o să fie rezolvată favorabil. Ceea ce, în jargon diplomatic, înseamnă că m-a

trimis la plimbare. Ce e cu toată tevatura asta în jurul lui Dominique? întrebă el la rîndu-i, privindu-l pe Hood cu niște ochi sfredelitori.

– Un ofițer al Jandarmeriei Naționale se află la Toulouse și arde de nerăbdare să ne ofere pe tavă capul lui.

Privi spre Nancy.

– Îmi pare rău, dar așta-i adevărul.

– Înțeleg, spuse ea, strîmbîndu-se. Însă cred c-ar fi bine să plec.

Se întoarse, gata să pornească spre ieșire. Hood se grăbi s-o ajungă din urmă și o luă de mînă.

– Nancy, nu te mai întoarce acolo.

– De ce nu? rosti ea. Crezi că am nevoie de protecția cuiva pentru a supraviețui scormonirii în rahat?

Discret, Hausen se apropie de Stoll și de Lang, cerînd amănunte în privința jocului video.

Hood o conduse pe Nancy cîțiva pași mai încolo, spre capătul opus al încăperii.

– Da, cred că de data asta o să ai nevoie de protecție, spuse el. Dacă acțiunea lui Ballon reușește, toți angajații de la *Demain* or să fie supuși unei anchete care o să meargă pînă-n pînzele albe.

– Dar ancheta o să se limiteze la cazul de față.

– E-adevărat, recunoscu Hood. N-or să fie urmăriri în justiție referitoare la alte acuzații. Dar nu scăpa din vedere existența listelor negre care-or să fie întocmite. Ce companie ar fi dispusă să angajeze o persoană ce s-a făcut vinovată de spionaj industrial?

– O companie asemănătoare cu *Demain*, răspunse ea simplu.

Hood făcu un pas către ea. Continuau să se țină de mînă, iar atingerea lui se îmblînzi. Acum ținea de mînă o femeie, nu o prizonieră.

– Nu sînt prea multe companii ca *Demain*, spuse el, adăugînd: Din fericire. Ceea ce fac ei e o nelegiuire. N-are nici un rost să te-ntorci acolo.

– Fiecare corporație de asemenea anvergură își are demonii ei.

– Nu sînt demoni, urmă Hood. Dacă această cutie a Pandorei o să fie deschisă, or să moară sute, poate chiar mii de oameni nevinovaţi. Lumea întreagă o să se schimbe, şi n-o să fie o schimbare în bine...

Deşi în ochii ei se puteau citi în acelaşi timp sfidarea şi tristeţea, atingerea mîinii ei era tandră. Hood ar fi vrut s-o poată îmbrăţişa, s-o apere, s-o iubească. Şi, tot atunci, în minte îi veni o întrebare: *Cine îmi conferă dreptul de a-i ţine o lecţie despre moralitate?*

– Aşadar, nu vrei să mă laşi să mă întorc acolo, spuse ea. Şi-ai vrea să te ajut să-l aduci pe Dominique în faţa justiţiei.

Ţinînd-o de mînă şi privind adînc în ochii ei, el răspunse scurt:

– Aşa e.

Tandreţea din cuvintele lui o înfioră, o dată cu tonul pe care le rostise. Îi strînse mîna, iar el îi răspunse în acelaşi fel.

– Chiar dacă reuşiţi să puneţi mîna pe el, Dominique o să aibă parte de judecata rezervată celor bogaţi, îl avertiză Nancy. E genul de judecată pe care cei din guvernul francez adoră s-o împartă, căci, în felul ăsta, funcţionarii puterii se aleg cu reşedinţe de vacanţă.

– Dominique n-o să poată să scape de toate acuzaţiile, promise Hood.

– Şi ce-o să se întîmple cu mine? întrebă ea. Care e soarta rezervată turnătorilor?

– Cînd toate acestea or să se termine, o să te ajut, răspunse Hood. O să am grijă să-ţi găseşti o slujbă.

– Ia te uită, cum aş putea să-ţi mulţumesc? făcu ea pe un ton ironic. Doamne, Paul, chiar nu-ţi dai seama că nu asta aşteptam de la tine?

Îşi întoarse privirea, cu capul plecat, muşcîndu-şi buzele. Hood nu-i lăsă mîna dintr-a lui. Nu mai era nimic de spus, nimic care să nu-i dea lui Nancy speranţe deşarte.

O clipă mai tîrziu, ea îşi ridică privirea.

– Bineînţeles că am să te ajut, îi spuse ea. O să fac tot ce-mi ceri.

– Îţi mulţumesc, rosti Hood.

– N-ai pentru ce. Oare nu asta-i menirea fostelor logodnice?

Hood o mîngîie pe obraz, apoi îşi îndreptă atenţia asupra hîrtiei pe care-şi notase numărul colonelului Ballon. În timp ce forma numărul, evită privirea lui Nancy. Nostalgia şi dorinţa din ochii săi ar fi răspuns din plin întrebării ei. Iar răspunsul nu le-ar fi fost folositor nici unuia dintre ei.

43

Joi, ora 18:44, Wunstorf, Germania

Zgomotul auzit de Bob Herbert nu fu cel al împuşcăturii pe care o aşteptase. Ştiu asta din prima clipă, căci altfel glonţul care i-ar fi străpuns ţeasta i-ar fi întrerupt activitatea creierului, iar el n-ar mai fi apucat să audă bubuitura.

De asemenea, realiză că zgomotul venise de undeva de sus.

O ramură groasă se prăvăli greoaie printre crengile stejarului. Poliţistul sări în lături, ferindu-se, dar nu reuşi s-o evite pe tînăra femeie care căzu din copac o clipă mai tîrziu. Fata se prăbuşi asupra lui, iar cei doi se rostogoliră pe pămînt. Ea aterizase deasupra, aşa încît se ridică prima. El reuşise să nu scape din mînă pistolul, aşa încît, ridicîndu-se, fata îşi aşeză talpa pe încheietura mîinii lui, zburîndu-i arma cît colo.

– Poftim! strigă ea către Herbert, întinzîndu-i revolverul.

El îşi aţinti pistolul spre ţeasta poliţistului. Văzînd însă că acesta nu se clintea, Herbert îşi ridică privirea spre fată. Aceasta se oprise în stînga sa, tremurînd neliniştită, marcată în mod evident de şocul căzăturii.

– Jody Thompson? întrebă Herbert.

Ea dădu din cap de două ori. Răsufla greu, iar inima era gata să-i spargă pieptul.

– Mă cheamă Herbert, Bob Herbert. Lucrez pentru guvernul Statelor Unite. Vreau să-ţi mulţumesc pentru ce ai făcut pentru mine.

– N-ar fi prima oară cînd cad în faţa unui bărbat, reuşi ea să îngaime printre gîfîituri.

El zîmbi. Fata acţionase sub impulsul fricii, dar şi al unui curaj deosebit.

– Presupun că această cădere din copac n-a fost tocmai întîmplătoare.

– Nu, răspunse ea. M-am rătăcit în pădure şi m-am ascuns în copac, unde am adormit. M-a trezit glasul dumneavoastră şi, cînd am văzut ce avea de gînd să facă individul...

– Mă bucur că n-ai adormit prea adînc, spuse Herbert. Acum însă, cred c-ar fi mai bine să ne convingem că amicul nostru a...

– *Atenţie!* strigă Jody.

Deşi nu-i întorsese spatele ofiţerului de poliţie, Herbert greşise ridicîndu-şi privirea spre faţă. Neamţul reuşise să se ridice şi, înainte ca Herbert să apuce să deschidă focul, plonjă asupra lui, cu gîndul să-i smulgă pistolul. Scaunul rulant se răsturnă, iar cei doi bărbaţi se rostogoliră, luptîndu-se ca să pună mîna pe armă.

Herbert o scăpase din mîna în cădere, dar hotărî că nu avea nici un rost s-o caute. Întins pe spate, cu poliţistul deasupra lui, întinse mîna spre braţul scaunului şi, de sub el, scoase din teacă pumnalul Urban Skinner. Jody se repezise şi ea şi-l apucase de manta pe poliţist. Herbert beneficie astfel de răgazul necesar pentru a-şi încleşta degetele în jurul mînerului sculptat al micului pumnal. Lama, lungă de cinci centimetri, se ivea dintre degetele pumnului său drept.

Poliţistul bîjbîia acum între scaunul rulant şi Herbert, căutînd cu disperare pistolul. În vreme ce Jody încerca să-l reţină, ţipînd, mîna stîngă a lui Herbert se repezi înainte. Apucă o şuviţă din părul neamţului, încercînd astfel să-l imobilizeze. Apoi, cu mîna dreaptă, lovi cu putere cu cuţitul, înfigîndu-l în carnea moale de sub bărbia neamţului. Smuci lama în direcţia inimii, secţionînd

concomitent venele jugulare internă și externă. Mușchiul trapez, aflat la baza gîtului, opri înaintarea cuțitului.

Neamțul încetă să caute revolverul, dar nu se prăbuși imediat. Încercă să smulgă lama din gît, dar combinația dintre apăsarea lui Herbert asupra cuțitului și fermitatea cu care, ținîndu-l de păr, acesta îl împiedica să-și retragă capul îi zădărnicirâ polițistului această tentativă. Herbert încercă să-l împiedice să-și deschidă gura, ca să nu strige după ajutor. De asemenea, nu voia ca Jody, care se afla și acum în spatele neamțului, să vadă rana sau trăsăturile schimonosite în agonie ale acestuia.

În numai cîteva secunde, polițistul nu mai reuși să găsească resurse pentru a trage aer în piept. Încercă să se rostogolească într-o parte, în vreme ce sîngele care-i umplea gura începu să-i curgă printre dinții încleștați. Dar Herbert nu-și slăbi nici o clipă strînsoarea ucigașă.

Neamțul se holbă la Herbert, schimonosit de durere, privind uimit cum pămîntul de sub ei se înroșea de sînge. Se zbătu copilărește, încercînd să-l lovească pe Herbert, apoi scuipă sînge și căzu, inert, peste pieptul lui.

De data asta, Herbert era convins, nu avea să se mai ridice. Cînd zvîrcolirile neamțului încetară, Herbert îi ceru fetei să se dea la o parte și să se întoarcă cu spatele.

– Sînteți sigur că nu vreți să vă ajut? întrebă ea.

– Sînt foarte sigur, răspunse el.

Fata se ridică încet și, de îndată ce ea ajunse la cîțiva metri depărtare, Herbert împinse deoparte cadavrul neamțului. Se rostogoli într-o rînă, desprinzîndu-se din scaunul rulant răsturnat. Apoi șterse de sînge lama micului pumnal folosindu-se de haina polițistului și strecurîndu-l înapoi în teacă.

– Ești teafără, Jody?

Fata încuviință din cap.

– E mort?

– Da, răspunse Herbert. Îmi pare rău.

Ea dădu din nou din cap, cu o mișcare repezită. Herbert așteptă o clipă, lăsînd-o să-și revină, apoi rosti:

– Dacă mă ajuți să urc înapoi în scaun, putem pleca de-aici.

Jody îl ascultă şi, în vreme ce se străduia să-l ridice, spuse:

– Domnule Herbert...

– Bob, o corectă acesta.

– Bob, repetă Jody, după o uşoară ezitare. Ce ştii despre cei care au încercat să mă ucidă?

Herbert se gîndi o clipă, revăzînd în minte imaginea regiunii, fotografiată prin satelit.

– Cred că şi-au instalat tabăra pe malul unui lac, la nord de punctul în care ne aflăm.

– Cît de departe spre nord?

– La vreo cîţiva kilometri, răspunse Herbert, apoi îşi desprinse telefonul de la centură. Îi anunţ pe superiorii mei că te-am găsit, ne întoarcem la Hamburg, iar de-acolo îţi rezervăm un bilet de avion către casă.

– Încă nu vreau să plec, spuse ea.

– De ce? se miră el. Eşti obosită sau... te-ai lovit cumva? Ţi-e foame? Dacă asta e problema, mi-e teamă că n-am nimic de mîncare la mine.

– Nu, nu e asta, clătină Jody din cap. Cîtă vreme am stat ascunsă în copac, m-am gîndit cît de mult îi urăsc.

– Şi eu îi urăsc, încuviinţă Herbert. Alţii ca ei mi-au ucis soţia şi m-au făcut să nu mai pot umbla, din motive pe care azi nu le mai ştie nimeni.

– Mi-a trecut prin minte că, poate, am reuşit să scap cu viaţă dintr-un motiv anume, continuă ea.

– Exact, o aprobă Herbert. Ai rămas în viaţă ca să te poţi întoarce teafără acasă, la ai tăi.

– Dacă-i aşa, atunci o s-ajung în cele din urmă şi acasă. Dar asta o să se întîmple ceva mai tîrziu, fiindcă acum aş vrea să fac ceva în legătură cu ce se petrece aici.

– E-n regulă, spuse Herbert, mai în glumă, mai în serios. Dacă vrei cu adevărat să fii de folos, cum o să ajungi înapoi în State, vinde drepturile de ecranizare a poveştii tale. Vorbesc serios. Fă în aşa fel încît oamenii să afle ce se întîmplă în lume acum. Cu o singură condiţie: ai grijă ca rolul meu să fie jucat de Tom Selleck, da? Şi nu lăsa să-ţi scape controlul asupra

veridicității scenariului. Altfel, or să preschimbe o poveste frumoasă și adevărată într-un rahat.

– Am studiat regia de film și un lucru știu sigur: deocamdată ne lipsește finalul, replică Jody.

Herbert se strîmbă:

– Aiureli.

Apoi își desfăcu brațele într-un gest larg:

– „O tînără din Long Island ajută un agent guvernamental să ucidă un polițist german neonazist". Eu zic că-i un final pe cinste.

– Nu e, îl contrazise fata. Cel mai bun final ar fi următorul: „O tînără americancă își umple de mîndrie bunicul, luptînd împotriva vechilor săi dușmani". Mai puțin senzațional, dar mai plin de substanță.

– Ești sărită de pe fix, spuse Herbert, în timp ce forma un număr. Sau, după cum spuneam pe vremea cînd eram la Beirut: „Ai curaj, da' minte ioc!"

– Uneori, trebuie să faci ce-ți dictează conștiința.

Jody se apropie de cadavrul polițistului. Îi luă arma și o curăță de noroi, ștergînd-o de blugii cu care era îmbrăcată.

– Lasă jos chestia aia, o sfătui Herbert. Nu ne-ar fi deloc de folos dacă, din întîmplare, ai apăsa pe trăgaci și i-ai aduce pe ortacii individului ăstuia pe capul nostru.

Jody studie revolverul.

– În filmul nostru se folosea un P38 exact ca ăsta, spuse ea. Armurierul echipei mi-a arătat cum se folosește.

– Bravo lui. Te-a lăsat să și tragi?

Ea încuviință, mîndră de sine.

– Am lovit un butuc de la zece metri distanță.

– Nu-i rău, aprecie Herbert. Numai că, vezi tu, trebuie să afli două lucruri. În primul rînd, ăsta-i un P5, nu un P1, cum era pistolul Walther P38 cu care ai tras tu. Amîndouă armele sînt de calibrul 9, așa că nu e de mirare că le-ai confundat. În al doilea rînd, butucii nu sînt buni țintași. Oamenii, în schimb, se descurcă mult mai bine.

Herbert sfîrşi de format numărul şi aşteptă. Jody îşi muşcă buzele, apoi se repezi înainte şi atinse butonul de deconectare a telefonului mobil.

– Hei! izbucni el. Ia mîna de-acolo!

– Îţi mulţumesc pentru ajutor, domnule Herbert... adică Bob. Acum însă trebuie să plec.

– Ba n-o să pleci nicăieri. Acolo, în tabără, se află probabil cîteva sute de psihopaţi îndoctrinaţi, iar tu habar n-ai de ce sînt în stare.

– Ba da, cred că ştiu.

– Nu, nu ştii! strigă Herbert. Femeia care te-a răpit se numeşte Karin Doring. Ştii de ce nu te-a ucis? Doar fiindcă eşti femeie, la fel ca ea.

– Ştiam asta, replică Jody. Mi-a spus-o chiar ea.

– Îţi garantez că n-o să facă aceeaşi greşeală şi a doua oară, spuse Herbert. Iar viermii care o însoţesc n-or s-o facă nici măcar pentru întîia oară. La naiba, n-o să reuşeşti să treci nici măcar de santinele.

– Găsesc eu o cale să trec. Mă pricep să mă furişez.

– Chiar dacă ar fi aşa, chiar de-am presupune că santinelele sînt nişte papă-lapte, ori proşti de-a binelea, ori şi una şi alta, ce-o să faci dacă reuşeşti să pătrunzi în tabără? O ucizi pe Karin?

– Nu, răspunse Jody. Nu vreau să mă cobor la nivelul ei de gîndire. Vreau doar să mă vadă. Să vadă că sînt vie şi că nu mi-e teamă de ea. M-a închis în rulotă, după ce-mi răpise tot ce aveam. Speranţa, mîndria, tot. Trebuie să-i plătesc cu aceeaşi monedă.

– Dar ai făcut-o deja.

– Cum? întrebă Jody. Rămînînd în viaţă? Ceea ce vezi acum nu e mîndrie, e ruşine. Ruşine de propria mea frică. Ruşine că mi-ar putea fi teamă s-o înfrunt. Trebuie s-o fac. Trebuie s-o muşc de ureche pe cea care m-a torturat.

– Poftim? făcu Herbert, nemaiînţelegînd nimic.

– Bunicul meu a făcut asta, odinioară. Dacă n-o s-o fac, n-o să mai fiu în stare niciodată să intru într-o cameră întunecată ori să mă plimb pe o stradă cufundată în beznă, fără ca teama să mă

copleşească. Bunicul mi-a spus că Hitler a stăpînit datorită fricii pe care le-o inspira oamenilor. Vreau ca ticăloşii aştia să ştie că nu mi-e frică de ei. Iar ei nu pot afla asta decît dacă mă duc în tabăra lor.

Herbert făcu vînt scaunului, apropiindu-se de ea.

– În felul tău, ai dreptate, dar a merge acolo nu e cea mai bună cale ca să-ţi împlineşti dorinţa. O să ai parte de cel mult zece secunde de glorie, înainte să te doboare.

– Nu şi dacă mă ajuţi, replică Jody, aplecîndu-se spre el. Nu vreau decît să-mi vadă chipul. Atît. Dacă n-o să fug acum, n-o să-mi mai fie teamă niciodată de nimic. Dacă fug, înseamnă că vrăjitoarea aceea şi-a atins scopul: a ucis o parte din mine.

În această privinţă, Herbert n-o putea contrazice. Dac-ar fi fost în locul lui Jody, ar fi dorit el însuşi să facă acelaşi lucru, poate chiar mai mult. Dar asta nu însemna că era dispus s-o urmeze în această acţiune nesăbuită.

– Şi cum crezi c-aş mai putea *eu* să trăiesc dacă ai păţi ceva, ştiind că aş fi putut să te salvez? Şi-apoi, gîndeşte-te... Ai rămas calmă. Ai reuşit să scapi. Mi-ai salvat viaţa. Nu cred că mai e nevoie să dovedeşti cuiva ceva.

– Nu, rosti Jody. Demonul care mă bîntuie e acolo, liber. O să merg acolo şi nu mă poţi împiedica să plec. Pot oricînd să te întrec la fugă.

– Nu te lăsa înşelată de prezenţa scaunului rulant, Jody Joyner-Kersee, o avertiză Herbert. Atunci cînd vreau, sînt în stare să zbor.

Dădu la o parte degetul fetei de pe butonul de anulare şi se apucă din nou să formeze numărul.

– Nu uita, nu-mi pot permite să te las să mori. O să avem nevoie de mărturia ta la proces. Azi dimineaţă am stat de vorbă cu un înalt funcţionar din guvernul Germaniei, ministrul-adjunct de externe Richard Hausen. E foarte hotărît să-i distrugă pe cei de teapa celor ce te-au răpit. Ai putea să te răzbuni, ajutîndu-l.

– E hotărît să-i distrugă şi, cu siguranţă, şi ei vor să-l distrugă, la rîndul lor, interveni Jody. Sute, împotriva unuia singur. Cine crezi că va învinge?

– Depinde cine e cel care luptă singur.

– Exact, replică ea.

Herbert o privi lung.

– Aici m-ai prins, recunoscu el. Dar tot n-o să te las să pleci.

Jody se strîmbă, de parcă ar fi fost gata să izbucnească în plîns. Apoi se ridică şi porni, îndepărtîndu-se în vreme ce rostea pe un ton ridicat:

– Rahat! *Rahat!*

– Jody, nu striga, încercă Herbert s-o reducă la tăcere. Jody... vino înapoi.

Ea clătină din cap şi-şi văzu de drum. Herbert înjură, îşi luă elan şi porni după ea. În vreme ce-şi propulsa scaunul rulant pe panta uşor ascendentă a unui desiş, auzi pîrîitul unor crengi, undeva în urmă. Se opri, ascultă cu atenţie, apoi înjură din nou în gînd.

Venea cineva. Fie că fuseseră auziţi, fie erau tovarăşii poliţistului, porniţi în căutarea lui. Dar asta n-avea prea mare importanţă. Îl despărţeau de Jody numai douăzeci de metri, însă fata continua să se îndepărteze, cu paşi hotărîţi. Nu-şi putea permite s-o strige, dacă nu voia să-şi trădeze prezenţa. Nu-i rămăsese decît o singură soluţie.

Sub frunzişul des, întunericul era deplin. Cu mişcări lente, în linişte, Herbert se retrase la adăpostul trunchiului unui copac şi ascultă din nou.

Erau doi. Zgomotul de paşi încetă brusc, acolo unde Herbert estima că trebuia să se fi aflat cadavrul poliţistului. Apărea aici o întrebare. Ce aveau să facă cei doi? Aveau să continue să înainteze, sau aveau să se retragă?

O clipă mai tîrziu, zgomotul de paşi se făcu din nou auzit. Herbert scoase bastonul de sub braţul scaunului rulant şi aşteptă. Auzi paşii lui Jody îndepărtîndu-se spre dreapta. Faptul că nu putea s-o strige pentru a-i spune să se oprească îl înfuria la culme.

Îşi calmă respiraţia, relaxîndu-şi abdomenul. „Buddha Burtosul", aşa fusese poreclit în centrul de reabilitare. Atunci învă-

ţase că bărbăţia unui om nu se măsura după felul în care mergea, ci din modul în care acţiona.

Doi bărbaţi trecură prin dreptul său. Avu impresia că îi recunoaşte pe urmăritorii din furgonetă. Herbert aşteptă pînă cînd cei doi fură cu spatele la copacul după care se ascunsese, apoi îşi făcu vînt şi se opri în spatele unuia dintre ei. Smuci bastonul într-o parte, apoi îl izbi cu forţă pe individ în şold. Bărbatul se împletici şi căzu. Cînd tovarăşul său se întoarse, pregătindu-se să tragă, Herbert îşi repezi bastonul înainte, atingîndu-i genunchiul stîng. Individul se prăvăli cu faţa înainte către Herbert, care-l izbi cît putu de tare în ţeastă. Cînd cel pe care-l lovise mai întîi gemu, încercînd să se ridice în picioare, americanul îi aplică o lovitură precisă cu bastonul la baza gîtului. Neamţul se prăbuşi moale, pierzîndu-şi cunoştinţa. Privind în jos la cei doi care zăceau inconştienţi, Herbert rînji.

Ar trebui să-i ucid, îşi zise el, iar mîna i se încleştă pe mînerul micului pumnal. Însă, dacă i-ar fi omorît, ar fi dovedit că nu era cu nimic mai bun decît ei. Astfel încît, cu un dram de regret, îşi strecură bîta la locul ei, sub braţul scaunului. Culese arma semiautomată a celui de-al doilea – un Skorpion de producţie cehă – şi şi-o aşeză în poală, după care îşi reluă înaintarea în direcţia în care dispăruse Jody.

Deşi gonea cît putea de repede prin întunericul negru-albăstriu al pădurii, era conştient că fata ajunsese deja prea departe ca s-o mai poată ajunge din urmă. Îi trecu prin minte să-l sune pe Hausen pentru a cere ajutoare. Dar în cine mai putea să se încreadă Hausen? După spusele lui Paul, politicianul habar nu avusese că asistentul său nutrea convingeri neonaziste. Herbert nu-şi putea permite să cheme poliţia. Ucisese un om şi ar fi fost, probabil, arestat pe loc, înainte de a putea face ceva pentru Jody. Şi, chiar de s-ar fi situat de partea legii, care detaşament de poliţie s-ar fi încumetat să pătrundă într-o tabără izolată a extremiştilor tocmai acum, cînd Zilele Haosului îşi atingeau apogeul? Cu atît mai mult cu cît extremiştii cu pricina exterminaseră cu sînge rece o echipă de filmare.

Așa cum fusese antrenat să procedeze încă din primele zile ale muncii sale în domeniul contrainformațiilor, Herbert își repetă în minte, pe rînd, tot ce știa concret despre situația dată. În primul rînd, știa limpede că nu putea să se bazeze decît pe el însuși. În al doilea rînd, dacă Jody reușea să ajungă în tabără înainte s-o poată opri, avea să fie, mai mult ca sigur, ucisă. Și, în sfîrșit, era aproape sigur că fata avea să ajungă în tabără înaintea lui.

Scrîșnind din dinți, măcinat de durerea rănilor și a vînătăilor, puse mîna pe roți și-și făcu vînt înainte cît putu de repede, pe urmele ei.

44

Joi, ora 18:53, Toulouse, Franţa

În vreme ce privea monitorul de supraveghere, colonelul Ballon se gîndea la antipatia pe care, ca marea majoritate a francezilor, o nutrea faţă de americani. Ballon avea două surori mai tinere care locuiau în Quebec; amîndouă îi împuiaseră capul cu poveştile lor despre grosolănia şi îngîmfarea americanilor care, după părerea lor, erau *periculos* de aproape. Propriile sale întîlniri cu turiştii americani la Paris, în secţia căreia îi aparţinea, îi revelaseră adevărata natură a problemei. Americanii îşi doreau cu ardoare să fie asemenea francezilor. Beau, fumau şi se îmbrăcau la fel ca ei. Afişau nepăsarea boemă caracteristică francezilor. Însă refuzau categoric să le vorbească limba. Chiar şi atunci cînd se aflau pe teritoriul Franţei, se aşteptau ca toată lumea să vorbească englezeşte.

Mai erau şi chestiunile legate de armată. Din cauza dezastruoasei campanii ruseşti a lui Napoleon şi avînd în vedere înfrîngerea suferită de francezi în cel de-al doilea război mondial, americanii erau convinşi că membrii forţelor armate franceze erau net inferiori soldaţilor americani şi nu meritau decît oasele rămase de la ospăţul celor mari, atunci cînd aceştia catadicseau să le arunce.

Dar Bonaparte şi Linia Maginot au fost doar nişte aberaţii într-o istorie militară altminteri demnă de toată lauda, îşi spuse

el. În fond, dacă armata franceză n-ar fi sărit în ajutorul lui George Washington, Statele Unite nici măcar n-ar fi existat. Nu că americanii ar fi fost vreodată dispuşi s-o recunoască. Aşa cum n-ar fi recunoscut nici în ruptul capului că fraţii Lumière, nu Edison, inventaseră cinematograful. Aşa cum nu voiau să admită că fraţii Montgolfier, nu fraţii Wright, fuseseră cei care dăduseră aripi omenirii pentru întîia oară. În ceea ce-l privea, aprecia un singur lucru la americani: faptul că-i ofereau un alt obiect al urii, pe lîngă nemţi.

Telefonul bîzîi şi Ballon îl privi o vreme, fără să se grăbească să-l ridice. Nu putea fi decît el. Paul Hood. Ballon nu ardea de nerăbdare să stea de vorbă cu acest domn Hood, dar n-avea ce face, dacă nu voia ca Dominique să-i scape iar printre degete. Luînd repede această hotărîre – aşa cum lua toate hotărîrile – smuci receptorul din furcă.

– *Oui?*

– Sînteţi colonelul Ballon?

– *Oui.*

Interlocutorul rosti, fără nici cea mai mică şovăire:

– *Je suis Paul Hood. Vous avez besoin d'assistance?**

Ballon fu luat pe nepregătite de felul în care i se adresase celălalt.

– *Oui*, răspunse el. *Eh... Vous parlez la langue?***

– *Je parle un peu****, răspunse Hood.

Vorbea puţin franceza.

– În cazul ăsta, prefer să vorbim în engleză, replică Ballon. Nu vreau să fiu nevoit să vă ascult masacrîndu-mi limba. În această privinţă, sînt îndeajuns de sensibil.

– Înţeleg, spuse Hood. Ce-i drept, şase ani de ore de franceză, în liceu şi pe parcursul colegiului, n-au reuşit să mă transforme într-un lingvist.

---

* Sînt Paul Hood. Aveţi nevoie de ajutor? (n.tr.)

** Da. Ăă... vorbiţi limba? (n.tr.)

*** Doar puţin (n.tr.)

– Şcoala ne învaţă rareori ceva folositor, comentă Ballon. Viaţa ne trasează destinele. Dar viaţa nu înseamnă doar vorbe, domnule Hood, iar pentru mine a sta închis într-o încăpere nu înseamnă nicidecum viaţă. Mi s-a spus că dispuneţi de un aparat care mi-ar putea fi de ajutor în prinderea lui Dominique.

– Aşa este, confirmă Hood.

– Unde vă aflaţi acum?

– La Hamburg, răspunse Hood.

– Prea bine. Puteţi veni încoace cu unul dintre avioanele care l-au îmbogăţit pe tatăl lui Dominique. Dacă vă grăbiţi, aţi putea ajunge aici în aproximativ două ore.

– Vom fi acolo, promise Hood.

– „Vom fi"? se miră Ballon, simţind cum entuziasmul său se făcea bucăţi. Cine altcineva mai vine?

– Ministrul-adjunct de externe Richard Hausen şi alte două persoane pentru care îmi asum deplina răspundere.

Pe cît fusese de nerăbdător la început, pe-atît de mare îi era acum dezamăgirea. *Păi se putea altfel?* îşi zise Ballon. *Se putea să nu fie un neamţ la mijloc? Şi tocmai Hausen! Se vede treaba că Dumnezeu nu mă iubeşte chiar aşa de mult cum credeam.*

– Domnule colonel Ballon? făcu Hood. Mai sînteţi acolo?

– Da, răspunse acesta sumbru. Aşadar, n-o să mai fiu nevoit să stau de pomană în următoarele două ore. O să trebuiască să lupt cu superiorii mei pentru a obţine permisiunea unei vizite neoficiale a unui înalt funcţionar guvernamental german, domic să fie mereu în centrul atenţiei.

– Eu nu l-aş judeca chiar atît de aspru pe domnul Hausen, spuse Hood. Chiar şi dorinţa de a fi mereu în centrul atenţiei poate fi un lucru bun, atunci cînd urmăreşti scopuri nobile.

– Nu-mi ţineţi lecţii despre altruism, izbucni Ballon. El e din tagma generalilor, în vreme ce eu nu sînt decît un biet pifan care luptă în tranşee. Mă rog. Discuţia asta e lipsită de sens, se grăbi el să adauge. Eu am nevoie de dumneavoastră, dumneavoastră aveţi nevoie de el, aşa încît asta-i situaţia. Dau cîteva telefoane şi vă aştept la aerodromul din Lasbordes la ora opt.

– Numai o clipă, ceru Hood. Mi-ați pus întrebările pe care voiați să mi le puneți, acum e rîndul meu să mă lămuresc în anumite privințe.

– Dați-i drumul.

– Presupunem că Dominique este pe cale de a declanșa o campanie pe scară largă, folosind rețelele informatice, cu scopul de a înteți ura de rasă, provocînd tulburări care să destabilizeze guvernele mai multor țări.

– Colegul dumneavoastră, generalul Rodgers, mi-a spus totul despre acest proiect menit să producă haos.

– Mă bucur că a făcut-o, spuse Hood. Înseamnă că v-a informat și că vrem să-l distrugem pe Dominique, nu doar să-l amenințăm.

– N-a spus-o foarte limpede, răspunse Ballon. Dar și eu sînt convins că Dominique e un terorist. Dacă mă ajutați să obțin dovezi în acest sens, o să pătrund în uzină și o să-l arestez.

– Mi s-a spus că în trecut a reușit să evite mai multe arestări.

– Așa e, încuviință Ballon. Dar intenționez să fac mult mai mult decît o simplă arestare. Dați-mi voie să vă fac un rezumat care va răspunde tuturor întrebărilor dumneavoastră. Noi, francezii, sîntem solidari cu antreprenorii noștri. Îi admirăm fiindcă au reușit să prospere în iarna economiei. Au reușit să supraviețuiască, deși guvernul le-a pus mereu bețe în roate. De asemenea, recunosc cu oarecare rușine că mulți dintre francezi ar fi de acord cu ceea ce fac Noii Iacobini. Nimănui nu-i plac imigranții, iar Noii Iacobini îi hăituiesc ca pe niște cîini vagabonzi. Dacă opinia publică ar afla că Dominique se află la originea tuturor atacurilor, l-ar aclama ca pe un erou.

Privirea lui Ballon, ațintită asupra monitorului, arunca flăcări. Cu ochii minții, îl văzu pe Dominique stînd calm și netulburat în vastul său birou.

– Poporul francez fiind însă alcătuit din oameni capabili de emoții puternice, cea mai mare parte dintre noi crede în înțelegere, în vindecarea rănilor trecutului, în armonie. Voi, americanii, numiți această atitudine împăciuitorism; noi o numim civilizație. Dominique nu e un om civilizat. Încalcă

legile Franței și pe cele ale lui Dumnezeu. Asemenea tatălui său, are o conștiință de diamant, pe care nimic n-o poate nici măcar zgîria. Am intenția de a-l face să plătească pentru crimele sale.

– Cred în cruciadele morale și o s-o sprijin pe-a dumneavoastră cu toate resursele organizației pe care o conduc. Nu mi-ați precizat însă care e destinația cruciadei dumneavoastră.

– Destinația este Parisul, răspunse Ballon.

– Vă ascult.

– Intenționez să-l arestez pe Dominique, să-i confisc toate documentele și programele, iar apoi să demisionez din Jandarmerie. Desigur, avocații lui Dominique or să aibă grijă să nu fie chemat în justiție. Însă, în timp ce tergiversările legale or să fie în curs, eu o să ofer presei o listă a crimelor săvîrșite de Dominique. Omuciderile și violurile pe care le-a comis el însuși ori le-a ordonat, impozitele pe care nu le-a plătit, întreprinderile și terenurile pe care și le-a însușit ilegal și tot ceea ce n-aș fi putut da publicității în calitate de angajat al guvernului.

– E un gest dramatic, admise Hood. Dar, dacă legea franceză seamănă oricît de puțin cu cea a Statelor Unite, o să fiți dat în judecată; or să încerce să vă distrugă, să vă reducă la tăcere.

– Exact, încuviință Ballon. Dar procesul meu o să fie, totodată, și al lui Dominique. Iar cînd totul o să fie gata, el o să fie distrus, căzut în dizgrație.

– La fel și dumneavoastră.

– Doar în ceea ce privește cariera mea de polițist, replică Ballon. O să-mi găsesc o altă îndeletnicire, la fel de onorabilă.

– Colegii dumneavoastră de echipă vă susțin?

– Nu chiar toți, răspunse Ballon. Sînt ținuți în lesă de acele... Cum să le numesc? Limite? Granițe?

– Parametri, îl ajută Hood.

– Mda, încuviință Ballon, pocnind din degete. Sînt ținuți în frîu de parametrii misiunii încredințate. N-am să vă cer nici dumneavoastră mai mult. Dacă mă ajutați să dovedesc că *Demain* acționează ilegal, dacă-mi oferiți o motivație valabilă pentru a pătrunde în interiorul uzinei, o să reușim să-l doborîm pe Dominique. Chiar azi.

– Mi se pare corect, spuse Hood. Într-un fel sau altul, scopul nostru va fi atins.

Apoi adăugă:

–...*Et merci*.

Ballon bombăni şi el un cuvînt de mulţumire şi, rămînînd cu receptorul în mînă, apăsă pe butonul de decuplare a telefonului.

– Veşti bune? vru să afle sergentul Sainte-Marie.

– Veşti *foarte* bune, răspunse Ballon, fără pic de entuziasm. Ne sosesc ajutoare. Din nefericire, americanul nu vine singur, ci aduce şi-un neamţ. Mai exact, pe Richard Hausen.

Sainte-Marie gemu disperat.

– E clar. Putem să ne cărăm liniştiţi la casele noastre. Barbarul o să-l ia pe Dominique ca din oală.

– Mai vedem noi, spuse Ballon. O să vedem, în sfîrşit, de ce e în stare ţărănoiul ăsta atunci cînd nu e nici un reporter prin preajmă care să-l admire.

Pufni indignat:

– Americanii şi un neamţ.

Lăsînd deoparte cumplita sfidare, Ballon formă numărul unui vechi prieten de la *Comité Departemental du Tourisme*, sperînd că, poate, cei de-acolo aveau să fie dispuşi să privească în altă direcţie atunci cînd avionul venit din Germania avea să aterizeze. Cu puţin noroc, avea să scape fără a fi prins în meandrele birocraţiei carnivore a celor de la Paris.

45

Joi, ora 18:59, Hamburg, Germania

În vreme ce Hood îl ajuta pe Matt Stoll să-şi adune echipamentul, Martin Lang vorbea la telefonul celular. Telefonase la aeroportul de lîngă Hamburg, ordonînd pregătirea avionului companiei sale pentru zbor. Stoll îşi închise rucsacul cu grijă. Părea îngrijorat.

– Poate că mi-a scăpat ceva din explicaţiile pe care i le-ai dat domnului Lang, spuse el, aşa încît, te rog, lămureşte-mă: de ce trebuie să plec şi eu în Franţa?

– Tu ai misiunea de a investiga uzina companiei *Demain* cu ajutorul razelor T, îi explică Hood.

– Partea asta am înţeles-o, zise Stoll. Dar de intrat, or să intre alţii, nu? Nişte profesionişti, din cîte-am priceput.

Hood îşi îndreptă privirea spre Hausen. Germanul se oprise în pragul uşii dintre cele două birouri şi telefona în dreapta şi-n stînga, pentru a obţine autorizaţiile necesare decolării Learjetului 36A al lui Lang. Avionul avea un echipaj de două persoane şi putea să transporte pînă la şase pasageri, cu o autonomie de zbor de cinci mii de kilometri. Cu o viteză medie de zbor de şase sute de kilometri pe oră, aveau toate şansele să sosească la ora stabilită.

– S-a rezolvat, anunță Lang, închizînd telefonul. Avionul o să fie gata de decolare la șapte și jumătate, adăugă el.

Hood continua să-l privească pe Hausen, cînd un gînd îi trecu prin minte, un gînd care îi dădu fiori reci, umplîndu-l de furie. Asistentul lui Hausen își trădase șeful. Exista oare posibilitatea să fi instalat un microfon în birou?

Hood îl trase deoparte pe Stoll.

– Matt, încep să devin neglijent. Puștiul ăsta care lucra pentru Hausen, Reiner. S-ar putea să fi „uitat" vreun microfon pe-aici.

Stoll încuviință.

– Te referi la ceva de genul ăsta? întrebă el.

Din buzunarul cămășii, Stoll scoase o bucată de bandă adezivă pliată în două. O desfăcu și Hood văzu un obiect conic mititel, puțin mai mare ca o gămălie de ac.

– Am controlat birourile cît timp ai lipsit. Jocul ăla blestemat m-a captivat și am uitat să te anunț ce-am găsit.

Hood oftă și-l bătu pe umăr pe Stoll în semn de apreciere.

– Fii binecuvîntat pentru asta, Matt.

– Înseamnă că mă lași să rămîn aici? întrebă Stoll, plin de speranță.

Hood clătină din cap, zîmbind.

– Încercarea moarte n-are, spuse Stoll, întristîndu-se.

Îndepărtîndu-se, Hood încercă să-și stăpînească furia stîrnită de propria sa neglijență. Se întoarse spre Nancy, care făcu un pas, ieșindu-i în întîmpinare. Îi aștepta o misiune periculoasă, care, în cazul unui eșec, i-ar fi putut costa cariera și chiar viața.

Trebuie să mă concentrez asupra misiunii, își impuse el. *Nu mă pot lăsa prins de farmecul lui Nancy și de nostalgia a tot ce-ar fi putut fi dacă...*

– S-a întîmplat ceva? întrebă Nancy.

– Nu, răspunse el.

– Te frămînți și ai impresia că toate se întîmplă numai din vina ta, zîmbi ea. Îți cunosc privirea asta.

Hood roși. Ridică privirea, spre a se convinge că Stoll nu trăgea cu ochiul.

– E-n regulă, încetează să-ți faci griji, încercă ea să-l liniștească.

– Ce e în regulă? întrebă el iritat.

Voia să iasă din acea încăpere, rupînd vraja ispititoarei apropieri.

– Nu e nimic rău în a te comporta ca un om. Să faci o greşeală din cînd în cînd sau să-ţi doreşti ceva ce nu-ţi aparţine e firesc. E la fel de firesc chiar şi să doreşti ceva ce ţi-a aparţinut cîndva.

Hood se întoarse cu faţa către Hausen, încercînd să nu lase impresia că încerca să evite privirea lui Nancy. Deşi, la drept vorbind, exact asta încerca să facă. Iar ea ştia acest lucru, era evident, căci păşi în lături, ieşindu-i din nou în faţă.

– Doamne, Paul, de ce simţi nevoia să-ţi impui povara asta? Povara de a fi mereu *perfect*?

– Nancy, nu e nici timpul şi nici locul potrivit...

– De ce nu? îl înfruntă ea. Crezi c-o s-avem şi o altă ocazie?

– Nu. Probabil că nu, răspunse el sec.

– Uită de mine pentru cîteva clipe. Gîndeşte-te la tine. Cînd eram tineri, munceai ca un apucat, pentru că-ţi doreai să ajungi în frunte. Acum te afli în frunte; şi totuşi, continui să munceşti ca un apucat. La ce bun? Încerci să dai un exemplu de urmat subordonaţilor tăi? Copiilor?

– Nici una, nici alta, răspunse el enervat.

Ce aveau toţi cu el, de-l sîcîiau mereu în legătură cu crezul său etic, munca şi toate celelalte?

– Încerc doar să fac ceea ce cred că e bine, urmă Hood. Indiferent dacă e vorba de viaţa mea personală sau de cea profesională, încerc doar să fac ceea ce cred că e *bine*. Dacă această noţiune e prea simplistă sau prea abstractă pentru cineva, e problema lui. Pe mine nu mă interesează.

– Putem pleca, anunţă Hausen.

Îşi puse telefonul celular în buzunar şi se apropie cu paşi vioi de Hood. Era în mod vizibil încîntat şi puţin îi păsa că întrerupsese o conversaţie intimă.

– Guvernul ne-a acordat permisiunea de a pleca imediat.

Apoi, întorcîndu-se către Lang:

– Totul e pregătit, Martin?

– Avionul vă stă la dispoziție, răspunse Lang. N-o să vă însoțesc. N-aș reuși decît să vă stau în drum.

– Înțeleg, încuviință Hausen. Ei bine, ar fi timpul ca noi, ceilalți, s-o luăm din loc.

Stoll se strîmbă, în vreme ce își înhăță rucsacul în care se afla dispozitivul de vizualizare cu raze T.

– Ce să zic, mormăi el. Ce rost ar avea să mă întorc la hotel, unde aș putea să fac o baie fierbinte și să-mi iau masa în cameră, cînd mi se oferă nesperata ocazie de a pleca în Franța ca să lupt cu niște teroriști?

Hausen întinse mîna, invitîndu-i să iasă, cu gestul nerăbdător și nu foarte politicos al gazdei ce-și poftește musafirii întîrziați să iasă în noapte. Hood nu-l mai văzuse atît de plin de viață pe parcursul întregii zile. De vină era oare – așa cum bănuia el – nerăbdarea căpitanului Ahab, știindu-se în apele bîntuite de Balena Albă, sau Ballon avusese dreptate și Hausen nu era decît un politician dornic de publicitate electorală, gata să profite de o ocazie fără precedent?

Hood o prinse de mînă pe Nancy și porni spre ușă. Ea șovăi. Se opri și se întoarse către ea. Încetase să afișeze acea expresie încrezătoare care i se citise pe chip atunci cînd înaintase spre el, în parc. Nancy părea acum tristă și foarte singură, iar suferința pe care o trădau ochii ei o făcea cu atît mai seducătoare.

Îi ghicise gîndurile. Nancy se gîndea acum că ar fi trebuit să i se împotrivească, nu să-l ajute să distrugă tot ce mai rămăsese în picioare din viața ei. Privind-o, Hood cochetă preț de cîteva clipe cu ideea de a o minți, de a-i spune că da, ar putea încerca s-o ia de la capăt. Misiunea sa îi cerea să facă orice era necesar pentru țară, iar ajutorul ei îi era neprețuit acum.

Și, de vreme ce tot o mint, de ce nu l-aș minți și pe Mike și pe ceilalți membri ai echipei pe care-o conduc? De ce n-aș minți Congresul? La naiba, de ce n-aș minți-o chiar și pe Sharon? își zise el.

– Nancy, îți promit că o să-ți găsesc o altă slujbă, rosti Hood. Am spus-o și-o s-o fac.

Fu cît pe-aci să-i reamintească datoria pe care o avea faţă de el, căci îl părăsise. Dar, la urma urmei, ce rost ar fi avut? Nimeni nu le putea cere femeilor consecvenţă sau corectitudine.

– Asta e treaba mea, nu a ta, spuse Nancy.

Părea că-i citise gîndurile şi voia să-i demonstreze că se înşelase.

– Spuneai c-o să ai nevoie de ajutorul meu ca să pătrunzi în uzină. E-n regulă. N-o să te las baltă şi a doua oară.

Înclinîndu-şi capul aşa cum făcuse ieşind din holul hotelului, se îndreptă spre Hausen. Părul ei lung şi blond zvîcni în lături, ştergînd parcă orice urmă de îndoială sau supărare de pe chipul ei cu trăsături fine.

Hausen îi mulţumi, apoi le mulţumi şi celorlalţi, în vreme ce intrau în ascensorul care avea să-i ducă în holul principal al clădirii.

Hood rămase lîngă Nancy. Ar fi vrut să-i poată mulţumi în vreun fel, dar cuvintele nu i se păreau îndeajuns de elocvente. Fără s-o privească, îi strînse mîna, apoi îi dădu drumul repede. Cu coada ochiului, o văzu pe Nancy clipind des, singurul element aparte în expresia de stoicism a figurii ei.

Nu-şi amintea să se mai fi simţit vreodată atît de aproape şi totuşi atît de departe de cineva. Imposibilitatea de a alege între aceste două direcţii era frustrantă, şi nu putea decît să-şi închipuie cît de neplăcută era situaţia în care se afla Nancy.

Apoi, ea îl lăsă să înţeleagă ce simţea, apucîndu-l strîns de mînă şi refuzînd să-i dea drumul, în vreme ce ochii i se umpleau de lacrimi. Sunetul de clopoţel îi vesti că ascensorul ajunsese la parter, iar ea dădu drumul mîinii lui, întrerupînd atingerea fără a destrăma vraja clipei. Porniră, cu privirile aţintite înainte, către maşina care-i aştepta.

46

Joi, ora 13:40, Washington, D.C.

Cînd era doar un puşti oarecare din Houston, Darrell McCaskey îşi sculptase un revolver Smith à Wesson automatic din lemn de balsa. Îl purta tot timpul înfipt la centură, aşa cum citise în cărţi că îşi purtau armele agenţii FBI. Montase un cîrlig în vîrful ţevii armei şi legase un elastic de „cătarea" improvizată. Cînd elasticul era întins şi agăţat de cocoşul pistolului, prin apăsarea trăgaciului putea să propulseze bucăţele pătrate de carton, ca pe nişte gloanţe adevărate. McCaskey îşi păstra „muniţia" în buzunarul cămăşii, la îndemînă şi în siguranţă.

Darrell începuse să poarte arma în clasa a şasea. O ţinea ascunsă sub cămaşa încheiată la toţi nasturii, iar asta îi dădea un mers ţeapăn în genul lui John Wayne, prilej de veşnică batjocură pentru colegii săi. Dar lui Darrell nu-i păsa. Colegii nu voiau să înţeleagă că a veghea la respectarea legilor era o datorie permanentă a fiecăruia. În plus, era scund şi, cu toate demonstraţiile şi mitingurile organizate de mişcarea hippy, se simţea mult mai în siguranţă ştiindu-se protejat de arma sa.

McCaskey deschisese focul asupra celui dintîi profesor care încercase să-i confişte arma. Scrisese apoi o compunere bine documentată, folosind citate din Constituţie şi din legile privind dreptul de-a purta armă, şi fusese lăsat să şi-o păstreze, cu

condiția de-a n-o folosi decît pentru a se apăra împotriva unui eventual atac al unor extremiști.

În calitate de tînăr agent al FBI-ului, îi plăcuseră la nebunie anchetele și munca de teren. Atracția față de acestea sporise după ce, fiind numit agent special în funcția de coordonator adjunct, căpătase mai multă autonomie. Devenind coordonator, iar apoi supervizor, se simțise frustrat, căci munca de conducere îi oferea mai puține ocazii de a lucra afară, pe stradă.

Cînd lui McCaskey i se oferise postul de șef de unitate la Dallas, acceptase această promovare mai ales de dragul soției și al celor trei copii. Era mai bine plătit, slujba era mai sigură, iar el avea astfel posibilitatea de a-și petrece mai mult timp cu ai lui. Dar, stînd într-un birou și coordonînd activitatea altora, realiză curînd cît de mult îi lipseau anchetele și misiunile de odinioară. Doi ani mai tîrziu, o colaborare cu poliția mexicană îi dăduse ideea încheierii unor alianțe oficiale cu forțele de poliție ale altor țări. Directorul FBI-ului îi aprobase proiectul de schițare și promovare a TAIF – Tratatul Alianței Internaționale Federale. Avizat curînd de către Congres și de guvernele a unsprezece țări, TAIF îi permitea lui McCaskey să lucreze nestingherit la cazurile lui în Mexico City, Londra, Tel Aviv și alte cîteva capitale ale lumii. Se mutase împreună cu familia la Washington, urcase rapid în ierarhia biroului, devenind director-adjunct, și fusese cea dintîi și singura alegere a lui Paul Hood pentru postul de om de legătură al Centrului de Comandă cu CIA, cu Serviciul Secret, cu vechii săi prieteni de la FBI și cu numeroase alte organizații de contrainformații și forțe polițienești din străinătate.

Cu toate acestea, rămăsese țintuit într-un birou. Mulțumită cablurilor cu fibre optice și computerelor, nici măcar nu mai era nevoit să-l părăsească, așa cum se întîmpla pe vremea cînd punea la punct detaliile legate de TAIF. Datorită existenței dischetelor și a poștei electronice, nu mai era necesar nici măcar să se deplaseze pînă la copiator sau la cutia poștală. Și-ar fi dorit să trăiască în epoca eroilor săi, Melvin Purvis și Eliott Ness. Parcă simțea fiorul urmăririi lui Kelly Mitralieră prin Midwest, sau al

vînării nemiloase a gangsterilor lui Al Capone, pe coridoare labirintice şi pe acoperişurile întunecate din Chicago.

Se încruntă, apăsînd pe tastele telefonului. *Dar eu? Ce fac? Introduc un cod din trei cifre ca să iau legătura cu BNR-ul. Halal erou.* Ştia, desigur, că munca sa nu avea nimic ruşinos în sine, dar se îndoia că ar fi putut determina vreun puşti să îşi sculpteze un telefon din lemn de balsa.

Legătura îi fu făcută direct cu Stephen Viens. BNR-ul transmisese o serie de imagini ale uzinei companiei *Demain* de la Toulouse, dar acestea nu erau suficiente. Mike Rodgers îi spusese că, dacă avea să fie nevoie ca Ballon şi oamenii lui să intervină în forţă, nu voia să fie trimişi în necunoscut. În ciuda a ceea ce-i spusese Rodgers lui Ballon, nimeni din echipa tehnică a lui Matt Stoll nu era în stare să determine exact în ce măsură dispozitivul cu raze T avea să le poată furniza detalii privind distribuţia forţelor şi echipamentul de care dispunea inamicul.

Viens folosise satelitul de captare terestră audio al BNR pentru a trage cu urechea la cele ce se petreceau în interiorul uzinei. Satelitul folosea un fascicul laser pentru a detecta vibraţiile pereţilor, utilizînd un principiu similar cu cel al lectorilor de compact discuri. Claritatea sunetului depindea de densitatea şi materialul din care erau construite zidurile. În cazul unor materiale care favorizau operaţiunea, cum erau de pildă metalele – avînd proprietatea de-a transmite mai fidel vibraţiile decît cărămida poroasă – o analiză computerizată permitea reconstituirea conversaţiilor care aveau loc în incinta clădirii. Din păcate însă, ferestrele cu geamuri triple ale uzinei nu vibrau îndeajuns pentru a putea fi „citite".

– Structura de rezistenţă e alcătuită din cărămidă roşie, îl anunţă Viens iritat.

McCaskey simţi cum îi piere entuziasmul.

– Tocmai mă pregăteam să te sun şi eu, dar voiam să fiu mai întîi sigur că, într-adevăr, nu putem recepţiona nimic util, urmă Viens. În interior am detectat şi materiale mai noi, probabil panouri prefabricate şi aluminiu, dar cărămida exterioară îneacă tot ce ar fi putut transmite.

– Cum rămîne cu maşinile? întrebă McCaskey.

– Nu reuşim să le recepţionăm ca lumea, spuse Viens. Sînt prea mulţi copaci în preajmă, iar regiunea e deluroasă.

– Practic, sîntem terminaţi.

– În principiu, da, încuviinţă Viens.

McCaskey se simţi asemenea comandantului celei mai sofisticate nave de război din lume, în clipele cînd se afla eşuată pe nisip. La fel ca şi Rodgers şi Herbert, se plînsese şi el de lipsa agenţilor de teren; cazul de faţă era o exemplificare perfectă a necesităţii şi utilităţii lor. *Miliarde pentru aparatură modernă şi nici o leţcaie pentru Mata Hari*, spusese odinioară Herbert, sintetizînd neplăcuta situaţie.

McCaskey îi mulţumi lui Viens şi închise. Cît de mult îşi dorea să fi fost acum un agent de teren, veriga informaţională a întregii operaţiuni, de care depindea reuşita. Îl invidia din adîncul sufletului pe Matt Stoll, în a cărui sarcină căzuse, de data asta, suportul informaţional al misiunii. Din păcate, era convins că acesta nu-şi dorise nici cît negru sub unghie o asemenea sarcină. Informaticianul era genial, dar se pierdea în situaţiile încordate.

McCaskey reveni în faţa computerului, trimise fotografiile în fişierele de memorie, iar apoi încărcă programul SIMSIT al Pentagonului, de simulare a unor situaţii, programîndu-l pentru o ATRE: Acţiune Tactică – Repere Europene. Conform datelor furnizate, consecinţele politice ale unor eventuale distrugeri ale patrimoniului naţional erau extrem de ridicate. În concluzie, politica armatei Statelor Unite cerea evitarea distrugerii unor monumente istorice, chiar cu preţul unor eventuale pierderi de vieţi omeneşti. În cazul uzinei companiei *Demain*, pagubele „acceptabile", după cum erau denumite acestea în protocol – de parcă ar fi fost vorba de fiinţe vii, nu de nişte ruine – erau următoarele: „găuri izolate în temelia clădirilor" şi „alterări ale culorii faţadei, care să permită restaurarea completă". Cu alte cuvinte, cel care ciuruia un zid cu mitraliera era în rahat pînă în gît, iar dacă se întîmpla ca zidul să fie stropit cu sînge, era de

preferat ca respectivul, rănit sau nu, să pună mîna pe bidinea şi găleată.

Cercetînd baza de date referitoare la arhitectura franceză, McCaskey descoperi un plan al fortăreţei pe care aveau s-o ia cu asalt oamenii lui Ballon. Din păcate, schiţele erau inutile, căci prezentau clădirea aşa cum fusese ea în 1777, cînd fusese construit podul din apropiere, Vieux Pont. De atunci, Dominique făcuse cu siguranţă modificări. Indiferent dacă acestea fuseseră făcute cu aprobarea autorităţilor sau fără ştirea lor, McCaskey nu reuşi să descopere nici o urmă scrisă a unei cereri de acest gen. O autorizaţie ar fi necesitat anexarea la dosar a unor planuri detaliate ale clădirii, dar acestea nu figurau nicăieri. Îi fusese mult mai uşor să obţină planurile Ermitajului de la Sankt Petersburg, pentru a pregăti incursiunea Forţei de Impact. În mod evident, individul ăsta, Dominique, mituise destui funcţionari de-a lungul anilor.

McCaskey reveni la fotografiile transmise de BNR, dar acestea nu-i revelară nici un amănunt semnificativ în plus. Mda. Îl invidiase el pe Stoll, dar acum se vedea nevoit să admită că Matt avea motive întemeiate pentru a fi neliniştit. Chiar şi cu ajutorul lui Ballon, aveau să fie categoric depăşiţi numeric de către inamic şi, în plus, acţiunile lor aveau să fie limitate la maximum. Fişierul referitor la Noii Iacobini era sumar, dar informaţiile conţinute în el îi trimiseră fiori de gheaţă pe şira spinării. Aflase din el detalii privind metodele prin care aceştia îşi încolţeau adversarul, felul în care îşi ucideau victimele, precum şi despre torturile pe care le utilizau pentru a smulge informaţii. Dacă incursiunea avea să aibă loc, toate aceste date trebuiau să-i fie puse la dispoziţie lui Paul Hood cît mai repede cu putinţă. Iar Darrell McCaskey intenţiona să le anexeze un avertisment cît se poate de serios, atrăgîndu-le atenţia asupra faptului că pînă şi Melvin Purvis sau Eliott Ness s-ar fi gîndit de două ori înainte de a acţionna într-un astfel de caz.

Nu dispunem de răgazul necesar pentru a trimite un comando al Forţei de Impact, iar singurul expert tactician de care

dispunem în zonă, Bob Herbert, nu poate fi contactat, îşi zise McCaskey.

Formă numărul lui Mike Rodgers, pentru a-i anunţa veştile proaste în privinţa fortăreţei... Şi pentru a hotărî ce era de făcut pentru ca oamenii pe care îi aveau la faţa locului, curajoşi, dar lipsiţi de experienţă, să nu fie măcelăriţi încă de la primele focuri de armă.

47

Joi, ora 20:17, Wunstorf, Germania

În perioada convalescenței, Bob Herbert trecuse prin două stări de spirit radical diferite.

În prima fază fusese optimist, fiind convins că rănile nu aveau să-l doboare. Avea să dea peste cap previziunile specialiștilor și avea să meargă din nou pe propriile-i picioare. În cea de-a doua fază – care începuse atunci cînd ieșise din spital, iar terapia de reabilitare devenise singura lui preocupare – nimic nu l-ar fi putut convinge că avea să mai fie vreodată în stare să facă ceva ca lumea.

Cînd începuse exercițiile de fortificare a brațelor, trunchiului și abdomenului, acestea îl duruseră atît de cumplit, de parcă Diavolul însuși și-ar fi răsucit furca în fiecare tendon al corpului său. Nu-și dorea atunci decît să lase totul baltă și să rămînă acasă, uitîndu-se la televizor, în vreme ce guvernul avea să-i plătească pensia de handicapat. Dar cele două surori de caritate care îl îngrijeau cu schimbul nu-i dăduseră pace, împingîndu-l mereu din spate, cu o sfîntă încăpățînare, pînă cînd reușise să treacă de calvarul reabilitării. Una dintre ele, într-un elan mai puțin sfînt, dar la fel de binecuvîntat, îi dovedise că era în stare să ducă o viață sexuală absolut mulțumitoare. Din acea clipă,

Herbert nu mai simţise niciodată nevoia de a ceda, de a renunţa. Pînă acum.

Fiindcă nu voia să le dea de ştire celor din tabără despre sosirea lui, nu-şi putea permite să folosească lanternele pe care Einar Kinlock, electricianul Centrului de Comandă, le ataşase scaunului său rulant în chip de faruri. Terenul era accidentat şi-i îngreuna înaintarea. Uneori avea de urcat pante abrupte, iar alte ori cărările se înfundau în rîpe adînci. În întuneric, scaunul se agăţa mereu în arbuştii ce creşteau pretutindeni în umbra copacilor. Herbert era atunci nevoit să lupte din greu pentru a se desprinde şi, în două rînduri, sfîrşise prin a se răsturna. Eliberarea scaunului şi efortul de a-şi lua din nou locul fură cele mai dificile sarcini pe care le avusese vreodată de îndeplinit, iar după cea de-a doua cădere şi redresare se simţi vlăguit. În vreme ce-şi căuta o poziţie mai comodă pe scaunul tapiţat cu piele, îşi simţi cămaşa udă toată din cauza transpiraţiei. Oboseala îi provocase un tremur pe care îi venea greu să şi-l stăpînească.

La un moment dat, se gîndi să se oprească şi să telefoneze pentru a chema ajutoare. Apoi îşi reaminti că nu putea să aibă încredere în nimeni. Senzaţia aceasta de neîncredere şi spaimă era mai apropiată de ceea ce trebuia să fi simţit cei ce trăiseră în Germania nazistă decît orice alt sentiment pe care-l încercase vreodată.

Verifica mereu direcţia, folosindu-se de busola fosforescentă de care nu se despărţea niciodată. După mai bine de o oră de chin, văzu luminile unor faruri, la vreo două sute de metri spre sud-vest. Se opri şi aşteptă prudent trecerea vehiculului. Acesta înainta încet pe drumul de ţară despre care îi vorbise Alberto. Maşina trecu de locul în care se oprise Herbert şi, în ciuda faptului că luminile de poziţie nu erau la fel de puternice ca şi farurile, americanul reuşi să distingă locul în care se opri. Luminile interioare se aprinseră pentru scurtă vreme, cîteva siluete întunecate se îndepărtară de maşină, după care întunericul şi liniştea puseră din nou stăpînire pe pădure.

Aşadar, ajunsese la destinaţie.

Străbătu parcursul accidentat care-l despărţea de maşină. Evită drumul, de teamă să nu fie surprins de alţi potenţiali nou-veniţi. Ultimii metri parcurşi fură cei mai grei. Herbert îşi simţea braţele amorţite din cauza efortului prelungit. Spera doar ca nu cumva Jody să-l confunde cu vreun neonazist şi să se prăvălească asupră-i din înaltul unui copac.

Ajungînd în dreptul maşinii, ce se dovedi a fi o limuzină, coti înainte, pe drum. Pistolul-mitralieră Skorpion îi rămăsese în poală, aşa încît îl ascunse sub picior, de unde-l putea scoate oricînd fără probleme, dacă avea să fie nevoie. Pe măsură ce se apropia de destinaţie, distinse vîrfurile mai multor corturi, dintre care se înălţau fuioarele de fum ale mai multor focuri de tabără. Printre corturi, zări tineri care priveau focurile şi, dintr-o dată, descoperi cu uimire o mulţime formată din două, poate chiar trei sute de persoane, formînd un cerc aproximativ pe malul lacului, în al cărui centru stăteau doar două persoane: un bărbat şi o femeie.

Bărbatul vorbea. Herbert rulă pînă în dreptul unui copac şi ascultă, reuşind să înţeleagă majoritatea spuselor lui, deşi individul vorbea în germană.

– ...Această zi pune capăt unei epoci de lupte interne lipsite de sens. Începînd din această noapte, grupurile noastre vor acţiona împreună, unite pentru un singur ţel, sub acelaşi nume: *Das National Feuer.*

Bărbatul nu strigă aceste din urmă cuvinte doar de dragul vreunui efect oratoric, ci pentru a se face auzit. Herbert simţi cum puterile îi reveneau, o dată cu furia ce-l cuprinse atunci cînd auzi uralele mulţimii. Cei adunaţi pe malul lacului strigau şi-şi ridicau braţele, de parcă ar fi făcut parte din galeria unei echipe ce-şi disputa finala unei cupe mondiale. Herbert nu fu surprins de absenţa salutului nazist şi a strigătelor de *Sieg Heil!* Deşi oamenii aceştia îşi doreau cu înverşunare victoria, deşi printre ei se numărau, cu siguranţă, destui criminali şi lichele, nu erau naziştii lui Adolf Hitler. Erau însă mult mai periculoşi, căci aveau avantajul de a fi învăţat din greşelile predecesorilor. Cu toate acestea, fiecare dintre ei gesticula agitînd un obiect anume:

un pumnal, o medalie sau chiar o pereche de bocanci. Erau, mai mult ca sigur, relicvele furate din rulota echipei de filmare. La urma urmei, Hitler era totuşi prezent la această reeditare a adunării de la Nürnberg.

Herbert îşi întoarse privirile din direcţia focurilor, încercînd să se adapteze din nou la întuneric. De îndată ce se obişnui, o căută din priviri pe Jody.

Cînd uralele se stinseră, auzi o voce şoptită, venind din urmă:

– Te-am aşteptat.

Herbert se întoarse şi o descoperi pe Jody. Fata părea agitată.

– Ar fi trebuit să mă aştepţi acolo, şopti Herbert, arătînd în direcţia din care veniseră. Nu mi-ar fi stricat o mînă de ajutor.

Luă mîna fetei într-a sa şi adăugă:

– Jody, te rog, hai să ne întoarcem. Te rog. E o nebunie.

Ea îşi retrase mîna cu un gest blînd, dar nu lipsit de fermitate.

– Mi-e teamă, dar acum mai mult ca oricînd ştiu că trebuie să-mi înfrîng teama.

– Eşti speriată, iar ceea ce ţi-ai pus în gînd să faci a devenit o obsesie, spuse Herbert. Ţi-ai fixat un scop care acum a căpătat o viaţă proprie. Crede-mă, Jody, a-i înfrunta nu-i ceva chiar atît de măreţ cum pare.

Vocea lui Herbert fu înecată de cuvintele oratorului. Herbert îşi dorea să nu-l fi auzit niciodată. Vocea sa răsuna limpede, plină de forţă, fără ajutorul vreunui megafon. Herbert o trase de mînă pe Jody, dar fata nici nu se clinti.

– Cea care se află acum lîngă mine, cea care vă va conduce împreună cu mine, Karin Doring, rosti neamţul.

Aplauzele mulţimii izbucniră spontan, iar oratorul aşteptă să se facă din nou linişte pentru a putea continua. Femeia de lîngă el dădu uşor din cap, fără a scoate însă vreun cuvînt.

– Karin şi-a trimis emisarii la Hanovra, continuă bărbatul, de îndată ce aplauzele se potoliră. Peste cîteva minute, o să mergem cu toţii în oraş, la Beer-Hall, pentru a anunţa lumii întregi unirea noastră. O să-i invităm pe fraţii noştri de acolo să

ni se alăture şi împreună o să arătăm civilizaţiei care e calea de urmat în viitor. Un viitor în care strădania şi sudoarea muncii or să fie răsplătite...

Izbucniră noi aplauze şi urale.

– ... În care culturile, popoarele şi credinţele perverse or să fie alungate din inima societăţii...

Aplauzele şi uralele se înteţiră.

– ...În care luminile lumii or să evidenţieze simbolurile noastre, realizările noastre.

Aplauzele se preschimbară într-un torent continuu, iar Herbert se folosi de tumultul iscat pentru a ţipa la Jody.

– Vino odată! se răsti el, trăgînd-o din nou de mînă. Ticăloşii ăştia or să te sfîşie ca nişte cîini turbaţi.

Jody privi lung către mulţime. În întuneric, Herbert nu reuşi să-i distingă expresia. Îi venea s-o împuşte în picior, s-o urce pe umăr şi să fugă înapoi, în direcţia din care veniseră.

Oratorul urlă:

– ...Iar dacă autorităţile Hanovrei or să cuteze să se lege de noi, n-au decît! S-o facă! Vreme de un an şi mai bine, am fost eu însumi hărţuit de către căpitanul Rosenlocher de la poliţia din Hamburg. Dacă, din întîmplare, depăşeam limita de viteză, era acolo ca să mă amendeze. Dacă ascultam muzica prea tare, se înfiinţa numaidecît şi mă amenda pentru tulburarea liniştii publice. Cînd încercam să-mi întîlnesc colegii, eram urmărit. Dar n-a reuşit să mă înfrîngă. *N-au decît să ne atace, pe toţi laolaltă sau pe fiecare în parte.* Or să vadă că mişcarea noastră e bine organizată şi că voinţa noastră e de neînfrînt.

Jody continuă să privească mulţimea.

– Nu vreau să mor, rosti ea. Dar nici nu vreau să trăiesc o viaţă demnă de dispreţ.

– Jody, doar n-o să...

Fata îşi smulse mîna din strînsoarea mîinii lui Herbert. El nu încercă s-o apuce din nou. Îşi făcu vînt pe urmele ei, blestemîndu-şi încăpăţînarea care-l determinase să nu monteze un motor la scaunul rulant. O blestemă apoi pe această copilă, pe

care o înţelegea şi o respecta, deşi refuza să se lase convinsă de argumentele lui. Aşa cum el însuşi refuzase mereu să asculte.

Cînd aplauzele încetară, paşii lui Jody îi părură lui Herbert a răsuna extrem de tare. Cea mai apropiată santinelă avusese, se pare, aceeaşi impresie, căci se întoarse. În lumina focurilor, îi descoperi şi începu să strige ceva către tinerii şi fetele care se aflau aproape de el. O clipă mai tîrziu, porni în direcţia lor, în vreme ce tovarăşii săi alcătuiră o barieră, cu intenţia clară de a-i împiedica pe Herbert şi pe Jody să se apropie de mulţime, de Karin Doring sau de împlinirea ţelului propus de Jody.

Herbert se opri. Jody continuă să înainteze. Pufnind furios, Herbert porni din nou pe urmele ei.

48

Joi, ora 20:36, la sud-vest de Vichy, Franţa

-Niciodată nu mi-am pus problema să-nvăţ să zbor. Paul Hood stătea în spatele lui Richard Hausen, care pilota Learjet-ul în spaţiul aerian al Franţei. Germanul vorbea tare, pentru a reuşi să se facă auzit în vuietul celor două turboreactoare. Pilotul angajat de Lang, Elisabeth Stroh, era aşezată pe scaunul de alături. Era o brunetă frumuşică, în vîrstă de douăzeci şi şapte de ani, ce vorbea la perfecţie franceza şi engleza. Potrivit instrucţiunilor date de Lang, misiunea ei era de a-i duce în Franţa şi de a-i aştepta, urmînd să se înapoieze cu acelaşi avion. Pînă în acel moment, nu deschisese gura decît pentru a lua legătura cu turnul de control de la Hamburg, iar acum cu cel de la Toulouse, în vreme ce pasagerilor li se adresase doar pentru a le cere amănunte în legătură cu planul de zbor. Dacă spusele lui Hausen o interesau cumva, nu se grăbise s-o arate.

Hood rămăsese pînă de curînd în cabină, împreună cu Stoll şi cu Nancy. După aproape nouăzeci de minute de la decolare, simţise nevoia de-a se îndepărta de ei: de Stoll fiindcă nu-i tăcea gura o clipă, iar de Nancy fiindcă nu părea deloc dispusă să rupă tăcerea.

Aşezat într-unul dintre fotoliile plușate din cabina pasagerilor, Stoll îi împuiase capul cu incapacitatea sa funciară de a se adapta la munca în echipă. Se angajase să lucreze la Centrul de Comandă tocmai fiindcă era un singuratic şi fiindcă cei de acolo aveau nevoie de un individ capabil să petreacă ore în şir într-un birou, scriind programe şi detectînd erorile sistemului informatic. Nu uită să precizeze că nu făcea parte din Forţa de Impact şi, în consecinţă, nu putea fi obligat să participe la misiunile de teren. Totuşi, acceptase să vină aici din respect pentru Hood, nu fiindcă ar fi fost animat de un curaj ieşit din comun. În rest, nu făcuse decît să se plîngă în legătură cu posibila ratare a dispozitivului cu raze T. Subliniase insistent că nu putea să ofere nici o garanţie. Hood încercase să-l liniştească, spunîndu-i că-l înţelegea pe deplin.

Pe de altă parte, Nancy tăcuse tot timpul, privind pe fereastră. Hood o întrebase la un moment dat la ce se gîndea, dar ea refuzase să-i răspundă. Desigur, răspunsul nu era chiar atît de greu de ghicit. Şi-ar fi dorit s-o poată consola, într-un fel sau altul.

Nancy rupsese tăcerea doar pentru a oferi cîteva informaţii referitoare la planurile uzinei *Demain*. Stoll modificase conştiincios, conform indicaţiilor ei, planul parterului clădirii, care îi fusese trimis de la Centrul de Comandă printr-un sistem de programe ce permitea transferul de date la distanţă, sistem pe care-l proiectase chiar el. Mulţumită capacităţii mari de transmitere a informaţiilor de care dispunea satelitul Hermit al BNR, computerele de la Centru puteau să intre în legătură cu orice alt computer aflat în afara graniţelor. Sistemul brevetat de Stoll sporea capacitatea de transfer a satelitului de două ori şi jumătate, folosind un modem ce transmitea datele prin unde radio în banda largă, cu o frecvenţă situată între 2400 şi 2483 de gigahertzi.

Din nefericire însă, nu avusese mare lucru de modificat. Nancy nu avea prea multe de spus. Cunoştea detalii referitoare la sectoarele de fabricaţie şi la birourile programatorilor, dar nu

ştia nimic despre birourile celor din conducere sau despre apartamentul privat al lui Dominique.

Hood o lăsase pe Nancy să-şi vadă de gîndurile ei. Cît despre Stoll, acesta se mai liniştise, relaxîndu-se cu un joc complex pe calculator. Se mutase în cabina de comandă, unde Hausen începuse să-i povestească despre tinereţea sa; germanul era vesel, aproape euforic.

Maximillian Hausen, tatăl său, fusese pilot în Luftwaffe. Se specializase în vînătoarea de noapte şi zburase în prima misiune a avioanelor Heinkel He 219, reuşind să doboare nu mai puţin de cinci avioane Lancaster. Ca mai toţi germanii, Hausen nu se ruşina deloc de isprăvile războinice ale tatălui său. În acea vreme, serviciul militar nu putea fi evitat, iar participarea acestuia la lupte nu-l făcuse deloc pe Hausen să piardă din stima pe care-o nutrea faţă de tatăl său. Cu toate acestea, în timp ce germanul continua să vorbească despre activitatea tatălui său, Hood nu se putu împiedica să se gîndească la familiile tinerilor membri ai echipajelor acelor avioane Lancaster pe care acesta le doborîse.

Parcă simţind uşoara stînjeneală a lui Hood, Hausen se grăbi să întrebe:

– Tatăl dumneavoastră a luat parte la război?

– Tata era medic, răspunse Hood. În acea perioadă, a fost încartiruit la Fort McClellan în Alabama, unde nu făcea decît să îndrepte fracturi şi să trateze diverse... afecţiuni.

– Înţeleg, spuse Hausen.

– Şi eu, interveni Elisabeth.

Femeia îi acordă un zîmbet cu jumătate de gură, iar Hood i-l întoarse. Se simţea de parcă s-ar fi întors la Centrul de Comandă, la veşnicul calvar al menţinerii echilibrului necesar între corectitudinea politică şi discriminarea sexuală.

– Şi nu v-aţi dorit niciodată să deveniţi doctor? se interesă Hausen.

– Nu, clătină din cap Hood. Da, mi-am dorit să pot fi de ajutor oamenilor, dar m-am gîndit că politica era cea mai bună cale pentru a face ceva. Unii dintre congenerii mei au fost de părere

că singura soluție era cea revoluționară. În ceea ce mă privește, am decis să încerc să schimb lucrurile intrînd în așa-numitul *establishment*.

– A fost o hotărîre înțeleaptă, îl aprobă Hausen. Revoluția e rareori soluția corectă.

– Dar dumneavoastră? vru să afle Hood. V-ați dorit dintotdeauna să intrați în politică?

Hausen clătină din cap la rîndul lui.

– Încă din vremea cînd abia făceam primii pași, nu mi-am dorit decît să pot zbura, spuse el. Cînd am împlinit șapte ani, locuiam la o fermă situată pe malul Rinului, în Westfalia. Tata m-a învățat atunci să pilotez monoplanul Fokker Spider din 1913 pe care-l restaurase. La zece ani, în vreme ce urmam școala la Bonn, ca elev intern, am zburat cu un Bucker cu două locuri, la un aerodrom din apropierea orașului. Însă, de fiecare dată cînd reveneam la sol, mi-era dat să văd cum frumusețea se preschimba în mizerie, zîmbi el. În consecință, de cum am ajuns la vîrsta propriilor decizii, m-am hotărît și eu să-i ajut pe oameni.

– Sînt convins că părinții dumneavoastră au fost foarte mîndri de această alegere, spuse Hood.

Chipul lui Hausen se întunecă.

– Nu tocmai. Situația era foarte complicată. Tata avea idei foarte clare despre lucrurile importante, inclusiv despre ceea ce considera el că ar trebui să facă fiul său în viață.

– Voia să deveniți pilot, deduse Hood.

– Da, mă voia alături de el.

– De ce? Intrarea în politică nu însemna neapărat că aveați de gînd să întoarceți spatele afacerilor familiei.

– Nu, spuse Hausen. Însemna ceva mult mai grav: întorceam spatele dorinței tatălui meu.

– Înțeleg. Și nu s-a împăcat nici acum cu situația?

– Tata a murit acum doi ani. Am stat de vorbă cu puțin timp înaintea morții sale, dar au rămas destule lucruri nespuse între noi. Cu mama, relația e absolut normală, dar n-a mai fost aceeași de la moartea tatei.

Ascultîndu-i mărturisirile, lui Hood îi reveniră în minte comentariile lui Ballon referitoare la oportunismul lui Hausen. Fiind el însuşi un politician, Hood ştia cît de importantă era imaginea reflectată de presă. Voia însă din tot sufletul să creadă în sinceritatea acestui om. Oricum, în Franţa nu aveau să aibă parte de sîcîielile reporterilor.

O misiune sinucigaşă de tip Catch-22, pentru un om politic, îşi zise el. *Nimeni care să trîmbiţeze un eventual triumf, şi nimeni care să anunţe arestarea şi umilirea noastră, dacă dăm greş.*

Pe cînd se pregătea să se întoarcă în cabina pasagerilor, Hood îl auzi pe Stoll strigîndu-l. Părea a fi ceva urgent.

– Şefule, vino încoace. S-a întîmplat ceva cu computerul meu.

Din glasul geniului tehnic al Centrului de Comandă dispăruse tremurul de mai înainte. Vocea lui Matt Stoll trăda acum îngrijorarea. Hood păşi grăbit de-a lungul mochetei groase şi albe.

– Ce e? întrebă el.

– Ia priveşte ce s-a strecurat adineauri în jocul pe care-l jucam.

Hood se aşeză în dreapta lui. Nancy, care şezuse pînă de curînd în celălalt colţ al cabinei, se apropie, luînd loc în stînga lui Stoll. Acesta coborî storurile hubloului, ca să aibă o mai bună vizibilitate a ecranului.

Pe monitor, în locul animaţiei obişnuite, îşi făcuse apariţia un soi de document antic, asemănător vechilor papirusuri, înscris cu caractere gotice. O mînă albă îl menţinea deschis în partea de sus, iar alta în cea inferioară. Iată ce cuprindea acesta:

Cetăţeni, ascultaţi-ne! Ne cerem scuze pentru această întrerupere neaşteptată.

Ştiaţi că, potrivit unui raport de interes public realizat în cadrul Proiectului Sentinţelor, o treime din populaţia tînără de culoare, cu vîrste cuprinse între douăzeci şi douăzeci şi nouă de ani, e formată din indivizi aflaţi în închisoare, sub supraveghere sau în perioada condiţionată de după eliberare? Ştiaţi că acest procentaj a crescut cu zece la sută faţă de acum cinci ani? Ştiaţi

că în fiecare an aceşti negri împovărează naţiunea cu cheltuieli de aproximativ şase miliarde de dolari? Urmăriţi-ne peste optzeci şi trei de minute.

– De unde naiba a răsărit chestia asta, Matt? întrebă Hood.

– N-am nici cea mai vagă idee.

– Mesajele de acest gen intervin, de regulă, prin intermediul terminaţiilor interactive sau de transfer de date, sugeră Nancy.

– Mda, sau prin poşta electronică, încuviinţă Stoll. Dar acest mesaj-pirat nu-şi are originea în Centrul de Comandă. Răvaşul a fost trimis de altundeva, de către cineva care se pricepe de minune să se-ascundă.

– Cum adică? întrebă Hood.

– Mesajele-pirat sofisticate, cum e şi ăsta, sînt transmise de obicei printr-o reţea întortocheată.

– Aşadar, o să poţi să urmăreşti firul invers, pînă la origine? întrebă Hood.

Stoll clătină din cap.

– În principiu, ai dreptate, aş putea s-o fac. Indivizii care au trimis mesajul şi-au folosit computerul pentru a pătrunde în memoria altui computer, pe care l-au folosit pentru a pătrunde în memoria altuia şi aşa mai departe. Dar nu-i chiar atît de simplu să urmezi calea inversă, ca în jocul ăsta în care, unind punctele numerotate, obţii o imagine. Fiecare computer care intervine pe parcurs reprezintă mii de căi potenţiale. E ca un terminal feroviar, cu mii de linii care duc în direcţii diferite.

Imaginea de pe ecran se şterse, fiind înlocuită de apariţia unui nou mesaj, avînd aceeaşi înfăţişare.

Ştiaţi că rata şomajului în rîndurile populaţiei de culoare, atît la bărbaţi, cît şi la femei, este de două ori mai mare decît la bărbaţii şi femeile albe? Ştiaţi că nouă din primele zece piese muzicale intrate în topuri anul acesta sînt interpretate de negri şi că fiicele şi prietenele voastre sînt, în proporţie de şaizeci la sută, cele care cumpără această aşa-zisă muzică? Ştiaţi că doar cinci la sută din cărţile vîndute în fiecare an în ţară sînt cumpărate de negri? Urmăriţi-ne peste douăzeci şi opt de minute.

– Chestia asta mai apare şi în altă parte? vru să afle Hood.

Degetele lui Stoll alergau deja pe tastatură.

– Acum verific asta, spuse el, tastînd coordonatele unei adrese de pe Internet: listserv@cfrvm.sfc.ufs.stn. E cea mai obscură adresă de e-mail pe care mi-am putut-o aminti. E cea a unui grup de discuţii privind filmele de acţiune produse în Hong Kong.

O clipă mai tîrziu, imaginea de pe ecran se modifică iar.

Întîmplător, sînt de părere că interpretarea personajului Wong Fei Hong de către Jackie Chan e cea mai bună din cîte s-au realizat pînă acum. Deşi personalitatea lui Charlie din afara ecranului se face simţită pe alocuri, el reuşeşte să-i dea viaţă lui Wong Fei Hong.

– Mi se pare corect să presupunem că intruşii li s-au adresat numai celor pasionaţi de jocuri, opină Stoll.

– E firesc să se adreseze direct segmentului de piaţă respectiv cîtă vreme încearcă să-şi vîndă propriile jocuri extremiste, încuviinţă Nancy.

– Da, dar n-or să-şi permită niciodată să-şi vîndă jocurile altfel decît pe sub tejghea, interveni Hood. Mă îndoiesc că anunţurile lor publicitare or să poată fi găsite în Paginii Aurii.

– Sigur că nu, fu de acord Stoll. Dar zvonurile circulă repede. Oricine e dornic să practice jocurile astea ştie unde pot fi găsite.

– Şi, avînd la dispoziţie noul Enjoystick, puştii care n-au altceva mai bun de făcut or să vrea cu siguranţă să le-ncerce, continuă Hood raţionamentul.

– Dar cum rămîne cu legile? întrebă Nancy. Credeam că există restricţii în privinţa conţinutului materialelor care pot fi făcute publice prin Internet.

– Există, confirmă Stoll.

Apăsă pe o tastă, iar pe ecran reapăru imaginea pergamentului suprapusă pe fondul jocului jucat de el pînă de curînd. Era limpede, Stoll dăduse uitării spaimele de pînă atunci.

– Legile sînt similare celor ce guvernează alte pieţe de desfacere. Pornografia pedofilă e urmărită, iar cei care o difuzează sînt căutaţi şi arestaţi. Publicitatea pentru asasinii plătiţi e ilegală.

Dar difuzarea unor date de genul ăsta, care pot fi regăsite în orice anuar statistic, n-are cum să fie interzisă, chiar dacă intenţiile sînt declarat rasiste. Singura ilegalitate pe care au comis-o cei care le-au difuzat a fost invadarea neanunţată a spaţiului din reţea ocupat de alţii. Îţi garantez însă că în cel mult cîteva ore mesajele or să dispară, înainte ca autorităţile să apuce să-i identifice pe făptaşi.

Nancy îşi întoarse privirea spre Hood.

– Bineînţeles, eşti convins că şi aici e mîna lui Dominique, nu-i aşa?

– E capabil de asta, nu?

– Da, dar asta nu face din el automat un criminal.

– Nu, admise Hood. Dar omorurile şi furturile comise îl recomandă drept un răufăcător de cea mai joasă speţă.

Privirea ei o susţinu pe a lui vreme de cîteva clipe, apoi Nancy îşi plecă ochii.

Fără a da, cel puţin în aparenţă, atenţie schimbului lor de replici, Stoll rosti:

– Există anumite caracteristici în imaginea pergamentului care-mi amintesc de jocul strecurat în calculatorul din biroul lui Hausen.

Se aplecă şi atinse ecranul.

– Umbra curburii de la baza pergamentului e albastră, nu neagră, aşa cum ar fi fost de aşteptat. Cineva cu experienţă în domeniul publicisticii şi tiparului ar fi putut face o asemenea eroare din obişnuinţă. La separarea culorilor în pregătirea pentru tipar, umbrele albastru închis sînt reproduse mai corect decît cele negre. Iar culorile palide ale pergamentului, care dau un aspect de soliditate aici – atinse un punct din partea superioară a ecranului – sînt identice cu cele ale pielii căprioarelor din pădurile celuilalt joc.

– Astea sînt doar speculaţii, spuse Nancy.

Stoll clătină din cap.

– Ca designer de programe, ar trebui să ştii că toţi creatorii de jocuri îşi au „semnătura" lor, care figurează în toate programele, o contrazise Stoll. Sînt convins că-ţi aduci aminte de

primele jocuri video care au apărut pe piață. Pe vremea aceea, puteai deosebi un joc lansat de Activision de un altul de la Imagic sau de la Atari, datorită tocmai semnelor lăsate de programatori. Ba chiar puteai spune că un joc Activision fusese proiectat de David Crane și nu de altcineva. Creatorii își lăsau amprentele pe fiecare joc.

– Mi-aduc aminte de zilele alea mult mai limpede decît crezi, Matt, spuse Nancy. Și pot să-ți dau în scris că la *Demain* n-o să găsești așa ceva. Creînd programe de jocuri pentru Dominique, ești nevoit să-ți lași la garderobă viziunea personală. Singura cerință care prevalează este aceea de a introduce cît mai multă grafică și culori realiste în fiecare joc.

– Asta nu înseamnă că nu *Demain* s-a aflat la originea jocului. Mă îndoiesc că Dominique ar face greșeala de-a produce jocuri cu tentă extremistă asemănătoare celor obișnuite.

– Dar am văzut creațiile fiecăruia dintre cei care lucrează acolo, clătină Nancy din cap. M-am gîndit mai înainte la stilul lor. Nici unul dintre ei nu lucrează așa.

– Poate c-a fost un designer din afara companiei, sugeră Hood.

– La un moment dat, jocurile tot ar fi trebuit să treacă prin atelierele companiei, spuse ea. Era nevoie să fie testate, reproduse, descărcate în rețea. Sînt o mulțime de operațiuni implicate.

– Dar dacă întreg procesul s-a realizat în exterior? întrebă Hood.

Stoll pocni din degete.

– Puștiul ăla, Reiner, asistentul lui Hausen. Spunea că-i place să proiecteze stereograme. Se pricepe la computere.

– Exact, încuviință Hood. Nancy, dacă un joc a fost proiectat în exterior, care e numărul minim de persoane de la *Demain* care ar trebui să vadă dischetele?

– În primul rînd, ceva atît de periculos n-ar fi adus sub formă de dischete, spuse ea.

– De ce nu? se miră Hood.

– Ar fi ca un pistol fumegînd, rosti Nancy. Un program marcat temporal pe o dischetă ar putea fi o dovadă acceptată de orice

tribunal cum că Dominique a avut de-a face cu jocurile extremiste.

– Da, asta dacă programul n-ar fi şters de îndată ce ar fi lansat în reţea, o întrerupse Stoll.

– Nu, programul ar fi păstrat pînă ar fi siguri că totul s-a desfăşurat conform planului. Aşa lucrează cei de la *Demain*. Oricum, un astfel de program realizat în exterior ar trebui să fie transmis prin modem la unul dintre computerele lipsite de cititoare de dischete.

– Şi noi avem acelaşi gen de calculatoare, şefule, spuse Stoll. Sînt folosite pentru procesarea datelor cu grad înalt de risc, pe care nu e cazul să le vezi copiate de pe computerul legat în reţea pe vreo dischetă.

Hood se afla în afara domeniului său pe terenul tehnologiei informatice, dar reuşise să înţeleagă esenţa spuselor lui Stoll.

– Singurii care dispun de computere fără cititoare de dischete sînt vicepreşedinţii companiei, care au acces la informaţiile referitoare la noile jocuri sau la strategiile de afaceri, spuse Nancy.

Stoll şterse programul de joc de pe ecranul laptop-ului.

– Dă-mi numele şmecherilor care au calificarea tehnică necesară pentru a urmări procesarea programelor de jocuri, ceru Stoll.

– Te referi la procesarea completă? întrebă Nancy. Doar doi dintre ei ar fi în stare de aşa ceva: Etienne Escarbot şi Jean-Michel Horne.

Stoll introduse în memoria calculatorului cele două nume, expediindu-le apoi la Centrul de Comandă, de unde ceru un raport privind activitatea lor anterioară. În aşteptarea acestuia, Hood avu timp să reflecteze mai pe îndelete la o idee care nu-i dădea pace de cînd stătuse de vorbă cu Ballon. Colonelul nu fusese deloc încîntat de faptul că Hausen insista să ia parte la operaţiune. Îl catalogase drept un oportunist care încerca să se împăuneze în scopuri electorale.

Dar dacă adevărul e, de fapt, mai urît? se întrebă Hood. Nu-i făcea deloc plăcere să-l bănuiască de rea credinţă pe acest om

care i se păruse a fi onest, dar meseria sa îi cerea să nu scape din vedere nici o variantă. Inclusiv cea care îi impunea să se întrebe: *Ce-ar fi dacă...?* Iar acum, după ce-l ascultase pe Hausen povestind cu mîndrie despre tatăl său şi activitatea acestuia în cadrul Luftwaffe, se întreba: *Dar dacă Hausen şi Dominique nu sînt, în realitate, duşmani?* În această privinţă, Hood nu ştia decît ceea ce-i mărturisise Hausen însuşi despre cele întîmplate în urmă cu douăzeci de ani. *Dar dacă lucrează de fapt împreună? Isuse, Ballon a pomenit de tatăl lui Dominique, care îşi cîştigase averea fabricînd componente pentru avioanele Airbus. Avioane. Iar Hausen e un pilot înnăscut.*

Hood îşi urmă firul gîndurilor. Dar dacă Reiner nu făcuse decît ceea ce-i ceruse şeful său să facă? Îl transformase pe Hausen într-o victimă, ducînd cu preşul Centrul de Comandă, pe Ballon şi guvernul german, atrăgîndu-i într-o incursiune stînjenitoare. Cine ar mai fi îndrăznit să-l atace a doua oară pe Dominique, dacă primul atac n-ar fi scos la iveală nimic concret?

– Aha! exclamă Stoll, întrerupîndu-i sumbrele reflecţii. Avem deja cîteva mere putrede în coş. Potrivit dosarelor din arhiva juridică a lui Lowell Coffey, în 1981 monsieur Escarbot a fost acuzat de o firmă pariziană de trădarea unor secrete comerciale în dauna companiei IBM, ceva referitor la un procesor de imagini grafice. *Demain* a plătit din greu, iar cazul a fost clasat. De asemenea, în urmă cu nouăsprezece ani, Jean-Michel Horne a fost şi el acuzat, dar acţiunea juridică a fost retrasă. Se pare că omul nostru a obţinut un brevet de invenţie francez pentru un microprocesor despre care o companie americană afirma că ar fi fost furat din atelierele sale de proiectare. N-au reuşit însă să dovedească nimic, aşa cum nu a fost găsită nici persoana care se presupunea a fi furat respectivele date.

Stoll încetă să citească şi chipul său palid se întoarse încet spre Hood, iar apoi spre Nancy.

– Nu, rosti ea. Nu te înşeli. Nu există două Nancy Jo Bosworth. Eu am fost aceea.

– E-n regulă, îl linişti Hood. Ştiam.

Stoll clătină din cap neîncrezător, apoi se uită lung la Nancy.

– Iartă-mă că-ţi spun asta, însă, în calitate de proiectant de programe, găsesc o atare faptă de-a dreptul dezgustătoare, spuse el.

– Ştiu, şopti Nancy.

– Ajunge, Matt, interveni Hood sec.

– Precum ţi-e voia, stăpîne, mormăi Stoll.

Se lăsă pe spate în fotoliu, îşi puse centura de siguranţă de care, de altfel, nu-i păsase niciodată, şi le întoarse celor doi spatele, privind ostentativ pe fereastră.

Iar apoi, în mintea lui Hood izbucni un gînd: *La naiba cu toate astea.* Iată că ajunsese să-l repeadă pe Matt Stoll, în loc să se întrebe cum se făcea că Nancy apăruse în parc, ieşindu-i în întîmpinare chiar la momentul potrivit. Mai mult chiar, în clipa cînd Hausen era alături de el. Fusese doar o coincidenţă, sau amîndoi lucrau pentru Dominique? Brusc, se simţi cuprins de un sentiment de nesiguranţă şi uimire în faţa propriei nesăbuinţe. Prins în vîrtejul evenimentelor, nerăbdător să-l împiedice pe Dominique să invadeze America cu jocurile-i extremiste şi mesajele sale pline de ură, ignorase cele mai simple norme de securitate şi prudenţă. Mai grav, le îngăduise oamenilor săi să se despartă. Expertul său în probleme de securitate, Bob Herbert, bîntuia acum undeva prin pădurile Germaniei.

Poate că exagera, aşa-i spunea instinctul. Dar bunul simţ îi cerea să afle mai mult. Iar asta cît mai repede, înainte de a porni atacul împotriva companiei *Demain*.

Rămase lîngă Stoll, în vreme ce Nancy reveni la locul pe care-l ocupase pînă mai devreme. Era nefericită şi nu încerca deloc să ascundă acest lucru. La rîndul său, Stoll era dezgustat şi nu se ferea s-o arate. Doar Hood era nevoit să-şi păstreze sentimentele pentru sine, deşi nu pentru multă vreme.

Cînd glasul lui Elisabeth răsună în difuzor, anunţîndu-i că începea coborîrea către aeroportul din Toulouse, Hood îi ceru lui Stoll laptop-ul aşa, ca într-o doară.

– Vrei să-ţi încarc un joc de Solitaire? întrebă Stoll, ştiind care era jocul preferat al lui Hood.

– Nu, mulţumesc, răspunse Hood, pornind micul computer. Aş juca mai degrabă un Tetris.

În timp ce vorbea, Hood tastă un mesaj pe ecran: *Matt, nu spune nimic, ci fă-mi legătura cu Darrell.*

Stoll își scărpină rădăcina nasului, se aplecă asupra laptopului și introduse parola și codul de acces al Centrului de Comandă. Hard-disk-ul bîzîi, în vreme ce pe ecran fură afișate cuvintele: *Procesare în curs.*

Cînd procesorul confirmă realizarea legăturii cu Centrul de Comandă, Stoll se retrase, fără a-și desprinde însă privirea de monitor.

Hood introduse propriul său cod de acces rapid, apoi începu să scrie:

Darrell, am nevoie de toate detaliile pe care le poți obține cu privire la viața ministrului-adjunct de externe german Richard Hausen. Verifică dosarele de impozitare începînd cu 1970. Cercetează posibilitatea unui posibil angajament față de Airbus Industrie sau față de un individ pe nume Dominique sau Dupre din Toulouse. De asemenea, vreau detalii privind activitatea de după război a lui Maximillian Hausen, fost combatant în Luftwaffe. Anunță-mă de îndată ce afli ceva. Termenul limită e ora 16 (la voi), cel mai tîrziu.

Hood se lăsă pe spate, oftînd.

– Joc ca o cizmă. Cum ies din jocul ăsta?

Stoll întinse mîna și, apăsînd pe o tastă, transmise mesajul prin poșta electronică.

– Vrei să salvez vreuna dintre partide? Ai de gînd s-o reiei mai tîrziu?

– Nu, răspunse Hood.

Stoll apăsă pe un șir de taste, alcătuind astfel un soi de portret abstract: :-), apoi șterse toate datele de pe ecran.

– De fapt, spuse Hood închizînd computerul, cred că aș prefera să-i faci vînt pe fereastră mașinăriei ăsteia blestemate.

– N-ar trebui să abordezi niciodată un joc video atunci cînd ești cu nervii încordați, interveni Nancy din celălalt capăt al cabinei, ridicîndu-și privirea spre Hood. E la fel ca în cazul sporturilor sau al sexului. Trebuie să fii relaxat, ca să-ți tihnească de-adevăratelea.

Hood îi înapoie lui Stoll computerul. Se ridică şi se îndreptă spre Nancy, se aşeză şi îşi legă centura de siguranţă.

– Îmi pare rău că te-am implicat în toate astea, îi spuse el.

– La ce anume te referi? întrebă ea. La micul nostru raid, sau la toată afacerea asta dubioasă şi murdară?

– La raid, preciză el. N-ar fi trebuit să folosesc argumentul...

Se opri, căutînd cuvîntul potrivit, apoi se hotărî, cu oarecare ezitări, pentru „prietenie":

– ...Argumentul prieteniei noastre.

– E-n regulă, n-are nici un rost să te frămînţi, îl linişti ea. Zău, Paul. O parte din fiinţa mea s-a săturat să fugă mereu şi să depindă de *Demain*, de viaţa de exilat pe care numai un ţicnit ar savura-o. Cum spunea Sydney Carton, urcînd spre eşafod în *Poveste despre două oraşe*? „E de departe cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată"...

Hood îi răspunse cu un zîmbet cald. Ar fi vrut să-i spună să nu-şi facă griji în privinţa eşafodului. Dar nu putea să se pună chezaş pentru soarta ei viitoare, aşa cum nu ştia ce să mai creadă despre loialitatea ei. În vreme ce avionul ateriza lin pe pămîntul Franţei, Hood spera din suflet că îngrijorarea de pe chipul lui Nancy se datora îndoielilor privind viitorul ei, nu al lui.

49

Joi, ora 14:59, Washington, D.C.

Mesajul lui Hood fu recepţionat de asistenta executivă a lui Darrell McCaskey, Sharri Jurmain. Tînăra absolventă a Academiei FBI transmise mesajul mai departe, pe aceeaşi cale a poştei electronice, către computerul personal al lui McCaskey şi de asemenea doctorului John Benn de la Secţia de Informare Rapidă a Centrului de Comandă.

Secţia IR era alcătuită din două birouri mici în care fuseseră instalate nu mai puţin de douăzeci şi două de computere, supravegheate în permanenţă de doi operatori. Conducătorul secţiei era doctorul Benn. Englez de origine, burlac din convingere, fost angajat al Bibliotecii Congresului, acesta lucrase ca ataşat diplomatic în Qatar vreme de doi ani, înaintea declarării independenţei emiratului, în 1971. Benn mai rămăsese şapte ani în Qatar, apoi se mutase la Washington pentru a fi alături de sora sa după ce aceasta rămăsese văduvă. Fermecat de Washington şi de felul de-a fi al americanilor, Benn renunţase să-şi însoţească sora atunci cînd aceasta hotărîse să se întoarcă în Anglia. Devenise cetăţean american în 1988.

Talentul lui Benn, de care acesta era foarte mîndru şi pe care şi-l aprofundase în perioada liniştită petrecută în Qatar, era acela de a putea cita fragmente de dialog dintre cele mai obscure din literatura engleză. Chiar apelînd la ajutorul Internet-ului, nici

unul dintre angajaţii Centrului de Comandă nu reuşise să identifice măcar unul singur dintre citatele lui Benn, deşi, după cum acesta le dovedise ulterior, toate erau corecte.

Benn tocmai îşi sorbea – mai devreme decît de obicei – ceaiul, interpretînd rolul domnului Boffin din *Prietenul nostru comun* de Dickens, cînd cererea de informaţii a lui Hood îi parveni prin poşta electronică. Sosirea mesajului fu anunţată de computer prin versul *O să mă-nalţ şi voi pleca* din poemul *Insula de pe lacul Innisfree* de Yeats, rostit de un glas sintetizat electronic. Mesajul fu urmat de afişarea numărului de identificare al persoanei care solicitase informaţiile.

– Iar sîntem tulburaţi, iubiţii mei prieteni, iar, oftă el, mutîndu-se în dreptul primului monitor.

Atît el, cît şi asistenţii săi, Sylvester Neuman şi Alfred Smythe, recunoscură imediat „salutul" lui Matt Stoll, schiţa acelui chip zîmbitor înclinat: :-). Mai în glumă, mai în serios, într-unul dintre accesele sale paranoice, Stoll le comunicase că, în cazul în care avea să fie vreodată obligat de cineva să transmită date, chipul zîmbitor avea să fie înlocuit de o figură mohorîtă: :-(.

Cei trei trecură imediat la treabă, cu eficienţa lor obişnuită, strîngînd informaţiile solicitate.

Pentru a sintetiza o biografie a ministrului adjunct de externe Hausen şi toate informaţiile disponibile referitoare la tatăl acestuia, Smythe execută PTF-urile – protocoalele de transfer a fişierelor – care îi permiteau accesul în mai multe baze de date: *ECRC* de la München, *Deutsche Elektronen Synchotron, DKFZ* de la Heidelberg, *Gesellschaft für Wissenschaftliche Datenverarbeitung GMBH, Konrad Zuse Zentrum für Informationstechnik*, precum şi reţeaua de arhive *TeX*, tot de la Heidelberg. Neuman cuplă trei computere la Internet şi accesă informaţiile oferite de *Deutsches Klimarechenzentrum* din Hamburg, de *EUnet Germany* – reţeaua germană de informaţii – de *ZIB* şi de *Berlin auf Ufer*. Cu ajutorul unuia dintre aghiotanţii lui Stoll, directorul adjunct al Operaţiunilor, Grady Reynolds, reuşi să pătrundă în fişierele protejate referitoare la impozite, contracte

de angajări şi dosare privind educaţia din fosta Republică Federală a Germaniei, precum şi în cele similare din fosta Republică Democrată Germană. Dosarele multora dintre germani nu erau disponibile decît în original. Cu toate acestea, datele privind istoricul educaţional şi financiar al figurilor politice marcante fuseseră, în mod sigur, introduse în memoria computerelor, pentru a fi oricînd la îndemîna diverselor comisii. De asemenea, multe dintre marile companii îşi ţineau evidenţa contabilă în bazele de date uşor accesibile.

Biroul lui McCaskey, responsabil pentru relaţia cu alte agenţii, le făcu imediat legătura cu FBI-ul, cu CIA, cu Interpolul şi cu diversele ramuri ale forţelor de ordine germane: *BKA – Bundeskriminalamt*, echivalentul german al FBI-ului; *Landespolizei*; *Bundeszollpolizei* – poliţia vamală şi *Bundespostpolizei*, biroul răspunzător de siguranţa transporturilor poştale. Adeseori, ultimele două segmente aveau informaţii mai detaliate privind anumiţi infractori decît celelalte, mai importante din punct de vedere ierarhic.

Pe măsură ce asistenţii săi găseau date referitoare la Hausen şi la tatăl acestuia, doctorul Benn le sistematiza, alcătuind un raport coerent structurat. Deoarece Hood ceruse să fie contactat telefonic, Benn avea să-i citească raportul. Pentru orice eventualitate, datele aveau să fie stocate în vederea unor eventuale accesări sau imprimări ulterioare.

Citind informaţiile pe măsura sosirii lor, iar apoi recitind solicitarea lui Hood, Benn se întrebă în ce măsură directorul Centrului de Comandă înţelesese corect reperele de la care pornise. Între datele referitoare la cei doi Hausen părea să existe o oarecare confuzie.

Lăsînd însă mirarea deoparte, Benn îşi văzu de treabă, pentru a-i putea transmite lui Hood raportul pînă la termenul stabilit.

50

Joi, ora 15:01, Washington, D.C.

Toate cererile de informații adresate secției IR primeau automat un număr de înregistrare și un cod temporal dat de computer. Sarcinile respective erau întotdeauna precedate de un număr cu una, două sau trei cifre, care identifica persoana care solicitase informațiile. Cererile fiind adeseori adresate de către persoane aflate în situații periculoase, anumiți angajați ai Centrului erau anunțați automat ori de cîte ori o astfel de cerere parvenea la secția IR. În felul acesta, dacă persoana aflată pe teren pățea ceva, cei abilitați o puteau înlocui imediat pentru a duce operațiunea la bun sfîrșit.

Cînd Hood solicită datele de care avea nevoie despre cei doi Hausen, Mike Rodgers fu alertat de un sunet strident emis de computerul său. În cazul în care, întîmplător, nu s-ar fi aflat în birou, semnalul ar fi răsunat automat din minut în minut.

Mike Rodgers se afla însă la birou luînd un prînz tîrziu. Mușcînd din cînd în cînd din hamburgerul adus de la bufet și încălzit în cuptorul cu microunde, examină cererea și începu numaidecît să-și facă griji.

Rodgers și Hood se deosebeau în multe privințe, dar părerile lor erau diametral opuse îndeosebi în ceea ce privea viziunea fiecăruia despre lume. Hood credea în bunătatea universală a oamenilor, în timp ce Rodgers era convins de egoismul omenirii,

pe care nu se sfia s-o caracterizeze drept o adunătură de carnivore gata oricînd să-şi apere teritoriile. Rodgers era de părere că dreptatea înclina în favoarea opiniei sale. În caz contrar, el şi alte milioane de soldaţi ca el n-ar mai fi avut slujbe.

Iar dacă bunul Paul Hood avea unele îndoieli în privinţa clanului Hausen, existau cu adevărat motive de îngrijorare.

– Paul e în Franţa, gata să atace o grupare teroristă avîndu-l drept ajutor doar pe Matt Stoll, exclamă generalul, fără a se adresa nimănui în mod special, căci era singur în birou.

Îşi ridică privirea spre ecranul computerului. Ar fi vrut ca totul să fie mai simplu. Apăsînd pe o singură tastă, ar fi luat legătura cu Centrul Regional de Comandă şi ar fi solicitat deplasarea imediată a acestuia, cu efectivele complete şi cu propria Forţă de Impact gata de acţiune, la Toulouse. COR-ul fiind însă, deocamdată, doar în stadiul de proiect, trebui să se mulţumească să acceseze programul MAPEURO.

O hartă în culori a Europei îşi făcu apariţia pe ecran. Îi suprapuse o grilă şi o studie vreme de cîteva clipe.

– Opt sute de kilometri, mormăi el, unind din priviri nordul Italiei cu sudul Franţei.

Apăsă tasta ESC şi tastă un nou cod: NATOITALY.

Cinci secunde mai tîrziu, un meniu cu două coloane apăru pe ecran, oferind diverse posibilităţi de selecţie, de la „Resursele în domeniul transportului" la „Desfăşurările de trupe", de la „Armament" la „Simulări ale unor situaţii conflictuale".

Mută cursorul mouse-ului pe ecran şi selectă „Transporturile". Un nou meniu fu afişat, din care alese „Transportul aerian". Cel de-al treilea meniu oferea posibilitatea de a alege între mai multe tipuri de aeronave şi terenuri de decolare. Elicopterul Sikorsky CH-53E era disponibil. Aeronava dotată cu trei motoare avea o rază de acţiune de o mie opt sute de kilometri şi o capacitate îndeajuns de mare pentru ceea ce-i trecuse prin minte. Viteza medie de trei sute douăzeci de kilometri pe oră nu era însă suficientă. Coborî cursorul spre capătul listei şi, brusc, se opri.

V-22 Osprey. Un vehicul aerian cu decolare şi aterizare verticală, construit în colaborare de Bell şi Boeing. O rază de acţiune de două mii cinci sute de kilometri, la o viteză de croazieră de cinci sute de kilometri pe oră. Iar faptul cel mai îmbucurător era că această minune a tehnicii fusese repartizată pentru testare Flotei a şasea, staţionată la Napoli.

Rodgers zîmbi, apoi abandonă meniul deschis şi făcu să apară pe ecran un alt meniu, conţinînd un indice telefonic. Selectă „Apelurile directe către NATO" şi alese numărul comandantului forţelor NATO din Europa, generalul Vincenzo DiFate.

Trei minute mai tîrziu, Rodgers reuşise să dea de urma generalului la un dineu oferit de Ambasada Spaniei la Londra şi se străduia deja să-i explice cît mai limpede de ce ţinea morţiş să împrumute elicopterul şi zece soldaţi francezi.

51

Joi, ora 21:02, Wunstorf, Germania

-Olog tîmpit!

Herbert auzise destule înjurături la viața lui. Le auzise strigate negrilor din Mississippi, evreilor din fosta Uniune Sovietică și americanilor din Beirut. Dar ceea ce-i strigase tînăra santinelă adineauri, atunci cînd se repezise pe urmele lui Jody, era una din cele mai cretine insulte din cîte-i fusese dat să audă. Însă, oricît de puțin jignitoare ar fi fost, expresia reuși să-l scoată din sărite.

Herbert desprinse lanterna-far de scheletul scaunului rulant și șovăi o clipă, înainte de a-i îndrepta spotul de lumină către bancheta din față a mașinii pe care o urmărise ceva mai devreme. Imediat, se grăbi să se tragă deoparte, ca nu cumva unuia dintre neonaziști să-i vină ideea de a trage în el luîndu-se după reperul luminos. De la adăpostul întunericului, văzu cum santinela ajunsese lîngă Jody, iar aceasta se opri, în sfîrșit. Cu băgare de seamă, Herbert scoase Skorpion-ul de sub picior.

Jody și santinela se aflau la vreo zece metri de el și la vreo douăzeci și cinci de restul neonaziștilor. Dincolo de aceștia, pe malul lacului, mitingul își urma netulburat cursul.

Jody se oprise chiar între Herbert și santinelă.

Tînărul puse o întrebare în germană. Jody îi răspunse în engleză, spunîndu-i că nu-l înțelesese. El se întoarse și le strigă ceva celor din urmă, cerînd instrucțiuni. Făcînd acest lucru, își mută greutatea pe piciorul stîng. Herbert ațintì Skorpionul spre umărul dezgolit al tînărului și apăsă pe trăgaci.

Tînărul se prăbuși urlînd.

– Ei, uite-acum sîntem amîndoi ologi, mormăi Herbert, în vreme ce-și vîra arma într-unul dintre buzunarele de piele uzată ale scaunului.

Apoi se grăbi să se îndrepte spre partea opusă a mașinii.

Mulțimea tăcu, iar neonaziștii care formaseră barajul din spatele santinelei se trîntiră la pămînt, adăpostindu-se. Denivelările terenului îi împiedicau să tragă din această poziție, dar Herbert știa că aceștia nu aveau să rămînă multă vreme în această situație.

Ocolind mașina, îi strigă lui Jody:

– Fă ce ai de făcut și hai s-o ștergem!

Fata îl privi, apoi își îndreptă ochii dincolo de mulțimea cu chipuri palide.

– Nu m-ai învins! strigă ea cît putu de tare. Nu m-ai învins și n-o să reușești să mă învingi niciodată!

Herbert deschise portiera mașinii.

– Jody!

Fata se holbă vreme de-o clipă la tînărul căzut, apoi porni în fugă înapoi.

– Urcă la volan, îi ceru Herbert, în timp ce se chinuia să urce pe scaunul de alături. Cheile sînt în contact.

Unii dintre cei adunați pe malul lacului începură să urle. O fată dintre cei ce se trîntiseră la pămînt sări în picioare, cu arma în mînă, țintind-o pe Jody.

– La dracu'! înjură Herbert și trase prin geamul portierei.

Jody țipă și își astupă urechile. Glonțul pornit din arma lui Herbert o lovi pe fată în șold, iar aceasta se rostogoli la pămînt, împroșcînd sînge în jur.

Herbert coborî înapoi în scaunul rulant, cu arma pregătită pentru a deschide focul, acoperind retragerea lui Jody. Ea ajunse

lîngă maşină, urcă la volan şi porni motorul, care se opri însă imediat. Fata îşi pierduse stăpînirea de sine. Tremura şi gîfîia – simptome clasice ale unui sindrom post-traumatic.

Herbert nu-şi putea permite să o lase baltă tocmai acum.

– Jody, vreau să mă asculţi, i se adresă el cu un glas calm, dar hotărît.

Fata începu să plîngă.

– Jody!

– Ce vrei?! ţipă ea. Ce, ce, ce?!

– Vreau să porneşti maşina încet, cu spatele.

Fata se agăţase de volan şi privea în jos. Mulţimea se agita, asemenea furnicilor dintr-un muşuroi, dincolo de cei care alcătuiseră barajul şi care încremeniseră. Herbert îl văzu pe orator discutînd animat cu femeia de lîngă el. Aveau la dispoziţie foarte puţin timp, poate doar cîteva secunde, înainte de-a fi atacaţi.

– Jody, repetă Herbert, răbdător. Vreau să treci în marşarier şi să dai maşina înapoi cît se poate de încet.

Herbert era conştient că nu putea să urce în maşină fără a lăsa în jos arma. Dar, dacă făcea asta, aveau să fie atacaţi. Aruncă o privire scurtă în urmă. Din cîte apucase să distingă în întuneric, terenul era liber cale de aproximativ o sută de metri. Se gîndise să se lase tras cu spatele, agăţat de portiera deschisă, ţinîndu-şi arma aţintită înainte, acoperindu-le retragerea. Cînd aveau să ajungă la o distanţă îndeajuns de sigură, avea să urce în maşină şi se vor putea îndepărta.

Nu era un plan grozav, dar era singurul care-i venise în minte.

– Jody, mă asculţi?

Fata încuviinţă din cap, suspină şi se opri din plîns.

– Poţi conduce încet cu spatele?

Cu o lentoare plină de nesiguranţă, fata îşi puse mîna pe maneta schimbătorului de viteze. Plînsul o podidi din nou.

– Jody, de data asta chiar trebuie să plecăm, îi spuse Herbert calm.

Porni motorul şi trecu în marşarier exact în clipa în care ambele pneuri din faţă explodară.

Şocul exploziei ridică maşina, care recăzu greoaie peste cauciucurile făcute zdrenţe de împuşcătura pornită de undeva din direcţia mulţimii. Portiera deschisă fu smucită în lături, împingîndu-l cît colo pe Herbert. O clipă mai tîrziu, o ploaie de gloanţe se abătu asupra portierei. Mulţimea se despărţise în două, iar în spaţiul creat stătea o femeie, ţinînd sub braţ o mitralieră. După expresia lui Lang – lui Herbert nu-i venea să creadă că-l auzise spunînd asta cu numai cîteva ore în urmă – *nu putea fi decît Karin Doring.*

Herbert se retrase pînă în dreptul portierei din spate. O deschise şi, de la adăpostul ei, trase o rafală în direcţia din care veniseră împuşcăturile. Reuşi astfel să-i împiedice pe cei culcaţi să se ridice, dar nu şi s-o oprească pe femeia, care se apropia inexorabil, precum gerurile iernii.

Jody plîngea. Herbert zări armele de pe bancheta din spate. Şi tot acolo văzu şi altceva, ceva ce i-ar fi putut fi de folos.

Trase încă o dată în direcţia mulţimii, apoi rosti:

– Jody. Trebuie să mă acoperi.

Fata clătină din cap, dar Herbert ştia că nici măcar nu-l înţelesese.

O nouă rafală izbi portiera din faţă. *Următoarea ploaie de gloanţe o s-o străpungă*, îşi zise Herbert. Apoi avea să vină rîndul portierei din spate şi, la urmă, rîndul lui.

– Jody! urlă Herbert. Trebuie să treci de peretele despărţitor, să iei armele şi să tragi. Trage, Jody, sau sîntem morţi!

Fata se agăţă de volan, refuzînd să-i dea ascultare.

– *Jody!*

Ea continuă să plîngă cu sughiţuri.

În disperare de cauză, Herbert se întoarse către ea şi trase cîteva gloanţe în tapiţeria scaunului de alături. Fata ţipă şi sări ca arsă, în vreme ce fulgii banchetei plutiră în sus, haotic.

– Jody, repetă el. Ia armele şi trage în Karin Doring, dacă nu vrei să te-mpuşte!

Jody întoarse privirea spre el, cu ochii holbați. De data asta, se părea că înțelesese. Cu un gest hotărît, se întoarse spre bancheta din spate și, de dincolo de peretele despărțitor coborît, apucă cele două revolvere.

– Coboară piedicile, chestiile alea micuțe din... Începu Herbert.

– Le-am găsit, îl liniști Jody.

Herbert o privi admirativ, în timp ce fata își înghițea lacrimile. Apoi o urmări cum trase un foc prin parbrizul din spate, se rezemă de spătarul scaunului și, țipînd, sfărîmă cu o lovitură de picior rămășițele parbrizului.

– Grozav, mormăi Herbert. Împarte-ți loviturile cu măsură, o sfătui el pe fată. Economisește muniția.

Rămînînd cu ochii pe nemți, Herbert se aplecă și luă cutia cu cele șase sticle cu apă minerală de la baza banchetei. Pe măsură ce Karin Doring se apropia, avangarda trîntită la pămînt începu să prindă curaj. Unul dintre tineri se ridică.

– *Ticălosule!* strigă Jody și apăsă pe trăgaci.

Lovitura zbură în gol, dar neamțul se trînti din nou la pămînt.

Herbert clătină din cap. *Am creat o micuță criminală*, își zise el, deschizînd două sticle de apă minerală și golindu-le conținutul pe pămînt. Cînd acestea se goliră, se dădu înapoi cam un metru și, folosindu-și cuțitul, tăie o bucată din anvelopa stînga a roții scaunului. Nici măcar Karin Doring n-ar fi fost în stare să treacă printr-un zid de foc.

Gloanțele atinseră capota și ricoșară, pierzîndu-se în pădure. Jody se aruncă într-o parte, către stînga. Realizînd că nu se afla la adăpost, sări spre dreapta. O clipă mai tîrziu, gloanțele loviră locul în care se aflase mai devreme fata, înfigîndu-se în tapițeria banchetei.

– Jody, apasă pe butonul brichetei, ordonă Herbert.

Fata îl ascultă, iar apoi se trînti din nou pe banchetă. Herbert știu că nu avea să se mai ridice.

Îi mai despărțeau vreo trei sute de metri de Karin Doring. Simțind că se aflau în siguranță, ceilalți nemți începură la rîndul lor să înainteze.

Între timp, Herbert apucase să deschidă rezervorul de benzină și umplea sticlele cu combustibil. Gloanțele loveau tot mai frecvent caroseria. Cei din mulțime aprinseseră mai multe lanterne. În aproximativ o jumătate de minut, Herbert și Jody aveau să ajungă în situația monstrului lui Frankenstein, vînat de sătenii înfuriați.

Auzi clinchetul brichetei. Jody nu mai era în stare să-l ajute. Rostogolindu-se înainte și constatînd cu groază cît de mare se făcuse gaura din portieră, Herbert întinse mîna și apucă un smoc din umplutura scaunului ciuruit de gloanțe. Așeză pe podea una dintre sticle și îndesă vata în gîtul celeilalte, în chip de fitil. Apoi scoase bricheta din amplasamentul de pe bordul mașinii și atinse vata. Spre uimirea sa, nu se întîmplă nimic.

Îngrozit, realiză că materialul era antiinflamabil.

Cu o înjurătură, împinse dopul de vată în sticlă, aruncă bricheta cu vîrful incandescent înăuntru, apoi azvîrli grenada astfel improvizată cît putu de sus, cu brațul rigid, rugîndu-se ca sticla să nu explodeze înainte de-a atinge pămîntul.

Spre ghionionul lor, cocteilul Molotov explodă la jumătatea drumului prin aer, împroșcînd mulțimea ce se apropia cu o ploaie de cioburi și picături incandescente. Acolo unde acestea atingeau carnea sau ochii, se ridicară țipete de durere.

Jody își înălță capul, ca trezită din somn. De data asta, spaima din ochii ei fusese înlocuită de uimire. De la jocul de lumini al flăcărilor, privirea i se îndreptă spre Herbert.

– Nu mai am alte bombe, îi spuse acesta, urcînd alături în mașină. Aș sugera s-o-ntindem cît mai putem.

Herbert trase după sine ceea ce mai rămăsese din portieră, în timp ce Jody demara, mergînd cu spatele. În fața lor, Karin Doring își croise drum prin mulțime, nerăbdătoare să deschidă focul asupra lor. Alți cîțiva indivizi înarmați i se alăturară, apăsînd la rîndul lor pe trăgaci.

– Auuuu...

Herbert privi spre stînga. Geamătul adînc fusese al lui Jody. Fata se prăvăli asupra lui. Retragerea încetini, apoi limuzina se opri, iar vuietul motorului se stinse.

Herbert o studie în grabă şi descoperi că un glonţ îi atinsese umărul. La prima vedere, trecuse chiar pe sub claviculă.

Fata era în pragul leşinului. Strîngea pleoapele şi îşi încleştase fălcile de durere. Herbert încercă să-i modifice uşor poziţia, astfel încît umărul să-i fie rezemat de braţul său, fără a-i apăsa însă rana. Mişcîndu-se, zări pachetul de ţigări din buzunarul cămăşii fetei. Îl scoase fără să mai stea pe gînduri şi tresări bucuros: rupse ambalajul de celofan, luînd chibriturile.

O culcă pe Jody pe banchetă şi, mutîndu-se mai spre dreapta, luă sticla de pe podea şi şi-o aşeză între genunchi. Karin reuşise să dea la o parte mulţimea şi îşi încărca pistolul automat. Herbert îşi scoase batista din buzunar, o îndesă pe gîtul sticlei şi scăpără un chibrit. Atinse ţesătura subţire cu vîrful flăcării. Batista luă foc şi începu să se dezintegreze mai repede decît se aşteptase Herbert.

– Fie ce-o fi, mormăi el în barbă, aplecîndu-se în afară şi azvîrlind sticla în direcţia lui Karin. Ori se stinge, ori ardeţi dracului cu toţii!

Spărgîndu-se, sticla împrăştie conţinutul de combustibil care se aprinse instantaneu, cu un pîrîit distinct. Flăcările pîlpîiră, se extinseră orizontal, iar apoi răbufniră către înalt, asemenea unui acord maiestuos de orgă.

Herbert se întoarse din nou către Jody. Fata îşi apăsa umărul rănit cu mîna. Durerea cea mai arzătoare trebuia să fi trecut, iar acum zona din jurul rănii începuse, în mod sigur, să-i amorţească.

Herbert îşi plie scaunul rulant şi-l trase înăuntru în maşină, mai mult de dragul telefonului montat pe braţul acestuia, de care avea să aibă, poate, nevoie. Nu avea de unde să ştie dacă telefonul instalat în limuzină mai funcţiona, după schimburile de focuri. O ajută apoi pe Jody să se ridice de pe banchetă.

– Jody, mă auzi? şopti el. Vreau să te rog să faci ceva pentru mine, da?

Fata încuviinţă o dată din cap, cu o mişcare abia vizibilă.

– Eu nu pot apăsa pe acceleraţie. Va trebui s-o faci tu în locul meu. Crezi că eşti în stare s-o faci?

Fata dădu din nou din cap.

Herbert se strecură în spatele fetei şi apucă volanul. Privi înainte şi văzu cum un bărbat o reţinea pe Karin Doring, încercînd s-o împiedice să se avînte înainte prin perdeaua de flăcări.

– Jody? N-avem prea mult timp la dispoziţie. Îţi promit c-o să am grijă de tine, dar mai întîi trebuie să scăpăm de-aici.

Ea încuviinţă din nou din cap, îşi linse buzele uscate şi icni, întinzîndu-şi piciorul. Ochii îi erau închişi, dar Herbert îi ghidă mişcările bîjbîite, prin care ea încerca să atingă pedala de acceleraţie.

– Acolo, rosti el. Bravo, ai nimerit-o. Acum apasă încet pedala.

Jody se supuse, iar maşina se urni încet şi începu să se retragă. Cu mîna dreaptă petrecută peste pieptul fetei, Herbert ţinu strîns volanul, răsucindu-l cu un gest sigur. Limuzina se întoarse, săltînd prin hîrtoapele drumului de pămînt, apoi zvîcni înainte, printre copaci. Lumina portocalie a flăcărilor răzbătea prin geamul din spate.

O nouă ploaie de gloanţe se abătu asupra maşinii, fără a-i produce însă vreo stricăciune. Trăgeau orbeşte prin perdeaua de flăcări, în vreme ce o voce puternică striga din răsputeri, cerîndu-le tuturor să se calmeze.

Haos în Zilele Haosului, îşi spuse Herbert, satisfăcut. *Feuer stăvilit de foc.*

Ar fi savurat din plin jocul de cuvinte şi ironia situaţiei, dacă ar fi avut timp. Dar n-avea.

Maşina continua să înainteze. Roţile din faţă fiind pe jantă, nu-i era deloc uşor să rămînă stăpîn pe volan. Din cînd în cînd, cîte o groapă în pămîntul bătătorit îi azvîrlea lateral, iar aripa

maşinii se freca de trunchiul unui copac de pe marginea drumului. Curînd însă, flăcările de la marginea taberei neonaziştilor nu mai erau decît o pată luminoasă reflectată de norii ce se buluceau la limita orizontului întunecat. Herbert începu să creadă că, printr-un miracol, aveau să reuşească să iasă vii din pădure.

Apoi, brusc, motorul se opri.

52

Joi, ora 21:14, Wunstorf, Germania

Karin Doring îşi şterse calmă petele de benzină aprinsă care-i împroşcaseră hainele. Îi veni în minte comportarea laşă a oamenilor ei, dar refuză să lase acest subiect să-i distragă atenţia. Ca o vulpe, îşi aţintise privirea asupra prăzii. Urmări maşina ce se retrăgea cu spatele prin perdeaua de fum şi flăcări, ignorînd agitaţia isterică a tovarăşilor ei.

Tipul nu e prost, îşi spuse ea. Nu aprinsese farurile. Dădea înapoi, ghidîndu-se doar după strălucirea slabă a luminilor de poziţie. Apoi chiar şi ele se stinseră. Pumnalul SA îi atîrna la centură, în teaca lui de metal. Arma pe care o ţinea în mînă avea să-l ucidă pe bărbat. Pumnalul i-l rezervase fetei.

Venind din urmă, Manfred o apucă de umăr.

– Karin, avem răniţi. Richter are nevoie de ajutorul tău ca să restabilească...

– Îi vreau pe ăia doi, scrîşni ea, ignorîndu-i spusele. Lasă-l pe Richter să se descurce cu balamucul. Voia să conducă. N-are decît s-o facă.

– Oamenii noştri n-or să-l asculte, spuse Manfred. E prea devreme. N-or să accepte ordinele lui...

– Atunci, or să te-asculte pe tine.

– Ştii prea bine că eşti singura pe care ar urma-o şi-n flăcările iadului, rosti Manfred.

Karin îşi smuci umărul din mîna lui Manfred. Apoi se întoarse cu faţa spre el, cu o expresie îngheţată în privire.

– În iad? Au luat-o la fugă care încotro, adăpostindu-se, cînd americanul a cutezat să-i înfrunte. S-au lăsat înfrînţi de un bărbat singur, de un infirm ajutat de o puştoaică isterică! M-au făcut de rîs! Mi-e şi ruşine să mă gîndesc.

– Un motiv în plus ca să dăm uitării incidentul, argumentă Manfred. A fost doar o scăpare, am fost luaţi pe nepregătite.

– Vreau răzbunare. Vreau sînge, auzi?

– Te rog, nu, o imploră Manfred. Asta a fost greşeala înaintaşilor noştri. S-au lăsat purtaţi de răzbunare. E doar un răgaz, nu o înfrîngere.

– Vorbe şi iar vorbe. Vorbe de rahat!

– Karin, ascultă-mă, insistă Manfred. Ai putea să canalizezi patima asta în altă direcţie. L-ai putea ajuta pe Richter să ne conducă spre Hanovra.

Karin îi întoarse spatele şi-şi aţinti privirea spre zidul de foc.

– N-am nici un drept să dau ordine, atîta vreme cît cei doi sînt încă în viaţă. Am stat cu mîinile-n sîn lîngă Richter şi am îngăduit ca oamenii mei, soldaţii mei, să nu facă nimic.

Îşi alcătui în minte un traseu printre flăcările care îşi mai pierduseră din vlagă şi porni înainte, prin fumul tot mai gros. Manfred şchiopătă în urma ei.

– Nu poţi să urmăreşti o maşină, îi spuse el.

– Conduce cu farurile stinse pe un drum de pămînt, spuse ea, iar mersul i se transformă într-o alergare uşoară. O să-l ajung din urmă sau cel puţin o să aflu încotro a luat-o. N-o să fie prea greu.

Manfred îşi iuţi la rîndul său pasul.

– Nu judeci cu mintea limpede, o mustră el. De unde ştii că n-o să te-aştepte după prima cotitură?

– N-am de unde să ştiu asta.

– Dar ce-o să mă fac *eu* fără tine? izbucni Manfred.

– O să i te alături lui Richter, chiar tu ai spus-o.

– Ştii foarte bine că nu la asta m-am referit! strigă el. Karin, te rog, acceptă măcar să stăm de vorbă.

Ea o rupse la fugă.

– Karin! strigă el.

Ea simţea biciuirea înviorătoare a aerului pe faţa arsă şi energia crescînd în ea, exploziv, în vreme ce alerga printre copaci, săltînd uşoară pe drumul denivelat.

– *Karin!*

Dar ea nu mai voia să audă nimic. Nu mai era chiar atît de convinsă că oamenii ei o dezamăgiseră. Poate că ea era cea care-i decepţionase. Un lucru însă ştia sigur: pentru a-şi răscumpăra greşeala de a nu fi acţionat la timp pentru a preveni dezastrul, pentru a se simţi din nou curată, trebuia să-şi spele mîinile cu sînge.

Avea s-o facă. Într-un fel sau altul, în noaptea aceasta sau mîine, în Germania sau chiar în America, avea s-o facă.

53

Joi, ora 21:32, Toulouse, Franţa

Hood privea prin hublou, în vreme ce Hausen executa cu gesturi sigure manevrele necesare pentru o aterizare uşoară, lipsită de dificultăţi. Hood observă că erau aşteptaţi. Un reflector puternic montat în vîrful micului turn de control îi dezvălui un grup de unsprezece bărbaţi îmbrăcaţi în blugi şi cămăşi de lucru. Un al doisprezecelea era îmbrăcat într-un costum din stofă uşoară. Acesta din urmă era cel mai tînăr şi, din felul în care îşi privea ceasul din clipă în clipă, trecîndu-şi apoi mîna prin păr, Hood ştiu că nu era unul dintre oamenii legii. Îi lipsea răbdarea necesară unei astfel de profesii. De asemenea, ghici din prima clipă care dintre cei unsprezece era Ballon: afişa o expresie de buldog furios, gata să muşte pe oricine l-ar fi scos din sărite.

Ballon porni către avion, înainte chiar ca acesta să se fi oprit. Tînărul în costum se grăbi să-l urmeze.

– La naiba, am şi ajuns? oftă Matt Stoll, desfăcîndu-şi centura de siguranţă. Şi n-am fost serviţi nici măcar cu o pungă de alune.

Ballon – Hood era convins de-acum că acesta era „dulăul" pe care-l zărise – ordonă oamenilor săi să împingă scara rulantă către uşa avionului. Cînd copilotul deschise în sfîrşit uşa, scara îi aştepta deja pe pasageri.

Hood coborî cel dintîi, urmat de Nancy, Stoll şi Hausen. Ballon îi măsură din priviri, încruntîndu-se atunci cînd ochii săi întîlniră chipul lui Hausen. Cînd Hood descinse pe asfaltul pistei, Ballon îşi aţinti din nou căutătura asupra acestuia.

– Bună seara, salută el, întinzîndu-i mîna francezului. Sînt Paul Hood.

Ballon îi strînse mîna.

– Bună seara, sînt colonelul Ballon.

Apoi, arătînd către tînărul îmbrăcat în costum, adăugă:

– Dînsul e domnul Marais, de la Serviciul Vamal. M-a rugat să vă atrag atenţia că acesta nu este un aeroport internaţional şi că prezenţa dumneavoastră aici e o favoare pe care serviciul său o face Grupului de Intervenţie al Jandarmeriei Naţionale şi mie însumi.

– *Vive la France,* mormăi Stoll.

– *Les passeports*, îi aminti Marais colonelului.

– Doreşte să vă vadă paşapoartele, traduse Ballon. Iar după aceea, sper să putem porni cît mai curînd.

Stoll i se adresă lui Ballon:

– Dacă, întîmplător, mi-am uitat acasă paşaportul, înseamnă că mă trimiteţi de unde-am venit?

Ballon îl măsură atent.

– Dumneata eşti omul cu maşinăria? întrebă el.

Stoll încuviinţă.

– În cazul ăsta, răspunsul e nu. Chiar de-o să fiu nevoit să-l împuşc pe Marais ca să ne lase să trecem, o să vii cu noi.

Stoll îşi duse mîna la buzunarul jachetei şi-i întinse francezului paşaportul său. Ceilalţi îl imitară.

Marais le studie pe rînd, comparînd înfăţişarea noilor veniţi cu fotografiile din paşapoarte. Într-un tîrziu, îi înapoie actele lui Ballon, care i le întinse lui Hood.

– *Continuez*, rosti Marais, în al cărui glas se simţea nerăbdarea.

– Mi s-a cerut, de asemenea, să vă anunţ că, din punct de vedere oficial, nu aţi intrat pe teritoriul Franţei şi că vi se cere să-l părăsiţi în termen de douăzeci şi patru de ore, spuse Ballon.

– Nu existăm şi, totuşi, sîntem aici, comentă Stoll. Aristotel ar fi fost încîntat de această afirmaţie paradoxală.

– De ce tocmai Aristotel? se miră Nancy, aflată chiar lîngă el.

– Aristotel credea în posibilitatea abiogenezei, apariţia fiinţelor vii din materie nevie. Francesco Redi a dovedit că se înşelase, în secolul al şaptesprezecelea. Iar noi acum l-am contrazis pe Redi.

Hood împărţise paşapoartele, iar acum îl privea pe Marais. Din expresia acestuia, deduse că francezul nu era deloc încîntat de ceea ce făcea. O clipă mai tîrziu, Marais îl trase deoparte pe Ballon. Conversară discret vreme de o jumătate de minut, apoi Ballon reveni, cu o mutră şi mai îngrijorată decît înainte.

– Ce s-a întîmplat? vru să afle Hood.

– Marais e neliniştit, spuse Ballon, privind semnificativ în direcţia lui Hausen. N-ar vrea ca această situaţie deloc conformă cu regulamentele să devină de notorietate publică.

– Nu-l condamn deloc, interveni Hausen, pe un ton plin de răceală. Cine-ar fi dispus să se laude că a tolerat vecinătatea unei lepre cum e Dominique?

– Nimeni, cu excepţia, poate, a celor care ni l-au dăruit pe Hitler, replică Ballon.

Cînd asista la confruntări de acest gen, Hood simţea nevoia să intervină, pentru a media conflictele. De data asta, hotărî că era preferabil să stea deoparte. Cei doi exageraseră în egală măsură şi presimţea că, dacă ar fi intervenit, n-ar fi reuşit decît să şi-i facă duşmani.

– Am venit aici pentru a opri ascensiunea unui nou Hitler, nu pentru a bate cîmpii despre cel vechi, interveni Nancy. Are cineva de gînd să mă ajute?

Ocolindu-i pe Ballon, Marais şi ceilalţi membri ai Jandarmeriei, Nancy se îndreptă spre poarta terminalului.

Hausen privi pe rînd către Hood, apoi către Ballon.

– Vă cer scuze tuturor, rosti el.

Ballon se strîmbă, gata să-i dea o replică tăioasă, însă apoi trăsăturile i se relaxară. Se întoarse către Marais, care părea a nu înţelege mare lucru.

– *A demain*, îl salută el sec, după care le făcu semn oamenilor săi s-o ia din loc.

Hood, Stoll şi Hausen îi urmară.

Înaintînd cu paşi grăbiţi pe asfaltul pistei, Hood se întrebă dacă salutul lui Ballon, „Ne vedem mîine", fusese arbitrar ales, sau astfel încît să reflecte, în limba franceză, destinaţia spre care se îndreptau.

Ballon îşi conduse grupul către două furgonete care aşteptau la marginea pistei. Fără prea multă vorbărie inutilă, se asigură că Stoll primise un loc confortabil, între Nancy şi Hood. Ballon urcă în faţă, lîngă şofer. Pe bancheta din spate stăteau trei dintre oamenii săi, nici unul dintre ei înarmat. Armele se aflau în cealaltă maşină, unde fusese trimis şi Hausen.

– Mă simt ca botanistul de pe *Bounty*, îi mărturisi Stoll lui Hood, după ce porniră. Avea sarcina de a se îngriji de arborii de pîine care constituiau încărcătura navei, aşa încît căpitanul Bligh avea grijă de el ca de ochii din cap.

– Dacă tu eşti botanistul, atunci noi cine sîntem? întrebă Nancy, strîmbîndu-se.

– Noi? Noi sîntem răzvrătiţii, în drum spre Tahiti, îi răspunse Hood.

Nancy nu zîmbi. Nici măcar nu-i aruncă o privire. Cît despre Hood, acesta avea impresia că se afla pe Corabia Nebunilor, nu pe *Bounty*. Lăsînd la o parte amintirile romantice, îi veni în minte, cît se poate de limpede, felul în care obişnuia să se îmbufneze Nancy. Trecea de la tristeţe la depresie, iar apoi la furie, de parcă ar fi alunecat pe o pantă noroioasă. Îmbufnarea nu dura mult, dar, ori de cîte ori apărea, obişnuiau să se certe urît, din nimicuri. Nu ştia ce anume îl speria mai tare: faptul că uitase de aceste răbufniri de furie, sau că ea trecea acum printr-o astfel de stare sufletească.

Ballon se întoarse către ei.

– Mi-am cheltuit ultimele resurse din capitalul de încredere de care dispuneam pentru a obţine intrarea voastră pe teritoriul Franţei. O bună parte din acest capital fusese deja irosită pentru a obţine mandatul de percheziţie necesar pentru ca să pătrundem

în uzina *Demain*. Mandatul expiră în seara asta, dar n-aş vrea să-l ştiu dus pe apa sîmbetei fără folos. Am urmărit clădirea zile întregi, cu mai multe camere video, sperînd să descoperim un indiciu care să justifice intrarea. Pînă acum, n-am reuşit să găsim nimic.

– Dar ce anume aţi sperat să găsiţi? întrebă Hood.

– Ideal ar fi fost să descoperim prezenţa unor teroriştii cunoscuţi, explică Ballon. A unor membri ai nemiloasei grupări paramilitare Noii Iacobini, o reînviere a clicii celor care nu ezitau să ucidă femei bătrîne şi copii, dacă aparţineau claselor superioare.

Colonelul deschise torpedoul şi îi întinse lui Hood un dosar. Înăuntru se aflau vreo zece desene şi fotografii nu foarte clare.

– Aceştia sînt iacobinii pe care-i cunoaştem, spuse Ballon. Pentru a intra, ar trebui să avem dovada că înăuntru se află măcar unul dintre ei.

Hood îi arătă dosarul lui Stoll.

– Crezi c-o să poţi să distingi chipurile celor dinăuntru îndeajuns de clar ca să-i identifici?

Stoll răsfoi desenele şi fotografiile înainte de-a răspunde.

– Poate. Depinde de poziţia în care or să se afle respectivii, dacă se mişcă sau stau pe loc, depinde de intervalul de timp pe care-l am la dispoziţie pentru a regla imaginea...

– Sînt o mulţime de condiţii ipotetice, spuse Ballon iritat. Trebuie să am dovada prezenţei unuia dintre aceşti monştri în interiorul fabricii.

– Nu există nici o cale ca să eludăm strictеţea mandatului? vru să afle Hood.

– Nu, răspunse Ballon categoric. Iar eu n-am de gînd să pretind că, din cauza slabei rezoluţii a imaginii, am confundat un sărman nevinovat cu un ticălos, doar pentru a putea pătrunde cu orice preţ în uzină.

– Asta înseamnă că totul depinde de mine, nu? spuse Stoll, înapoindu-i dosarul lui Ballon.

– E genul de situaţie în care se vede cine e profesionist şi cine-i un biet amator.

Nancy se răsti la Ballon:

– Eu aş zice, în primul rînd, că un profesionist n-ar fi permis intrarea acestor teroriştiîn fabrică. Dominique a furat, s-ar putea chiar să fi ucis, şi e gata să pornească războaie. Cu toate astea, reuşeşte de fiecare dată să-şi ducă intenţiile la bun sfîrşit. Asta-l face un profesionist?

Ballon replică tăios:

– Cei de teapa lui Dominique îşi permit să încalce legea. Noi nu dispunem de luxul ăsta.

– Rahat! izbucni Nancy. Eu locuiesc la Paris, iar acolo mai toţi americanii sînt trataţi ca dracu' de către toată lumea, de la proprietari pînă la jandarmi. Legea nu ne protejează în nici un fel.

– Dar dumneavoastră respectaţi legea, nu-i aşa? întrebă Ballon.

– Desigur.

– Atunci cînd legea e încălcată de către o singură parte, avem de-a face cu o forţă brută, dar nimic mai mult. Dar atunci cînd legea e încălcată de ambele părţi, avem de-a face cu un haos în toată regula.

Hood se hotărî să curme cearta, intervenind pentru a schimba subiectul:

– Cît mai avem pînă la uzină?

– Aproximativ cincisprezece minute, îi răspunse Ballon.

Colonelul continua să privească spre Nancy, care îşi întorsese capul şi privea afară, pe geam.

– Domnişoară Bosworth, argumentele dumneavoastră sînt de bun simţ şi regret că am fost atît de aspru cu domnul Stoll. Miza este însă mult prea mare.

Se adresă pe urmă tuturor:

– V-aţi întrebat vreodată care sînt riscurile unui succes?

Hood se încruntă.

– Nu, n-am făcut-o. Despre ce risc e vorba?

– Dacă acţionăm cu o precizie chirurgicală şi Dominique cade în capcană, compania sa şi toate celelalte proprietăţi ale sale îi supravieţuiesc. Dar, dacă acestea sînt antrenate de căderea lui Dominique şi se prăbuşesc, economia franceză suferă o desta-

bilizare serioasă. Asta ar crea un vid de putere similar celor de care am avut parte în trecut.

Privi dincolo de ei, către furgoneta care-i urma.

– Un vid în care, ştim din istorie, naţionalismul german înfloreşte, iar politicienii germani agită spiritele. Iar nemţii încep să privească lacomi spre Austria, spre Sudeţi, spre Alsacia şi Lorena. Domnilor Hood şi Stoll şi domnişoară Bosworth. Ne aflăm pe o coardă întinsă. Dacă sîntem precauţi, legea ne poate sluji drept plasă de salvare. Folosindu-ne de ea, putem ajunge teferi de cealaltă parte a abisului.

Nancy întoarse din nou capul spre geam. Hood ştia că nu avea de gînd să-i ceară scuze lui Ballon. Cunoscînd-o însă, ştia de asemenea că tăcerea ei echivala, de fapt, cu recunoaşterea propriei greşeli.

– Şi eu cred în lege şi în sistemul pe care l-am edificat ca s-o apărăm, spuse Hood. O să vă ajutăm să treceţi cu bine de cealaltă parte a coardei întinse peste abis, domnule colonel.

Ballon îi mulţumi cu o uşoară înclinare a capului, cel dintîi semn de apreciere pe care-l arătase de la sosirea lor aici.

– Mulţumesc din suflet, şefule, oftă Stoll. Precum spuneam adineauri, se pare că tot eu o să duc greul, nu?

54

Joi, ora 21:33, Wunstorf, Germania

Când maşina se opri, Jody îşi ridică piciorul de pe pedala de acceleraţie, îşi rezemă capul de banchetă şi închise ochii.

– Nu mă pot mişca, gemu ea.

Herbert aprinse lumina interioară şi se aplecă deasupra ei.

– Scumpa mea, trebuie să plecăm de-aici, rosti el blînd.

– Nu.

Herbert se apucă să smulgă smocuri de vată din scaunul ciuruit.

– Motorul e mort şi, dacă nu plecăm de-aici, vom muri şi noi.

– Nu pot, repetă ea.

Herbert trase deoparte gulerul bluzei fetei şi tamponă uşor rana de la umăr, îndepărtînd sîngele. Gaura lăsată de glonţ nu era prea mare. Herbert n-ar fi fost deloc mirat să afle că proiectilul de calibrul 22 fusese tras dintr-o armă manufacturală construită de unul dintre puştanii din mulţime.

Gunoaie fără minte, îşi zise el. *Ar vărsa, de şi-ar vedea propriul sînge blestemat.*

– Mi-e frică, rosti deodată Jody şi începu să scîncească. Am greşit. Şi-acum mi-e frică.

– Nu-ţi mai face griji, încercă Herbert s-o liniştească. Ceri prea mult de la tine.

Lui Herbert îi era milă de biata copilă, dar nu-şi putea permite s-o piardă. Nu acum. Nu se îndoise nici o clipă că, singură sau însoţită de oamenii ei, Karin avea să-i urmărească. Pentru a fi cu adevărat un simbol al puterii, sceptrul nazismului se cerea înmuiat în sîngele învinşilor.

– Jody, ascultă-mă, rosti Herbert. Ne aflăm aproape de locul din care-am pornit. Ne desparte doar un kilometru şi jumătate de şoseaua principală. Dacă reuşim să ajungem acolo, sîntem salvaţi.

Herbert deschise torpedoul. Găsi o cutiuţă cu nişte calmante şi îi dădu două pastile fetei. Apoi se întinse spre bancheta din spate, luă una dintre sticlele cu apă minerală şi îi dădu să bea. Pe urmă pipăi sub scaun, căutînd ceva.

– Jody, trebuie să plecăm, repetă el.

În sfîrşit, găsi ceea ce căutase.

– Scumpa mea, trebuie să mă ocup de rana ta, adăugă el.

Fata deschise ochii, clipind a durere în vreme ce-şi mişca puţin umărul.

– Cum?

– Trebuie să scoatem glonţul de-acolo. N-avem însă nici un fel de bandaj şi nici ustensilele necesare ca să coasem rana. După ce scot glonţul, trebuie s-o cauterizez.

Fata deveni brusc atentă.

– Ai de gînd să arzi locul?

– Am mai făcut şi altădată aşa ceva, o linişti Herbert. Trebuie să plecăm de-aici cît mai repede cu putinţă, iar în starea în care eşti acest lucru e imposibil. Ceea ce am de gînd să fac o să te doară. Dar rana te doare cumplit şi acum. Cumva, trebuie să punem capăt durerii.

Fata îşi lăsă capul pe spate.

– Scumpa mea. N-avem timp de pierdut.

– E-n regulă, şopti ea cu un glas răguşit. Fă ce-ai de făcut.

Ţinîndu-şi mîinile în afara cîmpului vizual al fetei, ca să n-o sperie, Herbert aprinse un chibrit şi-l ţinu în dreptul vîrfului

micului pumnal, ca să-l sterilizeze. După cîteva secunde, stinse chibritul şi, cu două degete, cît putu de blînd, desfăcu marginile rănii. Glonţul sclipi în lumina galbenă din maşină. Herbert trase adînc aer în piept şi-şi aşeză mîna stîngă deasupra gurii fetei.

– Dacă simţi că nu mai poţi suporta durerea, muşcă-mă, îi spuse el, ridicînd cuţitul.

Jody icni.

Totul era să nu lărgească rana produsă de glonţ la intrare. Proiectilul însă se cerea scos, ca nu cumva să sfîşie mai departe ţesutul, sau chiar să se rupă în bucăţele, în urma mişcărilor pe care avea să le facă fata, fugind.

Într-o situaţie ideală, un chirurg ar fi folosit un forceps sau o pensetă. Herbert n-avea la dispoziţie decît cuţitul. Asta însemna că avea să fie nevoit să împingă vîrful cuţitului sub proiectil şi să-l împingă cît mai repede în sus, ca nu cumva zvîrcolirile de durere ale fetei să mişte lama, făcînd-o să taie în dreapta şi-n stînga, la întîmplare.

Studie atent rana vreme de cîteva clipe, apoi aşeză vîrful pumnalului deasupra ei. Glonţul pătrunsese cu o uşoară înclinaţie dinspre dreapta spre stînga. Cuţitul trebuia să urmeze exact aceeaşi cale. Îşi ţinu răsuflarea, potrivi cuţitul, iar apoi îl împinse lent în rană.

Jody ţipă şi se zbătu, dar antebraţul stîng al lui Herbert, aşezat de-a curmezişul pieptului ei, o împiedică să se mişte. Pentru el, era o nimica toată, în comparaţie cu eforturile pe care le făcuse pentru a se deplasa prin pădure în scaunul rulant.

Împinse lama de-a lungul glonţului. Îi simţi capătul, înclină uşor lama, iar pe urmă o folosi ca pe o pîrghie, pentru a împinge în sus proiectilul. Acesta se ivi încet din rană, după care se rostogoli pe lîngă trupul fetei.

Herbert îşi puse cuţitul la centură şi-i dădu drumul fetei. Luă chibriturile.

– Am nevoie de patru sau cinci secunde ca să cauterizez rana, îi spuse el fetei. Crezi c-o să poţi suporta?

Strîngînd din pleoape şi din buze, ea încuviinţă din cap.

Herbert aprinse un chibrit şi-l folosi pentru a aprinde un mănunchi de alte cîteva chibrituri. Căldura degajată de acestea avea să fie mult mai mare decît cea pe care ar fi obţinut-o încălzind vîrful pumnalului. În plus, cîştiga timp, iar acum fiecare secundă conta enorm.

Aşezîndu-şi din nou mîna în dreptul gurii fetei, Herbert apăsă vîrfurile chibriturilor pe rana sîngerîndă.

Jody se încordă toată şi-l muşcă de mînă. Herbert cunoştea durerile pe care le avea de îndurat fata şi ştia că acestea aveau să se înteţească, pe măsură ce umiditatea rănii scădea. Luptînd cu durerea provocată de dinţii fetei, se aplecă şi-i şopti la ureche:

– L-ai văzut pe Kenneth Branagh în *Henric al V-lea*?

O secundă. Sîngele începu să fiarbă. Jody îşi încleştă mîinile pe încheietura lui Herbert.

– Mai ţii minte ce le spunea oştenilor?

Două secunde. Carnea începuse să sfîrîie. Dinţii lui Jody străpunseră pielea palmei lui Herbert.

– Henric spunea că, într-o bună zi, oştenii se vor lăuda cu cicatricele lor în faţa nepoţilor.

Trei secunde. Rana sfîrîia, cu un sunet sinistru. Între timp, puterile începură s-o părăsească pe Jody, care dădu ochii peste cap.

– La fel o să faci şi tu, continuă Herbert. Desigur, în cazul în care nu-ţi faci o operaţie estetică.

Patru secunde. Marginile rănii se lipiră una de alta, umflîndu-se sub acţiunea căldurii. Jody scăpă din mîini încheietura lui Herbert, neputincioasă.

– Dar atunci nimeni n-o să creadă că ai fost împuşcată. Lumea o să te ia în rîs, cînd o să te lauzi că te-ai luptat cu regele Bob Herbert, într-un codru uitat, la dracu'n praznic.

Cinci secunde. Trase deoparte chibriturile, care se desprinseră de carnea arsă cu un plescăit sec. Aruncă mănunchiul de chibrituri, iar apoi curăţă urmele de scrum care mai atîrnau în jurul rănii. Nu era o treabă de profesionist, dar putea fi liniştit: rana era închisă.

Îşi scoase mîna dintre dinţii fetei. Palma îi sîngera.

– Acum vom avea amîndoi cicatrice cu care să ne lăudăm, mormăi el, întinzîndu-se ca să deschidă uşa. Crezi c-o să fii în stare să mergi?

Jody îşi ridică privirea spre el. Transpirase abundent şi broboanele de sudoare îi străluceau pe frunte.

– O să reuşesc, rosti ea.

Evită să-şi privească rana atunci cînd îşi încheie nasturii de la bluză, acoperind-o.

– Te doare mîna?

– Dacă nu suferi de turbare, cred c-o să supravieţuiesc, zîmbi el, deschizînd uşa. Iar acum, dacă mă ajuţi să-mi urnesc din loc scaunul rulant, o să ne cărăm naibii de-aici.

Jody coborî din maşină, mişcîndu-se cu precauţie. Cu fiecare pas, în vreme ce ocolea maşina, devenea tot mai încrezătoare. Pe cînd ajunse în dreptul lui, părea a fi redevenit ea însăşi. După un efort, reuşi să scoată scaunul din maşină, iar apoi îl desfăcu, aşezîndu-l în dreptul lui Herbert. Acesta îşi făcu vînt şi, cu o săritură îndelung exersată, aterizâ la fix.

– Să mergem, rosti el. O s-o luăm spre est, adică spre stînga noastră.

– Dar nu dintr-acolo am venit, protestă ea.

– Ştiu, încuviinţă el. Ascultă-mă. Ştiu ce fac.

Ea începu să-l împingă. Scaunul părea că se agaţă de fiecare rădăcină, de fiecare ramură căzută la pămînt. Departe, din urma lor, bezna tăcută a pădurii purtă către ei un zgomot de paşi strivind frunzele uscate.

– N-o să reuşim, gemu Jody.

– Ba da, atîta vreme cît continuăm să înaintăm în direcţia asta, o contrazise Herbert.

Jody se rezemă de scaun şi-l împinse înainte. Înaintau încet, în întunericul ce-i înconjura. Între timp, Herbert îi explică fetei ce avea de gînd.

55

Joi, ora 21:56, Toulouse, Franţa

Lăsînd în urmă furgonetele, Ballon, Hood, Stoll, Hausen şi Nancy traversară pe jos podul înalt arcuit de peste rîul Tarn. Felinarele ce se înălţau din douăzeci în douăzeci de metri furnizau îndeajuns de multă lumină pentru a le permite să vadă pe unde mergeau şi, Hood o ştia, destulă lumină pentru ca şi ei să poată fi văzuţi.

Dar asta n-avea importanţă. Oricum, Dominique probabil că era convins că era ţinut sub supraveghere. Apariţia lor nu avea de ce să provoace întărirea măsurilor de precauţie deja existente.

Ajungînd în dreptul vechiului bastion, se opriră, la adăpostul unui desiş crescut din micul petic de iarbă de la malul rîului.

Bombănind fără încetare, Stoll îi întinse laptop-ul lui Nancy şi se apucă să despacheteze dispozitivul T-Bird.

– Sper că sînteţi siguri că nu e nimic ilegal în ceea ce facem, mormăi Stoll. N-am de gînd să sfîrşesc în puşcărie, ca-n *Midnight Express II*.

– În Franţa nu se întîmplă asemenea lucruri, îl linişti Ballon. Iar ceea ce facem nu are nimic ilegal.

– Ar fi trebuit să citesc mandatul ăla al vostru, urmă Stoll. Dar nu ştiu franceza, aşa încît nu cred c-aş fi priceput mare lucru.

Expertul în computere conectă dispozitivul de dimensiunile unei cutii de pantofi la imprimanta de vizualizare. Îndreptă

partea anterioară a aparatului către clădire şi folosi un buton al imprimantei ca să activeze scannerul cu laser. Acesta avea să cureţe imaginea, îndepărtînd ceaţa datorată particulelor din aer care reflectau lumina.

– Domnule colonel, aveţi măcar o vagă idee despre grosimea acestor ziduri? întrebă Stoll.

– Aproximativ cincisprezece centimetri, în cea mai mare parte.

– În acest caz, ar trebui să ne descurcăm, spuse Stoll, pornind generatorul de frecvenţă cu o putere de ordinul terahertzilor. După mai puţin de zece secunde, dispozitivul emise un piuit.

– Se pare c-o să ştim exact peste mai puţin de-un minut, încheie Stoll.

Stoll se aplecă şi aşteptă ca imprimanta să genereze cea dintîi imagine color. Hîrtia se ivi cu o viteză asemănătoare celei a unui fax mai lent. Ballon era nerăbdător s-o studieze.

Cînd bîzîitul maşinăriei încetă, Stoll desprinse foaia şi i-o întinse lui Ballon. Colonelul o cercetă la lumina unei lanterne minuscule. Ceilalţi se apropiară curioşi.

Hood începea să se neliniştească. La o asemenea viteză, n-aveau să termine prea curînd.

– Ce-i asta? întrebă Ballon. Pare a fi o piscină.

Stoll se ridică, iar încheieturile-i pocniră. Privi imaginea.

– E o secţiune dintr-un zid cu mult mai gros decît cei cincisprezece centimetri despre care mi-aţi vorbit.

Studie datele înscrise la baza imaginii.

– Raza a pătruns şaisprezece centimetri prin zid, apoi s-a oprit. Asta înseamnă fie că zidul e mai gros decît credeaţi, fie că de cealaltă parte se mai află ceva.

Hood privi către Nancy, care se încruntase. Apoi îşi întoarse privirea spre clădirea cu cinci etaje. Existau ferestre, dar acestea aveau obloanele închise. Era convins că de cealaltă parte a acestora se afla o izolaţie din materiale radioreflectante.

Ballon făcu vînt hîrtiei, furios.

– Asta-i tot? Pentru asta am venit pînă aici? izbucni el.

– Cel care plăteşte îşi asumă riscul, rosti Stoll, vădit uşurat. Presupun c-ar fi trebuit să ne dăm seama că n-o să fie la fel de uşor ca o incursiune în arhivele computerizate guvernamentale.

Chiar în vreme ce rostea aceste cuvinte, Stoll realiză că facuse o greşeală. Ballon îşi îndreptă lanterna asupra lui, iar Hood îl privi lung pe expertul său în computere.

– Te pricepi la spargerea codurilor de siguranţă? întrebă Ballon.

– Mda, făcu Stoll, uitîndu-se la Hood. Am făcut-o, dar e ceva ilegal, mai ales că...

– Am încercat de nenumărate ori să penetrăm în sistemul informatic al companiei *Demain*, dar n-am reuşit să dăm cu nici un chip de urma lui Dominique în reţea. Au lucrat la treaba asta cei mai bun specialişti ai noştri, dar fără nici un rezultat.

– Asta s-a întîmplat din cauză că nu ştiaţi ce anume ar fi trebuit să găsiţi, interveni Nancy. Aţi găsit vreun joc produs de companie?

– Desigur, spuse Ballon.

– Înseamnă că datele căutate erau acolo, e aproape sigur. Erau însă disimulate într-unul dintre jocurile multiple.

– Ia te uită! exclamă Stoll. Am jucat şi eu aşa ceva, chiar în avion.

– Ştiu, rosti Nancy. Am observat comenzile pe care le foloseai. Ştiu, de asemenea, şi de mesajul pe care l-ai transmis.

Hood roşi, stînjenit.

– Pentru mine, e ca şi cum aş citi pe buzele cuiva, explică Nancy. Oricine are destulă experienţă în faţa tastaturii o poate face. Mă rog. Vă spuneam de jocurile companiei. Atunci cînd realizăm cîte un joc nou, plasăm întotdeauna cîte o poartă secretă către un alt joc. Am ascuns un joc de Tetris în Ironjaw, unul dintre jocurile pe care le-am proiectat pentru *Demain*.

– Tu l-ai proiectat? întrebă Stoll. A fost grozav.

– Eu, confirmă Nancy. Nimeni nu se oboseşte vreodată să citească genericul de la final. Dar, dacă ai fi făcut-o, ai fi găsit cu siguranţă jocul Tetris. Era destul să subliniezi literele potrivite din două dintre numele fictive de pe generic, Ted Roberts şi Trish Fallo.

– Dar cine naiba s-ar gîndi să facă una ca asta? se miră Hood.

– Tocmai asta-i: nimeni, zîmbi Nancy. Însă obişnuim să strecurăm informaţia în revistele fanilor sau în buletinele informative din reţea.

– Nimănui nu i-ar trece prin minte să caute un cod de activare într-un joc de aventuri inocent, spuse Hood.

– Ai dreptate, confirmă Nancy. Dar nici nu e nevoie de mai mult: e suficient un simplu cod de activare. Un mic program strecurat în computerul cuiva din Jerkwater Township, Statele Unite, poate declanşa lansarea pe Internet a unui joc extremist.

– Şi de ce n-ai scos un cuvînt despre asta pînă acum? întrebă Hood.

– Sinceră să fiu, nu mi-a trecut prin minte, replică ea tăios. Nu m-am gîndit că cineva ar putea avea interesul de-a lansa jocuri extremiste folosindu-se de nişte programe minore. Cum de nu s-a gîndit însă Matt? El e marele tău specialist.

– Are dreptate, ar fi trebuit să mă gîndesc la asta, interveni Stoll. E ca-n bancul ăla vechi: cînd ţi-e poftă de carne de elefant, pleci la vînătoare, dar uiţi să arunci o privire în propriul frigider.

Hood nu-şi amintea bancul respectiv, dar asta n-avea nici o importanţă în acel moment.

– Aşadar, jocurile sînt ascunse, spuse el. Unde le-am putea căuta?

– Şi, chiar dacă le găsim, cum vom face legătura între ele şi *Demain*? adăugă Hausen.

– E greu de spus unde-ar putea fi găsite, spuse Stoll. Programul ar putea fi construit astfel încît să fie pasat dintr-un joc într-altul, ca într-o partidă de fotbal: de la Scorpion Strikes la Phoenix, de-aici la Space şi-apoi la Claws of the Tiger-Man.

– E absolut necesar ca programul extremist să fi fost astfel compus încît să fie lansat dintr-unul din jocurile companiei *Demain*? întrebă Hood.

– Nu, răspunse Stoll. O dată implantat, e ca un virus programat să se declanşeze la momentul dorit.

– Aşadar, nu există dovezi incriminatoare, deduse Hood.

– Așa e, confirmă Stoll. Chiar dacă am putea opri lansarea programului – ceea ce e îndoielnic, cîtă vreme există cu siguranță și o rezervă, pe undeva – n-am descoperi nici o „amprentă" a celui care l-a implantat.

– Asta nu mi-e de nici un folos, rosti Ballon iritat. Nici cît negru sub unghie.

Hood se uită la ceas.

– Matt o să intre în rețea imediat, spuse el. Nancy, ești absolut sigură că nu ne mai poți da nici o informație? Măcar despre felul în care operează Dominique sau despre programatorii lui și modul lor de lucru?

– Dacă aș fi știut și altceva, ți-aș fi spus, Paul.

– Știu. Mă gîndeam însă că, poate, ți-a scăpat ceva.

– Nu. Și-apoi, nu finisez eu programele. Eu scriu parametrii, liniile generale, ca să zic așa, iar alții le „colorează". Indivizi bine plătiți, închiși în ateliere, loiali șefului pînă la moarte. Jocurile ascunse în subrutinele jocurilor „oficiale" sînt doar un exercițiu, o glumă. Ceea ce urmăriți voi mă depășește.

Tăcură cu toții o vreme. Apoi Stoll bătu din palme și se întinse în iarbă, lîngă dispozitiv.

– Știu ce trebuie să facem. Știu cum am putea să-l prindem pe ticălos.

Ballon îngenunche lîngă el.

– Cum?

Ceilalți se adunară în jurul lor, în vreme ce Stoll despacheta cablurile necesare pentru conectarea computerului său portabil, pe care îl cuplă la dispozitivul cu raze T.

– Programatorii lucrează asemenea artiștilor plastici. Așa cum am văzut în biroul domnului Hausen, preiau elemente din peisajul înconjurător, pe care le utilizează în jocurile proiectate. Acum s-a lăsat întunericul și deci o s-avem probleme în găsirea reperelor. Dar, dacă am prelua imaginile terahertziene ale copacilor, dealurilor și celorlalte, compoziția lor chimică s-ar reflecta în datele vizuale. Acest lucru o să ne permită să distingem fiecare detaliu, de la bolovani pînă la frunzele arborilor. Dacă am încărca toate aceste date în memoria computerului...

– Ai putea să rulezi un program de comparare a imaginilor video, ca să detectezi imaginile care se potrivesc, continuă Nancy. Matt, e o idee strălucită.

– Exact, rosti Stoll încîntat. Cu puţin noroc, o să pot rula acest program chiar de-aici. În cazul în care o să am nevoie de memorie suplimentară, o să descarc totul în computerele Centrului de Comandă.

Stoll se puse imediat pe treabă. Hood îl urmărea, neînţelegînd mare lucru, dar încrezător în colegul său. La un moment dat, telefonul lui celular începu să sune. Făcu cîţiva paşi pe malul rîului, înainte de a răspunde.

– Da?

– Paul? întrebă cel care sunase. Sînt John Benn. Putem vorbi?

Hood încuviinţă.

– Am un raport detaliat pentru tine, dar îţi relatez numai esenţa. Maximilian Hausen, tatăl lui Richard Hausen, a lucrat pentru Pierre Dupre între 1966 şi 1979, în funcţia de pilot şi pilot principal.

– Ai spus cumva 1966? întrebă Hood.

– Exact.

Asta se întîmplase aşadar înainte ca Richard Hausen şi Gerard Dupre să fi fost colegi. În acest caz, după toate probabilităţile, nu se întîlniseră la Sorbona, aşa cum mărturisise Hausen. Cu siguranţă, cei doi avuseseră ocazia de a se cunoaşte înainte. Hood aruncă o privire către Hausen, care-l urmărea pe Stoll. De fapt, pe Hood nu-l interesa chiar atît de mult cînd anume se cunoscuseră, ci dacă, în prezent, mai păstrau legătura. Nu în calitate de duşmani, ci ca aliaţi.

– Ar mai fi ceva, urmă Benn. Se pare că bătrînul Hausen a fost un nazist devotat. După încheierea războiului, a continuat să-şi întîlnească vechii camarazi. Aparţineau cu toţii grupării Lupilor Albi, care punea la cale crearea unui Al Patrulea Reich.

Hood întoarse spatele grupului de pe malul rîului şi întrebă şoptit:

– Richard a fost şi el membru al grupării?

– Nu există dovezi care să confirme sau să infirme ipoteza, răspunse Benn.

Hood se bucură că, măcar în această privinţă, nu existau certitudini.

– Alte veşti, John?

– Deocamdată, nimic.

– Îţi mulţumesc, spuse Hood. Mi-ai fost de mare ajutor.

– Cu plăcere, răspunse Benn. Îţi urez o noapte bună.

Hood închise, apoi rămase locului o vreme, privind apele întunecate ale rîului Tarn.

– O noapte bună. Sper să fie cu putinţă aşa ceva, murmură el şi porni din nou către locul în care se aflau ceilalţi.

56

Joi, ora 22:05, Wunstorf, Germania

Jody se mişca pe cît de repede îi îngăduiau durerea chinuitoare din umărul rănit şi amorţeala picioarelor grele ca plumbul. Era uimită cîte lucruri i se păruseră pînă atunci firești, venite de la sine: în primul rînd un trup sănătos, pe de altă parte, o plimbare prin pădure. Faptul că împingea sau trăgea după sine un scaun rulant în care se afla cineva nu-i uşura deloc înaintarea.

Iar faptul că se ştia urmărită şi că-l auzea, dar nu-l vedea pe urmăritor sporea ineditul acestei experienţe care nu semăna cu nimic din ce-i fusese dat să trăiască pînă atunci.

Se împiedică, se ridică, împinse, gemu şi se rezemă de spătarul scaunului rulant. Acesta îi era un sprijin, dar şi o povară. Apoi auzi vocea femeii, strigîndu-i de undeva din urmă:

– Nici o mişcare!

Jody se opri.

– Mîinile sus!

Jody se supuse.

– Fă doi paşi spre stînga, fără să te întorci!

Jody îi dădu ascultare. Auzi cum Karin Doring se apropie, îi ascultă gîfîiturile. Nemţoaica trase o rafală scurtă în spătarul scaunului rulant, iar zgomotul împuşcăturilor o făcu pe Jody să

tresară. Trupul neînsufleţit din scaunul rulant se prăbuşi la pămînt, cu faţa în jos.

– Doamne, gemu Jody.

Karin îi dădu ocol fetei. Chiar şi în întunericul pădurii, tînăra îi descoperi lucirea de furie turbată din ochi şi, de asemenea, zări pumnalul SA pe care îl ţinea în mînă.

– Ai îndrăznit să vii să mă înfrunţi în propria mea tabără! urlă Karin Doring.

Glasul îi era marcat de o furie pe care, în aceeaşi dimineaţă, Jody nu o detectase. Izbi cu piciorul în scaunul rulant, împingîndu-l din drum.

– Ai îndrăznit să mă sfidezi, să mă insulţi.

– Îmi pare rău, îngăimă Jody, cu un glas tremurător. Tu... Şi tu ai fi făcut acelaşi lucru, nu-i aşa?

– *N-ai nici un drept să te compari cu mine!* izbucni Karin. Tu n-ai avut nimic de răzbunat.

Brusc, trei împuşcături răsunară printre copaci. Atinsă, Karin se clătină, dar nu se prăbuşi. Ridică privirea şi-l văzu pe Bob Herbert foindu-se în crengile mai joase ale unui copac. Karin căzu în genunchi; sîngele îi ţîşnea din răni.

Herbert îşi lăsă arma să cadă în patul de frunze moarte de dedesubt, iar apoi îşi dădu drumul, rămînînd atîrnat cu braţele-i puternice de creanga cea mai de jos.

– Ei bine, Karin, în clipa asta sînt convins că Jody e bucuroasă că nu se poate compara cu tine.

Karin luptă pentru a-şi ţine ochii deschişi. Capul îi tremura uşor, în vreme ce se străduia să ridice arma. Scăpă revolverul şi, o clipă mai tărziu, se prăbuşi şi ea.

Jody îşi întoarse privirea dinspre Karin. Împinse cît colo cadavrul poliţistului, pe care-l aşezaseră în scaunul rulant, iar apoi alergă spre Herbert, care se lăsă să cadă în scaun. Jody se rezemă de trunchiul copacului, tremurînd.

– Ţi-ai îndeplinit sarcina ca o adevărată profesionistă, îi spuse Herbert. Sînt mîndru de tine.

Întinse apoi mîna pentru a-şi ridica revolverul dintre frunzele moarte, spunînd:

– Hai să plecăm naibii...

Nu mai apucă să-şi încheie îndemnul. O siluetă masivă se repezi asupră-i, urlînd în bezna nopţii. Cu sete, orbit de furie, Manfred Piper îşi abătu cu toată forţa braţul în care ţinea pumnalul către pieptul lui Herbert.

57

Joi, ora 22:06, Toulouse, Franţa

Punînd telefonul în buzunarul jachetei, Hood urcă pe malul acoperit cu iarbă. Ceilalţi rămaseseră în acelaşi loc, la adăpostul micului desiş. Doar Stoll se îndepărtase cîţiva paşi în direcţia podului, pentru a avea o perspectivă de ansamblu asupra rîului şi a malului opus.

Apropiindu-se, Hood îl auzi pe Ballon discutînd cu Nancy:

– ...Iar dacă ne văd, ducă-se dracului. Nu-mi pasă. Am trăit aceeaşi senzaţie atunci cînd am descoperit-o pe fosta mea soţie cu amantul ei. Faptul că nu-ţi place ceea ce vezi n-o să facă automat ca privelişte neplăcută să dispară.

– Nu asta v-am întrebat, spuse Nancy. Voiam să ştiu dacă nu cumva asta şi vreţi, ca unul dintre cei de la *Demain* să ne observe. Şi, dacă am fi văzuţi, ce credeţi că s-ar întîmpla?

– Ne aflăm pe un teren public, răspunse Ballon. Chiar dacă ne văd, nu ne pot face nimic. Oricum, nu cred că Dominique ar risca o confruntare deschisă. Nu acum, cînd tocmai îşi descarcă jocurile în reţea.

Hood se opri în dreptul lui Hausen. Se pregătea să-l ia deoparte pentru a sta de vorbă, cînd Ballon se apropie la rîndul lui.

– Totul e în regulă? întrebă colonelul.

– Nu sînt sigur, spuse Hood. Matt, totul e sub control?

– Mai mult sau mai puţin, răspunse Stoll.

Informaticianul era aşezat în iarbă, cu computerul pe genunchi, iar degetele îi alergau neobosite pe tastatură.

– Cum se numeşte, în franceză, o persoană care se ţine de cuvînt?

– *Fidèle*, veni răspunsul prompt al lui Ballon.

– Ei bine, omul nostru e *fidèle*, rosti Stoll. Primul joc a fost lansat în reţea la zece fix, nici o secundă mai devreme, nici o secundă mai tîrziu. L-am salvat pe hard-disk. Dispozitivul T-Bird înregistrează imagini cu un unghi de treizeci şi opt de grade, aşa încît o să am un baleiaj complet al zonei înconjurătoare în cel mult zece minute.

– Iar apoi? se interesă Hood.

– După aceea trebuie să intru în joc şi să accesez peisaje cît mai diverse.

– De ce n-ai transmis toate datele la Centru?

– Fiindcă şi ei ar face exact ceea ce am eu de gînd să fac, răspunse Stoll. Compun acum o mică modificare pentru programul Match-Book, astfel încît să recunoască şi imaginile dispozitivului T-Bird. După aia, Dumnezeu cu mila. Dacă nu ratez prea des, imaginile jocului se succed, iar cînd programul descoperă o anume potrivire între peisajele jocului şi acestea, sînt avertizat printr-un semnal sonor.

Stoll sfîrşi de scris programul şi trase adînc aer în piept. Cu o apăsare pe buton, încărcă jocul.

– Nu pot să afirm că-mi place chestia asta. Trebuie să manevrez o mulţime pusă pe linşaj.

Între timp, Nancy se apropiase. Îngenunche lîngă Matt şi îşi aşeză mîinile pe umerii lui.

– O să te ajut eu, rosti ea. Mă pricep de minune la jocurile de genul ăsta.

Hood îi privi lung pe cei doi. Felul în care îl atinsese Nancy pe Matt îi stîrnise gelozia. Plutirea mîinilor ei, aşezate asemenea unor petale diafane pe umerii lui Stoll, îl umplu de nostalgie, sentiment care fu urmat de dezgustul faţă de propriile-i gînduri.

În acea clipă, de parcă i-ar fi ghicit gîndurile, Nancy se întoarse încet şi se uită la Hood. Întoarcerea ei fusese îndeajuns

de lentă; dacă ar fi dorit cu adevărat, Hood ar fi avut tot timpul să-şi întoarcă privirea. Nu o făcuse însă. Privirile li se întîlniră, iar Hood simţi că se prăbuşea în abisul ochilor ei.

Se smulse din vraja lui Nancy amintindu-şi de Hausen. Trebuia să-i ceară lămuriri, iar aflarea adevărului era acum mai importantă decît orice altceva.

– Herr Hausen, i se adresă Hood. Aş vrea să stăm de vorbă.

Hausen ridică privirea atent, aproape nerăbdător.

– Desigur, spuse el.

Neamţul era în mod evident pus pe jar de ce se întîmpla, dar oare de partea cui se situa?

Hood îşi puse mîna pe umărul neamţului şi-l conduse către malul rîului. Ballon îi urmă, la o distanţă de cîţiva paşi. Hood n-avea nimic împotrivă ca francezul să asiste la această discuţie, care îl privea în egală măsură şi pe el.

– Adineauri am fost sunat de la Centrul de Comandă, începu Hood. Nu există nici o cale mai delicată de a întreba ceea ce am de gînd, aşa încît întrebarea mea o să fie directă: de ce nu ne-aţi spus că tatăl dumneavoastră a lucrat pentru Dupre?

Hausen se opri.

– Cum aţi reuşit să aflaţi asta?

– Le-am cerut oamenilor mei să studieze dosarele privind impozitele germane. Tatăl dumneavoastră a lucrat ca pilot pentru Pierre Dupre din 1966 pînă în 1979.

Hausen zăbovi îndelung, înainte de a răspunde.

– E adevărat, rosti el într-un tîrziu. A fost unul dintre subiectele în privinţa căruia m-am certat în seara aceea cu Gerard la Paris. Tatăl meu l-a învăţat să piloteze, l-a tratat ca pe un fiu şi l-a învăţat să urască.

Ballon se opri în dreptul celor doi. Faţa sa se afla la numai cîţiva centimetri de cea a lui Hausen.

– Tatăl dumneavoastră a lucrat pentru acest monstru? întrebă colonelul. Unde e acum?

– A murit în urmă cu doi ani, rosti Hausen

– N-am terminat, interveni Hood. Ce ne puteţi spune despre opţiunile sale politice?

Hausen răsuflă adînc, înainte de a răspunde.

– Tata a fost un om corupt. A făcut parte din Lupii Albi, o grupare care a încercat să păstreze vie ideea nazismului, după război. Se întîlneau adeseori, iar el...

Hausen tăcu.

– Ce-i cu el? insistă Ballon.

– El credea în Hitler şi în ţelurile Reich-ului. Considera sfîrşitul războiului drept un răgaz, nu o înfrîngere, şi, în felul său, se considera dator să continue. Cînd am împlinit unsprezece ani... – răsuflă din nou adînc, înainte de-a continua – ...întorcîndu-se de la un film, tata şi doi dintre prietenii lui au tăbărît assupra fiului unui rabin, care se îndrepta către casă, venind de la sinagogă. După aceea, mama m-a trimis la internat, la Berlin. Pe tata l-am văzut doar după mulţi ani, cînd m-am împrietenit cu Gerard la Sorbona.

– Aşadar, Gerard a venit la Sorbona avînd drept unic scop să se împrietenească repede cu dumneavoastră şi să vă readucă pe „calea cea bună"? întrebă Hood.

– Trebuie să înţelegeţi, rosti Hausen. M-a vrut dintotdeauna alături, mă considera o forţă, în ciuda vîrstei mele fragede. Ceea ce a făcut însă m-a revoltat. Aud şi acum cum îmi striga să mă alătur lor, de parcă ar fi vorbit despre un spectacol de circ pe care ar fi fost păcat să-l ratez. Aud şi acum gemetele tînărului âluia, scîrţîitul bocancilor lor pe asfalt, în vreme ce-i dădeau ocol. A fost dezgustător. Mama îl iubea pe tata şi m-a trimis la Berlin chiar în noaptea aia, ca să ne împiedice să ne distrugem unul pe altul. La Berlin m-a găzduit un văr de-al ei. Cîtă vreme am locuit acolo, am format o grupare antinazistă. La şaisprezece ani, aveam o emisiune la radio. O lună mai tîrziu, am fost nevoit să solicit protecţia poliţiei. Unul dintre motivele care m-au determinat să-mi continuu studiile în afara ţării a fost numărul mare de ameninţări cu moartea pe care le primeam. Nu mi-am ascuns niciodată convingerile. Niciodată, sublinie el, uitîndu-se la Ballon.

– Şi cum l-aţi cunoscut pe Gerard? vru să afle Hood.

– Povestea nu diferă prea mult de ceea ce v-am spus mai devreme, urmă Hausen. Gerard era un tînăr bogat şi răsfăţat, care

aflase de existența mea de la tata. Cred că reprezentam pentru el un soi de provocare. Lupii Albi nu reușiseră să mă intimideze. Gerard voia să mă oprească, folosindu-și farmecul și inteligența. În noaptea în care le-a ucis pe acele două fete, încerca să-mi demonstreze că doar proștii și lașii se supun legii. În vreme ce fugeam de la locul faptei, mi-a spus că aceia care vor să schimbe lumea acționează în conformitate cu propriile lor legi, iar apoi îi determină pe ceilalți să li se supună.

Hausen își ațintì ochii în pământ, iar Hood se uită la Ballon. Francezul se înfuriase.

– Ați fost implicat în crimele alea, dar n-ați făcut nimic: ați fugit, v-ați ascuns, izbucni el. De partea cui sînteți, Herr Hausen?

– Am greșit, recunoscu Hausen. De atunci n-am făcut decît să-mi ispășesc pedeapsa. Aș da orice să pot întoarce timpul și să-l denunț pe Gerard poliției, chiar în noaptea aia. Dar n-am făcut-o. Mi-a fost teamă, n-am știut ce să fac și am fugit. Credeți-mă, domnule Ballon, de-atunci am trăit mereu cu conștiința vinovăției. Și acum, zi și noapte, remușcările nu vor să-mi dea pace.

– Povestiți-mi despre tatăl dumneavoastră, îl întrerupse Hood.

– După noaptea în care acel tînăr evreu a fost atacat, mi-am întîlnit tatăl doar de două ori, spuse Hausen. Mai întîi, la proprietatea familiei Dupre, unde ne-am ascuns împreună cu Gerard. Mi-a cerut să mă alătur lor, mi-a spus că aceea era singura mea scăpare. L-am refuzat, iar el m-a făcut trădător. A doua oară a fost în noaptea morții lui. Eram la căpătîiul său și, cu ultima suflare, m-a acuzat iar de trădare fiindcă am refuzat din nou să-i accept ideile. Mama era de față. Dacă doriți, îi puteți telefona. O să vă confirme tot ce v-am spus.

Ballon privi spre Hood, care nu-l scăpa din ochi pe Hausen. Americanul trăia din nou aceeași dilemă pe care o înfruntase pentru prima oară în avion. Voia din suflet să creadă în sinceritatea acestui om. Erau însă în joc viețile unor oameni la care ținea și, în ciuda argumentelor lui Hausen, umbra unei îndoieli tot mai rămâsese.

Hood își scoase din buzunar telefonul și formă un număr. John Benn îi răspunse imediat.

– John, aș vrea să știu cînd a murit Maximilian Hausen, ceru Hood.

– Aha, nazistul misterios! exclamă Benn. Durează un minut sau două. Poți să aștepți?

– Da, confirmă Hood.

Benn trecu apelul pe linia de așteptare. Hood i se adresă lui Hausen:

– Îmi pare rău că vă pun la îndoială spusele, dar le datorez prudență maximă lui Nancy și Matt, rosti el.

– Și eu aș fi procedat exact la fel, spuse Hausen. Vă repet însă: îi disprețuiesc pe Gerard Dominique și pe Noii Iacobini, pe toți neonaziștii și tot ceea ce reprezintă. Dacă n-aș fi știut că aș fi fost de folos naziștilor compromițîndu-mă, n-aș fi ezitat să-l denunț chiar și pe tata.

– Ați fost nevoit să faceți o alegere dificilă, spuse Hood.

– Da. Am făcut-o, răspunse Hausen. Vedeți, Gerard greșea: lașii sînt cei care acționează în afara legilor.

John Benn reveni la telefon.

– Paul? Hausen cel bătrîn a murit acum doi ani fără o lună. Am descoperit un necrolog sumar într-un ziar din Bonn: fost pilot în Luftwaffe, pilot privat și-așa mai departe.

– Mulțumesc, rosti Hood. Îți mulțumesc mult, repetă el, înainte de a închide. Încă o dată, Herr Hausen, îmi cer scuze.

– La rîndul meu, domnule Hood, vă repet că... Începu Hausen.

– Paul!

Hood și Hausen își întoarseră privirea către Stoll. Ballon pornise în fugă într-acolo.

– Ai reușit să obții ceva? întrebă Hood, pornind pe urmele lui Ballon.

– Drace, răspunse Stoll. Orice-aș face și aș drege, calculatorul meu nu-i destul de iute ca să termine de analizat imaginile mai devreme de 2010. Tocmai mă pregăteam să contactez Cen-

trul pentru a le solicita băieților ajutorul, cînd lui Nancy i-a venit o idee mai bună.

Ea se ridică și începu să-i explice lui Ballon:

– În alte jocuri ale companiei *Demain*, poți trece de la un nivel inferior în următorul stopînd jocul și apăsînd pe tastele direcționale într-o anumită ordine: jos, sus, sus, stînga, dreapta, stînga, dreapta.

– Și?

– Am reușit să trecem deja la nivelul al doilea al acestui joc, fără a-l fi parcurs în prealabil pe primul, declară ea.

– Vrei să spui că Dominique a fost chiar atît de tîmpit încît să introducă în joc aceleași coduri de trișare? se miră Hood.

– Exact, confirmă Nancy. De fapt, codurile sînt o componentă constructivă a programelor de joc. Trebuie anulate, nu introduse. Cineva, la un anumit nivel al producției jocului, a uitat să le șteargă.

Ballon își îndreptase spinarea gîrbovită și privea încrezător către fabrică.

– Ce ziceți? întrebă Hood. O asemenea dovadă v-ar fi de-ajuns?

Ballon își smulse radiotelefonul de la centură, uitîndu-se la Matt.

– Ați salvat manevra asta în memoria calculatorului?

– Saltul de la un nivel la altul a fost copiat și stocat în memorie, anunță Stoll.

Ballon apăsă pe un buton al aparatului de emisie-recepție și-l ridică în dreptul gurii.

– Sergent Sainte-Marie? rosti el. *Allons-y!*

58

Joi, ora 22:12, Wunstorf, Germania

Manfred atacă, ţintind cu vîrful pumnalului ridicat pieptul americanului pironit în scaunul rulant.

Pentru un om care se poate mişca în voie, a se apăra împotriva unui atac cu cuţitul nu e chiar atît de dificil. E destul să-şi considere braţul o pîrghie şi să-l extindă în sus sau în jos, blocînd lovitura cu antebraţul. Apoi, printr-o rotire a „pîrghiei", inerţia adversarului e redirecţionată în sus şi spre exterior – respectiv în jos şi spre interior sau spre exterior. În acelaşi timp, se execută o retragere, care-i permite celui atacat să se pregătească pentru următoarea lovitură. Sau, şi mai bine, cîtă vreme adversarul şi-a expus flancul sau spatele prin manevra de îndepărtare, cel atacat are ocazia de a-l snopi în bătaie pe agresor.

Atunci cînd agresiunea are loc de la mică distanţă sau cînd atacatorul e mai înalt, tot antebraţul e folosit pentru pararea loviturii. Braţul trebuie însă, în acest caz, să fie îndoit uşor din cot. Formînd un „V", cel atacat blochează antebraţul agresorului cu propriul său antebraţ, contactul avînd însă loc neapărat mai aproape de încheietura mîinii. Menţinînd contactul între antebraţe, lovitura e deviată în sus, în jos sau lateral, la fel ca şi în cazul apărării cu braţul întins, descrisă mai devreme. Dacă atin-

gerea nu ar avea loc aproape de încheietură, cuțitul ar putea să alunece de-a lungul antebrațului, strecurîndu-se pe sub cot și atingîndu-și ținta.

Deoarece Manfred își proiectase lovitura de sus în jos, cu toată puterea concentrată în mîna în care ținea pumnalul, Bob Herbert fu nevoit să-și îndoaie cotul pentru a para. Își ridică brațul stîng, cu antebrațul în dreptul frunții și cu pumnul strîns, ca să sporească rezistența paradei. Cînd brațele se întîlniră și reuși să dea deoparte mîna care ținea cuțitul, Manfred își expuse falca, permițîndu-i lui Herbert să-i expedieze o directă năucitoare cu dreapta. Neamțul, turbat de furie, nu păru mai deloc afectat de lovitură. Își retrase brațul din blocaj, își luă avînt și-l repezi spre stînga, țintind din nou pieptul lui Herbert.

Herbert pară iar, formînd un „V" din cele două antebrațe. Undeva în urmă auzi țipătul lui Jody. Era însă mult prea concentrat asupra luptei cu bruta care îl atacase, astfel încît nu-și îngădui să-i strige fetei să fugă. În lupta corp la corp, sînt mult mai numeroși cei ce cad victime din cauza unei neatenții decît cei care nu știu ce să facă pentru a se apăra.

De astă dată, însă, Manfred refuză să se lase oprit. În ciuda blocajului, reuși să-și îndoaie încheietura. Mîna i se mișca de parcă ar fi acționat independent de restul corpului. Întoarse lama spre Herbert, cu tăișul atingîndu-i carnea. Herbert era la un pas de a se trezi cu încheietura secționată.

Cîștigă o secundă în plus, împingîndu-și brațul stîng către Manfred, pentru a slăbi apăsarea acestuia. În timp ce neamțul se străduia să readucă pumnalul în poziția potrivită, Herbert își duse dreapta pe deasupra stîngii cu care-l bloca. Apucînd la rîndul său mînerul cuțitului, își strecură degetul mare între degetul mare și arătătorul neamțului și își încleștă celelalte degete în jurul pumnului acestuia. Își retrase apoi antebrațul cu care blocase lovitura și răsuci pumnul lui Manfred în sensul acelor de ceasornic, brusc și ferm.

Încheietura lui Manfred plesni, iar cuțitul îi scăpă din mînă. Neamțul însă refuză să se lase învins și plonjă după el. Ținîndu-l în mîna stîngă, și urlînd de furie, îl luă prin surprindere pe Her-

bert, repezindu-şi genunchiul în stomacul lui. Herbert se răsturnă cu tot cu scaun, iar Manfred căzu deasupra lui. Ţintuindu-l pe american cu propria-i greutate, ridică pumnalul şi îl înfipse în spătarul scaunului rulant. Lama sfîşie pielea, în vreme ce Jody îi striga neamţului să înceteze.

Manfred lovi din nou, icnind feroce. Apoi iar. Se auzi un pocnet sec şi loviturile încetară. Neamţul îşi duse mîna la gît.

Descoperi o gaură largă, urma glonţului tras de Jody cu arma lui Karin. Din carotida ruptă chiar sub maxilar, sîngele i se prelingea în şuvoaie. Scăpă pumnalul din mînă şi căzu alături de scaunul rulant. Se mai zvîrcoli cîteva clipe, iar apoi rămase nemişcat.

Herbert se întoarse şi privi în direcţia siluetei întunecate a tinerei fete, care se profila pe cerul şi mai întunecat.

– O, Doamne, bîigui ea. O, Doamne.

– Eşti teafără? întrebă Herbert.

– Am ucis un om, rosti ea.

– N-ai avut de ales.

Fata începu să scîncească, repetînd într-una:

– Am ucis un om. Am ucis un om.

– Nu, o întrerupse Herbert.

Se redresă şi se apropie de ea.

– Ai salvat o viaţă. A mea.

– Dar l-am... L-am ucis!

– Ai fost nevoită s-o faci, aşa cum şi alţii sînt nevoiţi să ucidă în război.

– În război?

– Exact aşa ceva trăim acum, insistă Herbert. Uite ce e, n-ai avut de ales. Mă auzi, Jody? N-ai făcut nimic rău. Absolut nimic.

Jody încremenise locului, scuturată de hohote de plîns.

– Jody?

– Îmi pare rău, rosti ea, adresîndu-se cadavrului. Îmi pare atît de rău.

– Jody, mai întîi aş vrea să te rog să-mi faci un serviciu, îi spuse Herbert.

– Ce anume? întrebă ea, cu o voce gîtuită.

– N-ai vrea să îndrepți arma aia în altă direcție?

Ea se supuse. Apoi își desprinse degetele și arma căzu. Fata își ridică privirea spre Herbert, de parcă abia atunci ar fi devenit conștientă de prezența lui.

– Ești teafăr, murmură ea. Cum se face că nu te-a înjunghiat?

– Nu plec nicăieri fără căptușeala din Kevlar, răspunse el. Șezutul și spătarul scaunului sînt blindate cu straturi suprapuse de material antiglonț. Președintele mi-a dat ideea. Scaunul lui din Biroul Oval e echipat exact la fel.

Jody nu păru să-l audă. Se clătină preț de cîteva clipe, apoi se prăbuși lîngă arma scăpată mai devreme. Herbert înaintă pînă lîngă ea și o luă de mînă. O strînse blînd, iar ea deschise ochii.

– Ai trecut prin multe, Jody.

O ajută să se ridice în genunchi, apoi, cu o sforțare, fata se sculă în picioare.

– Nu mai e mult pînă la linia de sosire, încercă el s-o liniștească. De-aici și pînă la autostradă mai e cel mult un kilometru și jumătate. Nu ne rămîne decît să...

Herbert tăcu brusc. Auzise un zgomot de pași în depărtare.

Jody îl privi cu ochii mari.

– Ce s-a întîmplat?

Herbert îi făcu semn să tacă, ascultînd din nou, cu simțurile încordate.

– Drace, șopti el. Ridică-te. Chiar acum.

Tînăra reacționă prompt la tonul poruncitor din vocea lui.

– Ce s-a întîmplat?

– Trebuie să pleci imediat.

– De ce?

– Vin. Vor probabil să afle ce s-a întîmplat cu cei doi. Du-te.

– Dar tu?

– O să scap cumva, dar acum trebuie să-ți acopăr retragerea.

– Nu. Singură nu plec nicăieri.

– Scumpa mea, eu sînt plătit ca să fac ceea ce fac. Tu nu. Gîndește-te la părinții tăi. Oricum, n-aș reuși decît să-ți înceti-

nesc fuga. E preferabil să mă ascund undeva, să încerc să mă apăr şi să te apăr şi pe tine...

– Nu! strigă ea. Nu plec nicăieri de una singură.

Herbert înţelese că n-avea nici un rost să se certe cu tînăra. Jody era speriată, epuizată şi, cu siguranţă, la fel de flămîndă ca şi el.

– E-n regulă, rosti el. Plecăm amîndoi.

Herbert îi ceru lui Jody să ia arma pe care o folosise cînd trăsese din copac. Între timp, se apropie de cadavrul lui Karin şi ridică revolverul, după care aprinse farurile scaunului, căutînd pumnalul SA. Îl luă şi-l piti sub coapsă, la îndemînă, apoi verifică încărcătorul semiautomatului lui Karin, convingîndu-se că-i rămăsese destulă muniţie. Se îndreptă spre Manfred, luă cuţitul scăpat de acesta şi pipăi cadavrul, în căutarea altor arme. Nu găsi nimic. Mai întîrzie cîteva clipe, examinînd conţinutul buzunarelor neamţului la lumina lanternelor-faruri, apoi i se alătură lui Jody, care-l aştepta la cîţiva metri depărtare de cadavre.

În cea mai mare parte a timpului, Herbert se simţea ca eroul din *Wheelie and the Chopper Bunch,* un serial de desene animate pe care-l urmărise în perioada petrecută în centrul de reabilitare. Acesta era un tip ţintuit într-un scaun cu rotile, care participa la curse de maşini plini de neprevăzut. Acum însă, pentru prima oară de cînd nu-şi mai putea folosi picioarele, avea impresia că era însuşi Rambo: un bărbat singur şi hotărît, ce avea o misiune de îndeplinit şi puterea necesară ca s-o facă.

Cu mai bine de o jumătate de veac în urmă, un negru pe nume Jesse Owens îl umilise pe Hitler la el acasă, întrecîndu-i pe atleţii lui arieni în probele olimpice. În noaptea aceasta, urmărirea turbată a lui Karin îi arătase cît de mult fusese afectată autoritatea de conducător a acesteia de faptul că Jody scăpase nevătămată. Iar acum, dacă un bărbat ţintuit într-un scaun rulant avea să reuşească să scape de urmărire, mitul supraomului nazist avea să fie spulberat. În rîndul acestei grupări, cel puţin.

59

Joi, ora 22:41, Toulouse, Franţa

Hood nu prea ştia la ce să se aştepte, în vreme ce se îndrepta alături de ceilalţi către fortăreaţa transformată în uzină. Traversînd strada împreună cu ai săi, în urma lui Ballon şi a oamenilor lui, se întrebă cîte armate parcuseseră acelaşi drum, de-a lungul veacurilor, pornind la asalt. Cîte dintre ele ieşiseră victorioase şi cîte suferiseră înfrîngeri zdrobitoare?

Nu discutaseră prea mult despre ceea ce urmau să facă, o dată ajunşi înăuntru. Ballon afirmase că intenţia sa fusese dintotdeauna să caute dovezi incriminatoare care să facă legătura între Dominique şi Noii Iacobini, pentru a-l putea aresta. Oamenii săi fuseseră antrenaţi pentru astfel de acţiuni. Cu toate acestea, Hausen şi Hood reuşiseră să-l convingă pe colonel să-i lase pe Matt şi pe Nancy să arunce o privire în fişierele computerelor uzinei. Indiferent dacă aveau să găsească liste cu simpatizanţii sau membrii Noilor Iacobini, sau vreo dovadă a implicării companiei *Demain* în afacerea jocurilor extremiste, oricare dintre variante ar fi fost de ajuns pentru a-l distruge definitiv pe Dominique.

Nu întîrziaseră prea mult nici asupra posibilităţii ca Dominique să acţioneze în vreun fel pentru a împiedica un astfel de deznodămînt. Individul nu era doar comandantul unei armate de

terorişti, ci ucisese el însuşi, cu propriile-i mîini. Cu siguranţă, ar fi făcut orice pentru a-şi proteja imperiul.

La urma urmei, de ce să n-o facă? se întrebă Hood, pe cînd se apropiau de intrarea principală a fabricii. Cu siguranţă, Dominique se considera deasupra oricărei legi. De la greva lucrătorilor căilor ferate, care paralizase întreaga Franţă, această ţară se temea ca dracul de tămîie de conflictele de muncă şi de şomaj. Cine ar fi îndrăznit să acuze un întreprinzător de anvergura lui Dominique? Cu atît mai mult în cazul în care acesta ar fi susţinut pretutindeni că era hărţuit. Chiar şi superiorii lui Ballon aveau să fie nevoiţi să recunoască faptul că neobositul colonel era un fanatic. *Iar asta, doar de-ar fi fost dispuşi să folosească un termen indulgent*, îşi zise Hood.

Perimetrului bastionului îi fusese adăugată o poartă din bare de oţel. Singura concesie făcută modernizării erau camerele minuscule de luat vederi ce pîndeau dintre arabescurile părţii superioare a porţii. Dincolo de ea se afla o cabină masivă din cărămidă, proiectată în acelaşi stil arhitectonic ca şi restul construcţiei. Cînd grupul condus de Ballon se apropie de poartă, doi bărbaţi ieşiră din cabină. Unul dintre ei era un paznic îmbrăcat în uniformă, celălalt un tînăr îmbrăcat într-un costum elegant. Nici unul dintre ei nu părea surprins de apariţia noilor veniţi.

– Sînt colonelul Bernard Benjamin Ballon din cadrul Grupului de Intervenţie al Jandarmeriei Naţionale, rosti Ballon, ajungînd în faţa porţii.

Scoase din buzunar un portofel din piele, despături un document şi-l arătă celor doi.

– Acesta este un mandat de percheziţie eliberat de judecătorul Christophe Labique de la Paris şi contrasemnat de comandantul meu, generalul Francois Charrier.

Individul îmbrăcat în costum îşi întinse mîna cu degete fin manichiurate printre barele porţii, vrînd să ia documentul.

– Sînt Vaudran, membru al firmei de consultanţă juridică *Vaudran, Vaudran et Boisnard*, rosti el. Sînt reprezentantul legal al companiei *Demain*. Vă rog să-mi permiteţi să cercetez mandatul.

– Înțelegeți, sper, că nu mi se cere, prin lege, decît să prezint mandatul și să vă explic scopul vizitei noastre, replică Ballon.

– O să iau mandatul și-o să-l citesc. Abia apoi, dacă e cazul, o să vi se permită să intrați.

– Conform, legii, aveți dreptul să citiți mandatul în timpul desfășurării percheziției, îl informă Ballon. Cunoașteți legea, sper. O să aveți posibilitatea să consultați acest mandat de îndată ce intrăm.

– Trebuie să-i arăt mandatul clientului meu, înainte de-a vă lăsa să intrați, replică Vaudran.

Ballon se holbă la el cîteva clipe, iar apoi ridică mandatul către una din camerele de luat vederi de deasupra porții.

– Clientul dumneavoastră a văzut mandatul, declară el. E vorba de un mandat, repet, nu de o cerere de primire în audiență. Deschideți poarta.

– Îmi pare rău, dar o simplă bucată de hîrtie nu e de-ajuns, interveni avocatul. Trebuie să aveți motive întemeiate.

– Avem, răspunse Ballon. Anumite elemente caracteristice au fost identificate atît în jocurile companiei *Demain*, cît și într-un joc cu un scenariu extremist prezent pe Internet, joc numit *Mulțimea care taie și spînzură*.

– Ce gen de elemente?

– Un cod de selectare a nivelului de joc. L-am înregistrat în memoria calculatorului nostru. O să aveți dreptul să-l cercetați înaintea procesului, dar nu acum, înainte de percheziție. Toate acestea sînt specificate în mandat. Acum, Monsieur Vaudran, vă rog să deschideți poarta.

Avocatul îl privi lung pe Ballon, după care îi făcu semn însoțitorului său să se întoarcă în cabină. Paznicul închise ușa de lemn a acesteia și ridică telefonul.

– Aveți șaizeci de secunde la dispoziție! urlă Ballon în direcția acestuia, uitîndu-se la ceas. Sergent Sainte-Marie?

– Da, domnule.

– Ai la îndemînă o încărcătură explozivă pentru a sparge zăvorul?

– Da, domnule.

– Pregăteşte-o.

– Am înţeles.

– Sper că sînteţi conştient de ceea ce vă pregătiţi să faceţi, rosti avocatul.

Ballon nu răspunse, continuînd să-şi privească ceasul.

– Au fost destui care şi-au distrus cariera pentru greşeli mult mai puţin grave, îi atrase atenţia avocatul.

– De data asta, e în joc o singură carieră, replică Ballon, privindu-l ţintă pe avocat. Ba nu. Două, adăugă el, şi îşi mută din nou privirea pe cadranul ceasului.

Hausen tradusese schimbul de replici pentru Hood, Stoll şi Nancy. Urmărind desfăşurarea evenimentelor, Hood se întrebă ce aveau de cîştigat, de fapt, din această operaţiune. Cu siguranţă, Dominique îi văzuse dinainte în faţa uzinei şi avusese răgazul necesar pentru a distruge sau ascunde orice dovezi care l-ar fi putut incrimina. Probabil că-şi folosea aceste ultime minute pentru a se asigura că nu-i scăpase nimic.

După mai puţin de un minut, paznicul tastă un cod pe panoul de comandă. Ballon îşi înşiră oamenii în dreptul porţii. O clipă mai tîrziu, avocatul se întoarse şi dispăru grăbit printr-una dintre intrările laterale ale clădirii. Ofiţerii pătrunseră nestingheriţi în incintă şi înaintară spre intrarea principală. Unul dintre paznici îi urmă şi le deschise uşa, introducînd un cod cu ajutorul consolei fixate pe rama uşii. Înainte de a intra în clădire, Ballon îi întinse paznicului mandatul de percheziţie.

De cum intrară, oamenii colonelului se aliniară în dreptul intrării principale. Ballon îi anunţă că, în cazul în care urma să găsească orice material pe care avea să-l considere necesar a fi confiscat, avea să-i cheme, iar ei aveau să transporte totul la furgoneta cu care veniseră. Hood deduse că poliţiştii exersaseră de atîtea ori această procedură, încît o puteau executa, la nevoie, chiar şi cu ochii închişi. Ballon le ceru ca, în cele ce aveau să urmeze, să păzească toate ieşirile, avînd grijă ca nimeni să nu părăsească clădirea.

Ballon şi grupul noilor veniţi îşi văzură de drum în interiorul uzinei. Traversară un hol spaţios şi somptuos decorat. Dacă s-ar

fi aflat aici în calitate de simplu turist, Hood ar fi zăbovit cu siguranță cîteva minute pentru a admira spectaculoasele arcade și picturile murale complexe.

Glasul lui Ballon îl readuse cu picioarele pe pămînt.

– Pe aici, rosti colonelul, pe un ton blînd, dar imperativ, atunci cînd ajunseră la capătul holului.

Ignorînd privirile paznicilor – care, în mod evident, primiseră instrucțiuni pentru a-i lăsa să treacă – cei cinci parcurseră coridorul strîmt, cu ferestre mici, izolate cu gratii, care ducea spre sala rezervată programatorilor care lucrau în cadrul companiei.

Hood nu se așteptase să găsească vreun angajat bîntuind noaptea prin fabrică. Cu toate acestea, lipseau chiar și obișnuitele echipe de serviciu. Locul era pustiu, cu excepția celor cîțiva paznici, care nu păreau a-i băga în seamă.

În ciuda corpurilor de iluminat, a dispozitivelor de alarmă, a camerelor de luat vederi și a pardoselii moderne, clădirea își păstra personalitatea din vechime. Cel puțin așa i se păru, pînă în clipa în care paznicul le deschise ușa ce dădea spre sala computerelor.

Fosta sufragerie a castelului fusese transformată într-o sală ce amintea de încăperile de la Biroul Național de Recunoaștere. Pereții erau zugrăviți în alb, iar tavanul era mascat de luminile albe, fluorescente. Mobilierul era alcătuit din mese cu tăblii de sticlă, pe care erau înșirate cel puțin treizeci și cinci de terminale de calculator. În fața fiecăruia fusese fixat în podea un scaun pivotant cu spătar din plastic. Singura diferență dintre *Demain* și BNR era lipsa oamenilor. Se părea că Dominique nu avea de gînd să riște nimic. Mandatul de percheziție avea să-și piardă valabilitatea peste exact o oră. Lipsa personalului care să poată răspunde întrebărilor avea să-i încetinească.

– Asta zic și eu sală de jocuri, fluieră Stoll, privind în jur.

– Ei bine, jucați-vă, îl îndemnă Ballon.

Stoll privi către Hood, care încuviință fără să scoată o vorbă. Stoll răsuflă adînc și privi întrebător către Nancy:

– Ai vreo preferință?

– Nu cred că are importanţă unde ne aşezăm, răspunse ea. Toate terminalele sînt legate la aceeaşi unitate centrală.

Dînd din cap, Stoll luă loc în faţa celui mai apropiat dintre monitoare, îşi conectă propriul laptop şi-i dădu drumul.

– În mod sigur, au lansat cîteva capcane în sistem, fu de părere Nancy. Cum ai de gînd să le depăşeşti? În privinţa cîtorva, ţi-aş putea fi de ajutor, dar o să dureze destul de mult.

– Nu-i nevoie să ne pierdem timpul, spuse Stoll, introducînd o dischetă în laptop şi încărcînd programul conţinut de aceasta. Am întotdeauna la mine un program realizat de mine, un program-buldozer. Acesta începe prin a detecta rapid codurile matematice de decriptare. Nu e cazul să le verifice pe toate pe rînd: dacă unu cu şase şi opt cu zece nu se potrivesc, n-are nici un rost să mai încerce cu şapte. De îndată ce subrutina de localizare se familiarizează cu limbajul, ceea ce nu durează mai mult de cîteva minute, buldozerul intră în acţiune, căutînd meniurile de activare. Imediat după ce le-am obţinut, sînt ca şi intrat. În timp ce studiem toate datele aici, ele sînt descărcate şi în memoriile computerelor de la Centrul de Comandă.

Ballon îl strînse de umăr pe Stoll, clătină din cap dojenitor şi-şi duse degetul la buze.

Stoll îşi plesni fruntea.

– Îmi cer scuze, spuse el. Ştiam: gura mare scufundă vapoare.

Ballon încuviinţă pe tăcute.

În vreme ce Nancy îi sugera lui Stoll cîteva parole uzuale, Hausen se apropie de colonel.

– Domnule colonel, ce facem în privinţa lui Dominique?

– Deocamdată, aşteptăm.

– Ce anume?

Ballon se întoarse cu faţa către german. Îi făcu semn să se apropie şi-i şopti la ureche:

– Aşteptăm ca Dominique să se înfurie. După cum i-am atras atenţia şi domnului Stoll, Dominique e cu ochii pe noi, în mod cert. Dacă avem noroc, o să găsim ceea ce căutăm în memoria computerului.

– Şi dacă nu găsim nimic?

– În acest caz, rămîneţi dumneavoastră, răspunse Ballon.

– Eu?

– O să le cer domnului Stoll şi domnişoarei Bosworth să transmită un mesaj: declaraţia dumneavoastră privind crimele comise la Paris. Indiferent ce-o să se întîmple, Dominique o să fie afectat, rînji colonelul. Cu toate acestea, există şi o a treia posibilitate. Dominique a aşteptat douăzeci şi cinci de ani reîntîlnirea cu dumneavoastră. Dacă se teme ca nu cumva să dezvăluiţi secrete referitoare la trecutul lui, o să fie ispitit să nu vă mai lase să ieşiţi de-aici.

– Chiar credeţi că ar avea îndrăzneala de a-şi trimite Noii Iacobini împotriva noastră?

– Le-am ordonat oamenilor mei să rămînă afară, explică Ballon. Dacă Dominique e convins că ar putea pune mîna pe dumneavoastră înainte să intervină, o să vrea să-ncerce. Însă, de îndată ce schiţează o mişcare în acest sens, vă scot pe toţi de-aici şi iau cu asalt clădirea.

Făcu cu ochiul, lipsit însă de farmec:

– Aşa cum v-am spus, eu însumi îl pîndesc de mult pe Dominique şi intenţionez să pun mîna pe el.

Spunînd acestea, Ballon se retrase, pentru a vedea cum se descurcau Nancy şi Stoll. Hausen rămase locului, de parcă ar fi fost ţintuit de podeaua din lemn de esenţă tare.

Chiar şi de la distanţă, de dincolo de Stoll, Hood ghici, privind chipul lui Hausen, că se întîmplase ceva. Chipul veşnic calm al germanului era palid, iar sprîncenele încruntate. Dar se hotărî să nu-i pună întrebări încă. Lui Hausen îi plăcea să cumpănească îndelung înainte de a-şi descărca sufletul. Dacă avea ceva de spus, avea s-o facă, mai devreme sau mai tîrziu.

Hood se mulţumi aşadar să urmărească, pradă unui straniu amestec de teamă şi mîndrie, cum soarta întregii lumi era pe cale de a fi hotărîtă de un tînăr care asuda de zor în faţa unui computer.

GO

Joi, ora 17:05, Washington, D.C.

Cînd şuvoiul de date începu să curgă în memoria computerului lui Eddie Medina, redirecţionat de Matt Stoll din Franţa, tînărul îşi scoase haina, îşi reluă locul la consolă şi-i ceru înlocuitorului său din schimbul de noapte, asistentul-adjunct al responsabilului cu suportul logistic al operaţiunilor, ofiţerul Randall Battle, să-l anunţe pe generalul Rodgers.

Battle încuviinţă şi se supuse, în timp ce simbolul-semnătură al lui Matt Stoll, chipul zîmbitor înclinat, tocmai dispărea de pe ecran. Acesta fu înlocuit de o siglă care anunţa trimiterea unui fişier masiv numit *L'Operation Écouter*.

Rodgers îi ceru lui Battle ca toate fişierele sosite să fie trimise prin reţea în propriul său computer. Apoi, împreună cu Darrell McCaskey şi Martha Mackall, începură să urmărească datele recepţionate.

Primul document era un avertisment al lui Stoll:

> Eddie: nu vreau să prelungesc transmisia cu comentariile mele. Pe scurt: buldozerul a spart fişierele *Demain*. Datele primare au fost şterse, dar copiile de rezervă au rămas intacte. Descarc tot ce-am găsit în acest fişier.

După avertisment apărură o serie de fotografii ale celor ce slujiseră drept modele pentru personajele jocului. Acestea fură urmate de secvențe-test, cu albi hăituind bărbați și femei de culoare. Albi violînd o negresă. Un negru sfîșiat de cîini. Urmă apoi o nouă notă informativă a lui Stoll.

> Jocurile propriu-zise sînt lansate în rețea dintr-un cuib ascuns altundeva.Originea pare a fi protejată cu străşnicie.

Din nou, imagini din diverse unghiuri, cu negri și negrese atîrnînd spînzurați. O rundă-premiu, în care un puștan alb trăgea la țintă în băieți negri, contra cronometru. Martha împietrise. McCaskey își mușca buzele, privind pieziș ecranul.

> Eddie: se pare că am declanşat o alarmă pe undeva. O mulțime de indivizi aleargă pe-aici, care-ncotro. Însoțitorul nostru, colonelul Ballon, a pus mîna pe armă. Trebuie să închid. Salut.

Imaginile continuară să se deruleze pe ecran, dar Rodgers încetase să le urmărească. Generalul trecu pe o linie secundară a computerului și, în cîteva secunde, primi legătura cu cei aflați în cabina aeronavei V-22 Osprey.

61

Joi, ora 23:07, Toulouse, Franţa

– *Îndepărtaţi-vă de tastatură!*

Cu mîna stîngă, colonelul Ballon îl împinse pe Matt Stoll la podea, apoi apăsă pe un buton al aparatului de emisie-recepţie, în vreme ce pistolarii îşi făceau apariţia. În mîna dreaptă avea revolverul. Era singura armă de care dispuneau cei cinci.

Întins pe podea alături de ceilalţi, Hood numără doi-sprezece... cincisprezece... În total, şaptesprezece bărbaţi care trecură prin dreptul uşii, ocupînd poziţii de-a lungul coridorului exterior. Exceptînd ferestrele înalte, la care s-ar fi putut ajunge doar cu o scară, uşa pe care intraseră în sala computerelor era singura cale de ieşire.

Hausen era întins pe burtă între Hood şi Ballon, care rămăsese ghemuit.

– Felicitări, domnule colonel, rosti acesta. Dominique a înghiţit momeala.

Hood realiză că ratase discuţia anterioară dintre cei doi, dar asta nu mai avea importanţă acum. În mod sigur, Ballon nu părea deloc deranjat de această postură. Cu toate simţurile în alertă, dînd dovadă de sînge rece, îi pîndea pe noii veniţi.

Scurta privire pe care apucase să le-o arunce îi dezvălui lui Hood faptul că aveau de-a face cu o adunătură de bandiţi, nu cu

o formațiune organizată. Cu toții erau îmbrăcați simplu, ca niște oameni care n-aveau de gînd să se arate în public, iar armamentul era foarte variat. N-avea nevoie de lămuriri din partea lui Ballon pentru a ști că aceștia erau Noii Iacobini.

– Presupun că indivizii ăștia reprezintă dovada de care aveați nevoie, nu? întrebă Stoll, vădit neliniștit.

– *Levez-vous!* strigă unul dintre bărbații de afară, ivindu-se pentru o clipă în cadrul ușii, măturînd încăperea cu țeava armei.

– Ne-a cerut să ne ridicăm, șopti Ballon. Dacă ne supunem, s-ar putea să ne împuște.

– Dar nu asta aveau de gînd să facă, oricum? întrebă Nancy.

– Ca să ne împuște în poziția în care sîntem acum, ar fi nevoiți să intre, explică Ballon. Nu știu însă cîți dintre noi sînt înarmați. Se pare că nu sînt dispuși să rişte.

Se aplecă și adăugă, în șoaptă:

– Mi-am avertizat oamenii. Pornesc către noi și-și ocupă pozițiile.

– Pînă cînd ajung aici, s-ar putea să fie prea tîrziu, spuse Hausen.

– Nu și dacă rămînem ascunși, dacă îi silim pe adversari să vină după noi, îl contrazise Ballon. Sîntem pregătiți să-i primim cum se cuvine.

– Ba nu, nu sîntem, rosti Nancy.

– Dacă se întîmplă să fiți prinși între două focuri, iar oamenii mei nu v-au zărit la timp, strigați: *Blanc!*, adică „alb", continuă Ballon. În felul ăsta, or să știe că în bătaia focului se află și persoane neînarmate.

– O să le ofer animalelor ăstora șansa de-a trage, spuse Hausen. Ia să vedem dacă-i țin curelele s-o facă.

Cu aceste cuvinte, se ridică.

– Herr Hausen, șuieră Ballon.

Germanul îi ignoră avertismentul. Hood așteptă cu răsuflarea tăiată ce avea să urmeze, auzindu-și parcă fiecare bătaie a inimii.

O vreme, nu se întîmplă nimic. Într-un tîrziu, unul dintre Noii Iacobini strigă:

– *Allons donc!*

– I-a cerut lui Hausen să iasă, traduse Ballon.

– Din încăperea asta sau din clădire? întrebă Hood.

– Sau din situaţia fără ieşire în care ne aflăm? adăugă Stoll.

Ballon ridică din umeri.

Hausen porni către uşă. Curajul lui îl impresionă pe Hood, deşi, în adîncul sufletului, nu se putu împiedica să-şi pună întrebarea dacă germanul era animat de un curaj nebunesc sau de încredere. Încrederea unui complice în tovarăşii săi.

La rîndul său, Ballon aşteptă. Hausen trecu pragul uşii, iar apoi zgomotul paşilor lui încetă. Ascultară cu toţii, dar nu mai auziră nimic. În aparenţă, Hausen fusese oprit pe coridor.

Individul de la uşă le strigă din nou să iasă. Hood îşi îndreptă privirea spre Ballon.

– Aţi mai avut de-a face cu această grupare teroristă. Ce obişnuiesc să facă în astfel de situaţii? întrebă el.

– În absolut orice situaţie, ucid sau snopesc în bătaie pe cei care li se opun, spuse Ballon. Oamenii ăştia nu cunosc sensul cuvîntului „milă".

– Se pare însă că nu l-au ucis pe Hausen, remarcă Nancy.

– *Sortez tout de suite!* porunci iacobinul de la intrare.

– Nici n-or s-o facă, atîta timp cît n-au pus mîna pe armele noastre, spuse Ballon.

– În acest caz, poate c-ar trebui să-i scoatem de-aici pe Matt şi Nancy, propuse Hood. Poate c-or să le dea drumul.

– Şi tu ar trebui să vii cu noi, interveni Nancy.

– Ar merita să încercăm, încuviinţă Ballon, după un moment de gîndire. Există însă posibilitatea să vă folosească drept ostatici, ameninţînd c-or să vă împuşte, unul cîte unul, pînă cînd mă decid să mă predau.

– Cum am putea evita asta? vru să afle Nancy.

– Într-o astfel de situaţie, îi anunţ prin radio pe oamenii mei, spuse Ballon. Ştiu ce-au de făcut.

– Dar n-avem nici o garanţie, constată Hood.

Teroristul urlă din nou, anunţîndu-i că avea să-şi trimită oamenii înăuntru, dacă nu se ridicau cu toţii imediat.

– Nu, n-avem nici o garanție, recunoscu Ballon. Însă, dacă totul se desfășoară cum am prevăzut, vor fi nevoiți să aducă fiecare ostatic, pe rînd, în fața ușii, pentru ca eu să văd ce-o să li se întîmple. Iar dacă văd, o să pot să trag. Și dacă trag, oricine-ar fi cel care-l amenință pe ostatic e doborît. Din clipa aia, ați face bine s-o întindeți.

Hood îl invidie pe francez pentru calmul de care dădea dovadă. De la Mike Rodgers, învățase că aceasta era principala calitate necesară pentru a conduce o astfel de operațiune. În clipa aceea, el însuși nu era chiar atît de încrezător în șansele pe care le avea. Se gîndi la soția și la copiii lui. Cît de mare nevoie aveau de el, și cît de dragi îi erau. Dar acum, totul putea să se sfîrșească din cauza unui pas greșit sau a unui cuvînt rostit în plus.

Ridică privirea spre Nancy, care îi răspunse cu un zîmbet trist. Și-ar fi dorit să se poată revanșa față de ea, pentru rolul pe care-l jucase în meandrele vieții ei. Acum însă nu era timp pentru așa ceva și nici măcar nu putea fi convins că, mai tîrziu, avea să aibă ocazia s-o facă. Se mulțumi așadar să-i adreseze un zîmbet cald; la vederea lui, surîsul ei se lărgi. Deocamdată, era tot ce puteau să facă.

– E-n regulă, rosti Ballon. Vreau să vă ridicați și să vă îndreptați încet către ușă.

Ceilalți ezitară.

– Picioarele mele refuză să se miște, oftă Stoll.

– Obligă-le, îi aruncă Hood, ridicîndu-se, urmat de Nancy.

Stoll îi imită, de voie, de nevoie.

– Credeam că sîntem băieții buni și că nu ni se poate întîmpla nimic, se văietă Stoll. Acum, ce facem? Ridicăm mîinile sau înaintăm pur și simplu către ușă?

– Încearcă să te calmezi, îl sfătui Hood, în timp ce-și croiau drum printre mesele încărcate de computere.

– De ce, în asemenea situații, toată lumea nu știe să spună decît atît: calmează-te? comentă Stoll. Dac-aș putea, m-aș liniști, credeți-mă.

– Matt, începi să mă calci pe nervi, interveni Nancy. Fă-mi un bine și liniștește-te odată.

Stoll se supuse, tăcu, iar restul drumului fu parcurs în liniște.

Hood îl măsură din priviri pe Noul Iacobin care vorbise, cel aflat lîngă ușă. Avea mustață și o barbă deasă și era îmbrăcat într-un tricou gri, jeanși și bocanci. Ținea sub braț o pușcă de asalt și părea hotărît s-o folosească.

Trecură pragul ușii fără să scoată o vorbă. Hood îl zări imediat pe Hausen, întors cu fața la perete, cu mîinile ridicate și picioarele depărtate. Unul dintre teroriști își ținea țeava armei lipită de ceafa lui.

– Drace, înjură Stoll în șoaptă, pătrunzînd pe culoarul îngust și prost luminat.

Cei trei americani fură, pe rînd, înșfăcați de către doi inși și împinși cu fața la peretele de cărămidă, iar țeava unei arme li se înfipse în ceafă. Hood își întoarse ușor capul, pentru a-l putea vedea pe cel din ușă, care părea a fi conducătorul. Iacobinul era calm, cuprinzînd cu privirea atît încăperea calculatoarelor, cît și pe cei trei noi prizonieri.

Lîngă Hood, Nancy se lăsase pradă unui tremur ușor. La dreapta ei însă, Stoll clănțănea de-a binelea. Privirea îi era ațintită de-a lungul coridorului, de parcă ar fi cîntărit șansele pe care le avea de-a scăpa cu fuga.

– Avem un mandat de percheziție, începu Stoll. Credeam că tot ce facem e legal...

– *Tais-toi!* lătră conducătorul.

– Nu sîntem trupe de comando, continuă Stoll. Sînt un biet informatician...

– Gura!

Stoll se supuse.

Conducătorul Noilor Iacobini îi studie o vreme, apoi se întoarse în cadrul ușii, strigîndu-i ultimului intrus rămas în încăpere să iasă.

Ballon îi răspunse, strigînd în franceză:

– Dă-le drumul celorlalți și pe urmă ies.

– Nu. Mai întîi ieși, apoi le dăm drumul, replică Noul Iacobin.

De data asta, Ballon nu răspunse. Era limpede că aştepta ca adversarul să facă următoarea mişcare. Aşa se şi întîmplă. Conducătorul făcu un semn din cap în direcţia lui Hausen. Teroristul aflat în spatele germanului îl apucă de păr. Cînd Hausen fu tîrît către uşă, Nancy ţipă. Hood se întrebă dacă teroriştii aveau de gînd să-i ofere lui Ballon răgazul de a se preda, sau aveau să-l împuşte pe Hausen, aruncîndu-i cadavrul în încăpere şi ameninţînd apoi că aveau să repete operaţiunea cu un alt ostatic, dacă francezul nu avea de gînd să iasă.

O împuşcătură răsună, venind de undeva din beznă, dinspre uşa care dădea în holul cel mare al clădirii. Hood rămase o vreme nedumerit, înainte de a descoperi că, profitînd de larma creată de ieşirea lor şi de strigătele căpeteniei teroriştilor, oamenii lui Ballon demontaseră, fără să fie auziţi, broasca bogat ornamentată a uşii. Prin orificiul rămas, aveau acum la dispoziţie un unghi bun de tragere, putînd să-l atingă pe oricare dintre cei aflaţi pe culoarul strîmt.

Cel care-l ţinea pe Hausen se prăbuşise. Se ţinea de şoldul drept şi urla. Hausen profită de confuzia creată şi se repezi spre uşă, în direcţia din care venise împuşcătura. Nici unul dintre Noii Iacobini nu deschise focul, de teamă să nu împărtăşească soarta tovarăşului lor.

Hausen deschise uşa şi dispăru. De cealaltă parte nu se mai afla nimeni. Cu siguranţă, oamenii lui Ballon îl văzuseră venind şi se adăpostiseră.

Hood nu se clinti. Deşi cel care-l păzea îşi întorsese privirea, americanul simţi în continuare apăsarea ţevii armei acestuia la baza gîtului.

Transpiraţia i se prelingea la subsuori. Simţi cum palmele lipite de peretele de cărămidă i se umezesc şi îşi jură că, dacă avea să supravieţuiască, avea să-i îmbrăţişeze îndelung nu doar pe membrii familiei sale, ci chiar şi pe Mike Rodgers. Adjunctul său îşi petrecuse întreaga viaţă descurcîndu-se în astfel de situaţii. Respectul pe care Hood îl nutrea faţă de el crescu brusc.

În vreme ce se gîndea la Rodgers, simţi cum mîinile încep să-i tremure.

Ba nu, îşi spuse Hood. *Nu-i vorba doar de mîinile mele.* Cărămida veche a zidului începuse şi ea să tremure. Apoi, cerul de dincolo de ferestrele cu gratii se lumină. Chiar şi aerul părea că vibrează. Căpetenia Noilor Iacobini le porunci oamenilor săi să-şi sfîrşească treaba şi s-o întindă.

62

Joi, ora 23:15, Wunstorf, Germania

Pașii ce veneau din urmă se auzeau tot mai aproape. Înaintînd prin pădure, împingînd de zor roțile scaunului său rulant, Bob Herbert nu se gîndea însă la urmăritori. De fapt, nu se gîndea decît la ceea ce-i scăpase din minte, în încordarea fugii. Cheia supraviețuirii, a victoriei.

Cum naiba îl chema?

Jody gemu. Înaintau încet prin bezna deasă. Herbert fu cît pe-aci s-o roage să-i tragă un șut în fund, ca să-și amintească.

Nu-mi pot aduce aminte.

Avea să-și amintească. Trebuia să-și amintească. Nu-l putea lăsa pe Mike Rodgers să cîștige. Fiind amîndoi pasionați de istoria militară, discutaseră de multe ori despre această chestiune. Își puseseră următoarea întrebare: dacă ar fi avut de ales, înainte de a porni la luptă, ce-ar fi preferat, un mic grup de soldați devotați sau o armată numeroasă, de recruți mai puțin instruiți?

De fiecare dată, Rodgers alegea invariabil numerele mari; cu toate acestea, existau argumente solide în ambele privințe. Herbert îi atrăgea mereu atenția asupra legendei lui Samson, care învinsese de unul singur oastea filistinilor, înarmat doar cu o falcă de măgar. În secolul al treisprezecelea, Alexandr Nevski și

oştirea sa de ţărani ruşi, slab înarmată, reuşiseră să înfrîngă armata teutonilor, dotată cu armuri şi tehnică de luptă. Două secole mai tîrziu, o ceată de englezi, sub comanda lui Henric al V-lea, învinsese o armată franceză mult mai numeroasă.

Rodgers îşi avea însă, la rîndul său, exemplele de rigoare. Oricît ar fi fost de viteji, spartanii fuseseră copleşiţi de perşi, la Termopile, în 480 înainte de Cristos. Fortul Alamo nu rezistase asediului susţinut. Şi, desigur, mai era şi povestea diviziei a 27-a de cavalerie uşoară a britanicilor, care fusese măcelărită în cursul ultimului raid sinucigaş, în Războiul Crimeii.

Iar de-acum, în capul listei o să se-adauge Robert West Herbert cel blestemat, îşi zise el, ascultînd paşii urmăritorilor săi, care striveau sub tălpi crengi uscate. *Chiar el, idiotul care n-a avut atîta minte, încît să-şi noteze pe o bucată de hîrtie numele celui ce i-ar fi putut salva.* Oricum, avea să-şi găsească moartea într-o tovărăşie celebră: Regele Leonidas, Jim Bowie, Errol Flynn.

Gîndul la Errol Flynn îl ajută să se relaxeze, înainte de a purcede la alcătuirea unui plan de întîmpinare a urmăritorilor. Spera doar că Jody avea să accepte să fugă. Ideea că avea să lupte pentru a salva viaţa fetei îi pompă un şuvoi de adrenalină în vine.

Tocmai atunci, poate fiindcă încetase să-şi scormonească în amintiri, numele pe care încercase să-l rememoreze îi răsună limpede în minte.

– Jody, împinge-mă, rosti el.

Pînă în clipa aceea, fata înaintase cu greu alături de el. Se supuse şi trecu în spatele scaunului rulant.

– Hai, împinge-mă, o îndemnă el. O să scăpăm din infernul ăsta cu bine, dar am nevoie de puţin timp.

Cu umărul rănit şi cu spinarea amorţită, Jody se strădui din răsputeri să facă faţă efortului suplimentar. Herbert întinse mîna pentru a-şi lua arma.

Însă, spre deosebire de personajul interpretat de Flynn, maiorul Vickers, cel condamnat să moară, Herbert avea să iasă învingător din confruntarea cu duşmanul, deşi, spre deosebire de Samson, n-avea să folosească drept armă o falcă de măgar.

Arma lui Herbert avea să fie un telefon celular.

63

Joi, ora 17:15, Washington, D.C.

Apelul îi fu transmis lui Rodgers, în vreme ce acesta aştepta un raport de la colonelul August.

Era Bob Herbert, care-l suna de la telefonul celular. Generalul comută pe speaker, pentru ca Darrell, Martha şi Ann Farris să poată auzi şi ei.

– Sînt în fundul unei păduri, la dracu-n praznic, undeva între Wunstorf şi un lac, începu Herbert. Vestea bună e c-o am alături de mine pe Jody Thompson.

Rodgers sări în picioare şi trase un chiot de bucurie, aruncîndu-i în acelaşi timp o privire piezişă lui McCaskey.

– E grozav. Ai reuşit s-o găseşti, în vreme ce Interpolul şi FBI-ul n-au făcut altceva pînă acum decît să sîcîie autorităţile germane cu întrebări. Cu ce te putem ajuta, Bob?

– Ei bine, iată şi veştile proaste: o mulţime înfuriată alcătuită din aspiranţi nazişti e pe urmele noastre. Acum, aş avea mare nevoie de un anumit număr de telefon.

Rodgers se aplecă deasupra tastaturii computerului şi, apăsînd pe o succesiune de taste, îi dădu alarma lui John Benn.

– Al cui număr, Bob?

Herbert îi spuse, iar Rodgers îi ceru să aibă puţină răbdare, în vreme ce tasta de zor: *Hauptmann Rosenlocher, Hamburg Landespolizei*.

McCaskey aruncă o privire pe ecran. Rodgers transmise cererea de căutare a numărului lui John Benn, iar Darrell McCaskey se repezi la un alt telefon şi sună la Interpol.

– Rosenlocher ăsta îi stă ca un ghimpe-n coastă căpeteniei naziştilor, continuă Herbert. Ar putea fi singura persoană demnă de încredere de pe-aici. Din cîte-am auzit, am dedus că s-ar putea să fie la Hanovra.

– Îl găsim şi-ţi facem legătura, spuse Rodgers.

– Cu cît mai repede, cu atît mai bine, rosti Herbert. Tragem cît putem de tare, dar mi-e teamă că pierdem teren în faţa băieţilor care ne urmăresc. Le aud deja maşinile. Iar cînd or să găsească toate cadavrele pe care le-am lăsat în urmă...

– Am priceput, încuviinţă Rodgers. Poţi rămîne pe fir?

– Da, atîta vreme cît mai rezistă Jody. Fata e moartă de oboseală.

– Spune-i să se ţină tare şi încearcă şi tu să rezişti, îi transmise Rodgers, comutînd calculatorul pe programul *Geolog*.

Selectă harta împrejurimilor Wunstorfului şi scrută porţiunea care despărţea orăşelul de lac. Terenul corespundea cu cel descris de Herbert: dealuri şi copaci.

– Bob, ai cumva o cît de vagă idee în privinţa poziţiei? Mi-ai putea furniza vreun reper?

– Aici e întuneric beznă, Mike. Din cîte pot să-mi dau seama, e foarte posibil să o fi apucat pe un D.G.

D.G. Adică un „Drum Greşit". Herbert nu voia ca Jody să ştie că era posibil să se fi rătăcit.

– E-n regulă, Bob, rosti Rodgers, după o clipă de gîndire. Îţi transmitem imediat coordonatele tuturor celor aflaţi în zonă.

McCaskey continua să vorbească cu cei de la Interpol, aşa încît Rodgers formă el însuşi numărul lui Stephen Viens. Cu regret, Stephen Viens îl informă că, în ciuda dispozitivelor de amplificare a luminii pentru cercetarea pe timp de noapte, sateliţii BNR-ului aveau nevoie de cel puţin o jumătate de oră pentru a-l localiza pe Bob Herbert. Rodgers insistă, subliniind că viaţa lui Herbert şi a fetei erau puse în joc. Cu părere de rău,

Viens îi repetă același termen minim: o jumătate de oră. Rodgers îi mulțumi și închise.

Generalul studie din nou harta. Într-adevăr, pădurea era situată la dracu-n praznic. Dacă Herbert își auzea urmăritorii, era puțin probabil ca vreo mașină de intervenție sau chiar un elicopter al poliției să poată ajunge la timp.

Rodgers ridică privirea către McCaskey:

– Ai reușit să afli ceva despre polițistul nostru?

– Se lucrează.

Se lucrează. Rodgers avea o repulsie instinctivă față de această formulă. Nu-i plăcea cînd „se lucra". Prefera să știe lucrurile duse la bun sfîrșit.

De asemenea, detesta situațiile în care era silit să le dea vești proaste oamenilor săi aflați pe teren. Veștile, chiar și proaste, erau însă de preferat ignoranței, așa încît reveni la telefon.

– Bob, BNR-ul încearcă să-ți dea de urmă. Poate că vom reuși să te ținem la distanță de inamic. Între timp, continuăm să-l căutăm pe ofițerul cu pricina. Mi-e teamă însă că, dacă-l găsim, nu știu dacă locul în care te afli o să-i fie la îndemînă.

– Mie-mi spui? pufni Herbert. Blestematele de dealuri și copacii sînt pretutindeni.

– Nu crezi că ar fi de preferat să încerci să-i ocolești pe urmăritori?

– Răspunsul e negativ, spuse Herbert. Terenul e destul de accidentat și aici, iar încolo panta devine și mai stîncoasă. Am fi nevoiți să ne tîrîm.

Tăcu o vreme, apoi reveni:

– Domnule general. Dacă reușiți să-i dați de urmă lui Rosenlocher, am mai putea încerca o variantă.

Rodgers ascultă cu atenție explicațiile lui Herbert. Propunerea ofițerului de contrainformații era fantezistă, dacă nu de-a dreptul nebunească, și nu părea să aibă prea mari șanse de reușită. Însă, în lipsa altei soluții, fu adoptată imediat drept plan de acțiune.

64

Joi, ora 23:28, Toulouse, Franţa

Într-una dintre firidele biroului lui Dominique se aflau zece monitoare aşezate două cîte două, unul peste altul, şi legate la camerele de luat de vederi cu circuit închis. Înainte ca uzina să fi început să se cutremure, Dominique stătea relaxat în jilţul lui de piele, urmărind calm pe monitoare succesiunea întîmplărilor din holul clădirii şi din sala calculatoarelor.

Cît de proşti pot fi unii, îşi zise el, în vreme ce-i urmărea pe intruşii care încercaseră să străpungă codurile de securitate ale calculatoarelor, înainte de-a fi încolţiţi. Dominique ar fi fost dispus chiar să le dea drumul să plece, dacă aceştia n-ar fi devenit prea curioşi şi nu s-ar fi apucat să răscolească în fişierele secrete. Doamnei Bosworth îi lipsea pregătirea necesară pentru a face asta, aşa încît, în mod sigur, celălalt fusese cel care reuşise să spargă codurile. Dominique spera din tot sufletul că individul avea să supravieţuiască, deoarece intenţiona să-i facă o ofertă de angajare.

Chiar şi atunci cînd comandoul poliţiştilor îi blocă pe Noii Iacobini în coridorul strîmt, Dominique nu se îngrijoră. Îşi trimisese şi el o a doua echipă, care să-i încercuiască pe atacatori. Prevăzător, îi convocase din timp pe mai bine de jumătate dintre cei aproximativ o sută de Noi Iacobini, cerîndu-le să fie

pregătiți pentru a intra în acțiune. Nimic nu trebuia să împiedice lansarea cu succes în rețea a noilor jocuri video.

Dominique începu să-și facă griji abia în clipa cînd clădirea începu să vibreze. În acel moment, riduri adînci îi brăzdară fruntea, iar el începu să clipească des, încercînd să distingă imaginile afișate pe monitoare. Folosind panoul montat într-unul dintre sertarele biroului, comută pe camerele instalate în exteriorul perimetrului clădirii. Ecranul alb-negru care ar fi trebuit să afișeze imaginea malului rîului era de un alb orbitor, datorită unei explozii de lumină. Dominique micșoră contrastul și urmări, surprins, aterizarea unei aeronave ce-și ațintise reflectoarele puternice asupra clădirii. Era un avion ciudat, ale cărui motoare fuseseră astfel orientate încît să acționeze ca elicele unui elicopter. Ici și colo, în parcare erau staționate cîteva mașini, așa încît ciudatul aparat de zbor nu putea să aterizeze. Cînd acesta ajunse la vreo cinci metri deasupra solului, plutind pe loc, în aer, trapa inferioară se deschise. Două scări de frînghie fură coborîte și, cu ajutorul lor, din avion descinseră niște soldați. Purtau uniformele trupelor NATO.

Dominique își mușcă buzele. *Ce caută trupele NATO aici?* se răzvrăti el în gînd, deși cunoștea prea bine răspunsul la întrebare. Noul lor consemn prevedea arestarea lui.

În vreme ce douăzeci de soldați aterizau pe asfaltul parcării, Dominique luă legătura cu Alain Boulez. Fostul șef al poliției pariziene aștepta în garajul subteran al fortăreței, împreună cu forțele de rezervă ale Noilor Iacobini.

– Alain, ai urmărit monitoarele?

– Da, domnule.

– Se pare că NATO n-are nimic mai bun de făcut decît să atace una dintre națiunile membre. Ai grijă să fie întorși din drum și ține-mă la curent, o să fiu la bordul elicopterului.

– Am înțeles.

Dominique își sună imediat după aceea directorul operativ.

– Etienne, cum stăm cu descărcarea programelor?

– *Concentration Camp* tocmai s-a terminat, Monsieur Dominique, iar *Hangin' with the Crowd* o să fie gata pînă la miezul nopţii.

– Trebuie să vă grăbiţi, insistă Dominique.

– Domnule, am programat ritmul de descărcare în reţea în momentul în care am ascuns jocurile în...

– Trebuie să acţionaţi cît mai repede, ordonă Dominique şi închise.

Îi telefonă pilotului de pe elicopterul său Long Ranger.

– Andre? Cobor chiar acum. Pregăteşte elicopterul.

– Imediat, domnule.

Dominique aşează receptorul în furcă. Se ridică în picioare şi-şi îmbrăţişă cu privirea colecţia de ghilotine. Acestea se înălţau fantomatice, în lumina difuză a monitoarelor. Auzi o împuşcătură, urmată de alte cîteva.

Se gîndi la Danton care, înainte de a fi decapitat, li se adresase astfel călăilor săi: *Arătaţi poporului capul meu. Merită!* şi totuşi, chiar dacă uzina-fortăreaţă avea să fie cucerită, jocurile tot aveau să fie descărcate în reţea, iar el avea să fie liber. Avea să se retragă la una dintre numeroasele intreprinderi din ţară sau din străinătate pe care le desemnase drept sedii de rezervă: uzina de mase plastice din Taiwan, banca de la Paris, fabrica de CD-uri de la Madrid.

Închise monitoarele, îşi trase mănuşile de piele şi părăsi cu paşi grăbiţi biroul, îndreptîndu-se către ascensor. Nu, nu se retrăgea, îşi spuse el. Pur şi simplu îşi muta cartierul general. Ar fi fost păcat să cadă victimă primei confruntări mai serioase.

Ascensorul îl duse într-un pasaj subteran care dădea spre terenul de aterizare din spatele fabricii. Introduse codul de deschidere a uşii de la capătul culoarului. Uşa se deschise. Înşfăcă un revolver din rastelul cu arme al Noilor Iacobini, iar apoi urcă treptele abrupte. Elicopterul Long Ranger îl aştepta cu motoarele pornite. Alergă de-a lungul ampenajului şi se aplecă pe sub elicele care se roteau din ce în ce mai repede. Un membru al forţelor de pază ale uzinei îi ieşi în întîmpinare.

– Dominique, paznicii fabricii nu s-au implicat încă în nici un fel în acțiune. Ce trebuie să facem?

– Faceți în așa fel încît să nu poată fi stabilită nici o legătură între mine și Noii Iacobini, răspunse Dominique. Dați impresia că au ajuns aici neinvitați ca să-i trimită pe străini acolo de unde au venit.

– Dar cum am putea face asta, *monsieur*? întrebă paznicul, dezorientat.

Dominique ridică pistolul și-l împușcă în frunte pe paznic.

– Nu trebuie decît să păreți că ați încercat să le opuneți rezistență, rosti el disprețuitor, în vreme ce azvîrlea pistolul lîngă cadavru și urca în cabina elicopterului. Dă-i drumul! i se adresă pilotului, pătrunzînd în cabina spațioasă și închizînd ușa în urma lui.

Puntea de comandă se afla în stînga. În cabina principală erau înșirate două rînduri de fotolii capitonate. Dominique se așeză în primul, chiar lîngă ușă. Nu se mai osteni să-și lege centura de siguranță, în vreme ce elicopterul decola.

Vuietul tunător al elicopterului îi sfîrîmă parcă fațada de indiferență. Privind în jos către fortăreață, chipul lui Dominique se schimonosi de furie. Aeronava cu decolare verticală se îndrepta acum spre terenul de pe care tocmai plecaseră ei. Aterizînd, ocupă o mare parte a terenului. Soldații NATO dispăruseră din parcare. Dominique zări însă sclipirile unor focuri de armă în interiorul clădirii.

Se simți umilit. Soldații aștia se purtau ca vizigoții cuprinși de furia distrugerii într-o biserică englezească. Ar fi vrut să le strige: *Nu înțelegeți nimic din toate astea! Eu sînt destinul întrupat al civilizației!*

Elicopterul survolă la joasă înălțime rîul, apoi făcu o voltă și reveni către fortăreață.

Dominique fu nevoit să urle pentru a se face auzit în vuietul rotoarelor:

– Andre, ce dracu' faci?

Pilotul nu-i răspunse. Elicopterul începu să coboare.

– Andre? *Andre!*

Într-un tîrziu, pilotul rosti calm:

– Mi-ai spus la telefon că-mi urmăreşti fiecare mişcare. Una dintre ele ţi-a scăpat însă din vedere: am reuşit să mă apropii de pilotul tău şi l-am lovit, sărmanul, cu furia reprimată vreme de douăzeci şi cinci de ani.

Richard Hausen se întoarse şi privi ţintă în ochii lui Dominique. Francezul simţi un fior îngheţat pe şira spinării.

– Am decolat doar ca să fac loc celeilalte aeronave, spuse Hausen. Acum ne întoarcem, Gerard. De fapt, revenim în trecut, cu douăzeci şi cinci de ani în urmă.

Vreme de o clipă, Dominique se gîndi la un răspuns pe măsură. Nu cugetă însă decît preţ de o secundă. La fel ca şi la Paris, atunci, în urmă cu atîţia ani, argumentele verbale păliră în faţa dezgustului provocat de trădarea murdară a lui Hausen. Dominique se lăsă purtat de ură, aşa cum făcuse şi atunci cînd Hausen încercase să ia apărarea fetelor.

Dînd uitării echilibrul fragil dintre primejdie şi necesitatea acţiunii, între raţiune şi dorinţă, Dominique se repezi spre Hausen, scoţînd un urlet nearticulat. Îl apucă de păr şi-i trase capul în spate, de dincolo de fotoliul pilotului.

Hausen ţipă, în vreme ce Dominique îl smucea cu putere. Scăpă din mînă manşa şi-şi încleştă mîna pe încheietura francezului. Elicopterul porni deîndată în picaj, iar Dominique căzu, lovindu-se de scaunul pilotului. Îi dădu drumul lui Hausen, care se prăbuşi peste comenzile aparatului.

Ameţit, cu fruntea însîngerată, germanul se luptă ca să-şi vină în fire. Sprijinindu-se de parbriz, reuşi să ia în mînă manşa.

Elicopterul se redresă. În aceeaşi clipă, Dominique se strecură în spatele pilotului. Căştile acestuia căzuseră pe podea, iar el le ridică. Fără a scăpa din ochi manşa, Dominique petrecu firul căştilor în jurul grumazului lui Hausen şi smuci din toate puterile.

65

Joi, ora 17:41, Washington, D.C.

Mike Rodgers studia harta Germaniei afişată pe monitorul calculatorului, atunci cînd Darrell McCaskey ridică privirea şi-i făcu un semn victorios.

– L-am prins! strigă McCaskey. Ai legătura cu Hauptmann Rosenlocher.

Rodgers se grăbi să ridice receptorul.

– Hauptmann Rosenlocher, vorbiţi engleza? întrebă el.

– Da. Cine-i acolo?

– Sînt generalul Mike Rodgers şi vă sun de la Washington. Îmi cer scuze c-am întîrziat atît de mult înainte de a lua legătura, dar aş vrea să vă vorbesc despre răpirea şi atacul asupra platoului de filmare.

– *Ja?* spuse neamţul, cu o undă de nerăbdare în glas. Am căutat toată ziua indicii referitoare la caz. De-abia am sosit...

– Am găsit-o pe fată, îl întrerupse Rodgers.

– *Was?*

– Unul dintre oamenii mei i-a dat de urmă, explică Rodgers. Se află în pădurile din preajma Wunstorfului.

– În pădurea aia are loc un miting chiar acum, interveni Rosenlocher. Karin Doring şi grupul ei. Credem că Felix Richter s-ar putea afla şi el la faţa locului. Am trimis o echipă de investigatori.

– Investigația lor a fost compromisă, spuse Rodgers.

– De unde știți?

– Unul dintre polițiștii dumneavoastră a încercat să-i ucidă pe omul nostru și pe fată, replică Rodgers. Hauptmann, cei doi aleargă de cîteva ore și nu avem timpul necesar pentru a le trimite ajutoare. Un grup numeros de neonaziști se află pe urmele omului nostru. Dacă dorim să-l salvăm, împreună cu fata, o s-avem nevoie de ajutorul dumneavoastră.

– Ce trebuie să fac?

Rodgers îi spuse. Rosenlocher fu de acord. Un minut mai tîrziu, expertul în comunicații al Centrului de Comandă, Rosalind Locher, punea la punct toate detaliile tehnice necesare.

66

Joi, ora 23:49, Wunstorf, Germania

Telefonul ţîrîi în întuneric.

Cel aflat cel mai aproape de el, tînărul Rolf Murnau, se opri şi ascultă cu atenţie. Auzind pentru a doua oară ţîrîitul înfundat, îşi îndreptă lanterna spre stînga. Făcu apoi cîţiva paşi în acea direcţie, croindu-şi drum prin păienjenişul des al crengilor. Spotul conic al lanternei întîlni un cadavru. După carura impresionantă a umerilor, ghici imediat că era al lui Manfred Piper. Alături zăcea Karin Doring.

– Veniţi încoace! strigă Rolf. Dumnezeule, veniţi repede!

Mai mulţi bărbaţi şi cîteva femei se apropiară în grabă, lumina lanternelor lor încrucişîndu-se. Cîţiva se opriră în dreptul cadavrului lui Manfred, privindu-l uimiţi, în vreme ce telefonul ţîrîi pentru a treia, iar apoi a patra oară. Alţi cîţiva alergară spre Karin Doring.

Rolf îngenunchease deja lîngă trupul neînsufleţit. Sîngele formase o pată întunecată pe spatele jachetei lui Manfred, iar din această pată porneau în toate direcţiile pîrîiaşe ce începuseră deja să se coaguleze. Rolf întoarse corpul cu grijă. Manfred avea ochii închişi; gura îi era deschisă, strîmbată de un rictus îngheţat.

– E moartă, rosti unul dintre cei ce se opriseră lîngă trupul lui Karin. Blestemaţi să fie, au ucis-o!

Telefonul continuă să sune. Rolf îşi ridică privirea.

– Ce să fac? îi întrebă el pe ceilalţi.

Auzi frunzele uscate trosnind sub greutatea unor paşi, chiar alături.

– Răspunde, îi ceru Felix Richter.

– Da, domnule, spuse Rolf.

Pierderea conducătorilor, a eroilor săi, îl zăpăcise. Cu mîinile amorţite, scoase telefonul din buzunarul interior al jachetei lui Manfred. Cotropit de o stranie senzaţie de greaţă, apăsă pe butonul de pornire şi rosti, după o scurtă ezitare:

– *Ja?*

– Sînt Hauptmann Karl Rosenlocher, răspunse celălalt. Vreau să vorbesc cu cel care vă conduce, dobitocule.

Rolf îşi ridică privirea spre lumina lanternei aţintite asupra sa.

– Herr Richter? Vrea să discute cu comandantul nostru.

– Cine? întrebă Richter.

– Hauptmann Karl Rosenlocher, îngăimă Rolf.

În ciuda întunericului, Rolf distinse limpede tresărirea de mînie şi surpriză a lui Richter. Tot mai mulţi neonazişti soseau din urmă, pe măsură ce vestea morţii celor doi lideri se răspîndea. În timp ce Richter cumpănea înainte de a lua o hotărîre, în jurul celor două cadavre se formară grupuri compacte.

Jean-Michel îşi făcu şi el apariţia chiar în clipa în care Richter se hotărî, în sfîrşit, să ia telefonul. Cu gesturi lente, duse receptorul la ureche.

– Aici Felix Richter.

– Îmi recunoşti vocea, sînt convins, rosti Rosenlocher. Însă aş vrea să asculţi vocea altcuiva.

O clipă mai tîrziu, o voce de femeie tînără pronunţă în engleză:

– V-am spus că n-aţi reuşit să mă doborîţi. Nici unul dintre voi n-o să învingă vreodată.

– Copilă, sîntem pe urmele tale, replică Richter.

Rosenlocher reveni la telefon.

– Nu-i mai puteți face nimic, Herr Richter. E-n siguranță, alături de mine, împreună cu americanul care a reușit s-o smulgă de acolo. El mi-a telefonat și am venit să-i luăm. Cît despre dumneata, din chestia asta, din incendiul ăsta, n-ai cum să scapi.

Richter scrută pădurea cufundată în beznă, făcîndu-le semn celor ce-l înconjurau. Acoperi apoi microfonul, poruncind:

– Armele! Pregătiți-vă armele!

Oamenii se supuseră, luînd poziția de tragere.

– O să răspund forței prin forță, rosti Richter în microfon.

– N-o să-ți folosească la nimic, replică Rosenlocher calm. Incendiul de care-ți vorbesc vă macină pe dinăuntru.

– Despre ce vorbești?

– Cum crezi c-a reușit americanul să scape din tabăra voastră? întrebă Rosenlocher. E singur și e țintuit într-un scaun de invalid, nu-i așa?

Richter scrută întunericul.

– Ați fost infiltrați, Herr Richter, urmă Rosenlocher. Oamenii mei sînt acum printre voi. Ei l-au ajutat.

– Minți, i-o reteză Richter încordat.

– Au fost acolo, printre voi, toată ziua, continuă Rosenlocher netulburat. Observînd, pregătindu-se. L-au ajutat pe american. Ai pierdut oameni de bază în noaptea asta, nu-i așa, Herr Richter?

Richter nu reușea să distingă prea departe în beznă deasă.

– Nu cred o iotă din tot ce-mi spui. Nu te cred.

– Încearcă să-mi dai de urmă. Poate c-o să se lase cu un schimb de focuri. Oamenii or să tragă la nimereală, pe întuneric. Cine știe cine-o să cadă, Herr Richter? Din ce direcție o să vină glonțul?

– N-o să-ndrăznești să mă ucizi, izbucni neonazistul. Adevărul ar ieși la iveală. O să fii terminat. Există legi...

– Lui Karin nu i-a păsat de legi cînd a atacat platoul de filmare, spuse Rosenlocher. Chiar crezi că opiniei publice o să-i pese de dumneata, Herr Richter? Chiar crezi că o să-i pese cuiva de moartea unor asasini?

– N-o să-nvingi, Hauptmann, spuse Richter. Dacă pun capăt urmăririi, dacă plec chiar acum, nu pot fi acuzat de nimic.

– Nu depinde de mine, rosti Rosenlocher. Am sunat doar ca să-mi iau rămas-bun. Şi, de asemenea, ca să te-asigur că n-o să fiu printre cei care-or să plîngă, la sfîrşit.

Rosenlocher închise, iar Richter aruncă cît colo telefonul.

– Blestemat să fie, cu tot neamul lui.

– Ce s-a întîmplat? întrebă cineva.

Gesticulînd cu pumnii strînşi, Richter se întoarse spre acoliţii săi:

– Hauptmann Rosenlocher susţine că între noi s-au infiltrat membrii ai poliţiei din Hamburg.

– Aici? se miră Rolf.

– Aici, confirmă Richter, privind în jur. Desigur, minte. E o idioţenie, o nebunie.

Apoi zise, gîndind cu voce tare:

– Dar ce interes ar avea să mintă? Fata şi americanul sînt cu el. Ce-ar avea de cîştigat, minţind?

– Poate că nu minţea, sugeră un bărbat, cu vocea marcată de nelinişte.

Richter îl fulgeră din priviri:

– Şi ce-ai vrea să fac? Să pun capăt urmăririi? Poate că tu însuţi eşti unul dintre oamenii lui.

– Herr Richter! strigă altul. Îl cunosc pe Jorgen de ani de zile. E trup şi suflet alături de cauza noastră.

– Poate că poliţaiul minte, fu de părere un altul.

– De ce-ar face una ca asta? întrebă Richter. Ce-ar avea de cîştigat? Crede că ne poate speria? Vrea să ne dezbine, să ne slăbească hotărîrea? Crede c-o să intrăm în panică? Ce interes ar avea să mintă? mugi el.

– Ar cîştiga timp, interveni Jean-Michel, din spatele său.

Richter se întoarse către el.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Căpitanul vrea să cîştige timp, explică Jean-Michel calm. Noi am găsit cadavrele, ne-am oprit ca să ne ocupăm de ele, iar

acum ne certăm, încercînd să descoperim cine dintre noi e trădătorul. Între timp, Rosenlocher se îndepărtează de noi.

– Cu ce scop? insistă Richter. A obținut ce voia.

– Așa să fie? întrebă Jean-Michel cu subînțeles. Nu cred că americanul și fata au avut timp să ajungă pînă la autostradă. Poate că ologul avea un telefon la el și l-a sunat pe Hauptmann. Francezul se apropie. La urma urmei, chiar dumneata i-ai dat de înțeles, în discursul tău, cine-ți e inamicul cel mai înverșunat.

Richter rămase cu gura căscată.

– Nu le-ar fi fost deloc greu să pună la cale o convorbire combinată, pentru a da impresia că Rosenlocher, fata și americanul sînt împreună, sugeră Jean-Michel.

Richter închise ochii, exasperat.

– Ați făcut o greșeală pe care un conducător nu și-o poate permite, urmă Jean-Michel. I-ați oferit americanului șansa de a vă înfrînge, oferindu-i numele singurei persoane în care ar putea avea încredere. Iar acum sînteți la un pas de a-i oferi inamicului șansa de-a vă învinge printr-o stratagemă veche de cînd lumea.

Richter se lăsă să cadă în genunchi. Apoi, cu pumnii strînși, ridică privirea spre cer și urlă:

– Puneți mîna pe ei!

Ceilalți ezitară să se supună.

– Ar trebui să ne îngrijim de cadavre, rosti unul.

– Dar nu pricepeți că tocmai asta vrea Rosenlocher?! strigă Richter.

– N-are importanță, replică același bărbat. Așa se cuvine.

Rolf era dezorientat, pradă suferinței și furiei turbate. Însă datoria era mai presus de orice. Își roti spotul lanternei, luminîndu-i pe rînd pe cei din jur, și izbucni:

– Pornesc pe urmele americanilor. Asta și-ar fi dorit Karin Doring și Manfred Piper să facem și exact asta am de gînd să fac.

Alți cîțiva îl urmară fără vreun cuvînt. În cele din urmă, cea mai mare parte a celor prezenți li se alăturară. Înaintau grăbiți, dornici să recupereze timpul pierdut și să-și înece furia.

Însă, în vreme ce Rolf își croia drum prin bezna pădurii, ochii i se umplură de lacrimi. Erau lacrimile puștiului ascuns sub suprafața subțire a tînărului bărbat. Lacrimile celui care-și văzuse visurile unui viitor alături de mișcarea *Feuer* preschimbate în cenușă.

67

Joi, ora 23:55, Toulouse, Franţa

Misiunea principală a colonelului Brett August în cadrul trupelor NATO consta în pregătirea exerciţiilor de manevră. Deşi specialitatea sa erau asalturile de infanterie, avusese adeseori ocazia de-a participa la atacuri navale şi aeriene. Unul dintre însoţitorii săi, pilotul Boisard, participase la o serie de misiuni aeriene de salvare în Bosnia. Lui August îi plăcea să lucreze cu specialişti de calibrul acestuia, încercînd să descopere manevre ce puteau fi preluate, combinate şi adaptate astfel încît, în situaţii de luptă, să-l ia prin surprindere pe inamic.

Pentru asaltul fortăreţei se hotărîse, cu toate acestea, pentru o strategie clasică de asalt, doi-cîte-doi: doi oameni avansează în vreme ce alţi doi îi acoperă, după care ultimii avansează, iar primii trec în acoperire. Acest lucru permitea menţinerea unui atac cu maximă eficienţă şi cu precizia unei lovituri de laser. În cazul în care ar fi pierdut un om, echipa de patru avea consemnul de-a trece la asaltul în dublu salt de broască: cel aflat în arieregardă trecea în mijloc, fiind acoperit de cel aflat în frunte. Apoi trece la rîndul său în frunte, sarcina acoperirii fiind preluată de cel rămas ultimul, evitîndu-se astfel riscul unei eventuale răniri de către cei din propria tabără. Dacă doi ar fi fost doborîţi, cei doi treceau la saltul simplu de broască, acoperindu-se reciproc. În cazul în care din echipă nu rămînea decît un singur om, acesta

avea ordin să se ascundă şi să încerce să-l ţină pe inamic pe loc pînă la sosirea de întăriri.

Douăzeci şi doi de soldaţi NATO pătrunseră în uzina companiei *Demain* sub conducerea lui August. Un om fu rănit la picior, un altul în umăr, de o schijă. Dintre cei de la Jandarmerie, doar colonelul Ballon se alese cu un glonţ în umăr. Din cei douăzeci şi opt de Noi Iacobini, trei fură ucişi şi paisprezece răniţi.

Mai tîrziu, August avea să depună mărturie în faţa unei comisii speciale a Adunării Naţionale Franceze, confirmînd că pierderile din rîndul Noilor Iacobini se datoraseră faptului că aceştia luptaseră haotic şi cu prea multă înverşunare.

Erau ca începătorii în ale şahului, care cunosc mutările, dar nu şi strategia jocului, avea să afirme colonelul, citind din declaraţia pregătită în colaborare cu Lowell Coffey al II-lea. *Teroriştii aflaţi în fabrică au atacat fără a avea un plan concret, împrăştiindu-se, şi au fost respinşi. Cînd au încercat să se retragă în clădire pentru a se regrupa, i-am încolţit. Văzîndu-se înconjuraţi, au făcut o tentativă de-a străpunge încercuirea, care le-a fost fatală. Întreaga operaţiune, de la prima şi pînă la ultima împuşcătură, a durat douăzeci şi două de minute.*

Lui Paul Hood însă i se păruse că acţiunea durase o veşnicie.

Cînd masivul V-22 Osprey descinsese în curtea interioară şi liderul Noilor Iacobini ordonase executarea prizonierilor, focurile de armă izbucniseră din nou. Veneau însă nu doar din direcţia broaştei demontate, ci şi dintr-o gaură decupată în tavanul fals, precum şi dinspre una dintre ferestrele exterioare, unde unul dintre jandarmi reuşise să coboare în rapel. Acţiunea fusese perfect coordonată, avînd drept rezultat rănirea şi scoaterea din luptă a trei dintre Noii Iacobini: cei trei care primiseră sarcina de a-i executa pe Paul Hood, Nancy Bosworth şi Matt Stoll.

De îndată ce aceştia se prăbuşiră, Hood se aruncă asupra lui Nancy, trîntind-o la pămînt. Matt Stoll se lungi şi el. Alergînd să-l acopere pe acesta din urmă, colonelul Ballon se alese cu rana de la umăr.

În nebunia iscată, prizonierii fură daţi uitării de Noii Iacobini, care se repeziră să iasă din culoarul transformat în poligon de tragere, pentru a ajunge într-un spaţiu deschis, unde să se poată apăra. Se întoarseră nici zece minute mai tîrziu, încercînd să ţină piept asaltului. Între timp, Hood şi ai lui apucaseră să se retragă într-un oficiu, unde Nancy îi curăţă şi bandajă rana colonelului, în vreme ce Hood se străduia să-l împiedice să se ridice. Colonelul ardea de nerăbdare să se arunce din nou în focul bătăliei.

Stoll se ţinea deoparte, recunoscînd că vederea sîngelui îi făcea rău, şi se chinuia să-şi distragă atenţia pălăvrăgind şi autofelicitîndu-se pentru încercarea sa de a reţine atenţia teroriştilor cu ceea ce el numea „textul meu cu *sînt un simplu expert în calculatoare*", după ce observase că broasca uşii era pe cale de-a fi demontată. La fel ca liderul Noilor Iacobini ceva mai devreme, Hood îl repezi, cerîndu-i să-şi ţină gura.

Doi soldaţi NATO apucară să intre primii în oficiu. Între timp, ceilalţi îşi revendicară controlul asupra culoarului, iar un medic fu chemat pentru a se îngriji de Ballon.

Hood, Nancy şi Stoll fură evacuaţi spre elicopter. August şi interpretul acestuia stabiliseră cartierul general al operaţiunii lîngă cabina pilotului. După ce recepţionă un prim raport care îl anunţa că echipa sa cucerise primul etaj şi se îndrepta spre cel de-al doilea, August li se prezentă noilor veniţi. Apoi îşi îndreptă din nou atenţia către translatorul, care se afla în legătură radio cu echipa NATO care tocmai lua cu asalt birourile conducerii.

Hood ar fi vrut să afle dacă vreuna dintre echipe dăduse de urma lui Dominique sau a lui Hausen. De asemenea, ardea de nerăbdare să ia legătura cu Rodgers. Îşi făcea griji în privinţa lui Herbert şi voia să ştie cum se descurca. Însă toate acestea puteau să mai aştepte. Era mulţumit că măcar se aflau în siguranţă.

Stoll se instalase deja confortabil în cabina Osprey-ului. Hood tocmai avea de gînd să-i sugereze şi lui Nancy să urce, cînd o luminiţă îşi făcu apariţia pe cer. Era doar o sclipire ce se mişca dinspre est spre vest. Brusc, aceasta vră în direcţia lor şi

crescu în intensitate, în timp ce zgomotul specific al palelor elicei unui elicopter se făcu auzit.

La rîndul său, August îşi ridică privirea.

– E de-ai voştri? întrebă Hood.

– Nu, clătină din cap colonelul. S-ar putea să fie elicopterul care-a decolat chiar înaintea aterizării noastre. Am presupus că la bord se aflau căpeteniile teroriştilor, care încercau să scape cu fuga.

Deodată, un ofiţer al Jandarmeriei îşi făcu apariţia la marginea terenului de aterizare. Un bărbat îmbrăcat numai în cămaşă se sprijinea pe umărul lui.

– *Sous-lieutenant!* strigă ofiţerul către translator.

Îl aşează pe individul aparent rănit lîngă elicopter, pe asfalt, şi schimbă cîteva cuvinte cu sublocotenentul francez. Cîteva clipe mai tîrziu, acesta i se adresă lui August:

– Domnule, omul susţine că e pilot. Spune că pregătea elicopterul unui oarecare Monsieur Dominique pentru decolare, în clipa în care a fost atacat de către un individ blond.

– Hausen, deduse Hood.

Elicopterul care se apropia porni în picaj. Era limpede că se prăbuşea, scăpat de sub control.

August le ceru tuturor să se întindă la pămînt şi să-şi acopere capetele. Hood încercă din nou să o ferească pe Nancy, cu propriul lui trup. August rămase însă în picioare, urmărind uimit cum, la nici şaizeci de metri de sol, elicopterul se redresă, cotind în direcţia opusă, înapoi către rîu.

– Cine e Hausen, domnule Hood? vru să afle August.

Hood se ridică în picioare.

– E un politician german care se pricepe să piloteze, răspunse Hood. Îl urăşte de moarte pe Dominique, cel care se află în spatele întregii afaceri.

– Îl urăşte oare îndeajuns de mult pentru a-şi risca viaţa furînd un elicopter?

– Ba chiar mai mult, întări Hood. Cred că Hausen ar fi dispus să moară pentru a-l scoate din luptă pe Dominique.

– Mda, dar n-ar muri doar el, ci şi cei aflaţi în locul în care s-ar prăbuşi elicopterul, comentă August, continuînd să urmărească din priviri aeronava care ţîşni spre nord, urcînd, iar apoi îşi continuă zborul în linie dreaptă. N-ar fi prima oară cînd o veche duşmănie ar scăpa de sub control.

Colonelul se întoarse către translator:

– Manigot şi Boisard au rămas la etajul întîi?

Sublocotenentul obţinu imediat confirmarea prin radio.

– Se află la etajul unu şi continuă cercetările, raportă el.

– Transmite-le să se prezinte de urgenţă la mine, ceru August. Preiei comanda.

– Am înţeles, rosti tînărul ofiţer, salutînd.

August ridică privirea spre cabina Osprey-ului şi-i făcu semn pilotului, rotindu-şi arătătorul deasupra capului. Pilotul încuviinţă din cap şi porni motoarele de decolare verticală.

– Ce se întîmplă, domnule colonel? întrebă Hood.

August alergă spre scările care duceau în carlingă, explicînd din fugă:

– Cineva doreşte ca elicopterul acela să aterizeze, iar altcineva vrea contrariul. Dacă nu-l abordăm, nici unul dintre ei n-o să poată să-şi împlinească dorinţa.

– Să-l abordaţi?! strigă Hood, mirat.

Nu mai apucă să audă răspunsul. Cei doi soldaţi din comandoul NATO sosiră în grabă şi urcară la bord, iar vuietul motoarelor se înteţi. Stoll abia apucă să sară din cabina Osprey-ului. Nancy şi Hood se retraseră şi, la mai puţin de două minute din momentul în care elicopterul fusese zărit pentru prima oară, uriaşa aeronavă cu decolare verticală se afla în aer.

68

Vineri, ora 0:04, Wunstorf, Germania

Maşina cu însemnele poliţiei gonea cu o sută şaizeci de kilometri la oră pe autostradă. Hauptmann Roselocher avea privirile aţintite spre stînga, dincolo de şofer, pîndind orice semn de activitate. Sirena nu fusese pusă în funcţiune, şoferul mulţumindu-se să pomească din cînd în cînd girofarul pentru a-şi croi drum printre maşinile răzleţe. Pe bancheta din spate stătea, tăcut, un bărbat. La fel ca şi comandantul său, urmărea cu atenţie drumul.

În spatele maşinii lui Rosenlocher se aflau alte două, purtînd indicativele Doi şi Trei. În fiecare dintre ele se aflau cîte şase poliţişti, efectivul echipei tactice de cincispezece oameni fiind complet. Cinci dintre ei erau înarmaţi cu puşti cu lunetă M1 de calibrul 30, iar alţi cinci aveau asupra lor puşti semiautomate HK 53. Cu toţii mai aveau şi cîte-un revolver Walther P1 şi urmăreau să descopere orice semn al prezenţei tinerei femei însoţite de bărbatul în scaunul rulant.

Ofiţerul cărunt, cu faţa brăzdată de riduri, se întrebă dacă Richter muşcase momeala. Rosenlocher nu avea deloc experienţă în operaţiunile psihologice de genul ăsta. Specialitatea sa erau înăbuşirea manifestărilor violente şi operaţiunile sub

acoperire. Generalul Rodgers îl asigurase însă că o strategie similară funcţionase în 1976, cînd unul dintre colegii săi se confruntase cu deturnarea unui avion al companiei TWA de către nişte teroriştii croaţi, deasupra Parisului. Oricum, ideea generalului Rodgers se întemeia pe o constatare corectă: majoritatea revoluţionarilor, mai ales cei noi în branşă, încă nesiguri, tindeau să creadă că în rîndul lor se aflau trădători. Adeseori, chiar aveau dreptate.

Telefonul mobil al ofiţerului începu să sune.

– *Ja?*

– Hauptmann Rosenlocher, sînt Rodgers. Am reuşit, în sfîrşit, să vă reperăm prin satelit. Bob şi fata sînt la trei kilometri nord de locul în care vă aflaţi acum şi se îndreaptă spre autostradă. Neonaziştii se opriseră, dar acum au luat-o iar din loc. Şi ei, şi dumneavoastră aveţi şanse egale de a ajunge primii la faţa locului.

Căpitanul aruncă o privire spre vitezometru, apoi se aplecă înspre şofer, şoptindu-i:

– Accelerează!

Şoferul, un tînăr cu o figură de copil, încuviinţă printr-un mormăit.

– Mulţumesc, domnule general, rosti Rosenlocher în microfon. Vă contactez de îndată ce voi avea noutăţi.

– Succes, îi ură Rodgers.

Rosenlocher îi mulţumi încă o dată, apoi îşi aţinti privirea înainte. Arma sa era aşezată pe un suport fixat de spătarul scaunului. Se întinse şi o luă în mînă. Ca întotdeauna înaintea intrării în acţiune, palmele îi transpiraseră. Cu toate acestea, spre deosebire de alte situaţii, de data asta ardea de nerăbdare să deschidă focul. Îşi dorea din suflet ca brutele care voiau să-i distrugă ţara să îi ofere ocazia de a o face.

– Mai repede, i se adresă el şoferului.

Acesta îşi ţuguie buzele şi apăsă pedala de acceleraţie pînă jos.

Maşina gonea prin noapte, urmată de celelalte două. Deodată, Rosenlocher zări două siluete palide apărînd din frunzişul

întunecat de pe partea stîngă a drumului. Văzînd mașinile poliției, se retraseră înapoi în beznă.

– Oamenii lui Richter, rosti ofițerul. Îi miros de la o poștă, chiar și la o sută optzeci de kilometri pe oră. Încetinește.

Șoferul se supuse. Cîteva secunde mai tîrziu, doi oameni se iviră din pădure: un bărbat într-un scaun rulant împins de o tînără femeie.

– Oprește, ceru Rosenlocher.

Șoferul apăsă pe frînă și ambreiaj și trase pe dreapta, în vreme ce Rosenlocher lua radioul. Celelalte mașini încetiniră la rîndul lor, detectînd din timp manevra.

– Doi și Trei, li se adresă căpitanul celorlalte două echipe. I-ați zărit?

– Aici Doi, îi vedem.

– Trei. I-am observat și noi.

– Doi, acoperiți flancul sudic. Trei, trageți mai în față și păziți nordul. Încercăm să-i recuperăm.

Cele trei mașini opriră la distanțe de douăzeci de metri una de alta, pe marginea șoselei. Șoferii rămaseră la volan, în vreme ce restul polițiștilor coborîră prin dreapta. În eventualitatea existenței unor victime ale schimbului de focuri, mașinile aveau să plece cu toată viteza spre spitalul din Hanovra. Ofițerii aflați în mașinile Doi și Trei se îndreptară spre sud, respectiv spre nord. În beznă care domnea pe marginea șoselei, se aliniară în poziție de tragere de-a lungul ei. În cazul în care se trăgea asupra lor sau a americanilor, consemnul era să deschidă focul, fără alte ordine.

Rosenlocher trecu cel dintîi de balustrada care delimita autostrada. Nu-l despărțeau decît treizeci de metri de marginea pădurii, unde Bob Herbert și Jody Thompson își făcuseră deja apariția, încercînd să se distanțeze de cei care-i urmăreau.

Rosenlocher ridică arma. ținti către zona din spatele tinerei femei, unde zări o mișcare.

– Haideți! îi strigă el lui Herbert.

Jody continua să împingă scaunul rulant cu ultimele-i puteri. Se împleticea și se împiedica la tot pasul, dar refuza să se oprească.

Rosenlocher îi căută din priviri pe ceilalți. La lumina farurilor mașinilor care treceau, zări cîteva chipuri sclipind în întuneric. Chipuri tinere. Unele schimonosite de furie, altele înghețate de spaimă. Știa că ar fi fost de-ajuns un pas greșit, indiferent de ce natură, și situația ar fi scăpat de sub control. Spera însă că instinctul de conservare avea să fie mai tare și nimeni nu avea să-și piardă cumpătul.

Acum distingea limpede fețele celor doi americani. Încordat, Herbert împingea de zor roțile scaunului rulant. Jody scîncea, pe jumătate împingînd, pe jumătate sprijinindu-se de spătarul scaunului.

Rosenlocher își ațintì arma spre un grup de tineri care ieșiseră de la adăpostul pădurii. Erau cei mai curajoși, era limpede, gata să-și sacrifice viețile de dragul unei idei. O clipă mai tîrziu, observă că aceștia nu aveau să atace, totuși. Karin sau Manfred nu se zăreau nicăieri. Rosenlocher nu știa unde se aflau, dar era sigur că, în lipsa capului, trupul nu putea gîndi. Și, fără bătăile inimii, nu putea acționa. Indiferent ce-ar fi fost în stare să le facă unor adversari izolați, ticăloșii aștia nu aveau curajul de a se opune unei forțe bine antrenate.

Herbert și Jody ajunseră în dreptul lui. Așa cum fuseseră instruiți mai devreme, șoferii mașinilor Doi și Trei coborîră pentru a-l ajuta pe Herbert să treacă de palisadă. Gesturile lor erau precise, lipsite de pripeală sau panică. Eficiența de profesioniști era o caracteristică a membrilor echipei lui Rosenlocher.

Ceilalți polițiști nu se clintiră din pozițiile de tragere, cîtă vreme șoferii îi ajutară pe Herbert și Jody să urce în prima mașină. Cînd aceștia fură în siguranță înăuntru, dispozitivul începu să se replieze dinspre exterior spre interior. Unul cîte unul, polițiștii urcară în mașini prin dreapta, acoperindu-și colegii care părăseau dispozitivul pentru a reveni la mașini.

Cînd toți subordonații săi ajunseră la adăpost, de cealaltă parte a palisadei, Rosenlocher întoarse spatele pădurii și porni calm, fără să se grăbească, spre mașină. Într-un fel, se aștepta să fie împușcat. În orice mulțime de teroriști se găsea întotdeauna cîte unul mai laș. Își menținu capul sus. Lașii erau întotdeauna

intimidați de cei ce refuzau să fie ca ei. De cei ce nu se temeau. În vreme ce înainta, percepea cu o acuitate sporită fiecare sunet, fiecare pas, conștient că oricare ar fi putut fi ultimul.

Cînd ajunse în dreptul mașinii, se îndreptă spre locul de lîngă șofer și le făcu semn alor săi să urce.

Mașinile demarară fără nici un incident.

Rosenlocher își instrui șoferul să meargă direct la spital. Acesta încuviință și puse în funcțiune sirena și girofarul.

Așezată pe bancheta din spate a mașinii, Jody se rezemă cu capul de umărul lui Herbert și începu să plîngă în hohote.

– Mă doare umărul, scînci ea.

– Șșșș, făcu Herbert.

– Mă dor toate. Toate...

Herbert o mîngîie pe obraz.

– O s-avem grijă de tine, murmură el cu blîndețe. Totul o să fie bine. Ești în siguranță. Te-ai descurcat ca o adevărată eroină.

Ea îl îmbrățișă. Herbert îi simți răsuflarea și lacrimile fierbinți prelingîndu-i-se pe gît. O strînse cu putere la piept; era atît de mîndru de ea, încît simți, la rîndul lui, cum ochii i se umpleau de lacrimi.

– Dar dumneata, domnule Herbert? întrebă Rosenlocher. Ești teafăr?

– Da, încuviință acesta. Mai bine nici că s-ar putea.

– Prietenul dumitale, generalul, avea dreptate, urmă Rosenlocher. Mi-a spus că e de-ajuns să-ți ofer cîteva minute. „Dă-i un pai, și Bob o să se smulgă din mlaștină".

– Sigur că da, rîse Herbert. Din mlaștină, direct în nisipurile mișcătoare. Vă mulțumim că ne-ați scos de-acolo, domnule căpitan. O să fiți pe lista cu felicitările pe care am să le trimit de sărbători multă vreme de-acum înainte.

Rosenlocher zîmbi. Se întoarse, luă receptorul telefonului din mașină și-i ceru dispecerului să-i facă legătura cu generalul Rodgers, la Washington.

Arma îi rămăsese în poală. În vreme ce aștepta legătura, îi simți greutatea pe genunchiul drept. Fusese nevoie de un război mondial pentru a-l doborî pe Hitler. După ce Herbert și fata

aveau să fie în siguranță, el și oamenii lui aveau să se întoarcă, pentru a-i hăitui pe ticăloși. Ce ironie ar fi dacă, după atîția ani în care-l urmărise pe Felix Richter, după atîtea antrenamente pentru atacuri și schimburi de focuri, l-ar prinde pe noul Führer fără măcar o împușcătură.

Mda, o ironie, dar cît de potrivită, își zise Rosenlocher. *Poate că, totuși, am mai învățat cîte ceva. Atunci cînd pornești la luptă îndeajuns de devreme împotriva unui tiran, constați că e îmbrăcat în hainele cele noi ale împăratului.*

Rosenlocher își îngădui să savureze acest gînd, în timp ce avea plăcerea de a-i oferi receptorul lui Herbert, lăsîndu-i acestuia ocazia de a-i raporta superiorului său că misiunea fusese îndeplinită.

Cu vîrf și îndesat.

69

Vineri, ora 0:16, Wunstorf, Germania

Felix Richter văzu cum oamenii săi, trimişi în urmărire, se întorceau, tîrşîindu-şi picioarele.

– Unde-s americanii? întrebă el.

Rolf se numără printre cei dintîi care reveniră. Privi lung cadavrele lui Karin şi Manfred. Capetele şi umerii celor doi fuseseră acoperite cu cîte o haină. Păreau nişte cîini striviţi pe autostradă. Tînărul îşi întoarse privirea.

Richter se apropie.

– Ce s-a întîmplat?

– Poliţia ne aştepta, răspunse el. Nu mai era nimic de făcut.

– Crezi că asta ar fi spus Karin Doring? ţipă el. Că nu mai era nimic de făcut?

– Karin ar fi fost acolo şi ar fi acţionat, îi răspunse un altul, strigînd. N-ar fi stat aici cu mîinile-n sîn, aşteptînd să ne întoarcem. Karin nu era doar o gură-spartă.

– N-am afirmat niciodată că aş fi Karin Doring...

– Nu, nu eşti, spuse Rolf, amărît. Iar eu o să plec.

Richter îi tăie calea.

– Ascultă-mă. Ascultați-mă cu toții. Nu putem lăsa moștenirea să moară din cauza unui impas vremelnic. Datorăm acest lucru înaintașilor noștri, care au luptat...

Mai mulți oameni ridicară trupurile neînsuflețite. Alții îi așteptau.

– Nu lăsați să se sfîrșească totul aici! strigă Richter.

Ceilalți îl ocolirâ, pornind către tabără, pentru a le duce celor rămași acolo cumplita veste. Rolf porni și el, urmărind luminile lanternelor care sculptau bezna pădurii. Aceste luminițe palide erau oare reflectoarele care, după cum spusese Richter, aveau să lumineze, făcînd să strălucească simbolurile și faptele lor?

– E un impas temporar, nu o înfrîngere, insistă Richter. Nu-i lăsați să ne înfrîngă.

Nimeni nu se opri din mers.

Richter repetă aceleași cuvinte, cu o voce ridicată, încercînd să reînvie fervoarea de la mitingul din acea noapte.

Din urma sa, Jean-Michel îl interpelă, calm:

– Nu le pasă de medaliile dumitale, Herr Richter. Ei știu doar că și-au pierdut tragerea de inimă. Dac-o să fii îndeajuns de inteligent și hotărît, o să poți, mai tîrziu, să-i recîștigi pe unii dintre ei. Acum însă e vremea să ne întoarcem acasă.

Jean-Michel porni și el în urma luminițelor mișcătoare, lăsîndu-l pe Richter singur în întuneric.

70

Vineri, ora 0:17, Toulouse, Franţa

Osprey-ul se înalţă deasupra pămîntului ca un nor de furtună, negru, tunător, cu luminile de navigaţie ca nişte mici fulgere intermitente. Colonelul August rămăsese în picioare în spatele pilotului, în vreme ce elicopterul lua altitudine, ajungînd în curînd la o înălţime de trei sute de metri.

Long Ranger-ul căpătase deja un avans de cinci kilometri, zburînd în josul rîului, către sud-est. Din cînd în cînd, elicopterul pierdea altitudine, redresîndu-se imediat, dar aceste căderi se manifestau din ce în ce mai rar. Părea un armăsar sălbatic care se resemnase şi era gata să se lase îmblînzit. Dar August nici nu-şi dorea ca pilotul elicopterului să reuşească să-l stăpînească prea curînd. Din punct de vedere legal, acţiunea pe care-o întreprindeau acum nu-şi găsea justificarea decît în cazul în care Long Ranger-ul ar fi fost scăpat de sub control, devenind astfel o ameninţare la adresa celor de la sol.

– Viteză aproximativă unu opt zero kilometri pe oră, anunţă pilotul, urmărind alături de colonel zborul din ce în ce mai coerent al elicopterului.

Osprey-ul îşi înclină uşor botul, iar elicele sale îşi modificară poziţia, înclinîndu-se, pentru zborul în linie dreaptă. Putînd

atinge chiar şi cinci sute de kilometri pe oră, aeronava cu decolare verticală avea să recupereze repede avansul celorlalţi. Şeful de echipaj nu era însă pregătit să intre în acţiune. Împreună cu cei trei oameni ai săi, se afla în cală, pregătind cabestanul capabil să ridice greutăţi de pînă la o mie de kilograme, cu ajutorul unui cablu lung de şaizeci şi cinci de metri. În condiţii obişnuite, troliul era folosit pentru ridicarea sau depunerea mărfii în zonele în care Osprey-ul nu putea să aterizeze.

August le ordonase să pregătească troliul. Cînd le explicase motivele ordinului, Manigot şi Boisard izbucniseră în rîs, rugîndu-l să-i trimită în faţa curţii marţiale sau direct în faţa plutonului de execuţie, căci rezultatul final ar fi fost oricum acelaşi.

August era însă de altă părere. Le repetă ceea ce le spunea întotdeauna celor aflaţi sub comanda sa. Şi anume că, dacă o operaţiune era corect planificată şi executată de către profesionişti, nu putea fi mai greu de îndeplinit decît trezirea în fiecare dimineaţă. Şi, cu cît o misiune se arăta mai grea la început, cu atît era mai satisfăcătoare reuşita.

Osprey-ul ţîşni înainte, preschimbat în elicopter. August nu-şi făcea probleme din pricina vitezei, dar se temea ca nu cumva să scape din ochi celălalt aparat. Dacă pilotul acestuia se hotăra să schimbe brusc cursul, August voia să-l poată detecta imediat. De asemenea, colonelul îi ordonase radio-operatorului să menţină tăcerea. Cu cît pilotul Long Ranger-ului ştia mai puţine despre cei care-l urmăreau şi despre intenţiile lor, cu atît mai mic era riscul să reacţioneze neprevăzut. Nimic nu era mai înspăimîntător decît un inamic tăcut şi fără chip.

Pilotul modifică altitudinea Osprey-ului, astfel încît să zboare cu vreo treizeci de metri mai sus decît Long Ranger-ul. Acesta oscila deasupra rîului, cotind cînd spre est, cînd spre vest. În mod evident, cel aflat la manşă ştia să piloteze, dar habar n-avea de navigaţie.

Osprey-ul înghiţi distanţa care-l despărţea de cel urmărit cu viteza unui uragan, prăvălindu-se din înalturi, maiestuos şi de neoprit. Long Ranger-ul încercă să se distanţeze din nou, dar nu reuşi. În mai puţin de două minute, Osprey-ul zbura chiar dea-

supra lui. Long Ranger-ul încercă să se eschiveze, dar fiecare mişcare era urmată prompt de către urmăritori.

Între timp, echipa care se ocupa de troliu lucrase de zor. Terminînd pregătirile, şeful de echipă îi anunţă prin radio pe cei din cabina de comandă.

– Taylor e gata, domnule, transmise pilotul.

Colonelul îşi puse mănuşile şi încuviinţă.

– Spune-i să deschidă trapa. Pornesc într-acolo.

Pilotul încuviinţă şi transmise mai departe ordinul, în vreme ce August părăsea carlinga, traversînd cabina principală. O rafală de vînt îl izbi de îndată ce pistoanele puternice traseră deoparte mecanismul trapei. Căptuşeala fuzelejului începu să se agite violent, sub acţiunea curentului puternic de aer.

August înaintă cu paşi repezi, împotriva vîntului. Cîtă vreme echipa era gata să pornească asaltul, era contraproductiv să-i lase pe membrii ei să aştepte. Aşteptarea era de natură să submineze energia şi entuziasmul.

August pătrunse în cală; oamenii săi tocmai îşi verificau paraşutele.

– Gata de plecare? întrebă el.

Ceilalţi încuviinţară din cap, hotărîţi.

August discutase în linii mari planul cu Manigot şi Boisard, de cum urcaseră la bord. Taylor avea să-l coboare cu grijă pe Manigot cale de cincisprezece metri de-a lungul cablului, chiar în spatele stabilizatorului orizontal aflat la jumătatea distanţei dintre elicea principală şi ampenajul vertical al cozii. Distanţa de la palele elicei principale era îndeajuns de mare pentru a permite această manevră. Singura problemă o reprezenta intervalul de cinci pînă la opt secunde în care Manigot sau cablul de deasupra lui aveau să se afle chiar în dreptul palelor elicei. Dacă Long Ranger-ul încetinea sau îşi schimba direcţia în acest interval, Manigot sau cablul aveau să fie făcuţi felii. La cea mai mică tentativă de mişcare relativă a elicopterului, Manigot avea ordin să dea imediat drumul cablului, paraşutîndu-se, iar misiunea avea să fie anulată. Dacă nu apăreau probleme, de îndată ce Manigot

şi Boisard aveau să ajungă cu bine pe coadă, consemnul le cerea să avanseze spre cabină şi să intre.

Teoretic, acesta ar fi trebuit să fie mersul operaţiunii. Executaseră simulări ale unor transferuri de la un elicopter la altul. Însă, în cazul exerciţiilor, elicopterele în cauză staţionau în aer. Privind în jos prin trapa deschisă, către ţintă, colonelul îşi dădu seama că nu putea să rişte, trimiţîndu-şi oamenii de la un vehicul care se mişca la un altul.

Tocmai se pregătea să dea ordinul de anulare a misiunii, cînd la bordul Long Ranger-ului se întîmplă ceva.

71

Vineri, ora 0:51, Toulouse, Franţa

Richard Hausen zăcea pe podeaua cabinei, masîndu-şi gîtul şi întrebîndu-se de ce Dominique nu-şi terminase treaba, ci îl lăsase în viaţă. Apoi auzi zgomotul motoarelor aeronavei care-i urmărea. Da, cineva era pe urmele lor, aproape de tot.

Ştia că nu-şi puteau permite să-l doboare pe Dominique. Singura şansă de a-l opri era ca ei să ajungă la bordul Long Ranger-ului.

În ciuda durerii care-l încerca, germanul se trezi întrebîndu-se dacă o asemenea manevră putea fi executată de la un elicopter la altul, cînd ambele se aflau în mişcare. Oricum ar fi fost, era limpede că abordarea ar fi fost mult mai uşoară dacă Long Ranger-ul nu s-ar fi mişcat, dacă Dominique n-ar fi avut posibilitatea de-a încerca să le scape.

Hausen clipi des, încercînd să-şi limpezească privirea, apoi căută din ochi butonul care comanda staţionarea în zbor de pe panoul de comandă. Îl găsi, se ridică şi se aruncă asupra lui Dominique. Apăsă pe buton şi-l azvîrli pe francez la podea.

72

Vineri, ora 0:52, Toulouse, Franţa

O sprey-ul ţîşni ca un fulger pe deasupra Long Ranger-ului care se oprise şi staţiona în zbor. August îi ordonă pilotului să se întoarcă. Uriaşa aeronavă făcu o voltă şi se opri, plutind chiar deasupra Long Ranger-ului.

August privi din nou în jos, prin trapa deschisă. Acum ambele vehicule stăteau pe loc, dar nu se putea şti cît avea să rămînă Long Ranger-ul aşa. Se întrebă dacă nu cumva Dominique încerca să-i păcălească.

Nu, îşi zise el. Dominique n-avea de unde să ştie dacă intenţionau să-l abordeze sau voiau doar să-l determine să aterizeze. Mai mult, francezul nu avea cum să-i vadă din cabină. Nu putea şti dacă ar fi reuşit să ademenească afară din cabină unul, doi sau mai mulţi din echipa inamicului. Instinctul îi şoptea lui August că nu Dominique era răspunzător pentru manevra elicopterului, ci Hausen.

Manigot, Boisard şi Taylor aveau privirile aţintite către colonel, aşteptînd ordine.

Nimic nu se cîştiga fără riscuri, iar cei ce se temeau să rişte nu meritau să poarte o uniformă. Colonelul avea o misiune de îndeplinit şi oameni capabili s-o ducă la bun sfîrşit.

– Daţi-i drumul, rosti el.

Taylor apăsă pe butonul care comanda troliul, iar Manigot începu să coboare. Cablul se derula cu o viteză de un metru pe secundă, astfel încît, cincisprezece minute mai tîrziu, Manigot ajunsese cu bine pe stabilizatorul celuilalt elicopter. O dată ajuns jos, după ce se asigură, legă cablul de stabilizator şi le semnalizâ celor de sus cu o lanternă. Boisard coborî repede, fără probleme. De îndată ce, la rîndul său, acesta se asigurase de cealaltă parte a stabilizatorului, Manigot desfăcu cîrligul cablului, iar Taylor porni troliul în sens invers. Greutatea cîrligului masiv împiedică balansul care ar fi riscat să proiecteze cablul în palele elicei posterioare.

În lumina palidă care răzbătea prin trapă, August îl urmări încordat pe Boisard, care îşi desfăcu frînghia de siguranţă de la centură şi o trecu prin inelele de metal ale centurii colegului său. Apoi Manigot dădu drumul stabilizatorului şi începu să înainteze de-a lungul cozii în direcţia cabinei.

Brusc, Long Ranger-ul începu să coboare. Nu era un picaj necontrolat, ca mai devreme; de data asta, pilotul încerca în mod conştient să le scape. Manigot alunecă inexorabil către arborele elicei principale. Prezenţa de spirit îl făcu să se agaţe de ţeava de eşapament, înainte de-a fi fost înghiţit de vîrtejul elicei. Boisard rămase agăţat de stabilizator, legănîndu-se într-un echilibru periculos, în vreme ce elicopterul îşi continua coborîrea.

August se repezi la radio şi-i ceru pilotului să-l urmărească. Apoi scrută întunericul, în speranţa că avea să-i vadă pe oamenii săi desprinzîndu-se pentru a sări cu paraşuta.

N-o făcură, însă. Erau orgolioşi, desigur, dar nu încăpăţînaţi: aveau să sară de îndată ce aveau s-o poată face fără riscul de a fi loviţi de elice.

Osprey-ul se lansă în urmărirea Long Ranger-ului. August rămase în dreptul trapei, iritat de faptul că, din cauza vîntului, a distanţei şi a beznei, nu reuşea să distingă mare lucru. Într-un tîrziu, Long Ranger-ul îşi încetă coborîrea, începînd să înainteze cu o viteză constantă, iar August se întoarse către Taylor.

– Porneşte troliul! strigă el. Cobor şi eu!

– Domnule, n-avem idee dacă şi cîtă vreme elicopterul o să mai păstreze acelaşi curs... Începu Taylor.

– Acum! urlă August, înşfăcînd o paraşută din rastelul cu echipament şi legîndu-şi centurile. Am de gînd să fixez cîrligul de ampenajul cozii. După ce ajung cu bine lîngă Boisard, îl remorchez pe ticălos către casă.

– Domnule, troliul a fost testat pentru o sarcină maximă de o mie de kilograme, iar elicopterul e...

– Ştiu. Însă, atîta vreme cît elicea elicopterului se învîrte, n-o s-avem de-a face cu o greutate inertă. Anunţă-l pe pilot să păstreze o distanţă constantă, orice s-ar întîmpla. De îndată ce fixez cîrligul, îţi transmit un dublu semnal luminos. La momentul respectiv, o să-i ceri pilotului să pornească în direcţia opusă.

Taylor încuviinţă, salutînd, apoi trecu la tabloul de comandă al troliului, tot neîncrezător, dar hotărît.

Osprey-ul săgetă văzduhul, deasupra celuilalt elicopter. Cablul începu să coboare, cu August atîrnînd la capătul său, într-un unghi ascuţit faţă de coada Long Ranger-ului. Vîntul îl răsucea în toate direcţiile. În cele din urmă reuşi să se agaţe de stabilizator. Se tîrî de cealaltă parte a acestuia, astfel încît, împreună cu Boisard, să păstreze echilibrul aeronavei. Îşi fixă coarda de siguranţă, apoi legă cablul; acesta alunecă de-a lungul unei porţiuni a cozii, iar apoi se opri, cu o smucitură precedată de un sunet metalic, rezistînd tensiunii.

August îşi îndeplinise prima parte a planului. Renunţă însă să semnalizeze către Taylor, căci îi venise altă idee.

Cu privirea aţintită înainte, se lăsă să lunece de-a lungul cozii, către Manigot. Înainta centimetru cu centimetru, luptînd cu vîntul năprasnic. Cînd ajunse în dreptul cabinei, Long Ranger-ul îşi schimbă brusc direcţia, cotind către est. Osprey-ul pierdu startul. Cablul fu smucit, întinzîndu-se, elicopterul tresări violent, dar troliul rezistă forţei potrivnice.

August descălecă de pe coadă şi se prelinse pe laterala ei. Ridică privirea, pentru a se convinge că Manigot era teafăr, apoi privi în jos. Picioarele îi atîrnau la nici doi metri de barele trans-

versale ale trenului de aterizare, aflat chiar dedesubt. Dacă îşi dădea drumul, nu putea să le rateze.

Se lăsă să atîrne, ţinîndu-se strîns, şi abandonă orice idee de a-şi plănui căderea. Era la fel ca într-o aruncare decisivă, într-un meci de baschet: fie nimerea coşul, fie nu. Nu exista o a treia posibilitate.

Îşi scoase mănuşile şi le lăsă să cadă. Desfăcu cordonul de siguranţă ce-l ţinuse agăţat pînă atunci de bara de metal fixată de-a lungul cozii. Aşteptă pînă cînd Long Ranger-ul îşi stabiliză din nou direcţia şi îşi dădu drumul.

Căzînd, fu aruncat în urmă, dar nu îndeajuns de mult încît să-i scape partea posterioară a barei trenului de aterizare. Se agăţă de ea cu mîna stîngă, ridică imediat mîna dreaptă şi, prin forţa braţelor, se strădui să încalece bara. Vîntul îl făcea să se legene pînă la un unghi de patruzeci şi cinci de grade, izbindu-l de cala pentru bagaje, în vreme ce se chinuia să se cţtere.

Văzu privirea pilotului întorcîndu-se către el. Între scaunele din spate se mai afla cineva, un bărbat lungit la podea, care se lupta să se ridice. Pilotul îşi întoarse privirea şi lansă elicopterul în picaj. Cablul rezistă, ambele aeronave se zguduiră, iar pilotul privi din nou în urmă. De data asta însă nu se uita la August: zărise cablul.

Încet, pilotul trecu elicopterul într-o mişcare de retragere. Într-o fracţiune de secundă, August înţelese cu groază ce intenţiona să facă. Încerca să se folosească de elice ca să taie cablul. Dacă tot nu reuşea să scape, era dispus să se prăbuşească, trăgîndu-i pe toţi ceilalţi după el.

Luptînd din răsputeri, August izbuti să încalece bara. Curînd se afla în picioare pe ea. Întinse mîna şi smuci de uşă, deschizînd-o. Se strecură în compartimentul pasagerilor. Din două salturi, ajunse în cabina de pilotaj. Sări peste bărbatul semiconştient prăbuşit la podea şi, cu braţul îndoit din cot şi ridicat la nivelul pieptului, într-o poziţie de jiu-jitsu, îl lovi pe pilot în tîmplă. Cu forţa unui piston de locomotivă şi cu o viteză uimitoare, izbi a doua şi a treia oară, iar apoi îl smulse pe individul ameţit din scaunul de pilotaj.

Luîndu-i locul, apucă manşa, restabilind controlul, şi se întoarse către celălalt, care nu reuşise încă să se ridice.

– Hausen? Ridică-te. Am nevoie de tine, trebuie să pilotezi elicopterul ăsta blestemat.

Germanul era încă zăpăcit în urma loviturilor primite, dar reuşi să îngaime:

– Am... am încercat să vă ajut, stabilizînd aparatul... de două ori.

– Bravo, rosti August. Vino odată...

Cu gesturi chinuite, Hausen reuşi să se ridice şi se prăbuşi în scaunul rezervat copilotului.

– Mai repede, te rog, spuse August. Habar n-am ce e de făcut.

Şuierînd zgomotos, Hausen îşi şterse ochii injectaţi cu mîneca şi preluă manşa.

– E-n regulă, murmură el. De-aici... mă descurc.

Sărind în picioare, colonelul îl luă de guler pe Dominique şi-l trînti după sine, azvîrlindu-l în cabina pasagerilor. Apoi scoase capul pe uşa deschisă şi privi afară. Boisard pornise curajos în direcţia lui Manigot.

– Totul e bine, aici, înăuntru! îi strigă August. După ce-l prinzi pe Manigot, desfă cablul!

Boisard încuviinţă din cap, iar August se retrase în cabină.

– Te simţi bine? îi strigă colonelul lui Hausen.

– Mă descurc, răspunse germanul, cu un glas obosit.

– Menţine-l pe poziţie pînă cînd îţi spun, urmă August. Apoi pornim înapoi către uzină.

Hausen încuviinţă. Colonelul se aplecă asupra lui Dominique, îl ridică şi-l trînti într-unul dintre fotolii. Apoi se proţăpi în faţa lui, cu braţele încrucişate.

– Habar n-am ce-ai făcut, dar sper să fi fost ceva îndeajuns de grav pentru a fi închis pe viaţă, îi spuse el.

Năucit şi plin de sînge, Dominique reuşi totuşi să ridice privirea, rînjind:

– Pe mine mă puteţi opri, rosti el printre dinţii sparţi. Dar nu ne puteţi opri pe noi toţi. Ura... ura e un capital mai valoros decît aurul.

August se strîmbă, iar apoi îl pocni din nou, cu sete.

– Uite şi-o dobîndă pe care s-o treci în contul meu, scrîşni el.

Dominique se lăsă moale, pierzîndu-şi cunoştinţa. August reveni în dreptul uşii şi, cu mîinile tremurîndu-i de oboseală, îl ajută pe Manigot să intre. Cînd Boisard sfîrşi de dezlegat cablul, August îl ajută şi pe el. Apoi închise uşa şi se lăsă să cadă greoi, aşezîndu-se direct pe podeaua cabinei.

Din păcate, îşi zise el, ticălosul ăla avea dreptate. Ura şi propovăduitorii ei aveau să continue să existe şi de acum încolo. Odinioară, luptase împotriva lor. Se pricepuse de minune să facă asta, pe-atunci. Şi, se vedea nevoit s-o recunoască, nu-şi pierduse nici acum îndemînarea. Într-un tîrziu, cînd reuşi să-şi pună de acord gîndurile cu sentimentele, ştiu ce avea de făcut: de îndată ce aveau să aterizeze, trebuia să dea un telefon.

73

Vineri, 0:53, Toulouse, Franţa

În chipa Jandarmeriei reuşise să pună stăpînire pe întreaga uzină în momentul în care ateriză Osprey-ul. Noii Iacobini fuseseră înconjuraţi şi capturaţi. Fuseseră despărţiţi, li se puseseră cătuşe şi acum erau închişi, doi cîte doi, în birouri separate, păzite de cîte doi jandarmi fiecare. Ballon era de părere că eroii şi martirii se năşteau din orgoliu şi exhibiţionism. Astfel separaţi, neavînd spectatori care să-i îndemne sau să-i provoace, teroriştii nu aveau să fie ispitiţi să se dea în spectacol în faţa camarazilor, prin acte de eroism. Capturarea uşoară a Noilor Iacobini îi întărise lui Ballon şi o altă convingere, şi anume că erau animale de pradă care atacau în haită, dar care n-aveau curajul să lupte cînd rămîneau singuri sau erau puşi în faţa unui adversar egal sau superior ca forţă şi efective.

Cert e că nici unul dintre ei nu opuse rezistenţă. Dubele poliţiei locale fură chemate pentru a-i prelua. Veniră şi cîteva ambulanţe, dar Ballon insistă să fie tratat pe loc, dornic să aştepte întoarcerea celor două elicoptere. Alături de ceilalţi, urmări cu sufletul la gură lupta care se desfăşura la distanţă, însă, pînă la primirea unui mesaj din partea pilotului de pe Osprey, deznodămîntul acesteia le fu necunoscut.

Cînd Osprey-ul ateriză, urmat la scurtă vreme de Long Ranger, colonelul August îl escortă personal pe Dominique către

maşina poliţiei. Coborîră deodată din elicopter, August ţinîndu-l strîns de braţ pe Dominique. Antebraţul francezului era întors cu faţa în sus, lipit de cel al lui August. Cotul îi era blocat la subsuoara colonelului, iar palma îi era răsucită. Dacă ar fi încercat să-i scape, August n-ar fi trebuit decît să-şi plieze uşor mîna în sens invers, provocîndu-i prizonierului o durere de nesuportat la încheietura mîinii.

Dominique nu încercă să evadeze. Abia putea să umble. August îl predă celor de la Jandarmerie, iar ei îl urcară într-o furgonetă în care se aflau Ballon şi patru dintre oamenii lui.

– Transmite-i lui Herr Hausen că-i dau voie să-şi aroge toate meritele în faţa presei, îi spuse Ballon lui August, înainte ca furgoneta să demareze. La naiba, spune-i c-o să scriu eu însumi un articol.

August îl asigură că mesajul avea să fie transmis.

Pilotul Osprey-ului apucase să-i cheme pe medicii trupelor NATO. Deşi superficiale, vînătăile şi rănile suferite de Boisard şi mai ales de Manigot erau îndeajuns de numeroase. În plus, Manigot se alesese şi cu două coaste fracturate.

Hausen era în starea cea mai gravă. Străduindu-se să rămînă conştient şi să-şi concentreze energia, pe parcursul zborului de întoarcere acesta apucase să-i povestească lui August tot ce se întîmplase. Mai întîi, Dominique încercase să-l sugrume. După aceea, de fiecare dată cînd reuşise să se ridice şi să pună din nou mîna pe comenzile elicopterului, Dominique revenise la atac, lovindu-l cu sălbăticie şi aruncîndu-l înapoi la podea. De îndată ce elicopterul aterizâ cu bine, Hausen îşi pierdu cunoştinţa.

Hood urcă în Long Ranger pentru a-i ţine tovărăşie lui Hausen, pînă cînd acesta avea să fie evacuat cu o ambulanţă. Se aşeză în scaunul pilotului, în aşteptarea sosirii medicului NATO, ocupat cu acordarea primului ajutor victimelor atacului.

Hood îi rosti numele. Hausen îşi ridică privirea şi-i răspunse cu un zîmbet palid.

– A fost prins, şopti el.

– Tu l-ai prins, îl corectă Hood.

– Eram gata să mor, cu condiția să-l pot lua cu mine, spuse Hausen. Nu... nu mi-a păsat de nimic altceva. Îmi pare rău.

– Nu-i nevoie să-ți ceri scuze, replică Hood. Totul s-a rezolvat, pînă la urmă.

Americanul se ridică, făcînd loc medicului și asistentului acestuia. Doctorița examină rănile lui Hausen, la tîmple, la gît, pe pielea capului și la maxilar, asigurîndu-se că nu exista riscul unei hemoragii. Îi examină apoi ochii și coloana vertebrală.

– Avem de-a face cu un șoc neurogenic ușor, i se adresă ea asistentului. Trebuie să-l ducem de-aici.

Fu adusă o targă, iar Hausen fu scos din Long Ranger de către brancardieri. Hood îi urmă.

– Paul! îl strigă Hausen, în vreme ce targa era coborîtă din elicopter.

– Sînt aici, răspunse Hood.

– Paul, încă nu s-a terminat, rosti Hausen. Mă înțelegi?

– Știu. O să punem pe picioare centrul regional. O să preluăm inițiativa. Dar acum, nu mai vorbi.

– La Washington, continuă Hausen, în timp ce era urcat în ambulanță.

Zîmbi chinuit:

– Data viitoare ne întîlnim la Washington. E mai multă liniște.

Hood îi răspunse cu un zîmbet și apucă să-i strîngă mîna înainte ca portiera ambulanței să fie închisă.

– Poate c-ar trebui să-l invităm la o audiere pe probleme de buget, propuse Matt Stoll, care se ivise lîngă el. Cele întîmplate în seara asta or să i se pară floare la ureche.

Hood se întoarse și își așeză mîna pe umărul colegului său.

– Ai fost un erou în noaptea asta, Matt. Îți mulțumesc.

– A, vezi-ți de treabă, șefule. E uimitor de cîte poate fi omul în stare cînd îi e viața în pericol și n-are de ales.

– Nu-i adevărat, îl contrazise Hood. Destui se lasă cuprinși de panică în situațiile limită. Tu n-ai făcut-o.

– Aiurea, rîse Stoll. Am încercat să-mi ascund frica. Cred însă că mai ai și altele de făcut. În concluzie, o să mă îndepărtez

tiptil şi o să-mi găsesc un loc liniştit unde să pot ceda psihic fără să fiu deranjat.

Stoll se întoarse şi se îndepărtă. Nancy se afla alături, în umbră.

Hood o privi o vreme, apoi se apropie de ea. Ar fi vrut să-i spună şi ei că se comportase ca o eroină, dar n-o făcu. Nu se dăduse niciodată în vînt după vorbele mari, iar el ştia prea bine că nu asta aştepta să audă.

Îi luă mîinile într-ale lui.

– Cred că e ultima oară cînd ieşim împreună.

Ea rîse, dar din ochi i se rostogoleau lacrimi grele.

– Pe vremuri eram nişte încuiaţi bătrînicioşi. Cinam acasă, citeam înainte de culcare, ne uitam la ştirile de la ora zece, iar la sfîrşit de săptămînă mergeam la cinematograf la matineu.

Brusc, Hood simţi povara enormă a portofelului din buzunarul jachetei, greutatea de plumb a celor două cotoare de bilete. Ea însă nu la asta se gîndea. Îl privea în ochi, iar în privirea ei se puteau citi dragostea şi dorinţa. N-avea de gînd să-l cruţe.

Îi mîngîie dosul palmelor cu degetele mari, apoi îşi puse mîinile pe umerii ei. O sărută pe obraji. Sarea fierbinte a lacrimilor ei îl făcu s-o strîngă la piept, să nu-i mai dea drumul, s-o sărute lîngă ureche...

Se dădu cu un pas înapoi.

– Or să urmeze anchete şi o serie de convocări la tribunal. Aş vrea să-ţi cauţi un avocat bun.

– E-n regulă. Îţi mulţumesc.

– Sînt convins că, atunci cînd or să se termine toate, compania *Demain* o să fie preluată de altcineva. Oamenii mei au relaţii suspuse, o să am grijă ca şi tu să-ţi ai locul tău în cadrul companiei. Pînă atunci, Matt ţi-ar putea face rost de nişte angajamente temporare.

– M-ai salvat, rosti ea sec.

Hood clătină din cap, necăjit.

– Nici pentru mine nu e deloc distractiv, Nancy. Dar trebuie să înţelegi că nu-ţi pot oferi ceea ce vrei.

– Chiar n-ai putea?

– Nu, n-aş putea să-ţi ofer nimic fără a răpi acel lucru altei persoane pe care o iubesc. Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieţii de adult alături de Sharon. Sîntem legaţi de lucruri care sînt mai presus de orice pentru mine.

– Asta-i tot ce-ţi doreşti? întrebă ea. O relaţie mai aparte? Dragostea ar trebui să fie un delir. Aşa era pentru noi, odinioară. Chiar şi cînd ne certam, o făceam cu patimă.

– Da, dar toate acestea aparţin trecutului, spuse Hood. Sînt fericit cu Sharon. Ar fi multe de spus în favoarea stabilităţii. Să ştii că există cineva care e oricînd alături de tine...

– ...La bine şi la rău, pînă cînd moartea o să vă despartă, completă Nancy, pe un ton plin de amărăciune.

– Da, încuviinţă Hood. În plus, să ştii că persoana în cauză n-o să te lase niciodată să aştepţi degeaba în faţa unui cinematograf.

Nancy se întristă. Clipi des, fără a-şi întoarce însă privirea.

– Asta a fost o lovitură directă, şopti ea.

Lui Hood îi părea rău c-o rănise prin spusele sale, dar se bucura, pe de altă parte, că avusese în sfîrşit curajul de a spune ceea ce se cerea spus. Nu-i fusese uşor, dar aşa se cuvenea.

Într-un tîrziu, Nancy îşi întoarse capul, spunînd:

– Aşadar, presupun că ar fi trebuit să mă-ntorc în oraş cu colonelul Ballon.

– Cei de la poliţia locală se află pe drum încoace. I-aş putea ruga pe ei să te conducă unde vrei, propuse Hood.

– Tot naiv ai rămas, zîmbi ea, bravînd. Voiam să zic că e burlac. A fost o glumă.

– Aha, făcu Hood. Îmi pare rău.

Nancy trase adînc aer în piept, înainte de a-i răspunde.

– Şi mie îmi pare nespus de rău. Pentru tot ce-a fost.

Ridică din nou privirea către el:

– Deşi n-a mers aşa cum aş fi vrut, mă bucur că am avut ocazia să te revăd. Şi mă bucur că eşti fericit. Mă bucur sincer.

Se îndepărtă, legănîndu-se aşa cum obişnuia, aşa cum o văzuse în dimineaţa trecută, la hotel, în vreme ce părul îi flutura cînd într-o parte, cînd în alta. Hood porni în urma ei. Fără să se

întoarcă, ea își ridică mîna ca un agent de circulație care oprește circulația într-o intersecție și clătină din cap.

Hood se opri, privind în urma ei, simțindu-și ochii umezi. Cînd dispăru în mulțimea de polițiști și medici care forfoteau în parcare, zîmbi trist.

Întîlnirea stabilită cu atîția ani în urmă avusese, în sfîrșit, loc.

74

Luni, ora 9:32, Washington, D.C.

Hood, Stoll şi Herbert fură întîmpinaţi la sosirea în Centrul de Comandă cu o mică petrecere de bun venit, organizată în Rezervor, sala de conferinţe izolată de la subsol. Erau aşteptaţi de membrii eşalonului superior al organizaţiei, cu tăvi pline de ceşti cu cafea, cornuri şi pateuri.

– Am cumpărat toate specialităţile de patiserie franţuzească şi nemţească pe care le-am putut găsi la cantină, sublinie Ann Farris, urîndu-i bun venit lui Hood cu o sărutare pe obraz.

Ed Medina şi John Benn îşi petrecuseră sfîrşitul de săptămînă construind o mică diorama, cu nişte soldaţi de jucărie care îi reprezentau pe Hood, Herbert şi trupele NATO. Aceştia apărau o fortăreaţă ce purta eticheta ONOARE, în faţa unei hoarde de soldăţei desfiguraţi, care se revărsau dintr-un transportor de trupe pe care scria URĂ.

Plin de vînătăi, dar mîndru ca întotdeauna, Herbert fu mişcat pînă la lacrimi. Stoll era în culmea bucuriei, iar Hood se simţi stînjenit. Rodgers rămăsese într-un colţ al încăperii, ferindu-se parcă de privirile lui Hood, cu o uşoară lucire de invidie în ochi.

Invitat să ia cuvîntul, Hood se rezemă de marginea mesei de conferinţe şi rosti răspicat:

– N-am făcut decît ceea ce fac generalul Rodgers şi băieţii din Forţa de Impact zi de zi.

– Adică ați semănat haos dincolo de granițe, dîndu-le de lucru diplomaților? sugeră Lowell Coffey ironic.

– Nu, îl contrazise Stoll. Am luptat pentru adevăr, dreptate și pentru bunăstarea Americii.

– Aoleu, unde-mi sînt pompoanele? întrebă Ann Farris, rîzînd.

Hood le ceru liniște celor douăzeci și ceva de oameni adunați în încăpere.

– Precum spuneam, am urmat exemplul colegilor noștri de la Centrul de Comandă. Și, că veni vorba... Mike, n-ai vrea să faci tu anunțul?

Rodgers clătină din cap, făcîndu-i semn să continue. Hood ar fi vrut să-l tragă de mînecă, să-l oblige să împărtășească și el măcar o parte din glorie. Dar generalului Rodgers nu-i stătea în fire să se umfle în pene.

Hood urmă:

– La acest sfîrșit de săptămînă, generalul Rodgers a pus la punct toate detaliile necesare, astfel încît colonelul Brett A. August urmează să vină la Washington pentru a prelua comanda Forței de Impact. Colonelul August este cel care l-a prins pe Gerard Dominique, iar venirea sa o să însemne un cîștig enorm, din punct de vedere strategic și personal, pentru echipa noastră.

Răsunară aplauze sincere.

– Sînt sigur că ați observat cu toții, continuă Hood, că la acest sfîrșit de săptămînă mass-media n-a vorbit decît de căderea lui Gerard Dominique și de implicațiile operațiunii duse la bun sfîrșit de Jandarmeria Franceză. Am văzut o mulțime de editoriale referitoare la felul în care prejudecățile și suspiciunile unor oameni altminteri nevinovați ar fi putut fi manipulate, folosite pentru a distruge vieți și chiar temeliile societății. Sper că avertismentele n-or să fie date uitării cînd titlurile mari din ziare or să dispară. Ann, trebuie să stăm de vorbă despre asta. Să vedem dacă n-o să reușim să alcătuim un program educațional pentru copiii din școli.

Ea încuviință din cap, zîmbindu-i cu mîndrie.

– Dovezile dezgropate de Matt din arhivele computerelor companiei *Demain* sînt în siguranţă, la Procuratura Franceză. Cazul avînd şi implicaţii internaţionale profunde, mai mulţi reprezentaţi ai Statelor Unite, Germaniei şi ai altor ţări vor veghea ca Dominique să nu scape de sub acuzare. Aş vrea de asemenea să-i felicit pe Matt şi echipa sa. Ieri au reuşit să dea de urma sediului lansării jocurilor în reţea, aici în Statele Unite, în baza de date a unei bănci din Montgomery, Arizona. Jocurile au fost plasate în fişiere prin Internet, astfel încît să poată fi lansate cît mai aproape de locul în care, în 1955, Rosa Parks a refuzat să-i cedeze locul în autobuz unui alb. Dominique era obsedat de istorie. Păcat că n-a ştiut să tragă învăţăminte din ea.

Rodgers interveni pe un ton solemn:

– Samuel Taylor Coleridge spunea odinioară că „dacă oamenii ar putea să tragă învăţăminte din istorie, cîte lecţii minunate ne-ar putea da aceasta. Dar patimile şi părtinirea ne orbesc".

– Ei bine, mai ales datorită lui Bob, cred că am reuşit să le deschidem ochii multor oameni în Europa, spuse Hood.

– Să n-o uităm pe Jody Thompson, îl întrerupse Herbert. La ora asta aş fi mort şi îngropat dacă n-ar fi fost ea.

– Da, nu trebuie s-o uităm pe Jody Thompson, încuviinţă Hood. Am fost informaţi că Zilele Haosului s-au transformat într-un eşec lamentabil după cele întîmplate. O mulţime de tineri şi-au văzut iluziile sfărîmate şi s-au întors acasă mai devreme decît plănuiseră.

– Bieţii copii, rosti Martha sarcastic. Pe cît punem pariu c-or să se întoarcă?

– Ai dreptate, o aprobă Hood. N-am izbutit să punem capăt extremismului. Am reuşit însă să le dăm un avertisment. La ora zece, am întîlnire cu doamna senator Barbara Fox...

Răsunară cîteva huiduieli răzleţe.

Hood ridică mîinile, cerînd linişte.

– Vă promit solemn că nu pleacă de-aici pînă cînd n-o conving să renunţe la reducerile de buget cu care ne-a ameninţat. De fapt, la acest sfîrşit de săptămînă m-am gîndit la felul în care-am putea

utiliza o suplimentare a bugetului: o să înființăm, în cadrul Centrului sau independent, o Patrulă a Rețelei, o Poliție Informatică menită să vegheze asupra autostrăzii informaționale.

– De ce n-am numi-o, în acest caz, chiar Patrula Autostrăzii Informaționale? întrebă Stoll.

Se auziră murmure dezaprobatoare.

– Ce e? Vi se pare că Poliția Informatică sună mai bine?

– E o denumire care-o să fie luată în serios de Congres și de presă, îi explică John Benn. La urma urmei, asta contează, de fapt.

– Apropo de Congres, interveni Hood. N-aș vrea s-o las pe doamna senator să mă aștepte. Vă mulțumesc tuturor pentru căldura cu care ne-ați întîmpinat și, încă o dată, îi mulțumesc generalului Rodgers pentru sprijinul pe care ni l-a acordat, de dincoace de ocean.

Hood ieși, în aplauzele și uralele celor de față. În treacăt, îl bătu pe umăr pe Rodgers, rugîndu-l să-l însoțească. Părăsiră împreună Rezervorul.

– Cum am putea face astfel încît colonelul August să se simtă bine venit? întrebă Hood, în vreme ce se îndreptau către biroul său.

– Nu-mi vine în minte decît un singur lucru, zîmbi Rodgers. La amiază, o să dau o fugă pînă-n oraș, să văd dacă n-aș putea găsi un Messerschmitt Bf 109. Cînd eram copii, construiam aeromodele, iar ăsta ne-a scăpat și ne-am jurat c-o să-l găsim și-o să-l facem pînă la urmă.

– Să-l treci în contul Centrului, sugeră Hood.

Rodgers clătină din cap.

– Nu, de data asta o să plătesc eu. Măcar atît îi datorez lui Brett.

Hood îl asigură că înțelegea, apoi îl întrebă pe Rodgers dacă voia să participe la întîlnirea cu doamna senator Fox.

Rodgers refuză categoric.

– Mi-ajunge o întîlnire cu ea pentru săptămîna asta. Și-apoi, te pricepi mult mai bine la negocieri. Eu... pur și simplu n-am simțul necesar.

– Mike, tocmai am încercat să-ţi fur meseria. Aş zice că şi tu te-ai descurca într-a mea.

– În cazul ăsta, ne-am înţeles, rînji Rodgers. Dacă nu reuşim s-o convingem, îi punem cătuşe şi-o închidem într-un elicopter.

– De acord, rîse Hood, în clipa în care asistentul lui, Bugs Benet, îşi scoase capul din biroul aflat mai încolo pe culoar şi-l informă pe director că doamna senator Fox tocmai sosise.

Urmărit de urările de succes ale lui Rodgers, Hood se grăbi către ascensor, pentru a o întîmpina pe Barbara Fox.

Aceasta îşi făcu apariţia însoţită de cei doi asistenţi ai săi, afişînd o expresie impenetrabilă.

– Bună dimineaţa, Paul, rosti ea, coborînd din lift. Ai apucat să te odihneşti la sfîrşit de săptămînă?

– Mda, atunci cînd nu trebuia să suport zbieretele nevesti-mii, care a fost îngrozitor de furioasă că mi-am riscat viaţa.

– Mă bucur.

Porniră de-a lungul culoarului, iar doamna senator Fox urmă:

– În ce mă priveşte, nu pot spune că m-am odihnit. Încercam să găsesc o cale de-a reteza capetele cîtorva dintre cei care lucrează pentru bărbatul care tocmai a salvat lumea. Eşti sigur că nu tu ai pus la cale toate astea, doar pentru a-mi face mie viaţa grea?

– Nu vreţi cu nici un chip să mă lăsaţi în pace, nu-i aşa? replică el.

– Oricum, din punct de vedere mediatic a fost o lovitură, spuse Barbara Fox. Mai ales salvarea lui Jody Thompson de către acel bărbat ţintuit într-un scaun cu rotile. N-a fost doar un miracol, a fost un vis, o mişcare genială din punctul de vedere al relaţiilor publice. Presa s-a îndrăgostit de fată, mai ales de cînd a început să refuze ofertele de ecranizare a poveştii ei, dacă n-o să fie acceptată ea însăşi ca regizoare. E tare fata.

Ajunseră în faţa biroului lui Hood şi se opriră în dreptul uşii.

– Bob şi Mike au fost cei care-au salvat-o pe domnişoara Thompson, răspunse Hood. Eu n-am nici un merit.

– Sigur că da, zise Barbara Fox şi clătină din cap. Păstrarea armoniei, ca nu cumva oraşele noastre să se transforme în cîmpuri de luptă, precum şi stăvilirea ascensiunii unui viitor tiran de talie mondială, astea au fost meritele tale. Nu-i mare lucru... Oricum, Paul, să ştii că sînt la fel de hotărîtă în privinţa reducerilor. Le datorez asta contribuabililor.

– Ar trebui să discutăm despre asta în biroul meu, propuse Hood. Cred însă că ar trebui să vorbim între patru ochi. Aş vrea să vă spun ceva.

– N-am secrete faţă de colegii mei, spuse Barbara Fox. N-or fi ei nişte eroi, cum sînt oamenii dumitale, dar sînt colegii mei.

– Înţeleg, încuviinţă Hood. Totuşi, aş prefera să discutăm cîteva clipe numai noi doi.

Fără să întoarcă privirea spre asistenţii ei, doamna senator li se adresă:

– Vă deranjează să mă aşteptaţi cîteva clipe? Nu durează mult.

Neil Lippes şi Bobby Winter refuzară oferta lui Hood de a le pune la dispoziţie un birou. Barbara Fox intră, iar Hood închise uşa în urma sa.

– Luaţi loc, o invită el, îndreptîndu-se către birou.

– Mulţumesc, dar voi rămîne în picioare, replică ea. Ai spus că nu va dura mult.

Hood se hotărî să rămînă şi el în picioare, în faţa biroului, iar nu dincolo de acesta. În sinea sa, detesta replicile teatrale şi voia să spună ceea ce avea de spus într-un mod cît mai direct. Ştia însă că trebuia să rămînă în preajma senatoarei.

Luă de pe birou un plic sigilat şi i-l întinse, fără a-l lăsa însă din mînă.

– Acest plic a sosit ieri prin curierul diplomatic al Ambasadei Germaniei. A fost trimis de ministrul adjunct de externe Richard Hausen.

Hood şovăi o clipă. Îl rugase pe Matt să facă o analiză computerizată a conţinutului plicului, pentru a se convinge că nu se înşela. Nu exista nici o îndoială. Deşi se temuse de această clipă

încă de la primirea plicului, știa că trebuia să-și joace rolul până la capăt.

– Te ascult, rosti sec Barbara Fox.

– Cu ani în urmă, Gerard Dominique și Richard Hausen au fost colegi de facultate, la Paris, începu Hood. Într-o noapte, au ieșit să se plimbe împreună. Băuseră.

Obrajii roșii ai Barbarei Fox își pierdură din culoare. Privirea i se îndreptă către plic.

– Îmi dai voie? întrebă ea, întinzînd mîna.

Hood i-l oferi. Ea îl pipăi îndelung, încercînd să-i ghicească conținutul, înainte de a-l deschide.

– Fotografii, rosti ea.

Hood se apropie și spuse, calm și amabil:

– Doamnă senator, vă rog să luați loc.

Ea clătină din cap și deschise plicul. Alese o fotografie la întîmplare și o privi.

Instantaneul color surprinsese o fată în vîrful Turnului Eiffel, Parisul întinzîndu-i-se la picioare, cufundat în ceață.

– Lucy, murmură Barbara Fox.

Vocea îi era înecată de lacrimi, de-abia se auzea. Vîrî fotografia înapoi în plic și-l strînse la piept.

– Spune-mi, Paul, ce s-a întîmplat?

Hood văzu cum ochii i se umplură de lacrimi. Clipea, încercînd să le alunge, și strîngea și mai tare plicul la piept.

– Dominique le-a atacat pe cele două fete, explică Hood. Hausen a încercat zadarnic să-l oprească. Pozele au fost găsite în biroul lui Dominique de la uzina *Demain*.

Barbara Fox avea ochii închiși și răsuflarea întretăiată.

– Fetița mea, șopti ea. Lucy a mea...

Hood ar fi vrut s-o îmbrățișeze. Se mulțumi să se uite la ea, conștient de inutilitatea oricărui gest sau a oricărei fraze în asemenea momente. Politicianul inflexibil devenise un om în carne și oase, sensibil și vulnerabil. Știu de asemenea, că, indiferent ce-avea să intervină între ei pe viitor, ea nu avea să-l mai privească niciodată cu aceiași ochi, n-avea să-l poată refuza

niciodată pe de-a-ntregul. Nu acum, după ce fusese martorul suferinței sale, pe care o împărtășise.

În mod evident, Barbara Fox era și ea conștientă de acest lucru. Își lăsă brațele să cadă pe lîngă corp și își ridică privirea spre Hood. Răsuflă adînc, limpezindu-și gîndurile, și-i întinse plicul.

– Te-ar deranja dac-ai păstra o vreme plicul? După douăzeci și cinci de ani, mi-ai oferit, în sfîrșit, ocazia de a închide cercul. Știu, sună banal. Nu sînt însă pregătită ca să sufăr din nou. Presupun însă c-o să am parte de destulă suferință, o dată cu deschiderea procesului lui Dominique.

– Înțeleg, încuviință Hood.

Puse plicul în spatele lui. Rămase în picioare, ascunzîndu-l privirilor ei.

Imaginea de personalitate publică reveni încetul cu încetul pe chipul Barbarei Fox. Ochii i se limpeziră, își îndreptă umerii plecați și glasul își recăpătă forța.

– Mda. Cred că-ți dai seama că, în aceste condiții, nu mai poate fi vorba de nici un fel de reduceri de buget.

– Doamnă senator, n-am făcut toate astea pentru a cîștiga favoruri de ordin politic, spuse Hood.

– Știu. Iar asta e un motiv în plus pentru a lupta de partea ta. Eram furioasă cînd am venit aici, dar acum sînt convinsă că Centrul de Comandă și-a dovedit valoarea. La fel și tu. Majoritatea cunoscuților mei ar fi încercat să profite de un astfel de moment ca să mă manipuleze. Washingtonul nu e un teren favorabil pentru clipele de reală intimitate, cum a fost asta pe care-ai știut s-o creezi azi. Sînt convinsă, din adîncul sufletului, că trebuie să-i sprijinim pe cei care merită, că trebuie să susținem instituțiile care și-au dovedit valoarea.

Îi întinse mîna, iar el i-o strînse cu căldură.

– Îți mulțumesc pentru ce-ai făcut azi pentru mine, îi spuse ea. O să te sun mai tîrziu și-o să stabilim o altă întîlnire. Să vedem, poate că reușim să-i mulțumim pe cerberii bugetului, fără să te nedreptățim.

– Vă avertizez, de-acum o să am nevoie de mai mulţi bani, zîmbi Hood. Mi-a venit ideea unui nou departament.

– Asta chiar că ar putea fi o cale pentru a obţine mai mulţi bani, spuse senatoarea. O să tăiem nişel din bugetul Centrului de Comandă, iar banii o să-i furnizăm, cu un oarecare adaos, noului departament. E o mică mîrşăvie la mijloc, dar toată lumea o să fie mulţumită.

Senatoarea Fox ieşi din birou cu capul sus, ignorînd privirile întrebătoare ale adjuncţilor ei, şi se îndreptă spre ascensor.

Hood ocoli biroul şi se aşeză. Puse plicul cu fotografii într-un sertar. Apoi îşi scoase portofelul din buzunarul interior al hainei, luă cotoarele biletelor de cinematograf şi le rupse în bucăţele mici. Le puse într-un alt plic, pe care-l vîrî în fundul sertarului.

După douăzeci şi cinci de ani, Hood simţi că, la rîndul său, putea să afirme că cercul se închisese.

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER #1

Centrul de comandă

Jocuri de stat

– un joc periculos și, poate, chiar adevărat –
– ceea ce salvează ori aruncă în aer guvernele –

într-o serie creată de

Tom Clancy și Steve Pieczenik

Unificarea Germaniei a rezolvat o problemă și a creat zece. Printre ele, deloc de neglijat, se numără recrudescența actelor de violență neonaziste care, de această dată, nu vizează doar Bonnul sau Münchenul, ci întreaga Europă și chiar Statele Unite. Avertizați, specialiștii din Centrul de Comandă se înarmează cu tutun, răbdare și armament sofisticat pentru a destrăma un nou spectru al coșmarului.

editura rao

ISBN 973-9460-14-3

9 789739 460149